

Giới thiệu Sổ Ngũ Phụng Thiên

Bạn đang thưởng thức truyện Sổ Ngũ Phụng Thiên của tác giả Tô Tiểu. Ở loạn thế, cường đạo thật sự là một nghề nghiệp có tiền đồ. Chỉ cần triệu tập một đám tiểu đệ, đánh cướp ít của cải, bắt tay người trộm bội, chur hầu khắp nơi sẽ thêm nhỏ dãi ba thước với người, tay giờ hoa tươi tuyên bố: tới nhà của ta đi, đầu tư vào ta đi.

Có điều làm cường đạo, vẫn cần phải tránh trăm ngàn trăm ngàn lần không nên chọc những người không dễ chọc. Ví dụ như- Vị vương gia ngôn tình cô đại nào đó. Nhất là không thể cướp bóc tại thời điểm mẫu thân của vị Vương gia nào đó đến làm khách, bằng không tai họa sẽ vô cùng khó lường.

Phúc lợi cũng có. Tỷ như truyền thuyết anh hùng sẽ được truyền xa, mọi người sẽ sinh lòng ngưỡng mộ...

Mong mọi người đón đọc truyện hay này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Tiết tử

Tia chớp lóe lên rạch ngang bầu trời, giống như hai nhánh cây khô quý dị kéo dài, ánh chớp khiến cho màn đêm rực sáng như ban ngày.

Tiếng sấm đột ngột vang lên, tựa trăm ngàn tuấn mã bạt chân chạy như điên, tiếng gầm rung trời.

Cung Thừa Đức, tầm cung chứng kiến các triều đại hoàng đế luân phiên của triều đình Đại Tuyên chìm vào trong tiếng sấm sét lúc sáng lúc tối, băng hiệu vàng óng ánh dưới ánh chớp lại ẩn hiện màu đỏ sẫm, giống như vô số vong hồn oan khuất đang khao khát thoát ra trong tiếng gầm vang.

Khoảnh khắc im lặng giữa những tiếng sấm, nếu nghiêng tai lắng nghe, có thể nghe được tiếng nước nở nho nhỏ, âm thanh quý mỵ dây dưa trong ngoài cung điện, thê lương ai oán, khiến người nghe lông tóc dựng đứng, không rét mà run!

“Hoàng hậu giá lâm!”

Tiếng nói bén nhọn như phá ra tiếng sấm, âm thanh đưa đến tận cùng của cung Thừa Đức.

Hai gã thị vệ giữ cửa vội vàng tiến lên phía trước quý xuống, “Xin hoàng hậu dừng bước, Hoàng Thượng hạ lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào cung Thừa Đức.”

Tiếng sấm bỗng nhiên ngừng lại.

Trời đất rơi vào khoảng yên tĩnh đột ngột.

Rào rào —

Chậu cây đặt trước cửa cung bỗng dưng nghiêng ngả.

Mưa rơi xối xả, thật giống như vô số thác nước đồng thời dội xuống.

Vạn vật bỗng chốc bị bao phủ trong màn mưa trắng xóa.

Mành xe chậm rãi được nhấc lên, một thiếu nữ dung sắc tuyệt lệ đầu đội mũ phượng, thân khoác triều phục, trang nghiêm ngồi ở chính giữa kiệu, trong con người đen trắng rõ ràng lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, “Bản cung là người đứng đầu hậu cung, là thê tử kết tóc của Hoàng Thượng, tại sao không thể gặp?”

“Chúng thần cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, xin hoàng hậu thứ tội.” Hai gã thị vệ dập mạnh đầu xuống đất, cho dù trong tiếng mưa rơi rào rào, vẫn có thể nghe thấy tiếng dập đầu nặng nề.

“Người tới.” Chung Lâm Lang nhẹ nhàng buông mành kiệu xuống, “Tiếp tục đi.”

Thái giám bên người nàng hoảng sợ, “Nhưng.....”

Bên trong xe lặng im

Chu Việt lắc đầu. Thân là thái giám tổng quản của cung Phụng Chương, hẳn quá hiểu tâm tư hoàng hậu, chỉ cần người hạ quyết tâm, khi không đạt được mục đích sẽ không từ bỏ.

“Khỏi giá!”

Xe ngựa chậm rãi cất bước, tốc độ nhanh dần, hai gã thị vệ nghe tiếng vó ngựa gần trong gang tấc nhưng vẫn quỳ trên mặt đất không nhúc nhích. Ngăn cản giả xa, là chết vì tận trung với cương vị công tác; không ngăn cản, lại là chết vì chèn ép công tác. Nếu chỉ còn đường chết, thà rằng chọn cái chết bảo toàn thanh danh.

Trong khoảnh khắc khi vó ngựa sắp đạp trúng hai gã thị vệ, một thân ảnh như đại bàng giương cánh từ không trung nhảy xuống, động tác nhanh như chớp nhắc túm lấy vạt áo của hai người.

Chung Lâm Lang nhấc lên một góc vải màn, trong màn mưa đen trắng, một bóng người cao lớn im lặng đứng thẳng, nếu không phải có hai thị vệ đang quỳ trên mặt đất thỉnh tội với hắn, căn bản nhìn không biết đó là người hay là tượng đá.

Chu Việt tiến lên nói: “Là phó thống lĩnh đại nội thị vệ – Nguyễn Đông Lĩnh.”

“Nguyễn Đông Lĩnh?” Nàng nhẹ nhàng đọc lại tên này một lần, “Hậu nhân của Nguyễn gia?”

“Nghe nói Cố gia, Thẩm gia đều muốn kéo hắn về làm môn hạ, nhưng đều bị từ chối.”

Trong mắt Chung Lâm Lang khẽ gợn sóng nhẹ nhưng giây lát lại thâm sâu như bóng đêm.

Xe liền một đường thẳng tiến, cũng không có người chặn đường, cho đến tận trước cửa Thanh Tâm điện.

Chung Lâm Lang đi xuống xe liền, vài cung nữ vội vàng muốn tiến lên vấn an, lại bị nàng phát tay đuổi đi. Mưa từ trên trời xối xuống, mũ phụng triều phục trở nên ướt nhẹp.

Chu Việt thấy nàng bước lên thềm đá, nhìn không được quỳ xuống nói: “Nương nương cân nhắc!” Đứng ở phía sau hắn là mười tám cung nữ thái giám hầu hạ trong cung Phụng Chương cũng đồng thời quỳ xuống, “Xin nương nương cân nhắc.”

Bước chân của Chung Lâm Lang hơi ngừng một chút, rồi tiếp tục kiên định bước về phía trước, đuôi áo phụng quét qua bậc thềm đá ướt mưa, làm bắn lên bọt nước.

Nàng đi đến phía cầu thang tối. Người của Chung gia vì nàng mà có quyền thế, cũng vì nàng mà bị trói buộc. Nay Chung gia đang một mình bước trên cây cầu độc mộc nguy hiểm, quá nhiều kẻ muốn đẩy bọn họ từ trên cầu xuống dưới. Mà người một tay đưa bọn họ lên cầu, lại chỉ đứng ở bên bờ, lạnh lùng nhìn.

Chứng kiến quá nhiều kết cục của những người từ cầu độc mộc rơi xuống, nàng không hy vọng gia tộc mình cũng có một ngày rập khuôn theo bọn họ. Mà rời khỏi cây cầu độc mộc chính là biện pháp tốt nhất, cũng chính là buộc bọn họ phải đi một con đường chưa từng có người đi qua!

Một ánh chớp lại lóe lên ở phía chân trời, tiếng sét rất nhanh cũng vang lên, dường như muốn xé cung điện ra làm hai nửa.

Chu Việt đứng ở phía dưới, nhìn nơi thềm đá tối cao, thân hình đang khoác hoa phục nặng trĩu hấp mưa dầm nước vô lực bị ép xuống, giống như khiến bà vai gầy yếu kia suy sụp.

Nàng chậm rãi vươn tay, bàn tay tiếp xúc với cánh cửa, nhẹ nhàng đẩy ra.

“Nương nương.....” Phía sau truyền đến một tiếng tuyệt vọng la lên, cũng rất nhanh bị tiếng sấm lấn áp.

“Ai?!” Tiếng rít gào trầm thấp vang vọng trong đại điện.

Chung Lâm Lang theo ánh chớp vừa mới lóe lên thấy rõ được tình cảnh trong điện.

Thượng Tôn ngồi ở trong bồn nước kinh ngạc nhìn nàng, gương mặt vốn lạnh lùng bây giờ lại vằn vẹo, đôi con ngươi thường ngày uy thị thiên hạ nay lại tràn ngập hoảng sợ.

“Là thần thiếp.” Chung Lâm Lang nhấc chân bước qua bậc cửa, bình tĩnh đóng cửa lại, quỳ gối nói, “Tham kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Nàng rõ ràng nghe được trong bóng đêm vang lên tiếng đập nước nhẹ nhàng, giọng nói của Thượng Tôn trong tiếng nước có vẻ vô cùng kìm nén, “Ai cho nàng vào!”

“Hai ngày Hoàng Thượng không lâm triều, thần thiếp lo lắng không thôi.”

“Nàng lo lắng?” Thượng Tôn cười lạnh một tiếng, “Đúng vậy. Nàng còn chưa có được con nối dõi của trẫm, nào muốn trẫm chết quá nhanh được.”

Thân hình nửa quỳ của Chung Lâm Lang khẽ run lên. Khuôn mặt chân thành thâm tình trong trí nhớ bỗng nhiên trở nên mơ hồ, cái ôm ấm áp trong vô số đêm cũng dần dần nguội lạnh đi, nhưng không thể quên dáng người khoác long bào tôn quý ngồi vững chắc trên ngai vàng.

“Thần thiếp sợ hãi.” Nàng nghe được giọng nói chính mình chết lặng.

Lúc trước, nàng từng ngồi ở bên sườn người khoác long bào, cao cao tại thượng nhìn phía dưới người ta nói câu sợ hãi. Nay, nàng lại giống những người đó, không thể không dùng ‘sợ hãi’ đến cúng bái bộ y phục đó. Nó dùng một sự thật không ngừng nhắc nhở mọi người, chỉ có người mặc nó mới là chúa tể giang sơn, mới có tư cách lật tay làm mây úp tay làm mưa!

Thượng Tôn lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài.”

Chung Lâm Lang lấy lại bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Thần thiếp khẩn cầu Hoàng Thượng ân chuẩn, truyền ngự y bắt mạch.”

“Trẫm nói lần nữa. Đi ra ngoài!”

“Thần thiếp khẩn cầu Hoàng Thượng truyền ngự y bắt mạch!”

“To gan!” Rầm một tiếng nước. Chung Lâm Lang cảm thấy trên mặt hắt qua vài giọt nước, trong không khí dường như lưu chuyển mùi máu tươi làm người ta buồn nôn.

“Ngự y có mấy kẻ sạch sẽ! Người muốn hại trẫm, nàng cũng giống những kẻ đó hận không thể khiến trẫm chết sớm hơn một chút! Nàng cho là trẫm không biết sao? Trẫm cái gì đều biết!” Tiếng thờ dốc kịch liệt, như dã thú gào thét. “Trẫm là cửu ngũ chí tôn, toàn bộ giang sơn là của trẫm, toàn bộ thiên hạ là của trẫm, nàng cũng là của trẫm! Đừng có vọng tưởng chạy thoát khỏi lòng bàn tay trẫm!”

Chung Lâm Lang chậm rãi đứng thẳng người dậy, đau thương cười nói: “Hoàng Thượng, đã không còn tin thần thiếp sao?”

Thượng Tôn đứng ở bên nước, lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng người trước cửa, “Trẫm, ai cũng không tin.”

“Thật sự?” Chung Lâm Lang nâng tay lau bọt nước trên gò má, chậm rãi xoay người.

Cửa được mở ra. Mưa rơi liên miên không dứt rơi xuống nền đất tạo ra những âm thanh rào rào.

Nàng đi đến hành lang, áo phượng giống như núi đè nặng lên cơ thể, khiến nàng không thở nổi. Nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp như cũ, bả vai vẫn kiên định như cũ, vẻ mặt của nàng vẫn trang nghiêm như cũ, giống hệt khoảng khắc nàng đi lên ghế phượng dành cho hoàng hậu.

Bậc thang dài như vậy, đứng ở nơi cao nhất, thật giống như thấy được thiên sơn vạn thủy. Chu Việt ngẩng đầu trong mưa, liếc mắt xoa mắt, muốn thấy rõ bộ dáng của nàng giờ phút này, chỉ là càng xoa, hốc mắt càng nhiều nước, thân ảnh kia cũng càng lúc càng mờ hồ.

Nàng nâng tay lên, vung ra phía ngoài. Giống như một tướng quân, bình tĩnh chỉ huy quân đội xuất phát.

Động tác của Chu Việt dừng lại, cả người giống mất hồn đứng không nhúc nhích, sau một lúc lâu mới chậm rãi cúi rạp người xuống. Dập đầu ba cái trong nước.

“Hoàng Thượng.” Chung Lâm Lang nhìn bóng dáng hắt càng ngày càng xa trong mưa, nở một nụ cười vô cùng tươi đẹp, “Lương ngự y thân gia trong sạch, xử sự công chính, cùng hai vị Cố, Thảm không liên quan, có thể tin tưởng được.”

Lại là ánh chớp chợt lóe.

Nàng ngẩng đầu đứng ở dưới hành lang, dung mạo tuyệt diệu lộ ra vẻ nhẹ nhõm không mấy khi xuất hiện, phảng phất như được sinh ra lần nữa.

Nàng vẫn nhìn phía trước, bởi vậy không thấy được sau lưng nàng, nam tử từng thề ước cùng nàng nắm tay đến già đang lửa thề đứng lên, trên da thịt trắng nõn dính đầy máu tươi.

“Thần thiếp mười lăm tuổi bắt đầu tiến cung, cho tới bây giờ đã là tám năm.” Giọng nói vốn mê người lại thỉnh thoảng đứt quãng trong mưa: “Từ một tú nữ trở thành mẫu nghi thiên hạ, Hoàng Thượng đã cho thần thiếp quá nhiều. Mà thần thiếp có thể cho, ngoại trừ cơ thể này đã sớm thuộc về Hoàng Thượng, cũng chỉ có tâm lòng. Tâm thần thiếp có lẽ ở trong mắt Hoàng Thượng, giống như ngăn ngăn vạn vạn thần tử quỳ gối dưới chân người, nhưng đối với thần thiếp mà nói nó là duy nhất. Cho dù nay Hoàng Thượng đã không cần, nhưng thần thiếp cũng không thể thu hồi lại, xin Hoàng Thượng niệm tình lúc trước, mai táng nó cùng với thần thiếp.”

Thượng Tôn nhún mày, dường như đang đợi nói tiếp cái gì, lại thấy thân ảnh kiên định bất động kia đột nhiên giống như mũi tên nhọn bắn ra ngoài, mang theo ý chí kiên quyết thấy chết không sờn, nặng nề mà đập vào cây cột.

Khi cơ thể nàng chạm vào cột, mọi thứ dường như bị chấn động.

Hắn nhìn nàng chậm rãi yếu đuối, máu tươi giống như đóa hoa đỏ thắm, mà mị nở rộ trên trán, trong đầu trống rỗng. Tình cảnh trước mắt dường như vô cùng hoang đường, toàn thân hắn giống như bị chế trụ, giật mình đứng ở nơi đó. Vạn vật đều yên tĩnh, chỉ có máu loãng trong bồn nước nhộn nhạo.

Sau một lúc lâu, hắn mới chậm rãi bước ra khỏi thùng nước, từng bước một đi qua. Ánh sáng lại lóe lên, hắn rõ ràng có thể nhìn thấy khuôn mặt tuyệt trắng xinh đẹp của nàng, giống như lần đầu gặp mặt, bình thản mà an tường.

“Lâm Lang?” Hắn nghe được giọng nói chính mình gầm nhẹ.

“Lâm Lang.....” Vì sao giọng nói của hắn lại thổng khổ như vậy, tuyệt vọng như vậy? Hắn ôm lấy nàng, phát hiện hai tay đang run rẩy, hắn vuốt nhẹ khuôn mặt lạnh như băng mà ướt sũng của nàng, giống như chỉ cần làm như vậy, người trong lòng sẽ không chịu nổi mà nhảy dựng lên mỉm cười với hắn.

“Ngự y, ngự y, ngự y!”

Hắn ôm chặt lấy nàng đứng lên, không để ý mà vọt vào trong mưa gió, “Người đâu! Người đâu! Truyền ngự y.....”

Tiếng rỗng phần nộ vang lên trong mưa gió.

Đám cung nữ thái giám quỳ gối dưới bậc thang ngoảnh mặt cúi đầu.

Hắn phần nộ vọt tới trước mặt bọn họ, nhắc chân đạp loạn.

Những thân hình cứng ngắc dưới chân hắn như một đám như hồ lô lần lượt ngã đổ. Máu đỏ sậm chảy xuống, xen lẫn trong mưa, từng chút một lan ra. Mười tám thi thể quy tắc xếp thành hai hàng, cho dù ngã xuống, vẫn duy trì trang nghiêm. Khi sống có lẽ bọn họ chỉ là đám hạ nhân hèn mọn, nhưng khi chết lại tuần táng oanh liệt.

Thượng Tôn nhìn những thanh đao cắm ở lồng ngực đám người, miệng đầy chua xót.

Trước khi đến đây nàng đã quyết định tất thủy rồi sao? Lâm Lang? Cho dù có chết, cũng phải thoát khỏi ta sao? Cho dù là lấy cái chết để chứng minh sự trong sạch của nàng? Lâm Lang, Lâm Lang, Lâm Lang.....

“Trẫm không chuẩn!” Giọng nói của hắn khản đặc chua xót, “Nguyễn Đông Linh..... Nguyễn Đông Linh, ngươi đi ra cho trẫm!”

Cho dù thời điểm hắn gột rửa máu tươi, đuổi đi tất cả thị vệ nhưng Nguyễn Đông Linh nhất định sẽ canh giữ ở bên người hắn, bất cứ lúc nào, hắn luôn tin tưởng như thế.

“Nguyễn Đông Linh.....”

Nhưng lần này, đáp lại chỉ có tiếng mưa liên miên, và tiếng sấm sét xé rách bầu trời!

Ngày mười sáu, tháng bảy, năm Đại tuyên Sùng Vãn, Chung hoàng hậu mất, được truy tôn thành Tuồng Đức hoàng hậu. Tuyên Đế bi thương vô cùng, bệnh nằm trên giường mấy tháng.

Cùng lúc đó, phụ thân của Chung hoàng hậu là Lễ bộ Thượng Thư – Chung Túc, huynh trưởng của hoàng hậu Hình bộ Thị Lang – Chung Chính cùng gia quyến suốt đêm bỏ chức quan trốn chạy về Thụy Châu. Tuyên Đế niệm ân tình lúc trước với hoàng hậu, bỏ cáo thiên hạ trục xuất, đặc xá tội này.

Đồng thời, phó thống lĩnh đại nội thị vệ Nguyễn Đông Linh bỗng nhiên mất tích. Tuyên Đế lấy tội danh phản bội truy nã thiên hạ.

Đến tận đây, lịch sử mới chính thức tiến đến thời đại quần hùng Đại Tuyên nổi dậy!

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương Khách Nhân Thần Bí [Thượng]

Màn đêm như lưới, trống rỗng mênh mông. Mặt trăng như một cái mâm tròn, được chà sát đến bóng loáng.

Trên sông Yến Hạnh, một con thuyền lớn dài hơn mười trượng ngoa nghể nằm ngang, lờ lờ như một cung điện trên mặt nước. Mấy trăm ngọn đèn Lưu Ly trên thuyền đem phạm vi mấy trượng chung quanh chiếu rọi sáng như ban ngày, vô số mỹ nhân trên người mặc tơ lụa Lãng La, tay nâng những đồ dùng bằng vàng ngọc, đi lại uyển chuyển dịu dàng như nước chảy mây trôi. Có thể nhìn thấy từng người như say như mê dựa vào lan can tàu, tâm hồn đang bay bổng trên chín tầng mây. Ở đầu thuyền bắc một cây cầu gỗ chiều rộng đủ cho ba người sánh vai cùng đi, nối liền với bờ sông, ở đầu này có hai đồng tử tầm tám chín tuổi bộ dạng bình thường, nhưng đôi mắt lại sáng ngời, môi hồng răng trắng, nho nhã lễ độ nghênh đón những tân khách cảm thắp

mời đi lên thuyền. Nhờ có kẻ đục nước béo cò, cũng ứng xử nói năng lễ độ khuyên phục, khiến cho chung quanh tán thưởng không thôi.

Cách đó không xa, một chiếc xe ngựa không cũ không mới đứng ở bên ngoài huyên náo, bóng xe chiếu xuống mặt đất hơi hơi lay động, có vẻ cô độc.

Những người có nhãn lực trên giang hồ nếu nhìn thấy, chắc chắn có thể nhận được nữ tử đang vươn đầu ra ngoài cửa sổ đúng là người của Lục Lâm Tự. Tại sơn vài năm gần đây nổi danh giang hồ, hùng bá một vùng.

“Thủy Thượng cư không hổ là một trong năm danh điểm trong thiên hạ, vừa quy củ lại đẹp đẽ.” Hình Hiểu Hiểu đặt cầm lên cửa sổ xe, tán thưởng nói, “Cô Cô, ngay cả hai đồng tử thu thiệp cũng không đơn giản, những người đến tra ngăm đều bị xử lý sạch sẽ lưu loát, Cô Cô cẩn thận lật thuyền trong mương.” Nếu tin Phượng cô – Nhị đương gia của Tự Tại sơn thua ở trong tay hai tiểu đồng của Thủy Thượng cư, thì đúng là mất mặt, còn mất mặt rất nhiều.

Phượng Tây Trắc đang nghiêng đầu trầm tư sau khi lên thuyền nên đục nước béo cò, mượn gió bẻ măng như thế nào, nghe vậy quay đầu nói, “Người bót thuyền rửa ta thì thuyền của ta mới có thể ở trong mương chèo chống thêm vài năm.”

“Ta đây cũng là quan tâm tới Cô Cô thôi.” Hình Hiểu Hiểu bĩu môi nói, “Người nhìn người xem, thuyền cũng đã lật vài lần rồi. Lần trước cướp của Trương viên ngoại, người không phải thiếu chút nữa bị đá lớn đè sao?”

Cư nhiên còn không biết xấu hổ mà nhắc đến lần đó, Phượng Tây Trắc cắn răng nói: “Dường như trước khi đi người nào đó còn ân cần nhắc nhở, ngày đó kỵ thủy kỵ mộc, tuyệt đối không thể ngồi thuyền, cho nên ta mới buông tha cho đường thủy vô – cùng – an – toàn kia mà giống như đũa ngọc đi vào trong trận pháp bằng đá vừa nhìn đã biết có vấn đề.”

Người nào đó vô lương tâm cảm thán: “Khi đó Trương viên ngoại nhất định đứng ở ngoài trận ca ngời Phật tổ.” Cái loại trận pháp ngay cả tiểu hài tử cũng không thể lừa lại có thể qua mắt Nhị đương gia của Tự Tại sơn.

Phượng Tây Trắc liếc mắt nhìn nàng một cái, “Không, hấn ca tụng người là đủ rồi.”

“Khụ khụ.” Hình Hiểu Hiểu gãi gãi đầu, lại như đột ngột nghĩ đến cái gì, vội vàng đứng lên nói: “Nhưng ít nhất có một lần khi đang đánh cướp, Cô Cô thiếu chút nữa bị đao chém trúng, là ta cứu Cô Cô, chuyện ấy người tuyệt đối không thể quên.”

“Ừ, ta cũng không quên trước đó người khiến ta đụng đến trước miệng lưỡi đao kia, mới cho người cơ hội cứu ta lần đó.”

Hình Hiểu Hiểu một bên vẫn đứng vững chống lại ánh mắt châm chọc của Phượng Tây Trắc, một bên cầm tay nàng thâm tình nói: “Nói tóm lại, Cô Cô nhất định phải cẩn thận, Trương Văn Đa thân là Đô Đốc Thụy Châu, thủ hạ dưới tay nhất định rất nhiều. Chuyện trộm này nọ, nhất định phải nắm rõ hoàn cảnh bốn phía.”

“Yên tâm đi, tốt xấu gì đây cũng là nhiệm vụ đầu tiên sau khi chúng ta gia nhập Chung gia, nếu thất bại, nửa đời sau sẽ phải mang theo cái đuôi làm người.” Gương mặt xinh đẹp như gốm sứ của Phượng Tây Trắc ẩn hiện dưới ánh đèn, tranh tối tranh sáng: “Không thành công, phải xả thân!”

“Có điều vẫn phải nói. Chung lão đại chỉ bảo chúng ta đến tiếp đón Nguyễn Đông Linh ở Tùng Nguyên mà thôi, tại sao nhất định phải trộm Tây Hoang Kỳ Trân của Trương Văn Đa?” Nhìn cái cách Trương Văn Đa không tiếc ngân lượng ban thưởng yến tiệc tại Thủy Thượng cư là biết hấn coi trọng Tây Hoang Kỳ Trân này bao nhiêu, hiện tại đến cướp, tương đương với việc ở trước mặt mọi người tát thẳng vào mặt hấn một cái.

“Bởi vì ta ngứa tay.” Phượng Tây Trắc hàm hồ trả lời.

Kỳ thật, tuy Chung Chính chỉ nói đón Nguyễn Đông Linh ở Tùng Nguyên trở về Tổng thành mà thôi, nhưng nói dễ hơn làm. Nguyễn Đông Linh có thân phận gì? Người khiến Hoàng đế hận đến nghiền răng nghiền lợi. Trương Đa Văn tốt xấu gì vẫn là mệnh quan triều đình, linh bổng lộc triều đình, nếu hấn thật sự trở mặt nhìn khâm phạm của triều đình nghiêng ngả đi qua mí mắt hấn mà không có hành động gì, có lẽ Hoàng đế sẽ mời hấn lên kinh thành uống trà, suy nghĩ xem cái đầu trên cổ của hấn nặng mấy cân.

“Chỉ như vậy thôi sao?”

“Năm nhuộc điểm người khác trong tay, làm chuyện gì cũng nhẹ nhàng hơn một chút.” Hấn càng coi trọng Tây Hoang Kỳ Trân, tỷ lệ dùng Tây Hoang Kỳ Trân uy hiếp hấn hợp tác càng lớn.

Thần sắc Hình Hiểu Hiểu tối sầm, cắn răng nói: “Đáng giận nhất là Kiều Dương Vương kia, nếu không phải hấn vô duyên vô cớ chạy đến Tự Tại sơn tiêu diệt thổ phi, chúng ta cũng không cần chạy đến Thụy Châu ăn nhờ ở đậu.” Làm cường đạo vẫn là tốt nhất, bây giờ đột nhiên trở thành thủ hạ của kẻ khác, còn phải làm những nhiệm vụ loạn thất bát tao, thật sự là buồn bực!

Phượng Tây Trắc nhún vai, “Tớ nào vì chủ nấy mà thôi.” Cứ cho là Vương gia cao quý, nói đến cùng cũng là thủ hạ của Hoàng đế, không có gì khác nhau.

Hình Hiểu Hiểu không muốn nói những chuyện làm ảnh hưởng đến tâm tình trước khi xuất phát của mình, liền cứng nhắc chuyển chủ đề, “Thật lâu không có vụ làm ăn nào, khó có được ra ngoài một lần, để ngửa vụn vặt, chi bằng tính toán một chút?”

Phượng Tây Trắc lấy từ túi trên lưng ra một viên kẹo mạch nha nhét vào trong miệng, “Không cần.”

“Ừ, hôm nay là ngày mười tám tháng năm.....” Hình Hiểu Hiểu vẫn bất chấp lật lật quyển sách trong tay, “Kỵ thủy..... kỵ mộc.”

Phượng Tây Trác đang đảo đảo viên kẹo trong miệng bỗng nhiên dừng lại, một lúc lâu sau truyền đến âm thanh nhấm nuốt kéo kẹt: “Đội khi trở về nói cho ta biết sách này do ai viết, ta đến dọn sạch nhà hắn.”

“Vì sao?” Hình Hiểu Hiểu khó hiểu nhìn nàng. Trong nhà của một người viết sách lại có nhiều bạc sao?

“Bởi vì thủ đoạn mưu sinh của hắn khiến ta không thoải mái, cho nên ta đành phải dùng thủ đoạn mưu sinh của ta để hắn cũng không thoải mái!” Nàng vừa nói vừa đi về phía đám người, đội khi nói xong lời cuối cùng, người cũng đã chen vào trong đám đông.

Trên thiệp viết là giờ đậu canh ba, lúc này hai khắc vừa qua, khách đến đã nối liền không dứt.

Phượng Tây Trác đứng lẫn trong đám người, đưa thiệp mời qua.

“Tổng thành Chung gia?” Giọng nói thanh thúy mang theo vài phần ngạo mạn vang lên phía sau. Phượng Tây Trác miễn cưỡng quay đầu, thiếu niên mặc cẩm y đội mũ ngọc xinh đẹp tuyệt trần hơi nghiêng người, ánh mắt sáng ngời nhìn thiệp mời mà đồng tử vừa tiếp nhận.

“Vậy người nhất định biết phi đẳng của Tự Tại son?” Trong ánh mắt sắc lạnh của thiếu niên có một tia sát khí dọa người.

Phượng Tây Trác hơi nghiêng đầu với hắn, nhẹ giọng nói: “Nghe nói bọn họ gần đây đã hoàn lương.”

“Gia nhập Chung gia thì được coi là hoàn lương?” Hắn lạnh lùng cười, “Chẳng qua là hai nhóm thô phi hợp thành một mà thôi.”

Nghe khẩu khí này, chắc chắn là người của triều đình, hơn nữa địa vị còn rất cao. Nàng nghĩ nghĩ, gật gật đầu đồng ý: “Người muốn nói như vậy..... cũng được.”

Con người của thiếu niên chợt lóe lên, sát khí trong mắt càng hiện rõ.

“Nếu ta là người, nhất định sẽ không chọn lúc này mà ra tay.” Miệng nàng khẽ cong lên, “Người của người tuy nhiều, nhưng ở địa bàn của người khác, vẫn nên quy củ một chút.”

Đám người vây xem đồng nghị.

Thiếu niên nói: “Người cũng biết ta là ai?”

Phượng Tây Trác nở nụ cười ôn nhu, nói: “Chỉ cần không phải con của ta, ta cần gì biết người là ai.”

Thiếu niên khẽ nhủ mảy, nhưng không tức giận, “Rất tốt, nhớ kỹ lời nói hôm nay của người.” Dứt lời, phát tay áo đi lên cầu.

Người hầu phía sau hắn lập tức đưa thiệp mời cho đồng tử.

Đầu Phượng Tây Trác hơi nghiêng về phía đồng tử.

Tuy rằng đồng tử lập tức thu tay lại, nhưng nàng vẫn có thể nhìn lướt qua ba chữ.

Kiều Dương Vương.

Đúng là oan gia ngõ hẹp. Nàng thờ dãi, chậm rãi đi lên cầu.

Trong khoang thuyền có chia ra từng khu vực, thân phận cao thấp, vừa nhìn là phân biệt được ngay.

Tuy rằng Phượng Tây Trác đại diện cho Chung phủ, nhưng vẫn bị dẫn xuống lầu dưới. Từ sau khi Chung hoàng hậu qua đời, hai chữ ‘Quốc thích’ của Chung gia chỉ còn là danh nghĩa. Thứ hai là tâm phân loạn của Chung gia Dạ Bôn ở Thụy Châu đã được vạch trần, Hoàng Thượng tuy rằng vì mặt mũi của Chung hoàng hậu mà không truy cứu, nhưng lòng vua khó dò, không biết ngày nào có thể nuốt lời. Bởi vậy Trương Văn Đa thấy người tới không phải Chung Chính thì vẫn là thoáng nhẹ nhàng thờ ra.

Phượng Tây Trác cũng không để ý lắm. Tầm nhìn của lầu hai tuy rằng hơi trống, nhưng nếu nhất cử nhất động bị người để ý, ngược lại bất lợi cho hành động.

Nàng thường thức đánh giá chung quanh một hồi, ghi nhớ toàn bộ bố trí của khoang thuyền vào trong đầu.

Ở chính giữa sảnh đường, Trương Văn Đa đang cùng vài vị quan cao tán gẫu.

Mời thường thức Tây Hoang Kỳ Trân là giả, cùng quan cao hào phú các nơi thất chặt ‘tình nghĩa’ mới là thật đi?

Phượng Tây Trác châm chọc cười, hờ hững quay đầu. Vài năm nay bởi vì thường xuyên thấy bộ mặt tham lam đáng khinh của đám quan viên như thế này, cho nên buổi tối nàng thường xuyên gặp ác mộng ngủ không được, nàng chạy tới nha môn khắp nơi cướp đoạt. Ai ngờ càng cướp càng thấy nhiều bộ mặt ghê tởm, lại càng ngủ không được, càng ngủ không được lại càng cướp.....

Phượng Tây Trắc thở dài một hơi. Đầu nhập vào Chung gia cũng tốt, ít nhất về sau sẽ không thiếu cơ hội danh chính ngôn thuận làm mua bán.

Rầm!

Đang trong bầu không khí hòa hợp nơi nơi hàn huyên nói cười, đỉnh thuyền bỗng nhiên bị đá lớn nện xuống!

May mắn ở đây phần lớn đều là cao thủ, vội vàng bay người tránh né, mới không có người thương vong.

Sắc mặt Trương Văn Đa đại biến, giận dữ hét: “Kẻ nào to gan như vậy!” Vừa hét vừa ghé sát vào vài vị cao thủ bên cạnh. Hắn tuy rằng là đề đốc Thụy Châu, nhưng võ công cũng chỉ là hạng hai hạng ba mà thôi.

“Ha ha.....” Trên lỗ hồng ở đỉnh khoang thuyền, truyền đến tiếng cười ngán ngùi. Nhưng lại mang ý tứ miệt thị sâu đậm.

“Người đâu, còn không bắt lấy hắn!” Thật ra không cần Trương Văn Đa nói, đã có rất nhiều cao thủ phi thân về phía đỉnh khoang thuyền.

Phượng Tây Trắc thừa dịp náo loạn đi ra ngoài sàn tàu, ngửa đầu nhìn đỉnh thuyền.

Một thanh niên mặc y phục vải thô, bụi không bụi, thanh không thanh đang ngồi ở trên mái cong của đỉnh thuyền, cười tủm tỉm ngoắc ngoắc tay với nàng.

Phượng Tây Trắc rủa thầm một tiếng, bay vút nhảy lên góc mái thuyền, Tầm Ti* trong tay bắn ra, quán về phía hắn. *

Tầm Ti: sợi tơ tằm, nhưng đây không phải tơ tằm bình thường mà là vũ khí của Trắc tử, rất lợi hại nên Leo đề nguyên hán viết và viết hoa nữa.

Thanh niên bay thẳng lên, né tránh đám cao thủ của Trương phủ đánh từ phía sau, một tay nhẹ nhàng sờ sờ giữa không trung, một sợi Tầm Ti nửa trong suốt dưới ánh trăng nổi lên màu bạc: “Chắc chắn, vũ khí thật tinh xảo.”

Phượng Tây Trắc cười lạnh mười ngón động không ngừng, càng nhiều Tầm Ti ngược gió bắn lại, như những mũi tên vô hình mà vô cùng lợi hại, dù là thanh niên tài cao lớn mật, cũng không dám chống chọi, mũi chân liên tục lui về phía sau.

Đằng sau hắn, cao thủ Trương phủ đã đánh đến nơi, thấy hắn đang quay lưng lại, đúng là thời cơ vô cùng tốt, sao có thể lãng phí, vội vàng vùng kiếm chém tới!

Ai ngờ mũi kiếm cách thanh niên khoảng hai tấc, lại giống như chém vào đá, chẳng những không tiếp tục đánh tới, ngược lại còn bị bắn trở về.

“Ngưng khí giáp.” Phía sau thanh niên khoảng một trượng, Kiều Dương Vương Thượng Tín ngang nhiên ngạo nghễ mà đứng, dung nhan tú lệ vô cùng dưới ánh trăng toát ra khí lạnh nhẹ nhàng.

Thanh niên xoay người một cái, bước chân dừng lại.

Bên trái của hắn, có một lão nhân khoảng hơn sáu mươi tuổi đang khoanh tay đứng thẳng, sợi tóc xám trắng trong gió bay bay.

Những cao thủ trong Trương phủ nhìn Phượng Tây Trắc, lại quay sang nhìn Thượng Tín và lão nhân, thấy được võ công của mình ở chỗ này là vương bần, cho nên ôm quyền mặt xám mày tro nhảy xuống khỏi đỉnh thuyền.

“Ba vị..... muốn cùng lên sao?” Thanh niên ôm ngực bề ngễ.

Lão nhân hơi hơi thấp người, “Lão phu Hàn Tái Đình người của phủ Kiều Quận Vương.”

“Kiều Dương Vương, Thượng Tín.” Không có bất cứ từ ngữ hoa lệ nào nhưng vẫn không che được vẻ kiêu ngạo trong lời nói của hắn.

Phượng Tây Trắc và thanh niên không nói gì. Giữa sân chỉ còn lại bọn họ chưa tự giới thiệu. “Tự Tại sơn.....” Phượng Tây Trắc rõ ràng cảm thấy thời điểm nàng nói ba chữ này, ánh mắt Thượng Tín giống mũi đao sắc quá hai gò má, “Phượng Tây Trắc.”

Một lúc lâu sau, ánh mắt sắc bén của Thượng Tín mới rời khỏi Phượng Tây Trắc, rơi xuống trên người thanh niên, “Ngưng khí giáp là võ công độc môn của Bắc Di Bình Vương Bạt Vũ Liệt.”

Thanh niên tiêu sái xoay người cười nói với hắn: “Vương gia muốn coi ta là gian tế để bắt lại sao?”

Thượng Tín cười lạnh nói: “Có điều Bạt Vũ Liệt là Vương thúc của Bắc Di Vương, thân phận tôn quý, nhất định không thể lời thôi như vậy.”

Thanh niên tiều tụy nói: “Thì ra ta không phải Bắc Di Bình Vương a.”

“Người là ai không quan trọng. Dù sao.....” Thượng Tín chậm rãi lấy xuống roi mềm ở trên lưng, “Người chết không cần tên.” Thanh niên xòe tay,

“Xem ra, đành phải bỏ hai chọn một. Trong ba người, Vương gia chắc hẳn đáng giá nhất.....” Lời còn chưa nói xong, hắn đã phi thân đánh về phía Thượng Tín. Đáng về ưu nhả, như thần tiên phiêu linh.

Khỏe miệng Thượng Tín lạnh lùng cong lên, roi trong tay tùy ý múa, ở trong không trung như rắn nước xoay chuyển, nháy mắt đã chặn lại thế tiến công

của thanh niên.

Mắt thấy roi mềm quần lấy cổ, tay phải của thanh niên vung mạnh về phía bên trái, thân thể cũng nghiêng theo. Mũi roi như nước, nhẹ nhàng xẹt qua mặt.

Thượng Tín vừa chuyển cổ tay, mũi roi chưa đi hết lực đã sinh ra thế mới, nhưng lại bị chặn trở lại, rồi lại lần nữa đánh về phía trước.

Tốc độ lùi lại thân thể của thanh niên không kịp so với tốc độ đánh tới của roi, mắt thấy tránh không thoát!

Trong không trung có ba vật nhọn bằng bạc không thể nhận biết bay tới, cắm vào trong roi da.

Trên mặt Hàn Tái Đình chợt lóe dị sắc, bàn tay vốn đã vươn ra chợt dừng lại, chậm rãi thu vào trong tay áo.

Thế roi ở nửa đường bị kìm lại, lực đạo giảm mạnh, trở nên mềm như dải lụa, bị thanh niên thuận tay kéo lại.

Trong mắt Thượng Tín bùng lên sát ý, chân khí như thủy triều truyền vào roi, lại đánh về phía thanh niên.

Khóe miệng thanh niên nở một nụ cười nhẹ, ngưng khí gấp tụ lại trong lòng bàn tay.

Ngưng khí gấp của thanh niên và chân khí của Thượng Tín vừa chạm vào nhau thì gây chấn động, thân thể hai người lập tức bị bắn ngược về phía sau mấy trượng, khoảng cách bỗng nhiên kéo xa.

Đến khi Thượng Tín nhìn ra ý đồ của hắn đã không kịp nữa rồi, chỉ thấy hắn thoải mái lướt qua người Phụng Tây Trắc, khinh công cực cao, được xếp vào hạng đứng đầu trên giang hồ.

Trên thuyền tuy rằng không ít người đang vây xem cuộc chiến lập tức đuổi theo, nhưng võ công kém quá nhiều, chỉ chốc lát đã bị bỏ xa.

Thượng Tín vốn không am hiểu khinh công, cho dù muốn đuổi theo, cũng không theo kịp, tức giận tiến về phía Phụng Tây Trắc gầm lên: “Tại sao ngươi không ngăn cản hắn?”

Phụng Tây Trắc nhún vai nói: “Ngươi cũng chưa nói.”

Lửa giận trong mắt Thượng Tín dường như có thể thiêu cháy nàng mấy trăm lần. “Hon nữa, cứ cho là ngươi có nói, vì sao ta phải nghe ngươi, Kiều-Dương-Vương?”

Thượng Tín ổn định hô hấp, lửa giận trong mắt được thu liễm lại trong chốc lát, biến hóa nhanh như thể không khỏi khiến người khác nhìn vào mà không ca ngợi: “Hàn tông quân vì sao cũng không đuổi theo?”

Hàn Tái Đình chậm rãi vươn tay, sờ sờ đầu gối: “Đứng quá lâu, chân bị tê.”

Nhìn bộ dáng như mắc nghẹn của Thượng Tín, Phụng Tây Trắc thật muốn cười ra tiếng.

Thượng Tín thu roi lại, ở bên trên nhổ xuống vài cây ngân châm, niết ở trong tay. Tuy rằng cùng thanh niên đối chiến, nhưng mắt hắn vẫn nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng.

Vừa rồi Hàn Tái Đình rõ ràng đã có ý muốn ra tay, nhưng sau khi thanh niên bắn ra ngân châm lại thay đổi, có thể là nhìn ra được lai lịch của hắn. Mà khi thanh niên trốn lui về phía Phụng Tây Trắc, dường như không chút do dự, hai người rất có thể là quen biết, thậm chí là đồng lõa. Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn ngưng trọng. “Xem châm này, lại khiến bốn vương nhớ tới một người. Khi Phụng Nhị đương gia gặp được hắn, đừng quên thay bốn vương nhắn với hắn một câu, nói rằng.....”

Hắn cố ý nói thừa, lại thấy Phụng Tây Trắc nâng tay chặn lại nói, “Đội đã. Thứ nhất ta không phải là sai vật của ngươi, thứ hai không phải bằng hữu của hắn, dù theo đạo lý hay là cảm tình, ta đều không phải người qua đường chung của hai ngươi..... Vì sao ta phải tiện thể nhắn với hắn?”

Thượng Tín nói: “Không muốn thì thôi, tóm lại chuyện này bốn vương quyết không bỏ qua.”

Còn ngươi Phụng Tây Trắc chuyển động, “Thật ra ta vẫn muốn Vương gia chỉ dạy, nhện đã lâu, không phun ra không khoái.”

Thượng Tín ừ một tiếng. “Tự Tại sơn ở Tân Ung, cách Đế Châu cả ngàn dặm. Không hiểu có chỗ nào xuất sắc, lại khiến Vương gia không ngại ngàn dặm xa xôi, tới gặp gỡ?”

Thượng Tín mặt trầm như nước, “Ngươi còn nhớ ba tháng trước, từng cướp bóc một phú hộ họ Chu ở Lô trấn.”

“A?”..... Thật đúng là không nhớ rõ.

“Đó là bà vú của ta.”

“Ồ.”..... Chẳng lẽ là nhớ thương bộ ngực trước đây ngươi từng bú của nữ chủ nhân nhà kia?

“Lúc đó mẫu phi của ta vừa đứng dịp làm khách ở Chu gia.”

“Ồ?”

“Mẫu thân bị kinh sợ.”

Phượng Tây Trác suy nghĩ nửa ngày, chỉ nói một câu: “Người đứng là hiểu thuận.”

Thượng Tín hừ lạnh: “Người không cần cố ý cách kéo dài thời gian nữa, đồng đảng của người hẳn là đã chạy xa.”

Nói rồi, hắn xoay người bay đi, ngay cả cơ hội cãi lại cũng không cho.

Ở phía sau hắn, Hàn Tái Đình lưu loát nhảy xuống khỏi đỉnh thuyền. Phượng Tây Trác nhìn phía dưới, đám người hỗn loạn dưới sự chỉ dẫn của Trương Đa Văn và Thủy Thượng cư dần dần có trật tự, trong lòng gây dục.

Đến tốt cùng là tiếp tục hay là buông tha đây? Nghĩ nghĩ, lại oán giận, mà thôi, sự tình đã thành như vậy, muốn trộm mà thần không biết, quỷ không hay đã không còn khả năng rồi.

Nàng đứng ở khoang thuyền đá một mảnh gỗ bị vỡ ở trên đỉnh thuyền vào trong nước, thân thể tung lên, ở trong không trung xẹt qua một độ cong duyên dáng, mũi chân nhẹ nhàng chạm vào miếng gỗ trên mặt sông, mượn lực phi người về phía bờ bên kia.

Lấy khinh công mà nói, trên giang hồ nàng hiếm có địch thủ. Tiếng than sợ hãi trên bờ vừa nổi lên, thân ảnh Phượng Tây Trác chột lóc, đã mất không tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Khách Nhân Thần Bí [Hạ]

Phượng Tây Trác một đường chạy tới thành Tùng Nguyên, ven đường dựng phải không ít cao thủ trên thuyền, nhưng lại không biết được tung tích của thanh niên kia. Đuổi thêm về phía trước, chính là núi Thiên Hà và thị trấn Thanh Tú, xem ra cơ hội đuổi kịp càng thêm xa vời.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi tăng thêm cước bộ. Người qua đường chỉ nhìn thấy một cái bóng khẽ thoáng qua, nhưng không lưu lại một chút gió.

Đuổi đến lối rẽ trên đường, người càng ngày càng thưa thớt, đừng nói thanh niên kia, ngay cả cao thủ của Trương phủ cũng không thấy bóng dáng. Phượng Tây Trác hoàn toàn từ bỏ ý định, coi như đường giao là điểm cuối cùng, chuẩn bị tới đó lưu cái ký hiệu ‘đã từng dạo chơi ở nơi này’ rồi trở về.

Bóng đêm càng lúc càng thâm

Cỏ dại ven đường tạo thành những mảng đen thẫm, trải trên mặt đất như một tấm thảm tối màu thật dày, cùng chân trời đêm tối hợp lại thành một mảnh vải che trời lấp lất.

Trong bóng đêm yên tĩnh, Phượng Tây Trác lúc nhảy vọt lúc lại tung người bay về phía trước, đang trong không khí âm trầm tịch mịch, ở bên trái phía trước đột nhiên có tiếng gió xé không khí mà đến, đánh úp về phía mặt nàng. Phượng Tây Trác khẽ nhón mảy, nghiêng đầu về phía bên phải, động tác dưới chân cũng không chậm, cả người lao về phía xuất hiện tiếng động.

Ánh trăng nhàn nhạt, ánh vào những cây cỏ tạo ra những dải ánh sáng nhỏ bạc.

Thanh niên lười biếng bắt chéo chân nằm ở trên bụi cỏ, ngũ quan tuần dật dưới ánh trăng như phát sáng.

Phượng Tây Trác dừng lại bước chân, Tầm Ti trong tay bay ra cuốn lấy vạt áo của hắn, “Đứng lên.”

Thanh niên phối hợp với nàng chậm rãi ngồi dậy, lười biếng duỗi eo, oán giận nói: “Người tới quá chậm, khiến người ta chờ đợi đến tim vỡ rồi lại hợp đến vài lần.”

Phượng Tây Trác nói: “Lần sau đã vỡ thì đừng có hợp.”

“Khó có được một lần gặp, sắc mặt không thể hoà nhã một chút sao?” Thanh niên ủy khuất nhìn nàng.

Phượng Tây Trác ngồi xồm xuống, bắt đầu nói: “Không phải lỗi của ta. Từ nhỏ đến lớn, một lần nhìn thấy khuôn mặt này của người, sắc mặt ta đều không tốt, hiện tại đã thành thói quen.”

Thanh niên nói: “Thế thì nói lời dễ nghe một chút cũng được.”

“.....” Phụng Tây Trác nghĩ nghĩ, “Ta vẫn nên cố gắng hòa nhã sắc mặt vậy.”

Thanh niên vui đầu vào trong tay, “Tây Tây một chút cũng không thương ta.”

Bụp! Phụng Tây Trác vỗ vào cái ót của hắn, sau đó nở một nụ cười vô cùng ôn hòa, “Mộ Tăng Nhất, người gọi ta một tiếng Tây Tây nữa thử xem”

Mộ Tăng Nhất khó khăn há miệng. Mỗi lần nàng mang cả họ và tên của hắn ra gọi, nói lên tâm tình của nàng. không tốt lắm.

“Trở lại chuyện chính, người vô duyên vô cớ chạy tới thuyền của người ta đục lỗ làm gì?”

Nghe đến đó, biểu tình của Mộ Tăng Nhất bỗng trở nên ai oán, “Còn không phải là vì người sao?”

“Ta?”

“Bằng không sao có thể gọi người đi ra được.”

Phụng Tây Trác liếc mắt xem thường, “Chẳng lẽ người không thể dùng phương thức bình thường hơn một chút?”

“Không thể.” Hắn vươn một ngón tay, dùng ngữ khí vô cùng trầm trọng nói, “Bởi vì ta là Mộ Tăng Nhất, cứ coi như người trong thiên hạ đều bình thường, ta cũng phải đặc biệt.”

“Nói chuyện chính.” Cùng hắn nói chuyện chỉ cần tâm lý không vững vàng rất có thể sẽ bị ghen ghét, nói xong còn không biết phải xả đi nơi nào. “Vì sao muốn gọi ta ra?”

“À, bởi vì chuyện người phải làm ta đã giúp người hoàn thành.”

Nhân tình của Phụng Tây Trác sáng lên, xòe tay ra: “Đồ đâu?”

Mộ Tăng Nhất lấy từ trong ngực ra một miếng da trâu, “Đây.”

“Đây là Tây Hoang Kỳ Trân?” Phụng Tây Trác dùng hai ngón tay cầm nó lên.

“Không, đây là da trâu.”

Phụng Tây Trác “ồ” một tiếng, nghiêm túc nói: “Người không nói ta cũng không biết, thì ra ta trăm cay ngàn đắng chạy đến Thủy Thượng cư không phải vì Tây Hoang Kỳ Trân, mà là vì một miếng da trâu.”

“Bây giờ biết cũng chưa muộn.”

Nàng đem miếng da trâu soi dưới ánh trăng, “Mặt trên viết cái gì?”

“Bản đồ Cao Thị Bí Bảo, có điều đây chỉ là một phần tư.”

Phụng Tây Trác cũng không tiếp tục nhìn, đem da trâu cuộn lại bỏ vào trong ngực.

Mộ Tăng cười nói: “Người không xem sao?”

“Bản đồ đầy đủ còn có thể xem, một phần tư thì nhìn ra cái gì.” Phụng Tây Trác thở dài, “Nhớ đâu nhìn ra cái gì, chẳng lẽ ta sẽ phải đi tìm ba mảnh còn lại? Nghĩ xem một người tự tại, lại chẳng hiểu vì cái gì mà hao tổn cả đời đi săn lùng mấy miếng da trâu, thế nào cũng không đáng giá.” Nàng thay đổi khẩu khí, “Có điều, tại sao người biết trong tay Trương Văn Đa có tám bản đồ này?”

“Trên đời này làm gì có bức tường nào không có gió lùa.” Mộ Tăng Nhất nói, “Người nói không sai, một người khi có được một phần, thì sẽ không thể nhìn được mà muốn đi tìm ba phần còn lại.”

Phụng Tây Trác giật mình nói: “Đến chiêm ngưỡng Tây Hoang Kỳ Trân là minh tu sạn đạo, tìm ba tám bản đồ khác mới là ám độ trần thương*.”

*Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương: là kẻ thứ tám trong 36 kế, ở đây có ý là Tây Hoang Kỳ Trân chỉ là mồi nhử, muốn tìm ra ba tám bản đồ còn lại mới là mục đích thật sự.

Mộ Tăng Nhất dùng tay chọc chọc vào cánh tay của nàng, “Người muốn Trương Văn Đa giúp người làm chuyện gì?”

“Tại sao người biết ta muốn tìm hắn giúp đỡ?”

“Tây Hoang Kỳ Trân mặc dù quý giá, nhưng ở trong mắt người, còn không đáng giá bằng ngân lượng trắng bóng kia. Người không hỏi thăm nơi khó phòng, mà lại hỏi thăm danh sách tân khách mà Thủy Thượng cư và Trương Văn Đa mở tiệc chiêu đãi. là người đều hiểu được người đang có chủ ý gì.”

Phượng Tây Trắc cảm động nói: “Không ngờ ngươi thật sự quan tâm đến ta.”

“Đương nhiên, sư huynh muội nha.” Mộ Tăng Nhất vỗ vỗ bả vai của nàng, “Ta không quan tâm ngươi thì quan tâm ai.”

“Ngươi chắc chắn không phải vì sợ nếu ta có chuyện gì, gánh nặng Tự Tại Sơn sẽ rơi xuống vai ngươi?”

Mộ Tăng Nhất chỉ tay lên trời mà thề, “Tuyệt đối không có ý này.”

“Khi thề giọng nói không cần run lên.”

“Ha ha, sư muội, sắc trời không còn sớm nữa, ngươi vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Phượng Tây Trắc đứng lên phúi phúi quần áo, “Cũng tốt, còn nhìn ngươi nữa, ta sẽ không cười nổi.”

“Sư muội.”

“Ừ?” Nàng lười biếng quay đầu.

Biểu tình của Mộ Tăng Nhất trở nên nghiêm túc, “Tuy rằng không biết ba mảnh bản đồ còn lại ở trong tay ai, có điều Trương Văn Đa muốn dùng Tây Hoang Kỳ Trân để nguy trang và che dấu thân phận, hành tung của đối phương, người kia nhất định không phải tầm thường, ngươi nhất định phải cẩn thận.”

Phượng Tây Trắc đáp ứng một tiếng, quay đầu vừa đi vài bước, phía sau lại truyền đến một tiếng gọi, “Sư muội.”

“..... Lại chuyện gì?”

“Ta vẫn muốn hỏi, vì sao ngươi lại ghét bị người khác gọi là Tây Tây như vậy?”

Phượng Tây Trắc trầm mặc một lát, mới nói: “Bởi vì trong tiếng địa phương của một nơi nào đó, Tây Tây có nghĩa là chết.”

“À.”

Nàng tiếp tục về phía trước đi.

“A, sư muội.”

Phượng Tây Trắc trực tiếp lấy ngón tay bịt lại lỗ tai mình, không quay đầu lại vừa đi vừa nói: “Không nghe thấy, cái gì ta cũng không nghe thấy.”

Để lại một mình Mộ Tăng Nhất ngồi ở trên đám cỏ, vô cùng vất vả nói: “Trên mông của ngươi..... Có hai con ốc sên.....”

“Ha ha..... Oa ha ha.....” Đắm ngực, “Ha ha.....” Lại đắm đắm ngực.

Sau này khi được hỏi, những người đêm hôm đó đi ngang qua kể lại: Ban đêm im ắng, đột nhiên có tiếng quỷ khóc, sói hú, yêu quái điên cuồng cười.

Phượng Tây Trắc đi ra khỏi bụi cỏ, đang trên đường trở về khoảng nửa dặm, lại thấy cuối con đường tối đen phía trước, đột nhiên có ánh sáng rọi lên như sắc hoàng hôn rực rỡ, rất giống một ngọn đèn nhỏ cho người đi đêm.

Tiến đến gần.

Trên đường nhỏ hẹp, có một trạm gác nhỏ đơn giản.

Nàng dừng lại khinh công, chậm rãi đi qua.

“Đường còn dài, một mình hành tẩu cô độc, chi bằng dừng lại uống một ly trà, cô nương?” Một thanh niên mặc cẩm phục xanh ngọc đang mỉm cười ngồi ở trong tiểu trạm, khuôn mặt như ngọc, tuấn nã cao quý, trên người ngọc thạch bảo khí nhiều mà không tầm thường, diễm lệ mà không kịch cỡm, như Tháp Bát Bảo Linh Lung, tình mỹ hoa lệ khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Phượng Tây Trắc chần chờ một chút, “Bao nhiêu tiền?”

Thanh niên rút đầy chén, nhẹ nhàng đưa đến trước mặt nàng, “Trà thô sơ sài, chỉ sợ chậm trễ khách quý, làm sao còn dám đề cập đến tiền.”

Phượng Tây Trắc thả lỏng, ngồi xuống đối diện hắn, nâng lên cái chén uống một hơi cạn sạch.

Trong mắt thanh niên chợt lóe lên chút kinh ngạc, cười nói: “Cô nương quả nhiên hào sảng.”

Phượng Tây Trắc buông cái chén, lau miệng nói: “Nếu đây là một gian trà lâu cao nhã, cho dù có khát, ta cũng sẽ uống ưu nhã một chút.”

Thanh niên bật cười, “Trà thô ứng hào sảng, trà hương hợp ưu nhã. Cô nương quả nhiên là kỳ nhân.”

“Đêm hôm khuya khoắt, công tử một mình chạy đến nơi hoang vu trước không thôn sau không điểm này, càng hợp với hai chữ kỳ nhân hơn ta.”

Thanh niên nói: “Kỳ nhân gặp gỡ kỳ nhân, chẳng phải là kỳ diệu đến cực điểm.”

“Không sai không sai, thật sự là khéo.” Nàng vừa nói vừa đứng lên, “Thời khắc tuyệt vời như thế, nên hưởng thụ một mình. Công tử cứ từ từ say mê, ta cáo từ trước.”

Thanh niên cười tủm tỉm, ngón cái xoa xoa cái nhẫn ngọc trên ngón tay trỏ, không mảy may không nhặt nói: “Cô nương muốn đi, tại hạ cũng không thể ngăn cản. Có điều trước khi đi hẳn là nên để lại tiền nước.”

Phượng Tây Trắc buồn bực nói: “Rõ ràng nói không thu tiền.”

“Đúng là không thu tiền, nhưng thu cái khác.”

Phượng Tây Trắc ra vẻ kinh hoàng rút lui vài bước, “Ngươi muốn thu cái gì?”

“Cô nương là kỳ nhân, cần gì phải nói thẳng ra như tục nhân.”

“Thật ra kỳ nhân chỉ là ngẫu nhiên đảm nhiệm chút, tục nhân mới chính là bản sắc của ta.” Bước chân của nàng đã rời khỏi tiểu trạm.

Thanh niên từ từ đứng lên, một áp lực vô hình vắt ngang ở giữa hai người, “Phượng Nhị đương gia cả đời gặp qua vô số bảo bối, đã từng nhìn thấy ngọc tỷ?”

Nếu đã chỉ tên gọi họ, nàng cũng không cần giả bộ hồ đồ nữa, “Chưa từng.”

“Ngọc tỷ chính là do khối ngọc Nam Hải Huyền diệu khắc mà thành, có thể nói là vô giá, Phượng Nhị đương gia chẳng lẽ không động tâm?”

“Động thì cũng đã động.” Phượng Tây Trắc cảm khái nói, “Có điều không cần biết ta đã động hăng say như thế nào, Hoàng Thượng vẫn không cảm nhận được. Mà cho dù có thể cảm nhận được, cũng sẽ không ban cho ta.”

Nghe nàng pha trò nửa ngày, thanh niên rốt cục bật cười, “Phượng Nhị đương gia Tự Tại Sơn, cuối cùng cũng được gặp mặt.” Trong lời nói có ý tứ nghe danh không bằng gặp mặt: “Có điều Phượng Nhị đương gia nổi danh trên giang hồ đã lâu, hẳn là hiểu được thứ nào đó dù có quý đến đâu nhưng không phải người nào cũng có thể cảm được.”

Phượng Tây Trắc vuốt vuốt tay nói: “Không sai không sai. Chắc là vì nguyên nhân này, Hoàng Thượng mới không ban ngọc tỷ cho ta.”

“Không chỉ có ngọc tỷ, bảo vật thế gian mà không nên được, không thể được có rất nhiều.”

Nói đến đây, ý đồ của hắn coi như đã không còn che giấu nữa. Nàng một bên thầm mắng Mộ Tăng Nhất xui xẻo, làm hại người khác đánh lên đầu nàng, một bên nói: “Vị huynh đài này, sắc trời cũng không còn sớm nữa, huynh cũng đừng nên dây dưa nữa, mọi chuyện đều đã nói ra rồi, muốn đánh liền đánh, không đánh thì dẹp đi, dù sao cũng không nên đứng chậm chạp như lão nhân đuổi muỗi thế chứ?”

Thanh niên bật cười, “Phượng Nhị đương gia quả nhiên thẳng thắn. Được, trước mắt người sáng mắt không nói tiếng lòng, ta hy vọng Nhị đương gia có thể trả vật về nguyên chủ.” Một đôi con ngươi sáng như gương, trong bóng đêm yên tĩnh nhìn chằm chằm nàng.

Phượng Tây Trắc loát tay, “Được.” Dù sao nàng cũng chỉ định dùng Cao Thị Bí Bảo Đồ đổi lấy một lời hứa hẹn của Trương Văn Đa mà thôi.

Thanh niên hiển nhiên không nghĩ tới nàng lại đáp ứng sáng khoái như vậy, hơi cúi người nói: “Vậy làm phiền Nhị đương gia.”

Phượng Tây Trắc nói: “Dù sao đã mất công, cũng nên nhận được chút tiền thưởng chứ?”

Thanh niên cười nói: “Đương nhiên, không biết Phượng Nhị đương gia muốn cái gì?”

“Danh xưng.” Nàng nhún vai nói, “Dù sao sau này ta cũng không thể nói với người ta rằng, ngày đó ta ở trên đường nợ một người không biết tên tuổi tiền nước được.”

Thanh niên nâng chén che khuất môi. Giọng nói mơ hồ, “Xa châu, Tiêu Tấn.”

“Thì ra là Cẩm Tú công tử của phủ Lam quận vương.” Phượng Tây Trắc ôm quyền nói: “Nghe danh đã lâu.”

Nói xong, vòng qua tiểu trạm, đề khí thả người, thi triển khinh công mà đi.

Trong tiểu trạm, Tiêu Tấn báo xong lai lịch với Phượng Tây Trắc vẫn ngồi yên không nhúc nhích, nhìn vào trong bóng đêm mờ mịt tối đen, một tay nâng trà.

Trong bóng đêm, dường như có thân ảnh của một người xẹt qua.

Tiêu Tần cảm thấy áp lực trên người giảm đi, chậm rãi thở ra một hơi. Cách xa trăm bước lại có thể ép ra khí thế khiến hắn không dám khinh động, cao thủ có thể đạt tới cảnh giới như thế trên thế gian chỉ đếm được trên đầu ngón tay, sẽ là vị nào đây?

Bên bờ sông Yến Hạnh, Hình Hiểu Hiểu cố nén nôn nóng trong lòng, hai mắt nhìn thẳng đám đông càng ngày càng thưa trên Thủy Thượng Cư, chỉ sợ nhìn thấy Phụng Tây Trắc không cẩn thận lộ ra sơ hở bị người ta buộc thành một đồng rồi ném ra ngoài.

“Người nhìn như vậy, có nhìn đến mù cũng không có kết quả gì.”

Hình Hiểu Hiểu cả kinh quay đầu, thiếu nữ ghé vào cửa sổ, đang mỉm cười với nàng không phải Phụng Tây Trắc thì là ai?

“Cô Cô.” Nàng vô lực hô lên hai chữ này, nói xong lo lắng nửa ngày cuối cùng cũng được xả ra.

Phụng Tây Trắc nhảy lên xe ngựa, tiến vào trong xe, “Có thu hoạch gì không?”

“Ta chỉ ở đây trông xe ngựa.” Nàng thấp giọng nói.

“Vì sao chỉ ở đây trông xe ngựa?” Phụng Tây Trắc ngăn người, lập tức tỉnh ngộ, “Người thật sự là không rửa ta một ngày không được sao?”

“Ta cũng là quan tâm Cô Cô thôi. Trên sách rõ ràng nói kỵ thủy kỵ mộc.”

“Nếu tên thuật sĩ giang hồ kia chỉ có một gian nhà với bốn bức tường, ngày ngày chỉ lo kiếm ba bữa, chắc chắn về sau sẽ không còn thời gian viết lung tung những thứ này nữa.” Nhất định phải tìm thời gian đến nhà hắn trộm sạch, cướp sạch.

“Một thuật sĩ ngã xuống, sẽ có trăm ngàn thuật sĩ khác đứng lên. Từ khi lời dự đoán của Phế môn được đưa ra, thuật sĩ giang hồ so với Trạng Nguyên còn có thể diện hơn, Cô Cô có thể cướp được của mấy người?”

“Lời dự đoán của Phế môn? Thiên hạ phân tranh, liệt ngũ ngưng chiến sao?” Phụng Tây Trắc nói xong, cả người như rơi vào trầm tư.

Hình Hiểu Hiểu thấy nàng thất thần, vội vàng đẩy đẩy, “Tại sao chúng ta còn chưa đi?”

“Trương Văn Đa đi rồi sao?”

“Chưa.”

“Vậy chờ một chút.”

“Chẳng lẽ Cô Cô lại muốn trộm nữa?” Hình Hiểu Hiểu thấy hai tay nàng trống trơn, biết là chưa ra tay được.

“Không phải trộm, là nhìn.” Phụng Tây Trắc nói.

“Nhìn cái gì?”

“Nhìn xem hắn có vội hay không.”

“Cái gì mà vội hay không?” Hình Hiểu Hiểu kinh ngạc nói, “Chẳng lẽ Cô Cô thành công rồi?”

“Cũng có thể nói như vậy. Không lấy được Tây Hoang Kỳ Trân nhưng lấy được vật khác.”

Hình Hiểu Hiểu theo ánh mắt của nàng, nhìn liếc về phía Thủy Thượng Cư, “Cô Cô vì sao muốn xem hắn có vội hay không?”

Phụng Tây Trắc thân nhiên giải thích, “Loại chuyện vơ vét tài sản không phải cứ tài sản vào tay đã là tuyệt đối. Cái chính là tâm lý chiến đấu, trước xác định thái độ của đối phương, sau đó mới tìm đối sách tương ứng, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

Hình Hiểu Hiểu lo lắng nói: “Nhưng Nguyễn Đồng Lĩnh cũng sắp đến, chúng ta chỉ sợ không còn bao nhiêu thời gian.”

“Vậy để hắn tự đến. Hắn lớn như vậy chắc hắn có thể tự chiếu cố chính mình.” Phụng Tây Trắc hạ giọng, tự lẩm bầm, “Vô luận thế nào, cuộc mua bán này nhất định phải làm lớn một chút mới được.”

Hình Hiểu Hiểu thở dài. Rốt cuộc do ăn nhờ ở đậu, ngay cả Phụng Cô không sợ trời không sợ đất đều bắt đầu kín đáo rồi: “Đều do Đại đương gia suốt ngày mất tích, bằng không Cô Cô cũng không cần vất vả như vậy.”

“Hôm nay ta nhìn thấy hắn.”

“A?”

“Vật kia chính là hắn đưa cho ta.”

“Chẳng lẽ trận rối loạn ban nãy chính là do hấn gây ra?” Trách không được cảm thấy tình huống kia lại quen thuộc như vậy, thì ra rất giống tác phong lúc trước của Tự Tại Sơn. Hình Hiểu Hiểu xoa xoa cái trán, “Đại đương gia rốt cuộc đưa cho Cô Cô cái gì vậy?”

Phượng Tây Trác nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Không cần biết là cái gì, chỉ cần có thể sử dụng là tốt rồi.”

Hình Hiểu Hiểu cũng không hỏi nữa, “Có Đại đương gia ở đây, chuyện này tất nhiên có thể thành công.”

“Cái đó cũng không hấn, trên đường trở về ta gặp một người.”

“Ai?”

“Tiêu Tấn.”

“Tiêu Tấn?” Hình Hiểu Hiểu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, con mắt chợt máy động, “Cầm tú công tử Tiêu Tấn?”

“Nên gọi hấn là thế tử của Lam quận vương.”

“Hừ, Hoàng đế còn chưa có thừa nhận đâu.”

Phượng Tây Trác cười cười, “Lam quận vương phủ còn cần Hoàng đế thừa nhận sao?”

“Cũng đúng, ngay cả Lam quận vương cũng không có cách nào khác, nếu đổi lại là ta, nhi tử nhi nữ của mình toàn bộ chết ở dưới tay Hoàng đế như thế, ta lập tức sẽ tập hợp nhân mã đánh lên kinh thành, lấy mệnh đền mạng!”

Năm đó Hoàng đế vì sắc phong Chung Lâm Lang làm hoàng hậu, không để ý đến sự ngăn trở của Lam quận vương phủ và chúng đại thần, kiên quyết giam hoàng hậu trước – Lam Dục Lâm vào lãnh cung, hại nàng không cam lòng chịu nhục mà tự sát. Hai ca ca của nàng lại bị Hoàng đế phái ra sa trường chết trận. Lam quận vương phủ không còn người nối nghiệp, thù hận như vậy, cứ coi như Lam quận vương nói không để ý, chỉ sợ thiên hạ cũng không có người tin!

Phượng Tây Trác nghiêm mặt nói: “Trước không đề cập tới khúc mắc của Hoàng đế cùng phủ Lam quận vương, ngay giữa Chung gia và Lam quận vương cũng coi như có lớp lớp hận thù. Lần này tuy rằng Tiêu Tấn thả cho ta một con ngựa, nhưng khó đảm bảo sẽ không ở một bên chờ thời cơ khác.”

Hình Hiểu Hiểu gãi gãi đầu, “Thủy Châu đề đốc Trương Văn Đa của thành Tùng Nguyên, Lam quận vương phủ Tiêu Tấn, Nguyễn Đông Lĩnh đang trên đường tiến đến, còn có chúng ta đại diện cho Chung gia. Thế này thật đúng là một nồi mà nhiều cháo.”

“Trong thành Tùng Nguyên còn có hai vị Bồ Tát khác nữa.” Nàng nhìn tân khách trên Thủy Thượng Cư ở đối diện tấp nập đứng đầy, lạnh nhạt nói: “Hàn đại tổng quản của phủ Kiều Quận Vương, và đường đệ mà đường kim Hoàng đế sủng tín nhất – Kiều Dương Vương.”

“Kiều Dương Vương?” Hình Hiểu Hiểu cả kinh, “Chẳng lẽ hấn tới bắt chúng ta?”

“Chắc không phải.” Lời nói đến đây bỗng nhiên dừng lại.

Ở trên cầu gỗ, Trương Văn Đa trong sự vây quanh của mọi người vội vàng lên kiệu, trên gương mặt hình chữ điền, trầm ngưng như nước.

“Xem ra chúng ta phải đợi thêm mấy ngày.” Phượng Tây Trác thờ dãi.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngủ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thế Cục Của Ai [Thượng]

Trong đình viện, dưới bóng cây rậm rạp, thiếu niên mặc bộ quần áo màu xanh đen bước chân vững vàng, ra tay như chớp, mỗi một chiêu kiếm vung lên, lá cây lại rơi xuống lá tã. Lá bay đầy trời càng làm nổi bật lên dáng người nhẹ nhàng của thiếu niên, tùy ý tiến lui, thoải mái như đi dạo.

Bên ngoài cách đó ba trượng, một cây cầu nhỏ kê sát mặt nước uốn lượn trong hồ, khiến sóng nước một phân thành hai. Trên cầu, nam tử mặc cẩm bào xanh ngọc dựa vào lan can xem múa kiếm, trên khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ không vui. Một lúc lâu sau, từ bên hông lấy ra một cây sáo trúc, ghé vào bên miệng, nhẹ nhàng thổi.

Tiếng sáo như tiếng khóc, khiến cho trời đất cũng trở nên đau buồn ảm đạm.

Kiểm pháp của thiếu niên mặc y phục xanh đen chậm lại, bước chân hơi loạn, giống như đang phải chịu áp lực vô hình nào đó. Tay cầm kiếm của thiếu

niên dừng lại giữa không trung, do dự nhìn nam tử thoắt sáo.

“Nhìn kiếm pháp của ngươi xem.” Cẩm y nam tử thu hồi lại cây sáo, thân nhiên nói: “Vẫn không chống đỡ được.”

Thiếu niên thè lưỡi, nhảy đến bên người cẩm y nam tử, “Cái đó phải xem so với ai, so với các ca ca, đương nhiên kiếm pháp của ta chỉ là gỏi thêu hoa. Có điều đối phó với đám du côn lưu manh vẫn dư sức.”

Cẩm y nam tử khẽ liếc hắt một cái, “Tam thế tử của phủ Lam quận vương khi nào phải đi đối phó với đám du côn lưu manh trên đường?”

Thiếu niên không để ý cười cười, “Ta chỉ nói vậy thôi. Hơn nữa cái gì mà Tam thế tử, nghe thật không tự nhiên. Đại ca cứ gọi Nguyên Thủ là được rồi.”

Cẩm y nam tử này đương nhiên là Tiêu Tấn, chỉ nghe thấy hắt than nhẹ một tiếng: “Lời này ở trước mặt ta và Ngu Chiêu có thể nói, nhưng đừng để kẻ khác nghe được.”

Trần Nguyên Thủ cười hi hi đáp ứng.

“Ngươi luyện lại Hồi Liễu kiếm pháp một lần nữa cho ta xem.”

Về mặt Trần Nguyên Thủ đau khổ nói: “Nếu kiếm pháp của ta đã không dùng được, còn luyện làm cái gì?”

“Nếu ngươi ngay cả kiếm pháp không dùng được cũng luyện không tốt.” Tiêu Tấn kéo dài câu nói, nghiêm mặt lại nhưng không nói nữa.

Trần Nguyên Thủ rút đầu, chạy đến dưới tàng cây: “Luyện luyện luyện, ta lập tức luyện tốt.”

Phía tây, một nam tử mặc y phục đen tuyền dọc theo hồ bước đến.

Trần Nguyên Thủ vừa luyện được một chiêu, nhìn thấy hắt, lập tức nhảy dựng kêu lên: “Nhị ca, sao ban ngày ban mặt ngươi cũng mặc trang phục màu đen thế.”

Tiêu Tấn hừ nhẹ.

Trần Nguyên Thủ thấy Tiêu Tấn không vui, vội vàng chuyển tâm, kiểm trong tay như có thần trợ giúp, múa đến vui vẻ thoải mái.

Trần Ngu Chiêu chỉ nhìn thoáng qua hắt, rồi đi tới bên cạnh Tiêu Tấn, “Đại ca.”

Tiêu Tấn gật gật đầu nói: “Trương Văn Đa có động tĩnh gì không?”

“Hắn ngầm phái không ít người ra ngoài, ngay cả Hàn Tái Đình của phủ Kiều Quận Vương cũng động rồi.”

“Ừ. Phủ Kiều Quận Vương ở Thụy Châu, rất nhiều nơi còn phải dựa vào quan phủ nơi đó, chuyện tình ảnh hưởng đến mặt mũi như vậy, không làm không được.” Hắt dừng một chút, lại nói, “Hai canh giờ nữa, ngươi chuẩn bị một vài thứ đi đến quý phủ của hắt một chuyến, ép buộc hắt thêm lần nữa.”

“Nhờ đâu vô đã mê lại thêm sút*.....”

*Vô đã mê lại thêm sút: Chỉ những chuyện đã xấu càng thêm xấu hơn.

Tiêu Tấn lắc đầu nói: “Tuy rằng lòng tham của Trương Văn Đa không nhỏ, nhưng miệng lại không lớn, cứ cho rằng bốn tám bản đồ của Cao Thị Bí Bảo đều nằm ở trong tay hắt, chỉ sợ hắt cũng không nuốt được. Lần này dựa vào bản đồ mà đến tìm chúng ta, chỉ sợ là muốn quy hàng.”

“Quy hàng?” Trần Ngu Chiêu ngạc nhiên.

“Thiên hạ phân tranh, ngũ liệt ngưng chiến. Lời dự đoán của Phế môn tuy rằng không công khai, nhưng vận khí của Tuyên triều đã hết là điều không thể chối cãi. Nếu không Chung Chính cũng sẽ không tập hợp ngũ phương: Đông – Tây – Nam – Bắc – Trung để ám chỉ ý tứ trong từ ‘sổ ngũ’.”

“Thế Trương Văn Đa vì sao không gia nhập vào Chung gia hoặc là phủ Kiều Quận Vương, mà lại bỏ gần cầu xa đến chỗ chúng ta?”

“Ngươi cho là vì sao?”

Trần Ngu Chiêu nghĩ nghĩ nói: “Hắn cảm thấy hai nhà này khó có thể thành nghiệp lớn?”

Tiêu Tấn vô thức xoay xoay nhẫn ngọc trên ngón cái, “Bên trong Tứ Đại quận vương, hai phủ Lam, Lận chính là hai công thần có công khai quốc, trong tay nắm binh quyền, trên đất phong có uy vọng và thế lực, ngay cả triều đình cũng khó có thể lay động thế lực của bọn họ. Phủ La quận vương tuy rằng không bằng, nhưng trải qua trăm năm chăm lo việc nước, thực lực cũng không kém, huống chi hắt là quận vương duy nhất trong Tứ Đại quận vương được vẫn được tôn sùng. Chỉ có Kiều Quận Vương.”

Trần Ngu Chiêu tiếp lời: “Kiều Quận Vương mới khai phủ được năm sáu năm, tuy rằng quan hệ tốt với quan viên các nơi, nhưng căn cơ ở Thụy Châu không đủ sâu.”

“Đây cũng chính là nguyên nhân Chung gia chọn Thụy Châu để cấm rỗi.”

Trần Ngu Chiêu lại nói: “Thế vì sao Trương Văn Đa không chọn gia nhập vào La quận vương và Lận quận vương?”

Ánh mắt Tiêu Tấn trở nên thâm trầm, sau một lúc lâu mới nói: “Có lẽ, hắn sợ nếu như Hoàng đế giận dữ, thế lực hắn gia nhập sẽ bán đứng hắn.”

Trần Ngu Chiêu thờ dài: “Lam quận vương sẽ không như vậy.”

Hai thánh chi của đương kim Thánh Thượng đã chặt đứt người kế thừa hương khói mấy trăm năm của Lam phủ. Đường đường là quận vương của Đại Tuyền lại không thể chọn người thừa kế từ dòng họ, xấu hổ như vậy, oán hận như vậy, thù hận như vậy, sao có thể hóa giải? Sao có thể hóa giải?

“Có điều nếu nói thù hận, còn phải tính cả Chung gia.” Sắc mặt Trần Ngu Chiêu phát lạnh, “Nếu không phải Chung Lâm Lang, Lam hoàng hậu sẽ không bị giam vào lãnh cung. Hoàng đế cũng sẽ không nghe lời gièm pha, phải Bá Hách, Trọng Hiền đi biên giới, hại bọn họ mất mạng.”

“Mà ngươi và ta cũng không có khả năng trở thành thế tử của Lam quận vương.” Một câu này Tiêu Tấn nói rất nhẹ.

Cả người Trần Ngu Chiêu chấn động.

Khi hai vị thế tử của Lam quận vương phủ khi còn sống, thiên hạ đều biết đến Cẩm Tú công tử Tiêu Tấn, Mặc Ngọc công tử Trần Ngu Chiêu, Tích Thủy công tử Trần Nguyên Thù? Nhưng, nếu danh tiếng lại được đánh đổi bằng tính mạng của hai vị thế tử từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Mấy người có lương tâm có thể chịu đựng được chuyện này?

Hắn cúi đầu, không dám giương mắt, chỉ sợ nhìn thấy trên khuôn mặt quen thuộc kia có biểu tình chính mình không dám nghĩ đến.

“Có lẽ, thực sự là ý trời. Nếu không, Phế môn làm sao lại đưa ra lời dự đoán như vậy?”

Trần Ngu Chiêu nghe thế ngẩn đầu.

Trên gương mặt tuấn nhã của Tiêu Tấn, có nét phiền muộn khó có thể nhận ra, một thân hoa lệ cảm phục, càng hiện lên vẻ cô đơn.

“Đại ca.” Hắn đột nhiên cắn răng nói, “Một khi đã như vậy, ngươi càng không thể buông tha Phụng Tây Trác! Không cần biết Chung Chính có phải muốn tập hợp ngũ phương để kiểm chứng lời dự đoán của Phế môn hay không, nhưng nằng ta chính là nanh vuốt của Chung phủ, giết nằng, nhất định có thể đá kích được Chung gia!”

Tiêu Tấn thờ dài, “Đáng tiếc ta không nắm chắc được mười phần, thậm chí ngay cả năm phần cũng không đến.”

Trần Ngu Chiêu kinh ngạc, “Đại ca trong sáng, ta trong tối, chẳng lẽ còn không giết được nằng?”

“Sau lưng nằng ta có cao thủ khác. Tuy rằng che dấu rất tốt, nhưng khi nằng ta nâng chén uống trà, ta rõ ràng cảm thấy phía sau nằng, có một áp lực vô cùng mãnh liệt.”

“Áp lực?”

“Ừ, áp lực, không phải sát khí.” Hắn trầm ngâm nói, “Người này võ công rất cao, cao hơn ta rất nhiều.”

Trần Ngu Chiêu nói: “Chẳng lẽ là Nam Nguyệt Phi Hoa? Truyền thuyết nói rằng võ công của hắn sâu không lường được, khi một mình trốn đi còn tự mình chém chết mười đại cao thủ của Nam Nguyệt quốc.”

“Tóm lại, bây giờ còn không phải thời điểm động đến Chung gia.” Tiêu Tấn chậm rãi nói.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ khoanh tay đứng nhìn bọn họ vênh vào tự đắc như vậy?”

Tiêu Tấn bật cười, “Bọn họ sẽ vênh vào tự đắc được bao lâu?”

“Đập vỡ Thủy Thượng Cự, trộm Bí Bảo.” Trần Ngu Chiêu cảm giận nói, “Hiện tại xem ra, kẻ náo loạn trên Thủy Thượng Cự, rất có thể là Nam Nguyệt Phi Hoa!”

“Chờ xem chiều tiếp theo của bọn họ. Ta luôn cảm thấy, ý đồ của bọn họ không phải ở bản đồ.”

“Đại ca không phải là tin Phụng Tây Trác sẽ đem bản đồ trả lại chứ?”

Tiêu Tấn lại gạt đầu, “Khi nằng không chút do dự uống cạn chén trà kia, ta đã tin tưởng người này, bảy phần.”

Trần Ngu Chiêu đột nhiên liếc mắt nhìn về phía Trần Nguyên Thù đang giả vờ giả vịt lười biếng bên hồ, “Nhằm ba chiêu, luyện lại ba mươi lần!”

Sắc mặt Trần Nguyên Thù như màu đất, liên tục nháy mắt về phía Tiêu Tấn.

Tiêu Tấn chần chờ một chút, “Ba mươi lần. có phải quá ít hay không?”

“À!” Trần Nguyên Thù vội vàng xuất ra chiêu thức thứ nhất của Hồi Liễu kiếm pháp, kiếm khí mạnh mẽ!

Từ sau khi yến hội bị một viên đá lớn làm cho náo loạn, Trương Văn Đa đóng cửa từ chối tiếp khách hai ngày. Dù vậy, trước cửa vẫn tấp nập kiệu quan như trước, tiếng người không dứt.

Phượng Tây Trác và Hình Hiểu Hiểu chen chúc ở trong một cái kiệu, nhàn nhã ngủ gật.

Cuối ngã tư đường, tiếng xe ngựa lăn bánh vang lên ngày một rõ dần.

Phượng Tây Trác ngáp một cái, nhắc lên màn kiệu, liếc mắt nhìn: “Lại thêm một cái mặt nóng dán lên mông lạnh*.”

*Mặt nóng dán lên mông lạnh: ý chỉ nhiệt tình không đúng lúc.

Hình Hiểu Hiểu vén lên màn vải mà Phượng Tây Trác vừa buông ra, hiểu kỳ lạ đầu ra bên ngoài, giây lát, lại đẩy đẩy bả vai nàng, “Không phải, đi vào rồi.”

Phượng Tây Trác vội vàng chen ra xem, chủ nhân của xe ngựa kia dưới cái nhìn chăm chú của mọi người mạo hiểm đi vào cửa. “Người nào lại có mặt mũi lớn như vậy.”

Hình Hiểu Hiểu ngoác tay với bên ngoài.

Triệu Đại được thuê đảm nhiệm chức kiệu phu vội vàng tiến lại gần.

Hình Hiểu Hiểu đưa cho hắn nửa lượng bạc, dặn dặn hắn vài câu.

Triệu Đại gật gù đầu, hiểu ý rồi đi.

Một lát sau đầu đầy mồ hôi chạy về, “Thật khổ, người hỏi thăm tin đúng là không ít.”

Hình Hiểu Hiểu gật gù đầu cho có lệ, “Vất vả vất vả, sao rồi? Là người nào?”

“Gia đình kia nói tên có ba chữ, nhưng hắn chỉ biết được hai chữ, tên là Trần cái gì Chiêu.”

“Trần Ngu Chiêu.” Phượng Tây Trác ở bên trong kiệu nhẹ giọng nói.

Hình Hiểu Hiểu phát phát tay: “Được rồi, đã biết.”

Triệu Đại đáp lời lui xuống nửa bước, lại nghe Phượng Tây Trác nói: “Đợi đã, sắp đến buổi trưa rồi, chúng ta tìm nơi nào đó ăn cơm đi.”

Hình Hiểu Hiểu ngẩn người, “Không nhìn nữa sao?” Cả ngày hôm qua đều ăn cơm trên kiệu.

“Còn tiếp tục ở đây, chỉ sợ sẽ khiến người ta nghi ngờ.” Nàng liếc mắt nhìn vài cỗ kiệu bên kia, bữu môi nói: “Ngày hôm qua còn là người đến, hôm nay không phải cũng chỉ có kiệu thôi sao? Chúng ta quá sức, ngược lại khiến cho người khác hoài nghi. Lại nói, Mặc Ngọc công tử cũng đã ra tay, xem ra Trương Văn Đa không gắng gượng được bao lâu nữa.”

Nếu ý định của Tiêu Tấn thật sự nằm ở tám bản đồ, hẳn tất nhiên sẽ giúp nàng đẩy Trương Văn Đa một cái, để nàng sớm đem bản đồ trả trở về.

Hình Hiểu Hiểu như hiểu như không hiểu gật đầu.

Triệu Đại thấy hai vị chủ nhân đã nhất chí, hét to với Triệu Nhị nâng cỗ kiệu lên.

Phượng Tây Trác ngồi ở trong kiệu, cảm nhận thấy cỗ kiệu lắc lư nặng nề, cảm khái nói: “Chúng ta có nên trả thêm tiền công hay không?”

Hình Hiểu Hiểu mắt diếc tai ngo, tự ghé vào cửa sổ bên hông kiệu nhìn ra bên ngoài đánh giá, đột nhiên thân thể căng cứng lại, nửa ngày mới phun một câu: “Ta nhìn thấy người của Thủy Thượng Cư.” Đám người đồng loạt mặc quần áo xanh nhạt đúng là trang phục người của Thủy Thượng Cư đêm đó, không nghĩ lại gặp ở trên đường.

Phượng Tây Trác lại không ngạc nhiên, “Yến hội tổ chức tại Thủy Thượng Cư lại xảy ra hỗn loạn như vậy, có vài người đến khắc phục hậu quả cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

“Cô Cô đoán là Trương Văn Đa bồi tiền, hay vẫn là Thủy Thượng Cư nhận lỗi?”

“Nếu là khách điểm bình thường mà gặp chuyện này, đúng là nên đào túi tiền của Trương Văn Đa, nhưng nếu là Thủy Thượng Cư.”

“Thì thế nào?”

“Tất nhiên là phải đào túi tiền của Trương Văn Đa gấp bội.” Thủ phủ Đại Tuyên cũng không phải vì đối phương nhận lỗi mà chấp nhận thua thiệt.

Hình Hiểu Hiểu xoa xoa mặt, khát khao nói: “Không biết bên trong kiệu vừa rồi có phải là Trương Tôn công tử không?”

“Trương Tôn Nguyệt Sắc? Hẳn nên ở Phần Châu chứ? Không phải có tin đồn là hắn không bước chân ra khỏi cửa sao?” Phụng Tây Trác không khỏi bắt đầu liên tưởng đến tình hình tài chính của mình, “Người muốn gặp hắn làm cái gì?”

“Từ đại công tử trong thiên hạ, Cô Cô đã gặp qua Cẩm Tú công tử, ta mới chỉ gặp được Nam Nguyệt Phi Hoa.....” Tiếc nuối trong lời nói rất rõ ràng, “A, Cô Cô, Cẩm Tú công tử có bộ dạng như thế nào?”

Phụng Tây Trác miễn cưỡng hỏi lại: “Người nhìn thấy Nam Nguyệt Phi Hoa có bộ dạng thế nào?”

“Ừ, không phải là khó nhìn.” Nàng gắng tổng kết, “Chỉ là, quá đẹp đẽ.”

Phụng Tây Trác càng gọn, “Cẩm Tú công tử kia có mũi có mắt, nơi nào cần có đều có.”

“Đây sao có thể gọi là miêu tả được.”

“Vốn là như thế. Có mắt có thể nhìn, có mũi có thể ngửi, có miệng có thể ăn là được rồi, quán nó trông như thế nào. Dù sao bộ dạng quá tuần tú, cũng không thể mất nhìn trăm dặm, tai nghe trăm hướng được.”

Hình Hiểu Hiểu không phục nói: “Bộ dạng của Cô Cô dễ nhìn, nói chuyện đương nhiên là dễ dàng rồi.”

Phụng Tây Trác vỗ vỗ hai má, “Cái này cũng không có cách nào nha.”

Hình Hiểu Hiểu chỉ có thể ngậm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngự Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thế Cục Của Ai [Trung]

Bất Đình Khẩu từ lâu tuy rằng kém Bôi Mạc Đình nổi danh thiên hạ ở kinh thành, nhưng cũng là từ lâu số một số hai trong thành Tùng Nguyên.

Hình Hiểu Hiểu ngồi ở một cửa hàng rượu nhỏ đối diện Bất Đình Khẩu, ai oán thở dài.

Phụng Tây Trác dùng chiếc đũa gõ gõ lên mặt bàn, “Hoàn hồn, hoàn hồn.”

Ánh mắt ai oán của Hình Hiểu Hiểu lập tức bay qua “Vì sao chúng ta không sang bên đối diện?” Đến thành Tùng Nguyên vài ngày, không phải tránh ở bên trong xe ngựa hay bên trong kiệu, thì chính là dùng cơm ở mấy tiểu quán nhỏ bé không tiếng tăm như thế này.

“Bởi vì lát nữa nơi này sẽ có người thuyết thư.”

“Thuyết thư?” Hình Hiểu Hiểu chỉ vào Bất Đình Khẩu nói, “Bên đó còn có người xướng khúc nữa. Chẳng lẽ thuyết thư lại hay hơn xướng khúc sao?”

“Cái đó còn phải xem kể chuyện gì đã?” Phụng Tây Trác thả mồi.

Hình Hiểu Hiểu quả nhiên mắc câu, “Kể cái gì?”

“Đến rồi.”

Ánh mắt Hình Hiểu Hiểu lướt qua tiểu nhị đang bê thức ăn chạy tới chạy lui, nhìn về phía một lão nhân trên tay cầm quạt giấy đi vào trong chính phòng. “Ta dám đánh cược, nếu hắn dán lên một chòm râu là có thể đến miếu Thành Hoàng bày sập đoán tướng mệnh.”

Phụng Tây Trác liếc mắt nhìn nàng.

“Một ngày không gặp, như cách ba thu.” Thuyết thư tiên sinh dùng giọng điệu kéo dài nhiệt tình chào hỏi mọi người, “Ba thu này chư vị trải qua có khỏe không?”

“Khỏe!” Khách nhân ở trong quán rượu cũng rất nể mặt mà đáp lại.

Thuyết thư tiên sinh dường như rất quen thuộc với kiểu đáp lại như thế này, cười tủm tỉm mở quạt giấy ra, “Hôm qua nói đến đoạn Thượng Thư họ Tôn bị Phùng tướng gia chặn lại kiệu vua, cáo trạng hấn tham ô làm rối kỉ cương, vơ vét của cải thành thói, lừa trên gạt dưới, ở giữa kiếm lời đầy túi tiền riêng.”

Hình Hiệu Hiểu nhỏ giọng nói: “Thượng Thư họ Tôn nào?”

Phượng Tây Trắc duỗi ngón trỏ đặt lên miệng, ý là nhỏ giọng.

Hình Hiệu Hiểu đành tiếp tục mơ mơ màng màng nghe kể.

“Hoàng đế và Phùng tướng gia tuổi tác xấp xỉ nhau, giao tình sâu nặng, lập tức tin tưởng tuyệt đối, vội vàng phái người đến phủ truyền Thượng Thư họ Tôn vào cung. Ai ngờ hành động tuy mau, nhưng không nhanh bằng tai mắt của Thượng Thư họ Tôn kia ở trong cung. Hắc hắc.” Thuyết thư tiên sinh gập quạt lại, chậm rãi uống một ngụm trà.

Người phía dưới ồn ào nói: “Mau kể tiếp!”

“Thượng Thư kia nhận được tin tức, sao có thể ngu ngốc mà chờ người đến bắt, cho nên vội vã mang theo thân thích và vàng bạc trốn đi.” Thuyết thư tiên sinh nói nước bọt bay tứ tung, “Hoàng đế biết chuyện thì vô cùng giận dữ, ngay cả cao thủ đại nội cũng được điều động, khiến cho thiên hạ gà bay chó sủa không yên, thần hồn nát thần tính, đáng tiếc vẫn không tìm được một chút tin tức nào của Thượng Thư kia.”

“Á!” Bên trong quán rượu vang lên một trận cảm than. Trong cảm nhận của bọn họ, quan phủ, triều đình và Hoàng đế tương đương với trời với thần, không ngờ lại có chuyện bọn họ không làm được.

Thuyết thư tiên sinh lại chậm rãi mở quạt ra, “Có điều không quá lâu sau, lời đồn về Cao Thị Bí Bảo bắt đầu lưu truyền hậu thế. Nói đến hai chữ Cao thị, có hai lai lịch. Một là chỉ năm đó thủ phủ Cao gia ở Tần Châu, một là chỉ một vị Vương gia. có gia tài bạc triệu, trong tên cũng có một chữ Cao, lại bị tịch thu gia sản, bởi vậy Cao Thị Bí Bảo đến tột cùng là về người nào, sau nhiều năm truyền qua truyền lại, mỗi người nói một kiểu, cuối cùng không phân rõ được.”

Có khách nhân nghi ngờ nói: “Gia sản của vị vương gia kia nếu đã bị tịch thu thì phải nằm trong tay Hoàng đế chứ, tại sao lại biến thành bí bảo?”

“Chuyện này và chuyện về vị Thượng Thư họ Tôn ta vừa nói có quan hệ.” Thuyết thư tiên sinh thuận thế nói tiếp, “Phùng tướng gia là nhân vật đẳng cấp ra sao, không có chứng cứ rõ ràng nào có thể tùy tiện nói xấu hại người, che đậy mất thánh?”

Vị khách kia cả kinh nói: “Chẳng lẽ Cao Thị Bí Bảo chính là tài sản tham ô của Thượng Thư họ Tôn?”

“Đúng thế!” Thuyết thư tiên sinh lại gập quạt, gõ mạnh lên bàn: “Thượng Thư họ Tôn kia mặc dù nhanh chân chạy khỏi kinh thành, nhưng không thể chạy thoát khỏi lưới trời. Cái đó gọi là ác giả ác báo, hấn làm quan bất nhân, tham lam thành tính, rốt cục chọc giận đến thần linh, đi nửa đường thì xe ngựa lao xuống sườn núi, chôn ở dưới đáy vực sâu không thấy mặt trời.”

Hình Hiệu Hiểu nghe thế liền phun ra một miếng rau xanh vừa bỏ vào miệng, “Ngay cả chuyện đó cũng biết, chẳng lẽ thuyết thư tiên sinh này là thần tiên hạ phàm, đến làm phép cho thế nhân?”

Phượng Tây Trắc đem cái bàn bị Hình Hiệu Hiểu phun rau đầy ra rất xa, “Người kiềm chế một chút.”

Khách nhân lúc trước đặt vấn đề nghiêm trang thờ dãi: “Khó trách Hoàng đế không tìm thấy hấn.”

Thuyết thư tiên sinh hiển nhiên rất vừa lòng với phản ứng của mọi người, nói tiếp: “Thượng Thư kia tuy rằng bị trừng phạt thích đáng, nhưng vàng bạc kia là vô tội. Thần linh vì muốn để số vàng bạc này xuất hiện trên nhân gian một lần nữa cho nên tạo ra Cao Thị Bí Bảo, lại đem bản đồ này chia làm bốn phần, hy vọng một người tài đức vẹn toàn đoạt được, có thể tạo hóa thiên hạ.”

“Thì ra là như vậy.” Mọi người nghe đến đây như bưng tỉnh đại ngộ.

Hình Hiệu Hiểu nói thầm nói: “Nếu như thần linh thực sự không gì không làm được, tại sao không trực tiếp tìm một người tài đức vẹn toàn đến, ép buộc đến ép buộc đi chắc cũng không phiền toái.”

“Có lẽ thần linh đúng là muốn mài dũa đám thế nhân dung tục chúng ta.” Phượng Tây Trắc lười biếng nói.

“Thượng Thư họ Tôn trong lời nói của hấn chẳng lẽ là.” Nàng ghé sát đầu vào, đề thấp giọng nói, “Người bị Tuyên hoàng khám xét nhà – Tôn Hóa Cát?”

Phượng Tây Trắc gật gật đầu.

“Có người nói hấn bị oan.” Nàng bĩu môi, “Ta cũng không có ấn tượng tốt đẹp gì với vị Phùng đại tướng gia lấy thân tuần táng kia.” Làm thần tử trung thành là tốt rồi, việc gì vì một chữ trung nghĩa mà tuần táng theo Hoàng đế, thật không biết trong đầu suy nghĩ cái gì! Giữ lại mạng tạo phúc cho giang sơn xã tắc không phải tốt hơn sao?

“Nếu mỗi người đều có ý tưởng giống như ngươi, thiên hạ này không phải thống nhất rồi sao.”

Hình Hiểu Hiểu đồng tình liếc mắt nhìn thuyết thư tiên sinh đang mặt mày hớn hở đàm luận với khách nhân, “Chỉ sợ không được bao lâu, hần ta sẽ bị mời đến nhà lao ăn cơm thôi!” Tuy rằng nói là chuyện của tiên đế đã cách đây mấy đời, nhưng trong trường hợp công khai nghị luận thế này cũng quá liều lĩnh rồi.

“Ngươi cho là hần ăn gan hùm mật báo sao?” Phụng Tây Trắc vừa múc canh vừa nói, “Không có chỗ dựa sau lưng, ai dám giống trống khua chiêng như thế?”

“Chỗ dựa của hần cũng thật có tinh thần, rảnh rồi lại truyền lưu loại chuyện này cho mọi người tiêu hóa.”

Phụng Tây Trắc đột nhiên che miệng nâng lại dùng giọng cực nhẹ nói: “Sur huynh giao cho ta chính là một trong bốn mảnh bản đồ của Cao Thị Bí Bảo.”

Hình Hiểu Hiểu trừng lớn mắt, nửa ngày mới phun ra một câu: “Vậy chắc Trương Văn Đa gấp đến độ sắp phát điên rồi.” Nếu là đề đốc Thụy Châu ngầm đồng ý, có thể hiểu được tại sao nói loại chuyện này mà sống lưng của thuyết thư tiên vẫn thẳng như vậy. Có điều thân là mệnh quan triều đình lại dám phát tán loại tin tức này, không phải là hần phát điên thì còn ai phát điên nữa.

“Cũng chưa chắc đã là hần.”

“Hả?”

“Cũng có thể là Cẩm Tú công tử?” Phụng Tây Trắc đảo mắt sang trái phải, “Có khả năng trong tay hần có bản đồ.”

“Ừ, có ý thả tin đồn, để cho những người núp trong bóng tối tự dẫn xác đến. Đúng là thủ đoạn cao minh.”

Phụng Tây Trắc nói: “..... Cũng là người, tại sao ngươi lại đánh giá khác nhau vậy?”

“Một kẻ gần đất xa trời, một người như mặt trời ban trưa, không thể so sánh.”

Phụng Tây Trắc khuyên nhủ: “Trên đầu chữ sắc là một cây đao.”

Hình Hiểu Hiểu chân thật trả lời: “Vi sắc mà lên núi đao, đao nghĩa này ta không thể chùn bước.”

Hai chiếc đũa trên tay Phụng Tây Trắc tạm dừng giữa không trung một lát, lại từ từ tiến đến mục tiêu mà ra tay.

“..... Vừa nãy nói đến chỗ nào rồi?”

“Cẩm Tú công tử.”

“..... Trước nữa?”

“..... Trương Văn Đa.”

Phụng Tây Trắc mở miệng, “Tiếp tục nói từ chỗ đó.”

“Cô Cô nói xem tại sao bọn họ không chọn Bất Đình Khẩu tửu lâu để thuyết thư?” Đến bây giờ nàng vẫn nhớ mãi không quên, “Nghe nói món xương sườn ba vị của nơi đó ăn rất ngon.”

“Ngươi nói xem một tửu lâu có gian thương tính toán chi ly, thận trọng bậc nhất và trong một phòng rượu không giữ mồm giữ miệng, chỗ nào dễ dàng để tung tin đồn hơn?”

“Nhưng truyền lưu rộng rãi quá cũng không có ý nghĩa.”

Phụng Tây Trắc lắc đầu nói: “Người ngồi ở địa vị cao có thể thu được những tin tức vô cùng nhanh chóng. Nhưng những người có địa vị thấp hơn thường không nhìn rõ được hành động của bên trên. Nếu như chiêu này quả thật là do Cẩm Tú công tử bày ra, người hiện tại đứng ngồi không yên chắc chắn là Trương Văn Đa.” Không có lừa làm sao có khói. Trong thành đột nhiên truyền ra tin tức của bản đồ, chắc chắn sẽ càng khiến cho nhiều người chú ý, sự ngăn trở đoạt về bản đồ bị mất trở nên càng lớn hơn nữa.

“Nhưng nếu chiêu này là do Trương Văn Đa bày ra, thì có lẽ hần đã hạ quyết tâm, cho dù không cướp được tám bản đồ kia trở về thì cũng phải xuống tay được với những kẻ có trong tay những mảnh còn lại.” Phụng Tây Trắc từ từ phân tích.

Hình Hiểu Hiểu gãi gãi đầu, “Thật phức tạp. Nói cách khác, là ai ra chiêu này thì cũng chiếm thế thượng phong?”

“Không hẳn. Đề là mò đá dưới đáy sông, chưa đến cuối cùng, không biết ai lợi ai hại.”

“Vậy chúng ta phải làm sao?”

“Yên tĩnh xem biến động thôi. Nếu không phải do Trương Văn Đa, hần tất nhiên sẽ có chiêu ứng phó.” Phụng Tây Trắc buông chiếc đũa, “Ăn no quá.”

Hình Hiểu Hiểu nhìn thuyết thư tiên sinh đang thu thập đồ đạc chuẩn bị rời đi, “Cô Cô tại sao biết nơi này có thuyết thư?”

“À, hôm qua lúc đến Bát Đình Khẩu ăn xương sườn ba vị nghe thấy, có điều chỉ nghe được hai câu cuối cùng.”

Hình Hiểu Hiểu tròn mắt há hốc mồm, “Ngày hôm qua? Xương sườn ba vị? Khi nào?”

“Sau khi ngủ.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Thế Cục Của Ai [Hạ]

Phán đoán của Phụng Tây Trắc rất nhanh được xác minh.

Trên văn thư truy nã phác họa một nam tử thân mình khỏe khoắn, dáng vẻ tươi cười hào sảng, ánh mắt sáng ngời có thần nhìn chăm chú phía trước.

“Thật giống.” Hình Hiểu Hiểu ghé sát vào bên tai Phụng Tây Trắc nói, “Kế sách ứng đối của Trương Văn Đa đây sao? Tây Hoang Kỳ Trân bị mất trộm?”

Phụng Tây Trắc chỉ cười không nói. Dùng Tây Hoang Kỳ Trân để nguy trang, thay thế cho bí bảo đồ không thể nói ra ngoài, chiêu thay mận đổi đào này của Trương Văn Đa thật đúng là xoay chuyển vừa vặn!

Hình Hiểu Hiểu đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, dường như bị thứ gì đó nhìn thẳng vào. Vội vàng xoay người, đối phương thấy nàng quay đầu nhưng vẫn bình thản, không chút kiêng kỵ chống lại ánh mắt của nàng.

Hình Hiểu Hiểu nghi ngờ kéo kéo cánh tay Phụng Tây Trắc, “Cô Cô, biết hần không?”

Phụng Tây Trắc âm thầm thờ dài, là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh khỏi. “Biết chưa được vài ngày.”

Hình Hiểu Hiểu nhìn thiếu niên ngồi ở trên xích đu gỗ, một thân cẩm trang, hông thắt dây lưng ngọc, tư thái kiêu ngạo. Cho dù không có hộ vệ bên cạnh, người vây xem văn thư cũng bị khí thế lạnh lùng trên người hần làm khiếp sợ, tự động tránh xa vài thước.

“Kiêu Dương Vương?”

“Ừ.”

“Thật không hổ là Kiêu Dương Vương.” Nàng tán thưởng một tiếng.

Phụng Tây Trắc bất mãn trào phúng nói: “Tự Tại Sơn từ khi nào có điều lệ cúi chào trước địch nhân như thế?”

“Có được địch nhân cao quý lãnh điểm như thế, chính là khẳng định giá trị của bản thân chúng ta.”

Phụng Tây Trắc ghen hòng nửa ngày, “Thật không biết trong số ưu điểm của ngươi còn có tài hùng biện bậc nhất thế này.”

“Tùy từng người.” Hình Hiểu Hiểu đắc ý nói, nhưng cũng lập tức thu lại nụ cười, “Có điều không có chuyện gì mà lấy lòng, không phải tặc chính là trộm, hiện tại hần nhìn chăm chăm chúng ta như vậy, chắc là không có chuyện gì tốt.”

“..... Ngươi từ đâu mà nhìn thấy hần đang lấy lòng chúng ta?” Vì sao nàng chỉ cảm thấy ánh mắt này từ đầu tới cuối đều là rét lạnh?

Hình Hiểu Hiểu lúng túng nói: “Chuyện này không cần thảo luận nhiều, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Nếu hần không ở đây, ngươi sẽ làm gì?”

“Trở về quán trọ?”

“Thế thì ngươi coi như hần không có ở đây là được rồi.”

Thượng Tín nhìn các nàng không coi ai ra gì nói chuyện với nhau, không tức giận cũng không tò mò, chỉ đứng dưng dờ mắt đi nơi khác.

Hình Hiểu Hiểu đột nhiên nhớ tới cái gì kêu lên một tiếng, “Hôm nay trước khi ra ngoài ta đã xem hoàng lịch.”

Phượng Tây Trắc nắm lỗ tai của nàng, “Nói cho ta nghe chút xem nào.”

Hình Hiểu Hiểu chần chờ hồi lâu, mới chậm rì rì nói: “Hôm nay đại cát, mọi chuyện đều thuận lợi.”

Phượng Tây Trắc cười tùm tùm vỗ vỗ bả vai của nàng, “Sách viết không sai, người cũng không sai.” Coi như nguoi thức thời.

“Có điều hôm nay tốt nhất không nên cày ruộng, nấu nước, đào mộ.” Nàng vẫn không nhận được.

Phượng Tây Trắc gõ nàng đầu một cái, “Loại chuyện vô nghĩa thế này không cần nói.” Một ngày Hình Hiểu Hiểu không nói những lời xui xẻo hình như không được.

Hai người vừa ồn ào vừa chậm rãi đi qua người Thượng Tín.

Thượng Tín cũng giống như không thấy, thản nhiên nhìn đám người huyên náo phía trước.

Hình Hiểu Hiểu thở ra một hơi, nháy mắt với Phượng Tây Trắc.

Phượng Tây Trắc bắt đắc đi buông tay.

Hai người trở lại quán trọ, Hình Hiểu Hiểu nhanh chóng đóng cửa lại, “Không phải là hấn hoài nghi chúng ta chứ?”

Phượng Tây Trắc rót hai chén nước, bung lên một chén nói: “Ồ trên Thủy Thượng Cư đã hoài nghi rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Trương Văn Đa và Tiêu Tấn đã đủ hỗn loạn, hiện tại lại thêm một Kiều Dương Vương.

“Vừa rồi hấn không động đến chúng ta, đã nói lên hấn chỉ hoài nghi quan hệ của sư huynh với chúng ta, hơn nữa không muốn đánh rần động cỏ.” Ngón trỏ Phượng Tây Trắc nhẹ nhàng vuốt ve mép chén, “Nếu mục đích của Kiều Dương Vương cũng là vì bí bảo địa đồ, có thể hiểu được tại sao hấn lại xuất hiện ở thành Tùng Nguyên.” Nếu không Tây Hoang Kỳ Trần nhỏ bé sao có thể khiến Vương gia từ nhỏ đến lớn sống trong nhung gấm đích thân đến đây?

“Chẳng lẽ Trương Văn Đa muốn đem bản đồ hiến cho Hoàng đế? A, vậy hiện nay hấn làm mất bản đồ, không phải sẽ roi đầu sao?”

Phượng Tây Trắc lắc lắc đầu, “Suy nghĩ của nguoi và ta trái ngược nhau. Cứ cho là Trương Văn Đa muốn dâng bản đồ, chắc chắn sẽ không giống trông khua chiêng mở yến tiệc như thế, mà hấn là sẽ phái người đưa đến kinh thành thần không biết quỷ không hay. Cho nên giải thích duy nhất cho việc Kiều Dương Vương đích thân tới Tùng Nguyên chính là, tin đồn Trương Văn Đa muốn nuốt riêng bí bảo bị lộ, khiến cho triều đình chú ý cùng bất mãn.”

“Vậy thế lực mơ ước có được tám bản đồ không phải sẽ biến thành ba phương sao? Trương Văn Đa, Tiêu Tấn, Kiều Dương Vương?”

“Đừng quên Hàn đại tổng quản của phủ Kiều Quận Vương. Tuy rằng ngày đó hấn để cho sư huynh chạy mất, nhưng ta vẫn cảm thấy..... người này không đơn giản.” Giọng nói của Phượng Tây Trắc biến trầm, “Quả thực có thể nói, sâu không lường được!”

Hình Hiểu Hiểu đỡ đầu, “Ta càng nghĩ càng cảm thấy vùng nước đục này khó mà bước qua được! Nhớ ngày đó chúng ta ở trên Tự Tại sơn thật tốt, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ. Nếu buồn chán có thể xuống núi tùy tiện tìm một nhà phú hộ kiếm bữa ăn. Nào cần quan tâm những chuyện phức tạp như thế này.”

“Cứ cho là Kiều Dương Vương không đến tiêu diệt chúng ta, Tự Tại sơn cũng không an bình được bao lâu.” Phượng Tây Trắc mở tay phải ra, lại chậm rãi nắm lại, “Thiên hạ phân tranh, thử hỏi nơi nào, người nào có thể may mắn thoát khỏi?”

“Không phải nói truyền nhân của Phế môn đời đời giúp đỡ hoàng đế sao? Vì gì còn đưa ra lời tiên đoán, liệt ngũ ngưng chiến? Chỉ cần tìm được bọn họ, để bọn họ chọn ra một đế vương chân chính, để thiên hạ nghe theo không phải tốt rồi sao?”

Phượng Tây Trắc nói: “Ta nói rồi, nếu ai cũng nghĩ như nguoi, thiên hạ này đã sớm thống nhất. Phế môn là cái gì? A, nhìn chung sử sách đã ghi lại, chỉ nói bọn họ là lương thần phụ giúp đế vương, nhưng lại không kể đến bọn họ là lòng thần hàng đầu. Mỗi lần nói xuất hiện là xuất hiện, nói biến mất sẽ lập tức biến mất. Xét tâm kế, thù đoạn sẽ không có mấy người hơn được bọn họ, nhưng nói đến đạo trị quốc. Nguoi nhìn thấy hành động vĩ đại lợi quốc lợi dân nào của Đại Tuyền được xuất phát từ Phế môn chưa?”

“Thế vì sao lại có người nhiều tin tưởng lời tiên đoán của Phế môn như vậy?”

“Đó tất nhiên là bởi vì...” Phượng Tây Trắc thở dài nói, “Bọn họ tiên đoán, chưa bao giờ sai.”

“..... Đoán mệnh thật chuẩn, đúng là tiên nhân.”

“Dùng từ yêu nhân để hình dung còn thích hợp hơn.”

Hình Hiểu Hiểu kinh ngạc nói: “Lần đầu tiên thấy cô cô chán ghét kẻ nào đó như vậy.”

Phượng Tây Trác nhún vai, “Những luận điệu này đều xuất phát từ sự huynh, ta chẳng qua là bị ngấm vào mà thôi.”

“Vậy càng kỳ quái, trên đời này cũng có chuyện Đại đương gia để tâm sao?”

Phượng Tây Trác ngây cả người, “Người nói cũng phải.” Mộ Tăng Nhất từ trước giờ đến đi như gió, tự do tiêu sái lại sinh ra cảm xúc mãnh liệt với loại chuyện thế này. “Hiện tại không cần để ý tới Phế môn, lo chuyện của Trương Văn Đa trước. Xem ra nhất định phải đã kích hấn một thời gian mới được.”

“Đã kích?”

“Ừ, để hấn gặp khó một lần, bằng giá chúng ta đưa ra mới cao được.”

“Cô cô chuẩn bị đã kích hấn thế nào?”

Trong mắt Phượng Tây Trác chợt lóe một tia giao hoạt, “Nếu Trương Văn Đa nói Tây Hoang Kỳ Trần mất trộm, vậy chúng ta làm cho nó thật sự biến mất là được!”

Hình Hiểu Hiểu nói: “Cô cô biết rõ Tây Hoang Kỳ Trần ở nơi nào?”

“Còn có thể nơi nào, chắc chắn được cất ở nơi nào đó căn mật trong Trương phủ.” Nàng lại rút trà, “Trong mắt những kẻ có lai lịch đều chỉ để ý đến bản đồ, những kẻ không có lai lịch lại không có gan. Tây Hoang Kỳ Trần..... Hắc hắc, cũng coi như không cao không thấp.”

“Vậy cô cô chuẩn bị đoạt thế nào?” Các nàng làm nghề mua bán không vốn này, thà rằng nói đoạt cũng quyết không nói trộm, bởi vì trộm là một từ thật sự không có đẳng cấp.

Phượng Tây Trác cười gian nói: “Hiện tại nếu chúng ta bước chân ra khỏi cửa, phía sau không biết sẽ có bao nhiêu kẻ nhìn chăm chăm, đành phải nhờ người đến đi như gió, vô tung vô ảnh kia đến hỗ trợ.”

Hình Hiểu Hiểu chuyển động con ngươi, “Đại đương gia?”

“Dù sao hấn cũng đã mang danh cướp Tây Hoang Kỳ Trần, sao không để cho chuyện đó thành sự thật?”

“Hấn còn ở Tùng Nguyên?”

“Lấy tính cách của hấn..... Loại náo nhiệt như thế này không thể chỉ tham gia một nửa rồi bỏ đi.” Phượng Tây Trác khẳng định, “Người trong thiên hạ này, xét về chuyện gây sự, nếu hấn nhận là thứ hai sẽ không có người dám nhận thứ nhất.”

“Nhưng là hiện nay trong Trương phủ tập hợp rất nhiều cao thủ, nhất là trong giai đoạn thần hồn nát thần tính này, cảnh vệ càng nghiêm. Tuy rằng võ công của Đại đương gia cao cường, nhưng hai đám khó địch bốn tay.” Hình Hiểu Hiểu thấy nàng không chút nào lo lắng, giật mình nói, “Hay là cô cô có đối sách nào khác.”

Phượng Tây Trác nở nụ cười duyên dáng nói: “Ta sẽ cầu nguyện với trời cao, cầu cho mạng hấn lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngủ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đêm Không Ngủ [Thượng]

Đối diện Bát Đình khẩu.

Chuyện làm ăn của phường rượu an lành ổn định.

Thuyết thư tiên sinh đã không còn là người lúc trước, kể chuyện cũng chỉ là tiểu thuyết điểm tục truyền lưu trên phố, tình tiết quý dị khúc chiết, khách nhân nghe kể như mê như say.

Hình Hiểu Hiểu vừa nghe vừa lắc đầu, “May mà thư sinh kia bị hồ ly tinh giết chết, nếu không cứ cho là hấn có thể lên được kinh thành, nhưng bằng cái đầu heo của hấn cũng không thể thi đỗ Trạng Nguyên được. Mà cứ cho rằng có thể đỗ Trạng Nguyên, sớm muộn gì cũng bị đồng hương hãm hại, nếu may mắn bị hại mà không chết, có giữ lại cũng chỉ lãng phí lương thực..... Vẫn nên chết sớm siêu thoát sớm mới tốt.”

Bàn tay đang bốc đậu phộng của Phượng Tây Trác bỗng nhiên dừng lại, vỗ vỗ bụng nói: “Mót quá.”

Hình Hiểu Hiểu lờm nhàng một cái, “Từ sáng đến giờ đã đi ba lượt rồi.”

Phượng Tây Trác căn bản không rảnh nghe nàng oán giận, vội vàng đi về phía sân sau.

Nhà xí nằm ở góc phía bắc của sân tối, bên ngoài dùng một lớp cỏ khô thật dày để che khuất, phía trước khoảng một thước có đặt lư hương, lửa bên trong đã tắt ngấm từ bao giờ. Nhà xí được ngăn thành hai gian, một gian cửa mở lớn, gian còn lại che kín.

Nàng dùng tay áo che mặt, không chút suy nghĩ nhấc chân đá văng cửa che.

Mộ Tăng Nhất lấy tay che đai lưng, xấu hổ nói: “Sư muội, tuy rằng chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nhưng thời khắc như thế này vẫn có chút xấu hổ nha.”

Phượng Tây Trác ngẩng đầu, giọng nói không rõ ràng dưới lớp tay áo, “Nói ngắn gọn thôi. Chừng nào thì ngươi đến Trương phủ, đoạt Tây Hoang Kỳ Trân về đây?”

“..... Nghe khẩu khí của sư muội, Trương phủ hình như là khách phòng nhà ta.”

Phượng Tây Trác nhìn hẩn thoải mái đứng nơi hơi hám lẩn quẩn, nghi hoặc hỏi: “Ngươi không cảm thấy thối sao?”

Mộ Tăng Nhất gãi gãi mi tâm, “Ta dùng ngân châm phong bế khứu giác lại rồi.”

Phượng Tây Trác ngẩn ngơ, buông tay, chỉ chỉ vào mình, “Cho ta một cái.”

Về mặt Mộ Tăng Nhất thành khẩn áy náy, “Gần đây túng quẫn quá, ngân châm bị ta đem đi gán nợ rồi.....”

Sắc mặt Phượng Tây Trác không biến, “Nếu không có việc gì thì ta đi.”

“Kiêu Dương Vương và Hàn Tái Đình đều đang ở trong Trương phủ, hiện tại Trương phủ có thể so với đầm rồng hang hổ, sư muội chẳng lẽ thật sự yên tâm để ta một mình mạo hiểm đến đó?”

Phượng Tây Trác vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân rất nhẹ. Người nợ tiến vào trong vòng ba trượng nàng mới phát hiện ra, kinh công có thể xếp vào hàng đầu hiện nay. Nàng quay đầu nhìn Mộ Tăng Nhất, hẩn vẫn mang bộ dạng chuyện không liên quan đến mình.

Bước chân dừng lại trước cửa, nhưng không tiến vào.

Ngón trỏ của nàng đã cuốn lấy Tầm Ti chỉ chờ cơ hội là ra tay.

“Tiểu quý* đã trừ, mọi chuyện cẩn thận.” Ngoài cửa, một giọng nam băng lãnh phá vỡ cục diện bế tắc, tổng cộng tám chữ, từng chữ như sắt. Nói xong, bước chân cũng xa dần.

Phượng Tây Trác do dự một chút, đẩy cửa ra đuổi theo, nhưng chỉ thấy một bóng lưng đen. Trong lòng lập tức hiểu rõ, quay lại nhà xí, thấy Mộ Tăng Nhất đang lấy ra một quả chuối ăn ngon lành, về mặt sung sướng nhìn nàng, “Là ai?”

*Tiểu quý, ở đây ý chỉ tai mắt theo dõi.

Nàng không nói gì há miệng thờ dốt, lập tức dùng tay áo bịt mũi, “Chín phần là Mặc Ngọc công tử.”

“Tung ra lời đồn về bí bảo, hẩn là phủ Lam quận vương.”

Ngươi một biết hai, cùng hẩn đàm luận hiển nhiên so với Hình Hiểu Hiểu tiết kiệm sức lực không ít.

“Có điều cũng không phải kẻ tốt đẹp gì.” Phượng Tây Trác mũi hừ một tiếng, “Hẩn loại trừ tiểu quý, lại dẫn đại quý tới. Chúng ta trai cò tranh chấp, bọn họ mới là ngư ông đắc lợi. Còn muốn nhất cử lưỡng tiện để chúng ta biết ơn? Nằm mơ đi.” Nói tới đây, ngữ điệu của nàng lại khẽ chuyển, “Trong vòng ba trượng ta nghe thấy tiếng, còn ngươi hẩn là năm trượng đã phát hiện ra, vì sao không nói?”

“Bởi vì, ta không cảm nhận được ác ý.”

Phượng Tây Trác híp mắt lại, “Chỉ như thế thôi sao? Không phải vì để ta ở trong này ngu ngốc thêm một hồi?”

Mộ Tăng Nhất cuối cùng cũng giải quyết xong miếng chuối cuối cùng, vuốt vuốt quai hàm nói: “Lại muốn ta thề sao?”

“Có ích không?”

Mộ Tăng Nhất mở to mắt, con ngươi đảo quanh trái phải, “Có.....”

Phượng Tây Trác hiển nhiên không để ý đến đáp án của hẩn, “Ngươi chuẩn bị lấy Tây Hoang Kỳ Trân như thế nào?”

“Đại quý sắp tới, phải càng nhanh càng tốt.” Hấn vuốt cằm, “Đêm nay, sư muội phải yểm trợ cho ta.”

Phượng Tây Trắc vừa đáp ứng vừa nói: “Lần sau không cần biết là tình thế gì, cũng không được hẹn gặp tại nhà xí.” Lời còn chưa dứt, người đã lao ra khỏi nhà xí. Ngửi được hương rượu trong không khí ở bên ngoài, nàng không khỏi thở ra một hơi, nói: “Cuối cùng cũng sống lại.”

Trở lại chỗ ngồi, thuyết thư tiên sinh đã bắt đầu kể lần thứ ba hồ ly tinh hại người.

Hình Hiểu Hiểu nhíu nhíu mày, ánh mắt mang vẻ dò hỏi.

Phượng Tây Trắc gật gật đầu, lại lắc đầu, cuối cùng là thờ dài.

Chọn gặp tại nhà xí chính là muốn đánh lừa những tai mắt đang theo dõi các nàng, hiện tại thì tốt rồi, người của Lam quận vương rõ ràng là cắt đứt tai mắt cho bọn họ, nhưng không phải chính là giấu đầu lòi đuôi sao? Bọn họ muốn đánh thật hay còn có tính toán gì, một bên dùng truyền thuyết bí bảo để tạo áp lực với Trương phủ, một bên lại cố gắng khơi mào xung đột của hai bên.

Nhưng hiện tại điều làm nàng hiểu kì hơn chính là, nếu bọn họ đã có khí lực lớn như vậy, tại sao không trực tiếp đoạt lấy bản đồ từ tay của nàng, mà còn muốn nàng đem bản đồ trả lại cho Trương phủ? Còn nếu nói Lam quận vương phủ và Trương phủ đang hợp tác, lại không giống lắm.

“Đau đầu quá.” Phượng Tây Trắc ghé vào mặt bàn.

Hình Hiểu Hiểu xi cười ra tiếng, “Mót quá cũng đau, cô cô quả nhiên cao nhân.”

Áp cũ của Thụy Châu là Tùng Nguyên, sau đó vì Kiều Quận Vương muốn yên tĩnh, nên chuyển đến áp mới là Thường Tân. Quan viên địa phương lại theo hệ thống, nha môn bề bộn mà giữ lại. Đến lúc này, Thụy Châu trở thành châu huyện duy nhất trong các châu có hai áp đất phong. May mà Kiều Quận Vương là chủ của đất phong này, nhưng không nhúng tay vào nhiều chuyện, mới không tạo ra cục diện xung đột giữa hai áp.

Trương Văn Đa nắm chức đề đốc đã gần năm năm, trong chốn quan trường của Thụy Châu danh vọng gần như vượt qua Kiều Quận Vương, ở trong địa giới Tùng Nguyên càng có sức ảnh hưởng. Bởi vậy từ khi yến tiệc bị làm loạn, Tây Hoang Kỳ Trân mất trộm tới nay, Trương phủ thủ vệ rất nghiêm ngặt, hơn bình thường gấp trăm lần.

Phượng Tây Trắc một thân trang phục bình thường, ngồi ở trên chạc cây, không nhúc nhích nhìn Trương phủ trong đêm đen u tĩnh như núi xanh.

Vèo!

Một mũi tên lửa từ phía đông phóng tới, ánh lửa vừa mới đến phạm vi cách Trương phủ năm sáu trượng, lập tức bị một trận kinh phong đánh bay, giống như đến vô ảnh, đi vô tung!

Phượng Tây Trắc lặng lẽ ghi nhớ vị trí phát ra kinh phong kia.

Vèo vèo, lại liên tiếp hai mũi tên! Tốc độ so với mũi tên thứ nhất càng nhanh hơn, ánh lửa lại lập tức biến mất.

Kinh phong hiển nhiên chưa kịp ra tay, mũi tên bay ra hai trượng là do kim loại đánh bật ra.

Trong gió mơ hồ truyền đến hô “thích khách”.

Phượng Tây Trắc nghĩ nghĩ, đột nhiên nhảy lên trên không trung, hai tay chấp ở sau lưng, dáng người nhẹ nhàng như bay, thân nhiên tiến đến chỗ mũi tên thứ nhất bị đánh rơi.

“Người nào?!” Bốn phía quanh nàng nhanh chóng bị vây kín. Tên đầu lĩnh thủ vệ mắt như chuông đồng, trừng mắt nhìn, giống như muốn ăn sống nuốt sống nàng.

Phượng Tây Trắc ho nhẹ một tiếng, “Ta rồi đi bộ xung quanh đây, nhìn thấy có ánh lửa bắn vào Trương phủ, nghĩ có chuyện. nên vào xem có thể hỗ trợ gì hay không?”

Đầu lĩnh thủ vệ không thể tin nhìn chằm chằm nữ tử dáng người nhỏ nhắn vẻ mặt vô tội trước mặt, dường như muốn nhìn ra trên mặt nàng dấu vết trêu trức. Nhưng bộ dạng của nàng thật sự là chân thành đến không thể chân thành hơn. “Một cô nương nửa đêm không ngủ, vì sao lại đi bộ xung quanh Trương phủ?”

“Nếu nói lạc đường. Ngươi có tin không?”

“Cô nương tốt nhất nên nói thật.” Sắc mặt đầu lĩnh thủ vệ trầm xuống, đao trong tay nhẹ nhàng nâng lên, gió lạnh như nước.

Phượng Tây Trắc cắn cắn môi dưới, cười gượng nói: “Kỳ thật, ta đến tìm người.”

Sắc mặt đầu lĩnh thủ vệ càng thêm khó coi, “Nửa đêm cô nương đến Trương phủ tìm người? Nói thể có mấy người tin tưởng?”

Phượng Tây Trắc nhìn thủ vệ rục rịch chung quanh, trầm giọng nói: “Người tin hay không không quan trọng, chỉ cần Kiều Dương Vương tin là được rồi.”

Đầu lĩnh thủ vệ nhón mày, “Người muốn bá kiến Kiều Dương Vương?”

Hai chữ bá kiến này thật sự là..... Phượng Tây Trắc khịt khịt mũi, trịnh trọng nói: “Đúng vậy. Tại hạ Tụ Tại sơn Phượng Tây Trắc, có chuyện nghen ở cổ họng, trần trọc khó ngủ, không phun ra không thoải mái, đành phải đêm khuya đến thỉnh giáo Kiều Dương Vương, làm phiền thông báo.”

Đầu lĩnh thủ vệ nghe được ba chữ Phượng Tây Trắc, hai hàng lông mày nhăn lại thật sâu, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Kiều Dương Vương đã đi ngủ, mời Phượng cô nương trước đến phòng khách nghỉ tạm, đợi ngày mai chúng ta sẽ bẩm báo.”

“Nhưng,” Phượng Tây Trắc thực thành khẩn nói, “Việc này không kéo dài được.”

Đầu lĩnh thủ vệ không kiên nhẫn, nếu không phải giang hồ đồn đãi Phượng cô của Tụ Tại sơn võ công không tầm thường, hẳn đã không kể tốt xấu mà bắt người. “Khách có quý cụ của khách, mời Phượng cô nương không cần làm khó chúng ta.”

Tầm Ti trong tay Phượng Tây Trắc khẽ đóng đưa trong gió, “Đêm nay, đúng là muốn làm khó xử một chút.”

Sắc mặt đầu lĩnh thủ vệ đột biến, đao trong tay đã bày ra thế tấn công.

“Đạo tặc muốn gặp quan, chẳng lẽ là tự thú sao?” Giọng nói thanh lãnh của Thượng Tín đột ngột truyền đến, như một chậu nước lạnh, nhất thời hóa giải chiến thế đang hết sức căng thẳng.

Đứng ở dưới mái hiên, Thượng Tín một thân quần áo trắng hiếm khi nhìn thấy, chậm rãi bước tới, gương mặt tú lệ tuyệt luân hơi tái nhợt, lại mang một vẻ đẹp khó nói nên lời.

Phượng Tây Trắc nở một nụ cười hoàn mỹ, thâm nghĩ trong lòng: Sư huynh, ta đã vì người mà chế trụ được cao thủ đứng đầu và đại bộ phận thủ vệ rồi, coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.

“Người tìm ta?” Thượng Tín đi đến trước mặt nàng, đầu hơi nghiêng, trong mắt lộ ra một chút nghi hoặc, “Chuyện gì?”

Phượng Tây Trắc vừa cười vừa âm thầm sốt ruột: Người tới quá nhanh rồi. Ai, đến tột cùng nên nói chuyện gì mới tốt đây?

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đêm Không Ngủ [Trung]

Ánh trăng mỏng manh, bóng đêm mê mường.

Từng mũi tên lửa màu vàng rục bay vút qua như những ngôi sao băng, đột nhiên sáng lên, lại rồi lại bất chợt tắt ngấm.

Dưới bóng tối của mái hiên nhà, Mộ Tăng Nhất đứ người trên xà ngang của hành lang, lẩm bẩm nói: “Chỉ bằng cách đó mà nghĩ đã thu hút được sự chú ý của bọn họ, bọn họ là lũ ngốc chắc?” Chỗ tối lập tức vang lên tiếng bước chân dồn dập, dần dần đi xa. “Được rồi, là ta nghĩ quá phức tạp.”

Mộ Tăng Nhất lau mặt, từ trên xà nhà nhẹ nhàng đáp xuống dưới. Chân vừa chạm đất, sống lưng hắn đột nhiên cương cứng!

Hắn bỗng nhớ tới ông cố từng viết một câu chú giải trong ‘Phi Thường kinh’: “Kẻ được gọi là cao thủ, bình thường sẽ không để lộ ra sát khí, nhưng lại không che dấu được sự tồn tại của cao thủ”. Những lời này tuy rằng hắn có thể hiểu, nhưng không tìm được người để chứng thực.

Trong những người hắn quen biết có Tụ Tại lão nhân là võ công cao nhất, nhưng sư phụ đã vượt qua phạm vi của cao thủ, đạt đến cảnh giới vô ngã, tất nhiên không thuộc một đẳng cấp với hắn, hiển nhiên cũng không sinh ra cảm giác cao thủ tồn tại. Phượng Tây Trắc thì chú trọng khinh công và thân pháp, nhưng cảnh giới tu vi võ công lại thua hắn một bậc.

Chỉ học những điều trong sách mà không có trải nghiệm, chung quy cũng chỉ là nói suông. Bởi vậy vài năm nay hắn mới lưu lạc giang hồ, cũng gặp không ít cao thủ.

Nhưng tính cách hắn phóng đảng thành thói, mọi chuyện làm đều theo ý muốn của bản thân, lại không muốn vì việc đặc biệt tìm kiếm cao thủ thành danh mà rơi vào cảnh giới cầu toàn tầm thường, cho nên vẫn chưa thể đạt được mong muốn.

Không ngờ loại cảm ứng hắn tìm kiếm lâu nay lại xuất hiện ở Trương phủ, đúng là tìm kiếm mãi mắt không thấy, vô tâm đánh bừa lại trúng đích!

Mộ Tăng Nhất cảm thấy lỗ chân lông toàn thân như giãn ra, thân thể cùng tinh thần đạt tới sự hợp nhất trước nay chưa từng có, mắt, mũi, miệng, tai nhạy cảm gấp đôi bình thường. Thậm chí hắn có thể cảm nhận được từng giọt máu đang lưu động trong cơ thể, cùng với nhịp tim đập của cao thủ ở phía sau.

— không nhanh không chậm.

*

Ánh mắt Thượng Tín hơi híp lại, khóe miệng cong lên, “Ừ?”

Phượng Tây Trắc chậm rãi nuốt một ngụm nước miếng, vẻ mặt trấn định như tượng phật trong niêu, “Chuyện là thế này.” Ánh mắt mọi người đều chăm chú vào người nàng, trong khoảnh khắc bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả chính nàng cũng nhận không được mà muốn nâng tay tát vào miệng để lời nói của mình nhanh chóng phun ra.

“Ta đến là mong Kiều Dương Vương giờ cao đánh khê, thả cho Tự Tại sơn một con ngựa.” Từng chữ từng chữ một, trôi chảy giống như nước suối không ngừng.

Thượng Tín chờ miệng nàng hoàn toàn khép lại, mới nói: “Chỉ như thế thôi sao?”

Phượng Tây Trắc ngẩn người, “Ngươi đồng ý?”

Khóe miệng Thượng Tín lại cong lên thành một nụ cười, “Ta hỏi, ngươi đến cầu xin ta lúc này, chỉ để nói những lời như thế?”

“Cầu xin?” Phượng Tây Trắc khê nghiêng đầu, khóe miệng cũng cong lên một độ cong tương tự hắn, “Ta nghĩ Kiều Dương Vương hiểu lắm gì rồi, ta chỉ đang đưa ra một đề nghị mà song phương đều được lợi thôi. Nói cầu xin...” Nàng không để ý trong nháy mắt thần sắc của Kiều Dương Vương trở nên lạnh lùng, mỉm cười nói, “Phượng Tây Trắc ta đời này chỉ cầu bằng hữu.”

“Song phương được lợi?” Giọng nói của Thượng Tín giống như trận gió lạnh vô tình trong đêm, “Lần đầu tiên bốn vương nghe thấy chuyện đạo phi vào nhà cướp của làm vui lại nói song phương được lợi. Những người bị các ngươi cướp đoạt tiền tài và tính mạng nên tìm ai để được lợi đây?”

“Bọn họ bình thường đã được hưởng rất nhiều lợi trên người dân chúng rồi.”

“Đây là nghề nghiệp của bọn họ.” Phượng Tây Trắc nháy mắt mấy cái, “Vậy vì sao ngươi không hiểu nghề nghiệp của đạo phi?”

Thượng Tín cười lạnh, “Bởi vì bắt đạo phi chính là nghề nghiệp của ta.”

Phượng Tây Trắc trầm mặc một lúc, “Nếu không, chúng ta tán gẫu thêm một lúc nữa, biết đâu có thể nghĩ ra biện pháp vẹn toàn đôi bên.” Sư huynh, hiện tại ngươi đang trên đường đi hay là trên đường về? Nếu là trên đường đi, vẫn nên dời lại hôm khác thôi.

Thượng Tín đột nhiên liếc mắt nhìn về phía vài tòa nhà trong Trương phủ một cái, “Nếu như ngươi muốn dẫn dắt sự chú ý của ta, để đồng bọn của ngươi lên vào Trương phủ thì ta khuyên ngươi tốt nhất nên từ bỏ ý đồ đi.”

Vấn đề này đáp hay không đáp đều là cạm bẫy, cho nên nàng đành phải giả bộ hồ đồ, “Ta nói ta hoàn lương rồi.”

“Hy vọng là như thế. Bốn vương cũng không muốn động thủ vào lúc này. Dù sao, so với việc đánh từng kẻ một, bốn vương càng thích bắt gọn một lưới hơn.” Hắn nói âm vang mạnh mẽ.

Ngụ ý là muốn nhô tận gốc Chung gia sao? Xem ra tình cảm của Hoàng Thượng đối với Chung hoàng hậu cũng không còn lại bao nhiêu, muốn sang năm đòi nợ đây mà. Phượng Tây Trắc không hề tức giận với lời tuyên chiến thẳng thừng này, chỉ cười nhẹ nói: “Một lưới bắt hết là tốt, có điều lưới nhất định phải đủ lớn đủ chắc mới được, nếu không trước khi cá chết thì lưới đã bị phá rồi.”

Lông mày Thượng Tín hơi nhíu lên, không kiên nhẫn nhìn nàng, “Còn không đi?”

Phượng Tây Trắc vừa muốn đáp ứng.

Một tiếng pháo bỗng nhiên nổ tung bên ngoài tường nam của Trương phủ, như một tiếng sét, đánh thức những người đang ngủ mê man.

Thượng Tín lập tức vùng roi về phía trước, quán lấy hai chân Phượng Tây Trắc. Mặc dù hắn phản ứng nhanh chóng, nhưng roi mềm cũng chỉ có thể đụng tới mép giày của Phượng Tây Trắc. Thân ảnh nàng như quỷ mỵ, liếc mắt một cái vẫn còn ở trước mặt, nhưng cái liếc mắt tiếp theo đã ở xa vài trượng.

Thượng Tín vùng roi vào không, lửa giận trong lòng dâng lên, trở tay quăng về phía mái hiên, khiến cho ngói vỡ văng khắp nơi.

“Kiều Dương Vương.” Đầu lĩnh thủ vệ cực kỳ sợ hãi, tuy nói nàng là do Kiều Dương Vương để chạy thoát, nhưng người phải chịu kết cục không hay ho nhất định là bọn họ. Khi hắn quỳ gối xuống đã có dự tính đến trường hợp xấu nhất.

Thượng Tín hít vào một hơi, phất tay áo lao về phía cửa nam.

Để lại đám thủ vệ đứng tại chỗ hai mắt nhìn nhau, sau một lúc lâu mới phun ra hơi thở tích tụ trong lồng ngực.

Phượng Tây Trắc một đường chạy về phía nam, dưới chân không dám ngừng, chỉ trong chốc lát đã đến cửa nam thành Tùng Nguyên.

Tường thành cao ba trượng trong đêm hùng tráng nguy nga đến lạ thường, cao không thể với.

Nàng khẽ thờ dài một hơi, Tầm Ti trong tay nắm chặt, nhẹ nhàng tung người lên không trung, bắc ra một cái thang trời bằng Tầm Ti từ thấp đến cao, từ gần đến xa. Gió đêm đứt quãng, thổi tung góc váy của nàng, giống như nàng đang mượn sức gió để leo lên trên tường thành cao ngất.

Binh lính canh giữ ở đầu tường đứng thẳng như tùng, ánh mắt yên lặng nhìn phía trước.

Phượng Tây Trắc bỗng nhiên nổi lên ý muốn trêu đùa, một sợi Tầm Ti nhẹ nhàng bắn tới trong vạt áo của hắn.

“A.....” Binh lính đầu tường đột nhiên kêu ra tiếng, khiến cho đồng bọn kinh sợ cùng kêu lên, “Chuyện gì?”

“Phù!” Binh lính đầu tường vẫn bất động, hô hấp dần dần bình ổn.

Đồng bọn của hắn đầu tiên là ngẩn người, sau đó lập tức cười mắng: “Mẹ nó, lại trợn mắt ngủ.”

Một tay Phượng Tây Trắc bắt lấy ven tường thành, cả người treo bên ngoài, kêu khổ không ngừng, cũng âm thầm trách chính mình, lần sau nhất định phải nhớ kỹ bốn chữ ‘an phận thủ thường’, quyết không tham gia rắc rối nữa.

Hon mười sợi Tầm Ti lại bay xuống tường thành tạo thành một cái thang to, mũi chân nàng điểm nhẹ, chậm chậm bước xuống.

Trên tường, một tiếng thét kinh hãi vang lên, “Đó là cái gì?”

Vài đồng bọn của hắn lười biếng nhìn theo, “Cái gì?”

Giữa không trung, bóng dáng của Phượng Tây Trắc đen thui, giống như lá rụng, chậm rãi biến thành một điểm đen nhỏ, sau đó biến mất.

“..... Không có gì, ta nhìn nhầm!”

Trên bờ tường lại trở về trạng thái yên tĩnh như lúc ban đầu.

Những đám mây như màn che, từng tác từng tác một nuốt chửng ánh trăng.

Khi Phượng Tây Trắc đuổi tới bụi cỏ lần trước gặp Mộ Tăng Nhất, mặt trăng chỉ còn lại một mảnh nhỏ.

Sắc trời càng u ám.

Gió thổi qua bụi cỏ, tạo ra từng làn sóng xanh. Tiếng lá cỏ cọ vào nhau xào xạc, lại có cảm giác hơi cô tịch.

Người nên đến, lại chưa đến.

Nàng đột nhiên nhớ tới, nhiều năm về trước, cũng từng có một nơi như vậy, một nam tử và một thiếu niên sóng vai nhau ngồi, cười nhìn trăng sáng trên bầu trời. “Chuyện thiên hạ có thiên hạ lo, quan hệ gì cùng con đâu?”

“Ngươi không đề ý tới thiên hạ sao?”

“Theo như lý luận của con thì chỉ có sáu chữ, do nó, tùy nó, mặc kệ nó.”

“Này, đó là bảy chữ, ngươi học toán cũng quá kém rồi đó, đi ra ngoài đừng bao giờ nhận là nhi tử của Phế nhân ta.”

“Nhi tử của Phế nhân chính là phế tử..... Ai hiếm lạ chứ.”

“Người hiếm lạ trong thiên hạ, như cá trích sang sông, chẳng lẽ ngươi không nghĩ muốn đứng ở chỗ cao nhất nhìn chúng sinh ở trong tay ngươi chìm nổi?”

“Vậy ngươi cứ chọn một con cá trích trong đám đó là được rồi.”

“Ha ha.” Nam tử đột nhiên quay đầu, nhìn tiểu cô nương bên người, “Trắc Trắc cảm thấy thế nào?”

Nữ hài nhìn nhìn thiếu niên, lại nhìn nam tử, sau đó chậm rãi cúi đầu.

“Trắc Trắc cứ nói, nói sai hay đúng đều không sao.” Nam tử cười tủm tỉm cổ vũ.

Nữ hài rốt cục lấy dũng khí ngăn đầu, “Buồn ngủ quá, phế nhân thúc thúc để ta ngủ đi. Sư phụ nói tiểu hài tử không thể thức khuya.” Dứt lời, lại ngáp lớn một cái.

Thiếu niên xi cười.

Nam từ thờ dài, “Chẳng lẽ ta thật sự phải xuống núi đi tìm truyền nhân? Đúng là trời muốn dày vò ta đây mà.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đêm Không Ngủ [Hạ]

“Người đang suy nghĩ cái gì?” Giọng nói của thiếu niên đã lớn đột ngột vang lên phía sau nàng.

Phượng Tây Trắc không chút kinh ngạc, lười biếng duỗi eo, “Không có gì, chỉ là nhớ đến Phế nhân thúc thúc.” “Tốt nhất không cần nhớ. Hẳn hiện tại đã là nhân vật người người trong thiên hạ đều muốn diệt trừ cho thống khoái, chạm tay là có thể bùng. Nếu để người khác biết người cùng hắc có quan hệ, chỉ sợ lập tức sẽ bị lột da rút gân.” Mộ Tăng vừa nói vừa ‘sợ hãi’ rụt bả vai.

‘Dự ngôn của Phế môn, chữ thiếu ý càng lớn, muốn giải nghĩa trong đó, chỉ có tìm phế nhân.’ Những câu về này cùng với lời tiên đoán của Phế môn lưu truyền hậu thế, mọi người đều biết. Thế lực khắp nơi càng vì muốn biết lời giải đằng sau mà tìm kiếm không ngừng. Đáng tiếc hành tung của người trong Phế môn mờ mờ, tìm khắp chân trời góc bể. Đến nay, lời tiên đoán sắp thành truyền thuyết, mà người đưa ra lời tiên đoán càng thành truyền kỳ.

Nàng thờ dài, “Cũng không biết hắc tìm được truyền nhân không?”

“Tìm mười năm còn không tìm được..... Thật xứng với tên Phế nhân*.” Ngoại trừ “phế nhân”, hẳn cũng không tìm được định nghĩa nào tốt hơn.

*Phế nhân nghĩa là người vô dụng, người bỏ đi, cũng có nghĩa là người của Phế môn.

Phượng Tây Trắc quay đầu nhìn thấy một túi đồ trên vai hắc, “Thành công?”

“Thành công? Người hỏi cũng thật thoải mái.” Mộ Tăng Nhất làm bộ lau lau mồ hôi lạnh, “Đêm nay chỉ có thể dùng từ mạo hiểm đến cực điểm để hình dung.....”

Phượng Tây Trắc cắt ngang lời nói của hắc, duỗi tay tiếp nhận lấy túi, “Dù sao cũng đã bình an vượt qua, quá trình nói hay không đều.....”

Mộ Tăng Nhất duỗi tay nắm chặt lấy túi đồ, ngẩng đầu nhìn trời.

Phượng Tây Trắc kéo hai cái, thấy không nhúc nhích.

“Được rồi, quá trình nói hay không đều rất quan trọng.” Nàng lộ ra một nụ cười ngây thơ, “Sur huynh, ta thật sự rất muốn biết quá trình như thế nào, người nhất định phải kể nha.”

Mộ Tăng buông lỏng tay, bất đắc dĩ nói: “Thật sự là hết cách với người. Thói quen thích nghe kể chuyện từ nhỏ tại sao vẫn chưa sửa được a?”

Người cho rằng ta không muốn bỏ sao?! Đến tột cùng là ai hết cách nha? Phượng Tây Trắc ngẩng đầu nhìn về hướng vừa rồi hắc nhìn.

“..... Lúc đó phía sau ta là một sơ hở lớn, ẩn nấp chỗ tối là đại cao thủ ngang tài ngang sức..... Đúng là thời khắc ngàn cân treo sợi tóc!” Hắc bắt mắt liếc mắt nhìn nàng một cái, “Rốt cuộc người có nghe hay không?”

“Có có có, nghe đến nổi nhập thần.” Phượng Tây Trắc cố gắng mở to hai mắt, “Sur huynh ẩn nấp chỗ tối, cao thủ để lộ sơ hở, sau đó thì sao?”

Tay Mộ Tăng Nhất chậm rãi sờ đến túi đồ.

Tinh thần Phượng Tây Trắc rung lên, “A, ta nhớ lắm, là cao thủ ẩn nấp trong chỗ tối, sur huynh để lộ sơ hở. Có điều sur huynh võ công cái thế, trí tuệ hơn người, tất nhiên có thể biến nguy thành an, thoát khỏi khốn cảnh.”

Mộ Tăng Nhất thoáng vừa lòng, “Quả nhiên vẫn là Tây..... khụ, sur muội hiểu ta. Nói thì chậm, nhưng mọi chuyện khi đó xảy ra rất nhanh, trong màn đêm duỗi tay không thấy năm ngón, một đồ vật giống như sao chổi bỗng nhiên bay về phía ta!”

“Một đồ vật?” Phượng Tây Trắc rốt cục cũng có chút tò mò. Nói thế nào thì phía sau ném đến cũng nên là ám khí linh tinh gì đó chứ.

“Bất cứ người tập võ nào khi gặp được loại tình huống như vậy đều có hai loại phản ứng, tránh đi hoặc ngăn cản. Có điều người tránh ở chỗ tối nói một câu, khiến ta thay đổi chủ ý.”

Con người của nàng chuyển động, ngạc nhiên nói: “Không tránh không chắn..... Sur huynh chớp lấy vật kia sao? Chẳng lẽ, vật đó chính là túi đồ này? Tây Hoang Kỳ Trân?”

Mộ Tăng Nhất cười híp mắt gật đầu, “Không hổ là sư muội của Mộ Tăng Nhất ta, suy một ra ba, thông minh.”

“Người kia nhất định nói là: Thứ người muốn.”

Mộ Tăng Nhất hắc hắc cười nói: “Không, lúc ấy hần nói: Bắt lấy.”

Khóe mắt Phượng Tây Trác khẽ giật giật, “Sư huynh quả nhiên lòng dạ bằng phẳng, quang minh lỗi lạc, ngay thơ hồn nhiên, tính trẻ con chưa hết, thấy chết không sờn, xúc động lòng người.” Nếu đối phương ném thuốc độc ám khí, cũng cứ bắt lấy như vậy sao?

Mộ Tăng Nhất lộ ra loại biểu tình ‘trời đất chỉ có ta, biết bao cô quạnh’: “Một người đẳng cấp cao thủ sánh ngang ta, khinh thường nhất chính là chuyện phóng độc hay ám khí đã thương người.”

Phượng Tây Trác nhìn túi đồ đặt trên tay hần, nhin xuống không nói lời nào.

“Đương nhiên, nguyên nhân chính là, ta nhận ra được giọng nói của người nọ.”

Phượng Tây Trác giật mình. Đây mới là nguyên nhân. “Người kia là..... Hàn đại tổng quản?” Nghĩ tới nghĩ lui, hiện tại những cao thủ trong thành Tùng Nguyên, cũng chỉ có thái độ của Hàn đại tổng quản là thâm sâu ám muội, có khả năng âm thầm hỗ trợ nhất.

Mộ Tăng Nhất thu lại bàn tay đặt trên túi đồ, “Sư muội quả nhiên có bảy phần trí tuệ của ta.”

Phượng Tây Trác vội vã đem đầu túi đồ về sau lưng, tức giận nói: “Đừng có lòng vòng rồi mắng ta ngu ngốc.”

Mộ Tăng Nhất buồn bực nói: “Chúng ta rốt cuộc là ai lòng vòng mắng ai?”

“Có điều Hàn đại tổng quản vì sao lại giúp người? Hơn nữa, hần lấy được Tây Hoang Kỳ Trân như thế nào?” Đôi lông mày của Phượng Tây Trác khẽ nhíu lại thành một gò núi nhỏ, “Sư huynh không thấy Hàn đại tổng quản này, đối với người tốt đến đáng ngờ sao?” Trận chiến trên Thủy Thượng cư cũng là hần thoải mái thả người, hiện tại lại đưa Tây Hoang Kỳ Trân đến tận tay, cứ coi như là phổ độ chúng sinh, đối tượng cũng quá đặc biệt rồi.

Mộ Tăng Nhất chớp mắt lại hiện lên vẻ gian trá, “Hắc hắc, không phải sư muội vừa nói, dù sao cũng đã bình an vượt qua, quá trình không quan trọng hay sao?”

Phượng Tây Trác gật gật đầu, “Cũng đúng.” Lập tức ném chuyện này ra sau đầu.

“Phải rồi, cái đuôi nhỏ của người đâu?”

“Hiểu hiểu? Ta bảo nàng tùy tiện tìm một nơi trong cư dân để trốn rồi. Dù sao Tây Hoang Kỳ Trân mất trộm, hiềm nghi đối với ta là lớn nhất.”

Căn bản không phải là hiềm nghi hay không hiềm nghi, mà là đáp án khẳng định mười phần. “Người định khi nào thì tìm Trương Văn Đa ngã bài?”

Phượng Tây Trác vuốt túi đồ, “Ngày mai đi. Nhất định phải khiến hần không kịp trở tay.”

“Vi Chung gia, sư muội quả nhiên tận hết sức lực.”

“Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm*, ăn nhờ ở đậu, chính là thâm thúy như vậy.” Phượng Tây Trác khịt khịt mũi, “Ai bảo chúng ta có Đại đương gia mà giống như không có.”

*Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm: Thành ngữ ý chỉ ăn hoặc dựa vào người ta thì cũng nên tìm cách đáp trả.

“Lúc trước danh phận Lão đại, Lão nhị là do sư muội chọn trước.”

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lão đại không phải là lãnh trách nhiệm đảm đương quần hùng sao?”

“Theo lý giải của ta..... Lão đại là người duy nhất có thể ra lệnh cho Lão nhị làm việc.”

Phượng Tây Trác tà ác cười nói: “Năng lực lý giải của sư huynh vô cùng cao minh, ai có thể lĩnh ngộ thấu đáo hơn ta?”

Mộ Tăng Nhất đảo đảo con ngươi, thức thời chuyển đề tài: “Có điều sư muội chọn nơi đến thật tốt đẹp. Thiên hạ phân tranh, không chừng chính là bắt nguồn từ Chung gia.” ‘Thiên hạ phân tranh, ngũ liệt ngưng chiến’, lời tiên đoán này đã truyền khắp Nam Bắc. Nhưng hôm nay ngay cả phân tranh thiên hạ còn chưa diễn ra, nói gì đến ngũ liệt ngưng chiến.

Phượng Tây Trác ngạc nhiên.

“Nếu sư muội có thể giữ được một cái mạng, có lẽ sẽ có được giang sơn trong lòng bàn tay.”

Phượng Tây Trác thôi kinh ngạc, tức giận nói: “Thà rằng Tuyên Triệu tiếp tục kéo dài hơi tàn, để ta mỗi ngày có thể ngủ yên ổn một chút còn hơn.”

“Trời từ xưa đến nay không theo ý nguyện của con người đâu.” Tóc trên trán bị gió thổi tung, bay bay trước mí mắt hắn. Phụng Tây Trắc không nhìn thấy ánh mắt của hắn, chỉ thấy được khóe miệng hơi hơi cong lên của hắn, cong như lưỡi liềm.

“Sur huynh, biểu tình của ngươi thật quý dị.”

“Hà? Có sao?” Mộ Tăng Nhất vén tóc trên trán, lộ ra ánh mắt vô tội tới cực điểm.

Phụng Tây Trắc rung mình một cái, mang theo túi đồ nhấc chân bước đi.

“Sur muội, không nên lần nào cũng để lại một mình ta.” Lời nói của Mộ Tăng Nhất thật là động tình.

Phụng Tây Trắc cũng không quay đầu lại nói: “Đó là bởi vì lần nào ngươi cũng không đi trước.”

“Sur muội!” Mộ Tăng Nhất tội nghiệp hỏi, “Ngươi đi đâu?” “Tìm cây thất cô! Không chết cũng đừng để ý đến ta!”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Một Vở Kịch [Thượng]

Sau giờ ngo, Trương phủ mất đi vẻ tĩnh lặng sát khí ngập trời của ban đêm, thay vào đó là lớp vỏ rực rỡ phô trương, tầng tầng lớp lớp ánh sáng bằng bạc.

Xe ngựa lăn bánh chậm rãi trên đường phố, xuyên qua đường trước ngõ sau, dừng lại trước cửa lớn.

Thủ vệ vẻ mặt nghiêm túc nhìn thiếu nữ bước từ trên xe xuống. Tuổi tầm mười sáu mười bảy, giữa hai hàng lông mày khí khái hiên ngang, mặc dù có vẻ nhỏ nhắn mềm mại nhưng khí chất khiến người khác không thể khinh thường.

“Người tới là người phương nào?” Thủ vệ tiến lên một bước, ngăn trở đường đi của nàng.

Một tay thiếu nữ mang theo một túi đồ, tay còn lại rút từ trong tay áo ra một cái thiệp, đưa lại, “Tổng thành, Phụng Tây Trắc.”

Thủ vệ biến sắc, nói nhanh “Xin chờ.” Sau đó người ở lại, một người vội vàng chạy vào trong phủ.

Phụng Tây Trắc liếc nhìn thủ vệ đang trừng mắt nhìn nàng, thông dong cười nói: “Yên tâm, nếu ta đã đến, tất nhiên sẽ không bỏ chạy.”

Thủ vệ ngoảnh mặt làm ngơ vẫn trừng nàng như trước.

Phụng Tây Trắc nhún nhún vai, tâm tư bay tới Hình Hiểu Hiểu.

Tính toán có lẽ hai ngày nữa Nguyễn Đông Linh sẽ đến, nàng để Hình Hiểu Hiểu ra thành chờ trước, để tránh phức tạp. Dù sao trên đầu Nguyễn Đông Linh vẫn đang đội mũ khâm phạm trọng yếu của triều đình, đây chính là đương kim thiên tử tự mình hạ lệnh không kẻ người sống hay chết. Tuy đã qua gần hai năm, nhưng sự truy đuổi của Hoàng đế đối với hắn chưa bao giờ ngừng lại, nếu không hắn cũng không cần từ Huỳnh Châu xa xôi mà chạy đến nương nhờ Chung gia. Tội trạng của Phụng Tây Trắc, thậm chí toàn bộ Tự Tại sơn so với hắn, cũng chỉ được coi là một phần nhỏ.

Đường đường là phó thống lĩnh của đại nội thị vệ lại dẫn theo một nửa thị vệ đại nội phản bội, khó trách Hoàng đế nổi trận lôi đình. Có điều một phần nguyên nhân cũng do Chung Chính muốn thu thập toàn bộ năm thủ lĩnh của năm phương: Nam – Nam Nguyệt Phi Hoa, Tây – Phụng Tây Trắc, Trung – Chung Chính, Đông – Nguyễn Đông Linh. Chỉ còn thiếu Bắc. Chung Chính đang vì lời dự đoán ‘ngũ liệt ngưng chiến’ mà tự mình xây dựng thế cục xem hắn có thể tiến bao xa chăng?

“Phụng cô nương, Trương đại nhân cho mời.” Thủ vệ vừa rồi vào báo tin chạy đến, trên trán vẫn còn một tầng mồ hôi chưa kịp lau.

Phụng Tây Trắc vỗ vỗ đầu ngựa, “Thay ta trông nom hai con ngựa này, chúng nó thích ăn cỏ non, uống nước sạch, không thích đứng gần những con ngựa trắng.” Thấy tên thủ vệ mặt mày nhăn nhó nhìn hai con ngựa đen, Phụng Tây Trắc vừa lòng ôm túi đồ đi vào phía trong.

Kết cấu của Trương phủ tuy rằng đêm qua từ trên cao nàng đã nhìn đủ, nhưng ban ngày nhìn lại, vẫn thấy có nét phong tình khác hẳn.

Hoa hoa cỏ cỏ thoải mái tắm ánh mặt trời bây giờ mới nở rộ lên rực rỡ, trăm tia ngàn hồng, trong ngày xuân thi nhau khoe sắc tỏa hương. Đình đài lầu các cũng lộ ra chân thực, những cây tùng cảnh lá xanh um rợp bóng khắp nơi.

Cuối đường mòn, Hàn Tái Đình chấp tay sau lưng, sợi tóc xám trắng bị gió nhẹ nhàng thổi tung.

Phượng Tây Trác bước chậm lại, khi khoảng cách còn một thước thì dừng lại, “Văn bối Phượng Tây Trác bái kiến Hàn tiền bối.”

Ba chữ ‘Hàn tiền bối’ đã dung hợp đủ loại cảm kích vào trong. Ánh mắt hai người giao nhau, đều ngẫm hiểu ý.

“Ta có việc muốn hỏi ngươi.” Hàn Tái Đình mặc kệ nàng có phản ứng gì, xoay người đi về phía trước, giống như biết nàng nhất định sẽ theo kịp.

Trên thực tế Phượng Tây Trác đứng là lập tức bước theo.

Thủ vệ dẫn đường thức thời lui lại phía sau, chờ bọn họ cách xa khoảng năm sáu trượng mới chậm rãi theo ở phía sau.

Gió xuân nhẹ nhàng thổi phát qua gò má mang theo hương thơm dịu nhẹ, vô cùng thoải mái.

Phượng Tây Trác đang hít thở không khí, bỗng nhiên nghe thấy Hàn Tái Đình nhẹ nhàng hỏi: “Đã dùng bữa sáng chưa?”

“Dùng rồi, một bát cháo thịt hành lá.” Phượng Tây Trác quay đầu nhìn hắn, nín thở chờ lời nói kế tiếp, nhưng hắn chỉ gật gật đầu, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Loại trầm mặc này kéo dài cho tới tận khi đến trước chính sảnh của Trương phủ.

“Chỉ có thể tới đây.” Hắn dừng lại bước chân, xương gò má hơi hơi đỏ lên, khiến cho khuôn mặt thoát nhìn phần chân rạn rở.

Phượng Tây Trác đột nhiên thay đổi bước chân, nửa người khẽ nghiêng.

Vài bóng người từ các nơi nhảy ra, ăn mặc khác nhau, ánh mắt không thiện cảm tròng nàng, sau đó chuyển sang ôm quyền với Hàn Tái Đình, thái độ rất cung kính.

Hàn Tái Đình liếc mắt nhìn bọn họ một cái, khẽ gật đầu. Những người đó như trút được gánh nặng, lập tức phi thân vào trong sảnh đường.

Phượng Tây Trác suy nghĩ một chút đã hiểu được điều kỳ lạ trong đó. Chắc hẳn đây chính là những cao thủ do Trương Văn Đa sai khiến mai phục trên đường để đối phó với nàng, có điều bởi vì Hàn Tái Đình dọc đường hộ tống mà không dám ra tay. “Hàn tiền bối có lòng che chở, suốt đời văn bối khó quên.”

Hàn Tái Đình cười cười không tiếp lời của nàng, mà hỏi ngược lại: “Ngươi ăn cháo ở nơi nào?”

Phượng Tây Trác ngẩn ra, “Đầu ngõ.”

Hàn Tái Đình gật đầu, “Ta chỉ muốn hỏi cái này mà thôi.” Dứt lời không để ý tới nàng vẫn còn há miệng, mà quay đầu đi về đường cũ.

Nếu nói Phượng Tây Trác vốn mang ý kính trọng bởi vì Hàn Tái Đình ra tay giúp đỡ, thì giờ khắc này lại sinh ra một loại tình cảm thân cận khó nói. Dù cho không biết nguyên nhân tại sao hắn làm như vậy, nhưng lại không hề hoài nghi dụng tâm của hắn, cho dù trước mắt là thời cuộc như vậy.

Nàng nhìn theo bóng dáng kia cho đến khi hoàn toàn biến mất, mới chậm rãi thu lại tâm tình, đi vào chính sảnh.

Đám cao thủ khí thế như ngựa hồ tàng long ngồi ở hai bên trái phải, Trương Văn Đa ngồi ở ghế trên cùng. Phía sau hắn, là một con hổ bằng gỗ, bộ dạng giương nanh múa vuốt, như chỉ chờ người đến rồi lao vào!

“Thảo dân Phượng Tây Trác bái kiến Trương đại nhân.” Nàng chuyển túi đồ lên trên vai, ôm quyền nói.

Trương Văn Đa chậm rãi ngẩng đầu, trong con ngươi đen bóng lóe ra ánh sáng lạnh lùng. Nếu bản quan không lầm. trên lưng Phượng Nhị đương gia hình như còn đang công lệnh truy nã đúng không? Tha thiết chạy đến phủ của bản quan, chẳng lẽ là muốn tự thú?”

Phượng Tây Trác chớp mắt, “Trương đại nhân chẳng lẽ không biết, Kiều Dương Vương đã đáp ứng thả cho ta một con ngựa sao?”

“Ồ?” Ngón tay Trương Văn Đa bấm lấy lòng bàn tay, “Một khi đã như vậy, bản quan nên mời Vương gia tới tiếp đãi Phượng Nhị đương gia mới đúng.” Ánh mắt của hắn liếc sang người hầu cận đứng ở bên cạnh, người hầu lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Phượng Tây Trác không để ý lăm túm lấy túi đồ trên lưng, đặt ở trên bàn trà, chậm rãi cời ra, “Có điều hiện tại ta muốn đến để lĩnh công với Trương đại nhân đây.”

Lốp lốp túi vải được mở ra, không biết đồ vật gì lại được gói đến sáu lớp vải. Tận cùng bên trong, là một pho tượng Bạch Ngọc song tu to bằng bàn tay, một cái bình sứ to bằng ngón tay cái, và một khối ngọc bích hình trăng lưỡi liềm.

Ánh mắt Trương Văn Đa nhìn chằm chằm vào ba đồ vật này, “Phượng Nhị đương gia từ đâu có được?”

“Nói đến cũng khéo.” Phượng Tây Trác thở dài nói, “Hôm qua trong lòng ta có chuyện vương mắc, đặc biệt đến tìm Kiều Dương Vương thương lượng. Ai ngờ lại nhìn thấy có người lên lút từ quý phủ đi ra, lòng hiếu kỳ nổi lên, cho nên đi theo.”

Trương Văn Đa cười lạnh, “Vì thế thật khéo léo phát hiện ra hấn trộm Tây Hoang Kỳ Trân?”

Phượng Tây Trắc kinh ngạc nói: “Trương đại nhân quả nhiên liệc việc như thần. Vốn ta nhìn thấy hai tay hấn trống trơn đang chuẩn bị rời đi, lại thấy hấn bói ở dưới gốc cây ra một túi đồ. Ta lập tức nghĩ đến Trương đại nhân từng dẫn bổ cáo toàn thành nói Tây Hoang Kỳ Trân bị mất trộm, cho nên thà rằng đoán sai, cũng không thể bỏ qua niềm tin đoạt túi đồ đó về đây.” Nói tới đây nàng lại thở ra một hơi, “May mà lúc đó kiên trì, nếu không chẳng phải sẽ vô tình bỏ mất cơ hội lập công lớn rồi?”

“Người đó đâu?”

Phượng Tây Trắc cười gượng nói: “Trương đại nhân cũng biết đạo tặc không phân biệt nhà, ta đen ăn đen* đã là tối kỵ của nghề nghiệp này, sao có thể nào đuổi tận giết tuyệt đối phương?”

*Đen ăn đen: ý chỉ xã hội đen, hay đạo tặc thanh toán lẫn nhau.

Tay phải Trương Văn Đa vuốt cằm nhẹ nhẹ, “Đạo tặc chẳng phân biệt nhà? Hừ hừ, không biết chừng còn là một nhà?”

Phượng Tây Trắc nhìn ngón tay của mình, trong miệng u oán vô hạn, “Sur huynh từng nói một ngày làm đạo phi, thì cả đời là đạo phi, bỏ gian tà theo chính nghĩa tương đương với chuyện tự tìm đường chết, quả nhiên không sai. Ai, chung quy vẫn là ta quá ngây thơ rồi, còn tưởng rằng Trương đại sẽ khác những vị quan không phân biệt tốt xấu kia.....”

Trương Văn Đa mặc kệ nàng chế giễu trào phúng, vẫn không đáp lời.

“Lời nói của Phượng cô nương, bốn vương tin năm phần.” Thượng Tín chưa thấy người, đã thấy tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Một Vở Kịch [Trung]

Phượng Tây Trắc ngẩn người. Thượng Tín xuất hiện nàng không bắt ngờ, nhưng hấn lại thay nàng nói tốt? Điều này thì đúng là nên suy nghĩ.

Trương Văn Đa nghe thấy tiếng Thượng Tín lập tức đứng dậy, đi ra cửa hành lễ với hấn: “Hạ quan không tiếp đón từ xa, thất lễ.”

Thượng Tín khoát tay áo, không nhìn hấn mà đi thẳng đến ghế ngồi.

Người hầu nhanh mắt, lập tức đi đổi một bình trà mới.

Trương Văn Đa cũng trở về ghế ngồi, nhất thời không biết bắt đầu câu chuyện như thế nào. Vốn nghĩ Thượng Tín phụ trách việc tiêu diệt Tự Tại sơn, chắc hấn sẽ đối địch với Phượng Tây Trắc như nước với lửa, nhưng nghe lời nói vừa rồi của hấn dường như có ý giải vây..... Một Hàn Tái Đình đã đủ khiến hấn đau đầu, hiện tại lại nhiều thêm một Kiều Dương Vương, chẳng lẽ thể lực của Chung gia đúng là không đơn giản như bên ngoài nhìn thấy, hay là Hoàng đế cho tới tận bây giờ vẫn không thể quên được tình cảm với Chung Lâm Lang?

Nghĩ đến đây, lời nói vốn chuẩn bị để làm khó dễ Phượng Tây Trắc của hấn như bị tắc ở cổ họng, trước sau vẫn không thể phun ra khỏi miệng.

Phượng Tây Trắc ngồi bất động trên ghế, thấy bọn họ người uống trà vẫn uống trà, người trầm tư vẫn trầm tư, dần dần mất kiên nhẫn, “Nếu như Trương đại nhân tạm thời chưa nghĩ ra nên báo đáp như thế nào, ta xin phép cáo từ trước, đợi Trương đại nhân suy nghĩ kỹ sẽ lại đến lĩnh thưởng.”

“Phượng cô nương chậm đã.” Khẩu khí của Trương Văn Đa so với lúc trước giảm ra vài phần, “Là bản quan vô lễ. Nếu quả thật Phượng cô nương có nhu cầu, chỉ bằng trước nghỉ ngơi tạm ở Trương phủ ta, đợi ngày mai cùng nhau thương lượng?”

Phượng Tây Trắc nhìn hấn, lại nhìn Thượng Tín, thoải mái cười nói: “Cũng tốt.”

Trương Văn Đa thấy nàng đáp ứng sáng khoái như thế, không khỏi có chút giật mình. Theo như lời của cao thủ trong phủ, đêm đó trên Thủy Thượng cư, nàng và Hàn Tái Đình đều thả cho tên đạo tặc kia một con ngựa, ngay cả Thượng Tín cũng đoán bọn họ có liên quan, bởi vậy vẫn ngầm phái người theo dõi. Mặt ngoài hấn ung dung thản nhiên, nhưng đã an bài không ít tai mắt chung quanh nàng. Đến ngày hôm qua, tai mắt theo dõi đột nhiên bị nhử đi, khiến cơ hội hấn cho rằng đang tới gần thì nàng lại mất tung tích. Sau đó, nửa đêm không hiểu sao nàng lại xuất hiện trong Trương phủ, Tây Hoang Kỳ Trân cũng theo đó mà mất trộm..... Dù loại dấu hiệu cho thấy hành tung của nàng vô cùng quỷ dị, bụng dạ khó lường, nhưng hôm nay nàng lại mang Tây Hoang Kỳ Trân đến tranh công? Trong hồ lô của nàng đến tột cùng bán thuốc gì*?

*Trong hồ lô bán thuốc gi: Mượn hình ảnh quả hồ lô để ví với những sự việc khó hiểu, chưa nhìn thấu được.

Hắn nhìn thiếu niên tuấn tú đang ngồi trên ghế.

Thân là đường đệ mà đương kim thánh thượng sùng tín nhất, cư nhiên lại bao che cho người của Tự Tại sơn hại dân hại nước cách xa kinh thành, thậm chí còn cách xa Tùng Nguyên cả ngàn dặm, trong này chắc chắn còn có nguyên nhân không muốn người khác biết đến. Là vì Chung gia? Hay vì..... Bí bảo?

Trong lòng hắn dần dần lạnh lẽo. Tòa thành Tùng Nguyên hắn cai quản hơn mười năm đột nhiên lại khiến hắn cảm thấy xa lạ, dường như nơi này đã bị người khác đào vô số hố ngầm, không cẩn thận sẽ ngã vào – muốn đòi muốn kiếp không thể trở lại được.

Diệp Bách Tàn Phương.

Chữ đỏ trên bảng hiệu treo cửa vô cùng mới, hiển nhiên là mới treo lên không lâu.

Phượng Tây Trắc ôm một chùm nho, vừa ném nho vào trong miệng, vừa đi lại lắc lư trong sân.

Vài nha hoàn vô cùng cung kính theo sát phía sau nàng, trên tay nâng một đồng đồ ăn.

“Nơi này thật tốt, bốn phía đều là lầu gác, hoàn toàn bị vây kín nha.” Phượng Tây Trắc ngồi ở trên thành cầu, nhìn cá vàng bơi lội trong suối nhỏ, “Ta như biến thành cá trong ao, bơi đông bơi tây cũng không thoát nổi.”

Bọn nha hoàn cúi đầu câm như hến, không dám trả lời.

Phượng Tây Trắc cười tủm tỉm nói: “Ta nói đùa thôi, có thể ở lại một nơi tốt như thế này, đúng là phúc khí của ta. Ở Chung gia, ta sống trong một tiểu viện rất xa phía Tây, mỗi lần lão đại hô triệu tập, ta phải chạy như điên, may là khinh công tốt, nếu đổi thành người khác chỉ sợ lúc nào cũng phải buộc một con ngựa bên người.”

Một nha hoàn vội vàng chạy tới, “Phượng cô nương.”

Phượng Tây Trắc chỉ vào nàng cười nói: “Nhưng dù sao tư thế chạy của ta vẫn ưu nhã hơn nàng.”

Nha hoàn chạy đến gần, cố nén hơi thở dồn dập, ra sức nói: “Kiều Dương Vương giá lâm.”

Phượng Tây Trắc ừ một tiếng.

Nha hoàn đợi nửa ngày không thấy nàng có động tĩnh gì, đành phải nói lại: “Phượng cô nương, Kiều Dương Vương giá lâm.”

Phượng Tây Trắc nghiêm mặt nói: “Ta đã biết.”

Đám nha hoàn đưa mắt nhìn nhau, trong đó một người đánh bạo lên tiếng: “Phượng cô nương không đi tiếp giá sao?”

Phượng Tây Trắc phì cười nói: “Hắn cũng không phải chân tay tàn phế muốn ta đến đẩy xe lăn, có gì mà phải tiếp.”

“Bỏn vương đúng là nên cảm ơn ngài không tới tiếp giá.” Sắc mặt Thượng Tín không vui đi ra từ sau cổng vòm.

Bọn nha hoàn cả người run lên, đồng loạt quỳ xuống, “Bái kiến Kiều Dương Vương.”

Thượng Tín trừng mắt nhìn Phượng Tây Trắc vẫn đang ngồi vô cùng thoải mái, nói: “Phượng Nhị đương gia ngay cả khí lực đứng lên cũng không có sao?”

Phượng Tây Trắc run run bàn chân, rất nghiêm túc nói: “Vốn vẫn có, nhưng vừa thấy khí thế hào hùng của Vương gia đại nhân thì bị bay sạch rồi.”

Thượng Tín lạnh lùng liếc mắt nhìn đám nha hoàn còn quỳ trên mặt đất, nói: “Các ngài cũng không có khí lực sao?”

Bọn nha hoàn vội vàng đứng dậy chạy đi nơi khác.

“Không có chuyện gì thì không lên chùa Tam Bảo a. Kiều Dương Vương đại nhân.” Phượng Tây Trắc cầm trong tay quả nho cuối cùng, tiếc nuốt bỏ vào trong miệng, ngay cả vỏ và hạt cũng nuốt xuống.

Thượng Tín nhíu mày, đi thẳng vào vấn đề: “Bí bảo đồ có phải ở trên tay ngài hay không?”

Phượng Tây Trắc thân nhiên nói: “Không phải.” Hai tay nàng trống trơn, quả nho cuối cùng cũng đã bỏ vào trong miệng, đâu có bảo đồ gì? Cho nên lời này không phải nói dối.

“Ngươi quả nhiên biết chuyện về bí bảo đồ.”

“Hiện tại toàn bộ thành Tùng Nguyên chỉ còn vài người không biết thì phải?” Nàng nhún vai nói, “Gần đây không phải tiết mục kể chuyện trong quán trà đã đem mọi chuyện nói đến chân thật rõ ràng sao?”

“Đây chẳng phải mục đích của các ngươi ư?”

Phượng Tây Trắc ngần ra, “Mục đích của chúng ta?” Lập tức bừng tỉnh, thì ra hấn hoài nghi người thuyết thư là do nàng bố trí. Có điều chuyện này cũng quá vô lí rồi, chuyện bí bảo đồ nếu truyền ra ngoài, vậy sẽ tạo nên những bức bản đồ giả, thành ra cục diện cái đích cho mọi người chỉ trích. Trương Văn Đa có muốn ra tay với Mộ Tăng Nhất, cũng do dự: Đến tốt cùng thì một phần tư tám bản đồ có đáng để đối địch cả thiên hạ hay không?

“Cái này cũng thật có ý tứ.” Nàng khẽ cười. Thế lực trong thành Tùng Nguyên phức tạp, hiện tại thành ra cục diện ta nghi ngờ ngươi, ngươi nghi ngờ hấn, hấn lại nghi ngờ ta lẫn lộn hỗn loạn. Không cần biết ai đang âm thầm động tay động chân, đều sẽ dẫn đến những suy đoán khác nhau. Trước khi Tiêu Tấn ra tay hấn đã suy nghĩ đến chuyện này rồi chứ? Nếu không phải hấn từng xuất hiện trước mặt nàng, cũng chính miệng nói ra bốn chữ ‘Xa châu, Tiêu Tấn’, có lẽ nàng sẽ không nghĩ đến chuyện đường đường một người kẻ tặc phủ Lam quận vương lại xuất hiện tại Thụy Châu ngàn dặm xa xôi này.

“Ngươi muốn phủ nhận?” Ngừ khí Thượng Tín mang theo vẻ khinh thường.

Phượng Tây Trắc gật gật đầu, “Đúng là nhất định phải phủ nhận, chuyện không làm, ta quyết không chịu nhận tiếng xấu thay cho kẻ khác. Có điều, nếu ngươi không tin, ta cũng không biết làm thế nào.”

Thượng Tín hừ lạnh một tiếng.

“Chẳng qua là tiếc thay cho tên của ngươi. Cái gì mà Thượng Tín, tốt nhất nên đổi thành Thượng Bất Tín thì hơn.”

“To gan!” Thượng Tín cả giận nói, “Tục danh của Bốn vương lại để một tiện dân như ngươi tùy ý mang ra trêu tức sao?”

Phượng Tây Trắc chậm rãi đứng lên, không chút khiếp sợ nói: “Vương gia hấn là nên cảm thấy may mắn. Ngươi chẳng qua chỉ bị tùy ý trêu tức tục danh, mà không phải bị tiện dân mang ra tùy ý trêu tức tính mạng.”

Tay Thượng Tín dè lại bên hông, sát ý ngập tràn con ngươi.

“Vương gia đã từng giết người chưa?” Nàng không để ý tới vẻ mặt của hấn mà tự mình nói tiếp, “Chắc là đã giết rồi đúng không? Người có địa vị cao tại thượng như Vương gia, không giết vài tiện dân, thật sự là ô nhục thân phận. Ta cũng từng giết người, có điều giết đều là đám quan lại cao cao tại thượng. Quan lại khẩu khí càng lớn, giết đi càng thỏa lòng. Còn nhớ tên quan đầu tiên ta gặp được, cũng là Tri Phủ một phương, vô duyên vô cớ mang mấy chục người đến tuyên bố muốn bắt ta về làm tiểu thiếp. Có điều hấn mạng lớn, ta chỉ giết mấy tên thủ hạ của hấn, hiện tại nhớ lại, đúng là hối hận. Cho nên ta vô luyện võ công, chính là hy vọng lần sau có cơ hội như thế, quyết không buông tha! Năm ấy, ta. mười một tuổi. Khi đó Vương gia đang làm gì? Có phải hay không dùng tục danh tôn quý của ngươi. đe dọa tiện dân?”

Sắc mặt Thượng Tín khi trắng khi xanh, cuối cùng mới chậm rãi trầm xuống, nửa ngày nói một câu: “Nếu như để ta phát hiện ra bí bảo đồ ở trong tay ngươi, ta quyết không buông tha!”

Phượng Tây Trắc mỉm cười nhìn hấn rồi đi, xác định không nghe thấy tiếng bước chân của hấn nữa mới thở ra một hơi, “Nhất định là do ăn nhiều vô nhõ, mới không giữ mồm giữ miệng như vậy. Hò, hiện tại vẫn không phải là thời điểm thích hợp xung đột với hấn, không biết câu chuyện bịa vừa rồi có che đậy được không?” Nàng quay đầu nhìn cái bóng của mình trên mặt nước, lẩm bẩm nói, “Thời điểm mười một tuổi, chắc cũng có chút tư sắc đi?”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngủ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Một Vở Kịch [Hạ]

Những tia nắng sớm mai đầu tiên chiếu vào phòng qua song cửa sổ.

Phượng Tây Trắc đang trong giấc ngủ mơ màng bỗng nhiên phi thân bật dậy, tiện tay nhấc lên áo choàng nha hoàn treo trên bình phong, khoác lên người, sau đó bay ra ngoài cửa.

Thượng Tín đang khoanh tay đứng ở dưới hành lang, hai hàng lông mày xinh đẹp tuyệt trần nhẹ nhàng nhăn lại, hai mắt nhìn bụi hoa cẩm tú phía trước đến ngây ngốc. Nghe được tiếng người xé gió mà đến bỗng nhiên quay đầu, thấy Phượng Tây Trắc quần áo không chỉnh tề, sợi tóc hỗn loạn, hơi ngần người.

“Sáng sớm tỉnh mơ, Kiều Dương Vương đại giá quang lâm không biết có gì chỉ giáo?!” Sáng sớm đã bị đánh thức, nàng thật sự khó mà tỏ ra thái độ hòa nhã được.

Thượng Tín rất nhanh lấy lại tinh thần, lạnh mặt nói: “Tri Phủ ngày hôm qua ngươi nói đến, tên gọi là gì?”

Phượng Tây Trắc mờ mịt nhìn hấn, “Tri Phủ?”

“Ngày hôm qua nguoi nhắc đến, quên rồi sao?”

Thấy hần nghi ngờ nheo mắt lại, Phụng Tây Trắc giống như bị dội cả một chậu nước lạnh vào đầu, đột nhiên giật mình nói: “A, nguoi nói hần..... tên của hần, sao ta biết được?” Nàng dụi dụi mắt, nói: “Hần tới bất ngờ, đi vội vã, ta chưa kịp hỏi.”

Thượng Tín nói: “Chẳng lẽ sau đó nguoi không đi tra?”

“Lúc đó ta mới mười tuổi nha, tra thế nào?”

“Hôm qua không phải nguoi nói mười một tuổi sao?”

“Ngày đó sinh nhật của ta, chính là lúc giữa mười tuổi và mười một tuổi, nguoi hỏi cái này để làm gì?” Vương gia đại nhân, nguoi có rảnh rồi thì đi đấu để nuôi chim nha, đừng có mà vừa sáng ra đã quấy nhiễu mộng đẹp của người khác.

Khóe miệng Thượng Tín cong lên, “Chỉ là bốn vương không muốn có người bịa đặt hãm hại mệnh quan triều đình.”

“Vương gia cảm thấy hiện tại quan nhân còn có đường sống để người ta bịa đặt hãm hại sao?” Phụng Tây Trắc cười cười nói.

Thượng Tín mím chặt môi, “Không cần biết là thật hay giả, bốn vương nhất định phải tra xét rõ ràng, có điều còn hy vọng Phụng Nhị đương gia hợp tác.”

Nụ cười của Phụng Tây Trắc khế cứng lại, “Chuyện bất bình trong thiên hạ nhiều vô số kể, sao Vương gia phải để tâm một chuyện này?”

Thượng Tín ngao nghể nói: “Bởi vì bốn vương cao hứng.”

Phụng Tây Trắc thở dài, “Được Vương gia nhìn trúng như thế, thật không biết là nên vui hay nên sầu đây.” Sầu, tuyệt đối là sầu.

Thượng Tín không đồng ý cũng không phản đối nhìn nàng chằm chằm.

“Thật ra chuyện là như thế này.....” Quả nhiên, một lời nói dối cần càng nhiều lời nói dối đi kèm.

Sau thời gian khoảng một nén hương giải đáp nghi vấn, Thượng Tín mới hài lòng rời đi, để lại Phụng Tây Trắc một môi lê thân về phòng tiếp tục ngủ bù.

Mặt trời lên cao.

Dưới ba thúc bốn giục của nha hoàn Trương phủ, Phụng Tây Trắc mới miễn cưỡng tỉnh dậy.

“Không có cái gì ăn sao?” Nàng vuốt vuốt bụng đang kêu réo ầm ĩ, dày mặt hỏi.

Nha hoàn che miệng cười, “Một canh giờ trước lão gia đã chuẩn bị yến rượu tại Ngọc Thực lâu để khoản đãi cô nương.”

Phụng Tây Trắc bắt mẫn bữu môi, “Không phải Thủy Thượng cư sao?”

Nha hoàn vội vàng giải thích: “Thủy Thượng cư hôm qua đã rời khỏi Tùng Nguyên, trở về Phiên Châu.”

“Đi rồi?” Không biết cuối cùng là ai bồi thường cho ai?

“Bởi vì hai tháng nữa sẽ đến sinh nhật của Trương Tôn công tử.”

Phụng Tây Trắc giật mình. Sinh nhật của chủ tử, chính là cơ hội để thủ hạ biểu hiện.

“Phụng cô nương, đã chuẩn bị kịu được chưa?” Nha hoàn thật cẩn thận hỏi.

Phụng Tây Trắc ôm bụng, yếu ớt nói: “Thật ra nguoi còn vội hơn cả ta.”

Từ sau khi Thủy Thượng cư rời khỏi Tùng Nguyên, chuyện làm ăn của Ngọc Thực lâu lại phát đạt trở lại. Cách đây mấy ngày, ở trước cửa còn có thể giăng lưới bắt chim, giờ phút này lại ngồi đầy khách.

Phụng Tây Trắc vừa đến cửa lâu đã có người ra tiếp dẫn nàng đến một gian phòng. Đẩy cửa ra, Trương Văn Đa đang ngồi trên ghế bên cạnh cửa sổ nhắm mắt dưỡng thần.

Hạ nhân dẫn đường nhỏ giọng nói: “Trương đại nhân, khách đã đến.”

Trương Văn Đa “ừ” một tiếng, nhưng vẫn không mở mắt ra.

Phụng Tây Trắc sờ sờ lông mày, phát tay để cho hần lui ra.

Trên bàn vuông, bày đủ mọi loại thức ăn nổi tiếng một phương, khiến cho người ta thèm nhỏ dãi.

Nàng không khách khí vội vàng ngồi xuống ghế, cầm lấy đôi đũa bắt đầu gấp thức ăn.

Trương Văn Đa đợi nửa ngày cũng không thấy nàng nói chuyện, không nhịn được phải mở mắt ra xem, vừa lúc nhìn thấy nàng đang chuẩn bị nhét miếng vịt hoa quế cuối cùng vào trong miệng.

“Trương đại nhân. đôi bụng không?” Đôi đũa đang kẹp miếng vịt hoa quế trên tay Phụng Tây Trắc hơi ngừng lại, nhưng không có ý định thả ra.

Hai gò má Trương Văn Đa khẽ giật giật, “Bản quan đã gọi vài món ăn nổi tiếng của Ngọc Thực lâu, một lát nữa sẽ được mang lên.”

Nghe thế Phụng Tây Trắc mới an tâm nhét miếng thịt vào miệng.

Trương Văn Đa dò ánh mắt, “Phụng Nhị đương gia. Vì sao lại đến Tùng Nguyên?”

Phụng Tây Trắc gỡ xương ra, nuốt hoàn toàn thịt xuống bụng mới chậm rãi nói: “Bởi vì Tùng Nguyên gần Tổng Thành.”

Ánh mắt Trương Văn Đa âm trầm, “Thiên Túc, Cao Mạch cũng rất gần Tổng thành.”

Trong lòng Phụng Tây Trắc căng thẳng. Thành hay bại, chính là lúc này, phải xem bí bảo đồ trong tay có thể kiếm chế được hấn hay không. “Mục đích thật sự của Trương đại nhân, hình như không phải Tây Hoang Kỳ Trân đúng không?”

Ánh mắt Trương Văn Đa liếc về phía nàng, nhưng không hề mang theo chút giật mình nào, “Phụng Nhị đương gia quả nhiên biết tung tích của vật đó.”

“Không những biết, còn có thể lấy được.” Nàng cố ý nói mập mờ nhất có thể.

“Phụng Nhị đương gia cũng biết giá trị thật sự của vật đó sao?”

Phụng Tây Trắc nghiêng đầu, “Tiền?”

“Bất cứ thứ gì không nắm trong tay, đều không phải của mình.” Trương Văn Đa từ từ đứng lên, hai ngón tay nắm lấy lá lan trong bồn hoa trên bàn trà, “Chỉ khi nắm chặt được, mới là của chính mình. Đừng nói một phần tư bí bảo đồ, cho dù là một tấm bảo đồ hoàn chỉnh, trước khi nó có thể biến thành kho báu, nó vẫn chỉ là một tấm da trâu vẽ này nọ.”

Phụng Tây Trắc nháy mắt mấy cái, “Ý tứ của Trương đại nhân là?”

“Có điều giá trị lớn nhất của bí bảo đồ chính là ở bảo tàng thần bí giống như lâu đài trên không sau lưng nó.”

Phụng Tây Trắc lập tức bắt lấy ý tứ trong lời nói của hấn, “Trương đại nhân muốn nói đến, giá trị giao dịch của nó sao?”

“Phụng Nhị đương gia quả nhiên là người thông minh.” Trương Văn Đa quay đầu, trong mắt lộ ra một chút tán thưởng, “Không phải Phụng Nhị đương gia chuẩn bị dùng nó để đưa ra giao dịch với bản quan hay sao?”

Nàng thờ dãi, “Đúng là như thế.”

“Có điều cái đó còn phải xem. Mảnh bí bảo đồ này có đáng giá với yêu cầu của Phụng Nhị đương gia hay không?”

Cửa bị gõ nhẹ hai cái.

Vài hạ nhân nối đuôi nhau đi vào, đem từng món thức ăn sắc hương mê người nhẹ nhàng đặt lên bàn, rồi lại lập tức lui ra ngoài.

Phụng Tây Trắc nhân cơ hội này điều chỉnh lại suy nghĩ. Đợi khi tâm tình bị vài câu nói nhẹ nhàng băng quơ của hấn đã kích đến bất ổn, dần dần bình tĩnh lại. Vụ giao dịch này đến tốt cùng có nên làm hay không? Thế cục trong thành Tùng Nguyên phức tạp, nếu không cẩn thận, hành tung của Nguyên Đông Linh bị lộ thì đúng là nguy hiểm. Trương Văn Đa, Thượng Tín tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lập công tốt như thế này. Mà Tiêu Tấn và Hân Tái Đình cũng khó đảm bảo sẽ không giờ chân chắn ngang. Nhưng nếu không làm, tất cả những chuyện lúc trước sẽ tan như bọt nước. Nguyên Đông Linh bởi vậy mà trở mặt với Chung gia, địa vị của Tự Tại sơn trong Chung gia sẽ trở nên vô cùng xấu hổ.

Nàng một tay đỡ đầu, trong lòng giao chiến dữ dội.

“Phụng Nhị đương gia, suy tính thế nào?” Trương Văn Đa đứng ở bên bàn trà, từ trên cao nhìn nàng.

“Trước khi ta báo giá, có thể để ta tìm hiểu giá bán thấp nhất trong lòng Trương đại nhân được không?”

Trương Văn Đa buông tay, “Xin cứ tự nhiên.”

“Trương đại nhân đánh giá Chung gia thế nào?”

“Khi Chung hoàng hậu còn sống, Chung gia cũng coi như hiển hách một thời. Có điều đáng tiếc, gốc rễ không sâu, cành lá không lớn, trong tay không

binh không thể.” Hấn dừng lại một chút, cười lạnh nói, “Có coi như âm thầm chiêu binh mãi mã, cũng chỉ như muối bỏ biển, không có chỗ đứng. Muốn tranh thiên hạ, khác gì châu chấu đá xe.”

Phượng Tây Trắc không ngờ hấn nói trần trụi như vậy, tâm tư thay đổi thật nhanh, “Nếu như thêm đại nội thị vệ thì sao?”

Về châm chọc trong mắt Trương Văn Đa chợt tắt, “Nguyễn Đông Linh?” Hiện tại đại nội thị vệ của kinh thành đương nhiên không có khả năng tìm đến nương tựa Chung gia, cho nên bây giờ Nguyễn Đông Linh chỉ có thể lưu vong ở bên ngoài: “Ngay cả Lận quận vương còn không dám nhận người, chẳng lẽ Chung gia lại muốn thu?”

Phượng Tây Trắc nói: “Trương đại nhân có thể cho mượn đường hay không?”

“Các người muốn đi qua Tùng Nguyên?” Động tác của hấn chậm rãi dừng lại, rơi vào trầm tư.

Phượng Tây Trắc cũng không thúc giục, chỉ yên lặng dùng bữa.

Sau một lúc lâu, Trương Văn Đa mới nói: “Đến Tổng thành, Tùng Nguyên không phải là con đường duy nhất.”

Phượng Tây Trắc cười mà không đáp.

“Đây là điều kiện của Nguyễn Đông Linh sao? Nếu Chung gia không đủ thực lực có thể để hấn nghênh ngang mượn đường đi qua Tùng Nguyên, hấn sẽ đầu quân vào mình chủ khác?” Trương Văn Đa cười dài nói, “Xem ra những ngày tháng của Phượng Nhị đương gia ở tại Chung gia, cũng không phải rất vừa ý nha.” Chuyện khó giải quyết như vậy lại rơi vào tay Tụ Tại sơn từ trước đến nay luôn cùng quan phủ đối lập.

“Thiên hạ hôm nay, còn ai có thể sống như ý mình?”

Trương Văn Đa xoa người, ngón tay đặt tiếp tục vuốt ve lá lan, “Mượn đường qua Tùng Nguyên có thể. Có điều phải tránh được tai mắt của Kiều Dương Vương cùng Hân Tái Đình.”

“Trương đại nhân có thượng sách gì không?”

“Có đội ngũ nhiều người nào, mà không khiến người khác hoài nghi không?”

Phượng Tây Trắc không hề nghĩ ngợi lập tức nói: “Đưa ma, rước dâu, gánh hát.” Những chuyện như thế này nàng đã làm rất nhiều rồi, những thứ này đều là phương thức thông thường.

“Vậy rước dâu đi.” Trương Văn Đa gắp từng chữ một, “Nhiều người, náo nhiệt, mới dễ đục nước béo cò.”

“Trương đại nhân đúng là kiến thức sâu rộng.”

“Phượng Nhị đương gia sẽ trả tiền chứ?”

Phượng Tây Trắc nhón mi cười, “Đương nhiên. Có qua có lại, danh dự bảo đảm.”

Có Trương Văn Đa phái người che chắn, Phượng Tây Trắc thực dễ dàng cắt bỏ những cái đuôi phía sau, đi đến núi Thiên Hà trước đó đã hẹn sẵn với Hình Hiểu Hiểu. Núi Thiên Hà ở phía Tây Bắc của thành Tùng Nguyên, trên núi cây cối rậm rạp, ngoại trừ tiểu phu lên núi đốn củi, thường thì rất ít người qua lại.

Dọc đường lên núi, bên tai tràn ngập tiếng chim hót côn trùng kêu vang, mũi người được hương hoa cỏ tươi mát, tâm tình của nàng đột nhiên cảm thấy trống trải.

Giữa cây cối xanh um tươi tốt, một thân ảnh ngược bóng mà đứng, cao ngất oai hùng không kém gì tùng bách.

Phượng Tây Trắc tung người một cái rơi xuống trước mặt người nọ, ôm quyền mỉm cười nói: “Tụ Tại sơn, Phượng Tây Trắc.”

“Nguyễn Đông Linh.” Hấn hơi cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Thời điểm hấn đánh giá nàng, nàng cũng đang nhìn hấn. Mây kiếm tà nghiêng bị lấp bởi tóc mai, ngũ quan cương nghị, một đôi mắt khi nhìn người thì cứng rắn như sắt, xem ra là một người cường hấn nói một thì không có hai. Có điều cũng chỉ người có người như vậy, mới dám coi trời bằng vung, vứt bỏ Hoàng Đế đi?

“Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.” Những lời khách sáo này nàng đã nói mười mấy năm nay nhưng có lẽ giờ phút này mới là chân thành tha thiết nhất.

Nguyễn Đông Linh quay cổ ra sau, chậm rãi xoa người.

Phượng Tây Trắc theo bước chân của hấn, đi lên trên núi.

Hai bên đường, vài đại hán mặc trang phục đạo phi đứng ở dưới tàng cây, nhìn nàng với ánh mắt khó dò.

“Phượng Tây Trác.” Nguyễn Đông Linh nói ít mà ý nhiều.

Phượng Tây Trác phát phát tay với bọn họ, “Phượng trong phượng hoàng, Tây trong đông tây, Trác trong tuyệt trác.”

Mấy đại hán khề gât đầu, coi như là chào hỏi. Động tác này ở trong mắt người khác là vô cùng ngạo mạn, nhưng đối với bọn họ mà nói, đã là vô cùng hiếm thấy. Dù sao trước khi lưu vong bên ngoài thế này, bọn họ cũng từng ở trung tâm hoàng thành nơi tối cao của thiên hạ, mỗi ngày tiếp xúc đều là những người có quyền có thế, đối với bọn họ Phượng Tây Trác cũng chỉ là giặc cỏ. Cho dù nay hoàn cảnh khác xưa, nhưng ngạo khí này đã ăn sâu vào tận xương không thể mất đi một sớm một chiều.

Hai người đi lên đỉnh núi, mây mù lượn lờ ngay trên đỉnh đầu khoảng ba thước. Nhìn về phía trước, thành Tùng Nguyên thu lại thành một khối nhỏ, kẹt tại nơi giao giữa đất và trời.

“Ngày mai trước khi mặt trời mọc, từ nơi này rước dẫu qua thành Tùng Nguyên, đón được tân nương, lập tức rời đi theo cửa nam.” Phượng Tây Trác nói ra toàn bộ kế hoạch, “Sinh lễ và hi phục đêm nay ta sẽ đưa tới.”

Nguyễn Đông Linh nói: “Chỉ có thể thôi sao?”

Phượng Tây Trác không bận tâm tới ý tứ khiêu khích trong lời nói của hắn, lạnh nhạt nói: “Tùng Nguyên không phải là phạm vi thế lực của Chung gia.”

Nguyễn Đông Linh im lặng không nói.

“Tuy rằng so với Tứ đại quận vương, Chung gia không thể bằng, nhưng.....”

“Phượng Tây Trác.”

Lời nói đột nhiên bị đánh gãy, nàng hơi ngạc nhiên nhìn về mặt đầy nghiêm túc của hắn.

“Muốn ở dưới mảnh đất thiên hạ này bộc lộ tài năng, người còn kém rất xa.”

Phượng Tây Trác khẽ run lên, hàng lông mi ẩm ướt do dính sương sớm, “Người cảm thấy Trương Văn Đa không đáng tin?”

Nguyễn Đông Linh quay đầu, sống mũi thẳng tắp nhẹ nhàng nhả lại, “Người nói xem vì sao Chung Chính nhất định phải để người tiếp ta ở thành Tùng Nguyên?”

Chẳng lẽ không phải yêu cầu do người đưa ra nhằm mục đích thăm dò thực lực của Chung gia? Phượng Tây Trác cắn môi dưới. Nếu Nguyễn Đông Linh hỏi như vậy, nói lên rằng chủ ý này do một mình Chung Chính đặt ra. Nhưng chuyện này ngoài việc giúp có thêm những trải nghiệm phiêu lưu mạo hiểm ra, thì có lợi gì với hắn?

Nguyễn Đông Linh, Trương Văn Đa, Thượng Tín..... Trong đầu nàng rất nhanh lóc ra vài cái tên này, một sợi Tâm Tỉ vô hình móc nối bọn họ lại chung một chỗ, khiến nàng đưa ra một kết luận lớn mật lại quý dị —

Chẳng lẽ là mượn cơ hội này để bán đứng Nguyễn Đông Linh cho triều đình, coi như thuận nước đẩy thuyền? Lấy sự coi trọng của Hoàng Đế đối với hắn mà nói, phần nhân tình này cũng không nhỏ, nhớ đến lời nói của Thượng Tín có ám chỉ Hoàng Đế chuẩn bị khai đao với Chung gia, Chung Chính muốn tự bảo vệ mình, cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng nếu như vậy, Chung gia lại một lần nữa sống dưới bóng ma của Hoàng Đế, hai năm trước rời đi sẽ không còn ý nghĩa gì nữa. Ở bên cạnh Hoàng Đế làm quan cao chẳng lẽ không phải so làm dân thường cách xa hoàng thành cả ngàn dặm hiển hách hơn nhiều sao?

Chung Chính, sẽ khuất phục sao?

Cho đến tận khi Hình Hiểu Hiểu đến gần, Nguyễn Đông Linh rời đi, trong đầu nàng vẫn lẩn quẩn vấn đề này.

“Cô cô không phải đã nghĩ kế hoạch thỏa đáng sao?” Hình Hiểu Hiểu nghiêng đầu nhìn nàng, “Chẳng lẽ cô cô không tin tưởng đối với kế hoạch của mình?”

Phượng Tây Trác xoa xoa mũi, “Có à?”

Hình Hiểu Hiểu gât gât đầu, “Trên trán cô cô viết hai chữ mê man thật lớn.”

“Nguyễn Đông Linh..... Có nói cái gì hay không?”

“Hắn nói ngày mai cô cô muốn hắn rước kiệu hoa vào thành.” Con người của Hình Hiểu Hiểu khẽ chuyển động, nhỏ giọng hỏi, “Tân nương là ai?”

Hắn cư nhiên đồng ý với kế hoạch này? Phượng Tây Trác đúng là không hiểu nổi. Đến tận cùng là biết rõ núi có hổ, vẫn muốn lên núi? Hay là nàng phán đoán sai rồi?

“Cô cô?”

Nắm ngón tay quơ quơ trước mặt nàng. Phụng Tây Trắc đuổi tay bắt được, “Ngươi.”

Hình Hiểu Hiểu ngăn ra, cả mặt đỏ bừng, “Ta, ta không muốn gả cho hấn.”

Lại đến lượt Phụng Tây Trắc ngăn người, loại giọng điệu này rõ ràng là của thiếu nữ vừa rơi vào bẽ tình nha. Trên mặt vẫn làm bộ nghiêm trang nói, “Nhưng hấn nói không phải ngươi không được.”

Bên tai Hình Hiểu Hiểu đỏ như lá phong tháng hai, gất giọng: “Lừa người.”

“Ừ, là lừa người.” Phụng Tây Trắc kéo tay nàng, đi xuống núi, “Có điều nơi này chỉ có ngươi có thể gánh vác trọng trách này, tân nương đại nhân chịu ủy khuất một chút đi.”

Trong mắt Hình Hiểu Hiểu chợt lóe lên một chút mất mát.

“Còn nhiều thời gian,” Phụng Tây Trắc đột nhiên dừng lại bước chân, nở nụ cười cổ quái, nói: “Tân nương đại nhân phải nhẫn nại một chút, chớ có gấp gáp quá khiến tân lang bị dọa chạy.”

Hình Hiểu Hiểu lưu luyến nhìn về phía tây, nơi đó có một luồng khói bếp đang lượn lờ bay lên.

Phụng Tây Trắc thở dài nói: “Đại nội thị vệ quả nhiên rất được xem trọng, ăn cơm sớm như vậy.”

Hình Hiểu Hiểu biện giải: “Ăn sớm ngủ sớm thân thể mới tốt.”

“Nhưng không mời ta.” Đây mới là lí do khiến Phụng Tây Trắc buồn bực.

“Không phải cô cô muốn đi mua sinh lễ sao?”

Phụng Tây Trắc trêu chọc nói: “Hiểu được hiểu được, tân nương đại nhân đúng là rất gấp.”

Hình Hiểu Hiểu làm ra vẻ mặt quý hung tợn.

“Có điều ngươi có biết tân lang là ai không?”

“Không phải Nguyễn.....” Hình Hiểu Hiểu đúng lúc ngậm miệng.

Phụng Tây Trắc đuổi ra một ngón tay, “Cực một miếng đồng, không phải.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngủ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tình Cảnh Nguy Hiểm [Thượng]

Phụng đông, mặt trời mới mọc lơ lửng chân trời, tôi tớ, tiểu thương đi họp chợ đã sớm chờ ở cửa thành.

Khoảng chừng nửa nén hương sau, thủ vệ coi giữ mới gấp ngắn ngắn dài, chậm rãi bước đến mở cửa thành ra.

Chờ đám người không nhanh không chậm tràn vào bên trong.

Thành Tùng Nguyên còn đang trong mơ màng mộng lung bỗng nhiên bừng tỉnh, một đội ngũ đón đầu giống trống khua chiêng thổi kèn toả nộ (kèn xô-na) vang dội đi đến, ồn ào xóa tan không khí lười biếng còn đang lớn vồn.

Thủ vệ ở cửa thành vốn định tiến lên vặn hỏi, nhưng mấy lượng bạc vào trong tay, lời nói từ miệng lập tức chuyển thành lời chúc mừng.

Tân lang “nhất chi độc tử”* ngồi trên lưng ngựa, hoa hi đỏ thắm treo chéo trước ngực, khuôn mặt tươi cười vui sướng.

*Nhất chi độc tử, thành ngữ: nghĩa đen một nhánh cây duy nhất lớn lên, ý ca ngợi cây Tùng Bách, vào lúc trời đông khắc nghiệt, trăm hoa khô héo, mà Tùng Bách vẫn đứng thẳng, xanh tốt, trong truyện ý chỉ một mình tân lang là người ngồi trên ngựa.

Cỗ kiệu đón dâu được tám người nâng đi một đường vô cùng yên ổn, không xóc nảy cũng không lắc lư, bà mối được mời đến từ nửa đường nhìn xem liên tục tán thưởng.

Nguyễn Đông Linh hờ hững đi cuối cùng của đội ngũ. Từ hoàng cung đến Huỳnh Châu, sinh hoạt của bọn họ vẫn căng như dây đàn, náo loạn thế này vẫn là lần đầu tiên, mỗi người đều bởi vì mồi mề mà hưng phấn không thôi. Lúc này, nguy hiểm hay kẻ địch đều bị mọi người hoặc vô tình hoặc cố ý bỏ qua – ngoại trừ hắn.

Thời khắc hắn đem nhóm người này từ trong cung ra ngoài, bọn họ đã mất đi quyền được lơ lửng. Bọn họ bởi vì tín nhiệm mà đi theo hắn, hắn cũng bởi vì sự tín nhiệm này mà không thể dừng lại, bất kể là suy nghĩ, hay là bước chân.

Phượng Tây Trác ngồi ở trong phố, trên tay nâng một bát sữa đậu nành vừa ra lò, uống từng ngụm từng ngụm một.

Hôm nay chuyện làm ăn của quán không được tốt lắm, đợi nửa ngày mới có một người khách là nàng, chủ quán miệng nhàn rồi đến vô vị, “Sáng sớm cô nương chuẩn bị đi chỗ nào?”

Động tác uống của Phượng Tây Trác thoáng dừng lại, “Nhìn ta rất giống người sắp đi xa sao?”

“Ha ha, cô nương đâu có giống người địa phương.” Trên mặt quán chủ lộ ra nụ cười khôn khéo.

Phượng Tây Trác một hơi uống hết sữa đậu nành, lau miệng nói: “Quán chủ thoát nhìn cũng không giống một chủ quán.”

Quán chủ hơi ngần ra, ho khan nói: “Chẳng lẽ cô nương hoài nghi ta cướp cửa hàng này?” Nói xong, còn rất tự nhiên nở nụ cười.

“Trên đường này hiếm người qua lại, lại có cửa hàng..... Sữa đậu nành này của ngươi là muốn bán cho ai?” Nàng đem bát không đặt tới trước mặt hắn.

Chủ quán theo bản năng giúp nàng múc một chén nữa.

Phượng Tây Trác nâng lên bát sữa đậu nành nóng hằm hạp, thỏa mãn nói: “Có điều, vì một mình ta, lại làm phiền Tiêu công tử bày riêng một quầy hàng ở nơi này, đúng là áy náy lắm.”

Chủ quán thờ dài, “Ánh mắt của Phượng cô nương thật tốt.”

Nàng đoán mò. Chỉ là so với Trương Văn Đa, Thượng Tín và Hàn Tái Đình, loại chuyện lén lút thực hiện như thế này thì Tiêu Tấn có nhiều khả năng hơn mà thôi. Phượng Tây Trác vừa uống sữa đậu nành vừa suy nghĩ: Vừa đoán đã trúng, đúng là điềm lành, vận khí hôm nay không tệ.

“Tiêu công tử đối với ta đúng là nhớ mãi không quên.” Nhiều ngày nay Phượng Tây Trác luôn bị người theo dõi, ngoại trừ thời điểm tắm rửa hoặc đi nhà xí thì phải cẩn thận một chút, những lúc còn lại cũng không có ảnh hưởng gì.

Chủ quán vốn gù lưng bỗng nhiên thẳng người lên, “Thế tử nói, mấy ngày này có lẽ Phượng cô nương cảm thấy rất khó chịu.”

Nàng nhìn hắn cúi mặt, tán đồng gật đầu, “Đúng vậy, đã nhiều ngày, ta đúng là rất muốn uống sữa đậu nành.”

Gương mặt than đen đang tươi cười của chủ quán lập tức suy sụp.

Đội ngũ đón dâu dưới sự vây xem của người qua đường, rốt cục cũng đi tới một ngôi nhà trệt. ‘Nhóm thân thích’ được Trương đại nhân sắp xếp đang vui tươi hơn hờ đứng chờ ở cửa. Bà mối đứng ở giữa hai nhà liên tục nói lời khen ngợi hai bên, bông hoa đỏ tươi cắm ở tóc mai dưới tiếng nói cười liên tục không ngừng rung động.

Tân nương ghé vào lưng ‘huynh đệ’ nhà mình trực tiếp bước lên cỗ kiệu, rèm kiệu khép lại, ngăn trở ánh mắt mọi người.

Toàn bộ quá trình ước chừng chỉ tốn thời gian uống nửa chén trà nhỏ, đội ngũ lại lập tức giống chông thổi kèn đi về Cửa Nam.

Phượng Tây Trác nhìn đội ngũ đón dâu chậm rãi diễn tấu đi qua, vẻ mặt hiếu kỳ hỏi, “Không biết bộ dạng của tân nương thế nào?”

Chủ quán nở nụ cười ha ha, “Nếu như cô nương hiếu kỳ, sao không cướp về xem một chút?”

Phượng Tây Trác đề lại cánh tay đang định thu thập bát không của hắn, rất nghiêm túc nói: “Tự Tại sơn chỉ cướp tài không cướp sắc.”

Có lẽ biểu tình của nàng quá mức cứng rắn, quán chủ ngần ngại một chút mới nói: “Cũng có thể cướp đến xem rồi lại trả lại trở về.”

Phượng Tây Trác liên tục ho khan vài tiếng, mới nén được ý cười, “Cũng là một biện pháp, có điều người trong thành nhiều, tốt nhất ra khỏi thành hãy động thủ.”

Con đường này thông đến cùng chính là Cửa Nam.

Chủ quán dường như không ngờ nàng lại coi là thật, “Cô nương thật sự muốn đi?”

“Nếu như cướp sắc có tiền đồ, ngày sau cũng có thể mở rộng chuyện làm ăn của Tự Tại sơn.” Nàng vừa nói vừa đứng lên.

“Chờ đã.” Chủ quán thu thập đồ đạc, hai tay xoa xoa lên khăn lau, nói: “Ta nguyện làm tiên phong, vì cô nương mở đường.”

Phượng Tây Trắc có loại kích động muốn và miệng mình.

Nguyễn Đông Linh chậm rãi đi đến gần cái rương đặt đồ cưới.

Vì che tai mắt, vũ khí của bọn họ trước tiên cất giấu ở trong sính lễ, đợi cho đến khi đến nhà tân nương sẽ có thêm đoàn đao được Trương Văn Đa bố trí sắp xếp trong cửa hồi môn, như thế bảo đảm một đường đều có binh khí.

Vài thị vệ đại nội cũng chậm chậm nhích đến gần.

Trong vô số lần chiến đấu cùng nhau, bọn họ đã sớm luyện được thói quen nhìn ánh mắt mà hiểu nhau.

Nguyễn Đông Linh ngẩng đầu, hai chữ ‘cửa Nam’ trên cổng thành càng ngày càng rõ ràng, nhưng cửa này cũng là trở ngại lớn nhất.

Phượng Tây Trắc theo ở phía sau cũng cảm thấy tim đập đột nhiên nhanh hơn.

Đầu tường cửa Nam, binh lính thiết giáp đứng thành một hàng, tay nắm trường cung, từ trên cao bềnh bệ nhìn xuống đội ngũ đang đến gần.

Phượng Tây Trắc thi triển khinh công dừng lại bên người Nguyễn Đông Linh. Chuyện tới nước này, cũng chẳng cần che giấu nữa.

“Chi bằng đi cửa Tây?” Cửa Nam cách cửa Tây gần nhất, lấy khinh công của bọn họ, binh lính thiết giáp có phi ngựa cũng khó theo kịp.

Nguyễn Đông Linh mở rương của hồi môn ra, nhìn một đồng vải vóc màu sắc rực rỡ, lạnh nhạt nói: “Người cảm thấy Trương Văn Đa sẽ để đường lui sao?”

Phượng Tây Trắc áy náy nhìn rương, “Đáng lẽ ta nên kiểm tra trước.” Tại thời khắc này không có binh khí, chẳng khác nào trói tay mình để mặc người ta xâu xé.

Nguyễn Đông Linh nói: “Nếu như không có, sẽ không cướp sao?” Hắn vừa dứt lời, thân mình đã như chim ưng lao thẳng tới đầu tường.

Ngón tay Phượng Tây Trắc quần đầy Tầm Ti, chỉ đợi sơ sẩy mà tiếp viện.

Tên trong tay binh lính bay ra như mưa, dày đặc che khuất nửa bên ánh mặt trời. Nguyễn Đông Linh kéo đai lưng, cánh tay vung lên như múa, đem chính mình bao lại, tên đến trước mặt, lại bị đai lưng quét ra thành từng đoạn!

Phượng Tây Trắc thấy hắn lên trên tường thành, không kịp hô hoán, hai tay rung lên, Tầm Ti trong tay bắn ra liên tục, kết thành một cái lưới dày, nhanh chóng cuốn lấy những mũi tên xé gió bay tới. Những mũi tên lọt lưới bị thị vệ đại nội dùng tay áo đánh bay.

Bà mối được mời đến chạy điên cuồng trong tên loạn.

Phượng Tây Trắc liên tục bắn Tầm Ti, nhưng chung quy cũng không thể ngăn được hết thủy, chỉ kịp quát to một tiếng, “Muốn giữ mạng thì chạy mau!”

Một lời bùng tỉnh người trong mộng, chỉ thấy những người còn lại như mất hồn chạy về cuối đường, vừa chạy còn vừa quay lại xem, giống như chỉ sợ những mũi tên kia có mắt mà theo kịp.

“Tiếp lấy!” Đầu tường một tiếng quát lạnh!

Mười mấy thanh đao từ trên trời giáng xuống. Thị vệ đại nội đồng loạt thả người bắt lấy đao, phân chia rõ ràng, không một chút loạn.

Phượng Tây Trắc nhìn qua trong lòng tán thưởng. Khó trách bọn họ có thể thuận lợi tránh thoát khỏi thiên la địa võng của Hoàng đế, quả nhiên có bản lĩnh.

Thân mình Nguyễn Đông Linh như con quay, một bên đoạt lấy đao của binh sĩ, một bên đánh gãy cung tên. Đến khi Phượng Tây Trắc tán thưởng xong muốn tiến lên hỗ trợ, hàng người trên tường thành đã không còn lại là bao.

Khó trách hắn biết rõ núi có hổ còn cố tình đi vào hang hổ. Nàng âm thầm cân nhắc võ công chính mình, khinh công có thừa, nhưng chỉ sợ công phu không xử lý được sạch sẽ dứt khoát như vậy.

Nàng nhìn bốn phía, thị vệ đại nội dựng thành một trận hình, chậm rãi đi về hướng cổng thành đóng chặt. Hình Hiểu Hiểu run rẩy bước ra khỏi cổ kiệu, chạy đến trước mặt nàng, “Cô cô, sao lại thế này? Vừa rồi có mũi chùy vừa xuyên qua đầu ta, làm ta sợ muốn chết.”

Phượng Tây Trắc nắm chặt nàng tay, một tay đầy mồ hôi lạnh, không khỏi thở dài nói: “Tốt xấu gì người cũng là người của Tự Tại sơn đúng không?” Loại trường hợp như thế này trải qua chưa đến một trăm cũng phải năm mươi, có điều lần này từ đi cướp biến thành bị cướp mà thôi.

Ngẩng đầu thoáng nhìn về hướng chủ quán mặt than đang đứng trước cửa hàng, vẻ mặt nghiêm túc. Bên cạnh hắn là một nam tử hắc y anh tuấn ngồi ngay ngắn trước cửa hàng, đang nhìn chằm chằm nàng không chớp mắt.

“Mặc Ngọc công tử?” Nàng thấp giọng nói. Nếu hắn cũng được phái tới đây tiếp ứng, Tiêu Tấn đã quá dễ mất đến nàng rồi. Có điều, tên chủ quán vừa

rồi muốn làm tiên phong lại không hành động gì cả. Nghĩ đến đây, nàng liếc nhìn chủ quán về mặt không có ý tốt.

Àm! Âm! Âm.....

Vài tiếng nổ lớn vọng lại.

Cửa Nam dưới sự tấn công của thị vệ đại nội rung lên dữ dội, giống như chỉ cần một ngón tay là có thể khiến nó sụp đổ.

Tâm tình Phụng Tây Trắc khê động, đang muốn tiến lên, khước mắt đột nhiên lại nhìn thấy tên chủ quán định ra tay với Hình Hiểu Hiểu.....

“Cẩn thận!” Nàng kéo Hình Hiểu Hiểu lại, bàn tay với tay hấn tung chưởng đối nhau.

Thân hình chủ quán lung lay, rút lui một bước, mạnh đến nỗi phun ra một ngụm máu tươi.

Phụng Tây Trắc thu hồi tay, bình ổn lại hơi thở hỗn loạn, đẩy Hình Hiểu Hiểu về phía cửa Nam, “Người đi trước.” Trương Văn Đa, phủ Lam quận vương quay lưng lại, vận khí hôm nay đúng là quay lưng với nàng.

Hình Hiểu Hiểu lo lắng nhìn nàng một cái, nhưng biết được võ công của mình ở đây chỉ là vương bận, cắn răng nói: “Cô cô, cẩn thận.”

Phụng Tây Trắc một bên điều chỉnh lại nội tức một bên nghênh đón Mặc Ngọc công tử Trần Ngu Chiêu đang chậm rãi đi tới, kiếm trong tay áo dưới áp lực của chân khí rung lên nhẹ nhẹ. Ngoại trừ sự phụ và sư huynh, nàng chưa bao giờ dùng kiếm trước mặt người ngoài, chẳng lẽ lần này là ngoại lệ?

Xa xa, tiếng vó ngựa đột nhiên nổi lên.

Trần Ngu Chiêu cùng chủ quán đồng thời ra tay làm khó dễ.

Phụng Tây Trắc dựa vào khinh công, trái né phải tránh thế tấn công gọng kìm.

Àm!

Cửa Nam phía sau rốt cục cũng đổ xuống.

Phụng Tây Trắc thở ra một hơi, Tâm Ti trong suốt không thể nhận ra bay lượn đầy trời. Chủ quán cùng Trần Ngu Chiêu song song tránh ra nửa bước, thoát khỏi vòng vây của Tâm Ti. Nàng nhân cơ hội, phi thân, thoát khỏi vòng vây của hai người, lao về phía cửa thành.

Có tiếng xé gió ngay ở phía sau. Tốc độ cực nhanh, giống như sao băng, Phụng Tây Trắc cứng rắn xoay người giữa không, tuy rằng né qua được phi tiễn kia, nhưng người lại rơi vào vòng vây của Trần Ngu Chiêu và chủ quán.

— trước mặt lập tức xuất hiện thêm một người — Thượng Tín.

Phụng Tây Trắc bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Từ khi xuất đạo tới nay, đây là lần nàng gặp được đối thủ mạnh nhất. Không phải trước nay không có người võ công cao, mà là cao thủ trước nay không có nhiều. Trong số ba người bọn họ võ công của chủ quán kia là yếu nhất, nhưng trên giang hồ, đã được cho là khó người theo kịp. Hơn nữa còn thêm Thượng Tín võ công chỉ thua nàng nửa bậc, và Trần Ngu Chiêu đến nay chưa lộ thực lực thật sự, nếu cứng rắn đánh, thua chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngủ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tình Cảnh Nguy Hiểm [Trung]

Hình Hiểu Hiểu theo đại nội thị vệ lao ra khỏi cửa Nam, chưa kịp thở, trái tim lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho trầm xuống.

Tầng tầng binh lính thiết giáp xếp thành trận địa cánh hạc, che kín tầm nhìn trước mặt.

Tất cả đại nội thị vệ dừng bước, nhìn lại phía tường thành. Vào lúc này, nơi duy nhất bọn họ có thể dựa vào, chính là thống lĩnh của bọn họ. Trên thực tế, vài năm này bọn họ vẫn luôn như thế.

Nguyễn Đông Lĩnh đứng ở trên tường, phút chốc nhảy vọt lên, hai tay dang ra như một đôi cánh, hơn mười mũi tên trong tay lập tức phi tới hai phía mũi nhọn của trận địa cánh hạc. Những binh lính trong tầm tên lao đến chỉ cảm thấy cả người bị một áp lực vô hình bao phủ, thân thể như dính tại chỗ, không thể nhúc nhích một phân, tro mắt nhìn nó cắm vào trán mình, huyết hoa loang lổ.

Hai chân Nguyễn Đông Linh tiếp đất, đón nhận lấy trường đao thủ hạ ném tới, đặt ngang ngực.

Đám binh lính không ngờ võ công của hắn lại cao cường như vậy, nhất thời bị khí thế của hắn dọa sợ, giật mình đứng tại chỗ.

Khỏe mắt Phụng Tây Trắc liếc nhìn tình hình ngoài cửa, trong lòng kêu khổ không ngừng. Xem ra ngay cả Nguyễn Đông Linh cũng không có biện pháp, nàng hoàn toàn lâm vào hoàn cảnh tứ cố vô thân. Chuyện duy nhất có thể làm chính là dây dưa với ba người này lâu một chút, tranh thủ chút thời gian cho bọn họ thoát đi.

“Thế này, hình như không hợp quy củ giảng hồ lắm?” Nàng cười gượng mở miệng.

Thượng Tín trừng mắt nhìn nàng, trong ánh mắt bốc lên hai ngọn lửa, “Loạn thần tặc tử, người người đều muốn trừ diệt!”

Tội danh này của nàng hình như cũng quá lớn rồi. Nguyễn Đông Linh nhiều nhất chỉ bị coi là loi là nhiệm vụ, vứt bỏ Hoàng đế đúng không? Miễn cưỡng thì thêm được tội danh bội tình bạc nghĩa, hai chữ “tặc tử” này..... Phụng Tây Trắc đột nhiên nhớ đến nghề nghiệp của mình, “Chuyện tới nước này, xem ra chỉ có thể buông tay chịu trời.”

Thượng Tín lãnh đạm nói: “Theo tình thế trước mắt, nếu ngươi buông tay chịu trời, bốn vương có thể mở cho ngươi một con đường.”

Phụng Tây Trắc nghiêng đầu “ồ” một tiếng, hai tay đột nhiên vung lên, Tầm Ti trong tay cứng như thép nguội bắn về bốn phương tám hướng. Tầm Ti nhanh lại mảnh, cho dù ba người công lực không kém, cũng không dám bắt cản, đều tự triển khai thân pháp tránh né.

Phụng Tây Trắc đương nhiên không trông cậy vào Tầm Ti có thể đã thương địch thủ. Cái nàng muốn, chẳng qua là một chút thời gian.

Giờ phút này, kiếm của nàng đã nắm ở trong tay.

Sắc mặt của đám người Thượng Tín hơi đổi.

Phụng Tây Trắc cảm kiếm đã không còn là Phụng Tây Trắc vừa rồi. Nếu như đem so sánh với khi nắm Tầm Ti mềm mại mà khó dò, giờ phút này, nàng nắm trong tay kiếm nhỏ sắc bén, nhuệ khí bức người!

Bên này, đại nội thị vệ tựa vào nhau, tạo ra trận thế hình thoi.

Nguyễn Đông Linh đứng ở đầu tiên, Hình Hiểu Hiểu được bảo vệ ở giữa. Nhìn những thân thể như hùm cạp ở bốn phía, nàng thoáng an tâm. Trước đây mỗi lần đi đánh cướp, nàng đều theo sau Phụng Tây Trắc, nhưng chiến đấu thực sự thì chưa bao giờ tham gia, không ngờ đến khi gặp được, người vẫn luôn bảo vệ nàng lại không có ở bên người. Nàng không dám nghĩ đến tình cảnh của Phụng Tây Trắc, sợ chính mình phân tâm, sẽ liên lụy đến những người khác.

“Đi!” Nguyễn Đông Linh quát khẽ một tiếng, toàn bộ hình thoi giống như một mũi dao sắc nhọn đâm vào giữa trận địa hình hạc!

Hai cánh hạc nhanh chóng vây lại, khóa bọn họ vào trung tâm.

Đao trên tay Nguyễn Đông Linh dài ba thước, mỗi lần vung lên máu thịt tung tóe.

Toàn bộ hình thoi tiến lui có trật tự, bốn góc phối hợp tự nhiên, nhưng lại như lưỡi liềm cắt lúa, phá tan trận địa hình hạc.

Thấy trước mắt trống trải, Nguyễn Đông Linh vron tay bắt lấy lấy Hình Hiểu Hiểu ép dưới nách, quát lớn: “Đi!”

Hình thoi đột nhiên tan tác, mọi người nhanh chóng lao về phía trước.

Hình Hiểu Hiểu bị xách, cả người lắc lư đến choáng váng, điểm ý thức duy nhất, đó là thành Tùng Nguyên càng lúc càng nhỏ.

.....Cô cô.

Chủ quán đứng ở phía sau Phụng Tây Trắc, lúc này không một tiếng động chậm rãi xuất chương. Động tác này ở trong mắt người ngoài, đúng là chậm đến đáng cười, nhưng đối với Phụng Tây Trắc mà nói, so với việc ra tay nhanh chóng còn nguy hiểm hơn gấp trăm lần. Bởi vì ra tay nhanh chóng khi xuất chương sẽ mang theo gió, báo động trước cho đối phương, mà động tác hiện tại của hắn, như là yên tĩnh.

Ngay khi chiêu thức của hắn cách phía sau lưng Phụng Tây Trắc khoảng sáu tấc, một thanh kiếm lạnh lẽo như sương đã xuất ra ngăn lại trước chương của hắn. Lỗ tai nàng tuy không nghe được âm thanh, nhưng tri giác của nàng lại có thể cảm nhận được sát khí.

Quán chủ kinh hãi thu hồi chương, Phụng Tây Trắc thừa dịp này chém một kiếm về phía chân ngựa mà Thượng Tín đang cưỡi.

Thượng Tín nhú mày, roi xuất ra, giống như rắn mềm quán trên thân kiếm, ngăn cản thế kiếm.

Đầu kia, chủ quán tung ra trăm ngàn ảo ảnh chụp về phía đỉnh đầu của nàng!

Hai con đường phía trước Phụng Tây Trắc đã bị khóa kín, đường sống duy nhất chính là phía sau. Nhưng kiếm của Trần Ngụ Chiêu còn chờ ở nơi đó, tuy rằng chưa ra tay, nhưng nàng cảm nhận rõ ràng sát khí của hắn tràn ngập mỗi góc phía sau người.

Đám người Thượng Tín dường như đã xác định nàng bị phong kín dưới sự liên thủ của bọn họ.

— nhưng chỉ là dường như.

Thân ảnh Phụng Tây Trắc bỗng nhiên thấp xuống, biến mất trong tầm mắt.

Thượng Tín cùng quán chủ kinh hãi, dưới sự bao vây kín không một kẽ hở đột nhiên biến mất, võ công của nàng gần như là thần kỳ. Nhưng Trần Ngu Chiêu đứng xem một bên lại nhìn thấy rõ ràng, không phải Phụng Tây Trắc có thuật độn thổ, mà là chui vào dưới ngựa của Thượng Tín.

Kiểm của hắn rốt cục cũng ra khỏi vỏ, kiếm vừa ra khỏi vỏ như ngựa hoang thoát cương, cuộn lên cát vàng đầy trời, cuốn cả Thượng Tín và ngựa của hắn vào kiếm khí. Trong phủ Lam quận vương, xét về kiếm pháp, hắn còn trên cả Tiêu Tấn.

Sắc mặt Thượng Tín đầu tiên là biến đổi, sau đó cũng bỏ nhào về phía trước ngựa, vừa vận mặt đối mặt với Phụng Tây Trắc.

Phụng Tây Trắc than khóc một tiếng, thân như thỏ khôn, từ bụng ngựa bay ngang mà ra.

Trần Ngu Chiêu ở phía sau, Thượng Tín ở phía trước, chủ quán bên phải, bên trái là con đường an toàn nhất.

Có điều thường thường nơi càng an toàn, càng có tai họa ngầm.

Nàng xem bột phấn rắc đầy trời, khóc không ra nước mắt. Chưa đến nửa ngày, nàng đã gặp phải những chuyện xui xẻo nhất của đời người rồi!

Chủ quán nhìn thân ảnh yếu đuối của nàng, thở dài ra, lập tức quay sang nói lời nịnh hót với Trần Nguyên Thủ vừa mới xuất hiện: “Mê được của Tam thế tử tung thật đúng thời điểm.”

Phụng Tây Trắc nhắm mắt nằm trên mặt đất, trong lòng thầm nói: Nếu không phải ngươi ra là mê được, nàng sẽ ngoan ngoãn nằm xuống sao?

“Người để ta mang về.” Thượng Tín đột nhiên cúi người xuống, đem Phụng Tây Trắc ôm lên đặt ngang ngựa.

Ngũ tạng lục phủ đều muốn phun ra. Nàng bị treo ở trên ngựa, âm thầm hối hận hành động giả bộ bất tỉnh của mình.

Trần Ngu Chiêu đột nhiên mở miệng nói: “Vương gia không đi đuổi theo Nguyễn Đông Linh sao?”

Thượng Tín cup mi xuống, che đi tất cả cảm xúc trong mắt, “Mục đích ra khinh của bốn vương chính là trốn nã phi đảng của Tị Tại sơn, chức trách truy bắt Nguyễn Đông Linh là của các châu các phủ.”

Vừa rồi không phải treo cờ hiệu ‘Loạn thần tặc tử, người người đều muốn diệt trừ’ sao? Thế nào mà chớp mắt đã phải sạch can hệ? Sự tín nhiệm của Phụng Tây Trắc đối với chữ ‘Tín’ trong tên Thượng Tín lại suy giảm lần nữa.

Trần Nguyên Thủ không vui bĩu môi. Hiện tại Trương Văn Đa tránh ở trong phủ không có cách nào khác kháng nghị, hắn đem công lao dành về phần mình, phiền phức còn lại đẩy cho người khác, làm Vương gia như thế này cũng thật thoải mái tiêu sái.

Trần Ngu Chiêu nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, lên tiếng ngắt lời: “Vương gia thông cảm, có thể mượn dùng Phụng Tây Trắc một chút hay không.”

Thắng làm vua thua làm giặc. Nàng vừa thả lỏng thân thể, cố gắng giả bộ ngắt cho chân thực một chút, một bên cảm thán cho bản thân rơi vào vận mệnh cho người ta mượn qua mượn lại.

“Nếu ta nói không thì sao?” Ánh mắt Thượng Tín trầm xuống.

Trần Nguyên Thủ lui nửa bước, chủ quán tiến lên nửa bước, biểu tình của Trần Ngu Chiêu sâu xa khó hiểu.

Hoàn cảnh lại thành cục diện một chọi ba.

Trong lòng Phụng Tây Trắc âm thầm tính toán, hy vọng Thượng Tín thắng. Dù sao lấy số lượng người mà nói, hắn thế đơn lực mỏng, từ tay hắn thoát ra sẽ dễ dàng hơn chút. Có điều xét chuyện nàng bị quăng ở phía trước ngựa, loại khả năng này thật sự rất nhỏ bé. Sự tình đã phát triển đến nước này, hy vọng duy nhất của nàng chính là thừa dịp bọn họ trai cò tranh chấp, để mình làm ngư ông đắc lợi.

“Một khi đã như vậy, mời Vương gia.” Trần Ngu Chiêu đột nhiên đưa ra quyết định ngoài ý muốn.

Thượng Tín quét mắt bọn họ, xoay người lên ngựa, đang kéo dây cương, lại nghe Trần Ngu Chiêu nói: “Chậm đã.”

Tìm Phụng Tây Trắc trôi lên đến cổ họng.

“Phụng Tây Trắc có thể ở xông xáo giang hồ nhiều năm như vậy, cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ.” Trong lời nói của hắn có ám chỉ.

Lần này Phụng Tây Trắc thật sự muốn nhảy dựng lên mắng chửi người, có điều Thượng Tín không cho nàng cơ hội, bởi vì ngón tay của hắn vừa lúc điểm lên huyệt hôn mê của nàng.

Leo: Sao ta cứ có cảm giác anh Tín thích chị Tây nhỉ? Anh lúc nào cũng độc miệng mắng mò nhưng dường như toàn bắt lực trước chị thôi, yêu thế không biết.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngủ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tình Cảnh Nguy Hiểm [Hạ]

Phủ Lam quận vương.

Thượng Tín.

Trương Văn Đa.

Từ chi mất cảm giác, suy nghĩ lại vô cùng tỉnh táo, lần đầu tiên Phụng Tây Trác dùng một sợi dây vô hình móc nối bọn họ lại với nhau.

Thượng Tín là đại biểu cho Hoàng Đế, bởi vậy hắn và phủ Lam quận vương nhất quyết không thể kết hợp với nhau. Trương Văn Đa đại biểu cho chính mình, một tay cầm binh quyền, tâm tư khó nắm bắt. Dưới áp lực của Thượng Tín và phủ Lam quận vương, hắn tất nhiên phải đổ về một phương, và cũng chỉ có thể đổ về một phương. Hắn từng nói, giá trị của bí bảo đồ là ở giao dịch, nói cách khác, bí bảo đồ chính là lợi thế quan trọng khi hắn quyết định đổ về phương nào.

Nếu như vậy, hành động mâu thuẫn trước sau của Tiêu Tấn có thể dễ dàng giải thích. Hắn ngàn dặm xa xôi tới thành Tùng Nguyên này không phải vì Tây Hoang Kỳ Trân, cũng không phải vì bí bảo đồ, mà là vì Trương Văn Đa!

Toàn bộ sự tình có lẽ là như thế này: Trương Văn Đa quyết định gia nhập vào phủ Lam quận vương, muốn dùng bí bảo đồ để thể hiện trung tâm, vì chính mình mà giành lợi ích. Mà phủ Lam quận vương cũng nguyện ý nhận lấy ân huệ này, để trấn an hắn. Nhưng trước khi tất cả mọi chuyện rõ ràng, hai bên đều không chịu thừa nhận điều này, vì thế mới có màn mượn danh nghĩa của Tây Hoang Kỳ Trân để che dấu tai mắt người khác.

Nhưng người tính không bằng trời tính, một màn thương thức bảo vật này chẳng những dẫn Kiều Dương Vương Thượng Tín đang diệt trừ thổ phi ở Tân Ung gần đó đến, mà còn khiến Mộ Tăng Nhất có được cơ hội đánh cắp bí bảo. Mất đi bí bảo đồ, Trương Văn Đa cũng mất đi công phẩm và lợi thế đàm phán lớn nhất với phủ Lam quận vương, bởi vậy tính toán của hắn gặp khó khăn như cá mắc cạn.

Tiêu Tấn đương nhiên không thể để con vịt đã nấu chín này chạy thoát được. Cho nên một mặt hắn tạo áp lực với Trương Văn Đa, một mặt tạo cơ hội cho nàng và Trương Văn Đa gặp mặt giao dịch, để bí bảo đồ mau chóng trở lại trong tay Trương Văn Đa. Mà mọi chuyện cũng chậm rãi phát triển đúng như kỳ vọng của hắn. Vốn đến bước này, ba phương đều đã vững vàng ổn định kế hoạch, chỉ cần tất cả mục đích đều đạt được, là có thể bình an vô sự. Nhưng, yêu cầu nàng đưa ra lại là để Nguyễn Đông Linh đi qua Tùng Nguyên.

Nguyễn Đông Linh là người nào? Ngay cả Lận quận vương trong tứ đại quận vương cũng không dám trắng trợn bảo vệ người. Nổi hận của Hoàng Đế với hắn, gần như là ngoan cố. Cho dù Lam quận vương và Trương Văn Đa đã cùng đứng trên một chiến hào, cũng không dám coi trời bằng vung mà xung đột với Đế Vương. Cho nên Nguyễn Đông Linh, quyết không thể thả!

Đến giờ phút này Phụng Tây Trác thật sự hiểu được hàm nghĩa khi Nguyễn Đông Linh nói ‘Người nói xem vì sao Chung Chính nhất định phải để người đón ta ở thành Tùng Nguyên?’

Chung Chính có chủ ý nhằm vào phủ Lam quận vương. Chỉ cần tin tức Nguyễn Đông Linh thuận lợi đi qua thành Tùng Nguyên rơi vào tai Hoàng Đế, vô luận là Trương Văn Đa có biết chuyện hay không cũng sẽ khiến cho Hoàng Đế bất mãn. Lúc trước vì Nguyễn Đông Linh, ngay cả Lận quận vương Hoàng Đế cũng dám trở mặt, huống chi là một đề đốc? Đến lúc đó cho dù Trương Văn Đa không muốn phản cũng phải phản. Mà Chung gia chính là một chiến hữu đặc lực mà Trương Văn Đa nên chọn, khi đó Chung gia không tốn chút sức nào mà có thêm một cánh tay đặc lực.

Nhưng Chung Chính ngàn tính vạn tính cũng không tính đến chuyện Tiêu Tấn cũng tới thành Tùng Nguyên, không tính đến chuyện nàng sẽ thắng thần đàm phán với Trương Văn Đa.

Cho nên mọi chuyện mới trở nên rối tung rối mù như hiện nay.

Có điều chủ ý này của Chung Chính cũng quá thối rồi. Nếu không phải nàng tự mình trải qua tất cả những chuyện này, căn bản sẽ không nhìn ra được tất cả nội tình trong đó.

Phụng Tây Trác cảm khái mở to mắt, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường gỗ hoa lê điêu khắc tinh xảo, áo ngủ bằng gấm trên người tản ra hương hoa nhài thoang thoảng.

Trước giường, Thượng Tín lẳng lặng ngồi ở bên cạnh bàn cầm đũa dùng bữa. Dung mạo xinh đẹp tuyệt trần hơn cả nữ tử lại có dáng vẻ ưu nhã, dùng mỹ cảnh để hình dung cũng không đủ.

Nhưng Phụng Tây Trắc hiển nhiên không có tâm tình thưởng thức, “Này, các người ngược đãi tù binh như vậy sao?”

Thượng Tín hồ hững hờ nuốt cơm xuống, lấy trà súc miệng, rồi lau miệng đứng lên, “Không ngờ người cũng biết mình là tù binh.”

“Ta đói bụng.” Nàng mong chờ nhìn hắn.

“Muốn bốn vương đưa cơm đến miệng người?” Hai cánh môi mỏng trào phúng cười, hắn đứng ở nơi đó, lấy chiều cao để biểu hiện ưu thế.

Phụng Tây Trắc than thở: “Ta sợ ta ngồi xuống đứng lên, người sẽ khản trương.” Nàng chậm rãi ngồi dậy, kéo xích sắt, cầu sắt treo trên chân, “Đừng trách ta không nhắc nhở người, loại khóa kềm như thế này không trói nổi ta.”

“Hiếm khi thấy người nói thật.”

Phụng Tây Trắc lười biếng duỗi eo đi đến bên bàn, cầm lấy đôi đũa hắn vừa cầm bắt đầu gấp thức ăn, “Đừng nói như kiểu ta thường xuyên nói dối vậy.”

“Người,” Hai gò má của Thượng Tín ửng đỏ, lập tức quay mặt sang một bên, “Hừ, bốn vương nhớ rõ đã từng nói, nếu một ngày phát hiện bí bảo đồ ở trong tay người, nhất quyết không bỏ qua.”

Phụng Tây Trắc ăn say sưa ngon lành, ngậm miệng đầy đồ ăn nói: “Trên người ta người đã lục soát rồi chứ? Lục soát rồi thì coi như xong nha.”

Thượng Tín quay đầu, nghiêm mặt nói: “Nếu người chịu giao ra bí bảo đồ, bốn vương có thể ở trước mặt hoàng thượng thay người. và Tự Tại sơn cầu tình, giờ cao đánh khề.”

“Nếu ta nhớ không lầm, kẻ vô tình phạm tội Tự Tại sơn ở trước mặt Hoàng Đế cũng là người thì phải?” Nếu không phải do người cáo trạng, làm sao Hoàng Đế có thể biết ở cách xa kinh đô ngàn dặm có một Tự Tại sơn nho nhỏ.

Thượng Tín nhú mày, “Một phần tư bí bảo đồ đối với người căn bản là vô dụng, người cất giấu làm gì?”

Phụng Tây Trắc bận rộn vết sạch thức ăn trong đĩa, không để ý xua xua tay: “Vương gia đại nhân, ta đã nói bí bảo đồ không ở trên tay ta, phải làm thế nào người mới bằng lòng tin ta?”

“Không ở trên tay, nhưng giấu ở nơi khác.”

Nàng ngẩn ra. Trở nên thông minh nhanh như vậy sao.

Thượng Tín nhìn nàng ăn như hùm như sói, một lúc lâu sau, đột nhiên buồn bực phát tay áo nói: “Người cứ suy nghĩ kỹ đi.”

“Này,” Khi hắn chuẩn bị bước chân ra khỏi cửa, nàng vội vàng nói, “Nơi này là Trung phủ đúng không? Hình như không phải nơi đáng tin cho lắm.”

Sắc mặt Thượng Tín hòa hoãn một chút, “Chuyện của bốn vương, không cần người nhọc lòng. Còn nữa. ta không phải tên là ‘này’!”

Những ngày tiếp theo, Phụng Tây Trắc sống rất thoải mái.

Ngoại trừ Thượng Tín năm lần bảy lượt đến ‘thăm hỏi ân cần’ ra, thì cơ bản là nàng được cơm ngon áo đẹp thờ phụng. Trung phủ, Lam quận vương phủ, tất cả những chuyện hỗn loạn đều bị ném lên chín tầng mây. ‘Ngoại nhân’ duy nhất mà nàng nhìn thấy là Hàn Tái Đình, nhưng là chỉ là trò chuyện vài câu xã giao, vừa không có đến đưa tờ giấy, cũng không có để lại âm chỉ, giống như chỉ là rảnh rỗi đến thăm hỏi.

Ngày ngày trôi qua không lo cơm áo, nhưng dù sao chỉ được loanh quanh một chỗ, là người bình thường cũng sẽ phát bệnh, huống chi là Nhị đương gia Phụng Tây Trắc xuất thân từ Tự Tại sơn? Cho nên khi thấy Mộ Tăng Nhất từ trên trời đáp xuống nàng trước mặt, nàng chỉ còn thiếu mỗi chuyện vẫy đuôi nhào tới.

“Một cái dây xích nhỏ nhỏ thế này cũng có thể khóa được người sao?”

Về mặt Phụng Tây Trắc đau khổ nói: “Đừng thấy nó nhỏ mà chê bai, tác dụng thật ra không nhỏ chút nào.”

Mộ Tăng Nhất ngồi xổm xuống kéo xích sắt, “Ừ, là tính thiết. Kiếm của người đâu?”

“Sung công.”

Mộ Tăng thở dài, “Thế thì không có biện pháp.”

Mắt Phụng Tây Trắc ngấn nước, “Sư huynh.”

“Trước khi các người ôn chuyện, có lẽ nên chào hỏi bốn vương trước phải không?” Thượng Tín đứng ở ngoài cửa, về mặt âm thầm nhìn hai người đang

ôn nhu nhìn nhau trong phòng.

Mộ Tăng Nhất quay đầu nhìn hấn, “Chúng ta ôn chuyện, thì liên quan gì đến Vương gia?”

Ánh mắt Thượng Tín xẹt qua hấn, dừng lại trên mặt Phụng Tây Trắc.

Phụng Tây Trắc chớp mắt, “Hấn chính là chủ mưu trộm bí bảo đồ, trộm Tây Hoang Kỳ Trân.”

Mộ Tăng Nhất nói: “Cùng lắm ta chỉ được coi là đồng lõa thôi.”

Giọng nói của Thượng Tín lạnh lùng: “Mặc là kẻ chủ mưu hay đồng lõa, hôm nay kẻ nào cũng không thoát được.”

Phụng Tây Trắc cùng Mộ Tăng Nhất nhìn nhau nhún vai.

Bỗng dưng —

Phụng Tây Trắc chân khí đến hai tay, mò xích sắt từ dưới chân lên kéo thẳng về hai bên.

Xích sắt dưới chân kích động lạnh run.

Nụ cười của Mộ Tăng Nhất thu lại, tay trái tung ra một cái ngân châm, ngăn cản Thượng Tín đang muốn tiến lên, tay phải lấy ra một thanh kiếm bộ dáng giống như kiếm của Phụng Tây Trắc nhưng dài hơn, lớn hơn.

Một tiếng keng vang lên.

Thân kiếm cùng xích sắt giao nhau, đóm lửa tung tóe khắp nơi!

Phụng Tây Trắc hít sâu một hơi, hai tay càng dùng sức hơn nữa. Xích sắt theo tiếng mà đứt đoạn!

“Sur huynh, còn có cầu sắt!” Nàng nôn nóng nhìn Mộ Tăng Nhất và Thượng Tín đang quần chiến.

“Ôm đi!” Mộ Tăng Nhất vừa thi triển khinh công tránh né, vừa hắc hắc cười xấu xa.

Phụng Tây Trắc nghe tiếng bước chân ngoài cửa ngày càng nhiều, đành phải nhận mệnh ôm lấy cầu sắt buộc ở trên trần, cong người lao ra ngoài cửa sổ!

Phía sau, dường như mơ hồ nghe được Thượng Tín gầm lên một tiếng gầm!

Leo: Anh Tín dễ thương quá, ngoại trừ anh nam chính ra thì ta thích anh Mộ Tăng Nhất và anh Thượng Tín nhất, rất nhiều nguy cơ anh Tín là nam phụ...

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đồng Bạn Mới [Thượng]

Lao ra khỏi viện bị giam lỏng, bên ngoài vẫn là phòng ốc liên miên của Trương phủ.

Không ít cao thủ nghe thấy động tĩnh đã đuổi tới.

Phút chốc, trên nóc nhà, bóng người lay động.

Phụng Tây Trắc ngẩng đầu nhìn mặt trời trên đỉnh, rửa thắm một tiếng trong lòng, thân như chớp giật, quỷ mị lướt qua mọi người. Bởi vì ôm cầu sắt, thân thể của nàng cuộn thành vòng tròn, nhưng tốc độ còn nhanh hơn lúc trước. Đám cao thủ trong Trương phủ chỉ cảm thấy mắt hoa lên, người trước mặt đã không thấy tung tích đâu nữa.

Trần Nguyên Thủ đi theo Tiêu Tấn đến Trương phủ bàn chuyện, đang nhân nhả đi dạo chung quanh, không ngờ lại gặp chuyện này, vội vã nhảy lên trên nóc nhà chuẩn bị tìm một địa phương tốt để xem náo nhiệt, lại vừa vận dụng mặt Phụng Tây Trắc.

Chủ quán mặt than lúc trước cũng vừa kịp lúc chạy tới, hấn và Phụng Tây Trắc đã từng giao thủ, võ công của nàng đừng nói Trần Nguyên Thủ, ngay cả bản thân hấn cũng không dám đơn độc giao chiến. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sợ tới mức tim đập loạn trong ngực, chỉ biết hô một tiếng: “Cẩn thận!”

Phượng Tây Trắc đương nhiên biết tiểu tử trước mặt này chính là kẻ lúc trước đã tung thuốc mê về phía nàng, có điều nếu như không có hắn, ngày đó chỉ sợ nàng không chết cũng trọng thương, bởi vì chút ấn tượng tốt đẹp này, xuống tay cũng lưu tình vài phần. Một tay nắm lấy cánh tay hắn, nhẹ nhàng ném hắn về phía sau.

Hành động lưu tình này, cũng là vì chính mình mà tranh thủ thời cơ.

Tiêu Tấn vừa gấp rút chạy tới cùng với chủ quán mặt than thấy Trần Nguyên Thủ bị ném, thì đồng thời nhảy lên, tiếp được thân thể đang rơi xuống của hắn. Bị trì hoãn một khắc như vậy, Phượng Tây Trắc đã sớm chạy thoát khỏi phạm vi của Trương phủ.

Ra đến bên ngoài, Phượng Tây Trắc vẫn ôm cầu sắt, dùng khinh công nhảy trên mái ngói. Thêm một khắc ở lại Tùng Nguyên là thêm một khắc nguy hiểm, về phần cầu sắt cũng chỉ còn cách đợi sang trấn bên cạnh rồi tìm cách.

Nàng không lo lắng cho Mộ Tăng Nhất. Luận võ công, luận tâm kế, hắn đều hơn nàng, nếu như không chuẩn bị chu toàn, nhất quyết không mạo hiểm.

Vừa rồi cuống cuồng thoát khỏi Trương phủ, căn bản không để ý hoàn cảnh xung quanh. Chờ đến khi chú ý mới phát hiện ra đã đến cửa nam, nhớ tới trận chiến kinh tâm động phách mấy ngày trước ở nơi này, mà hiện thời nhìn lại thủ vệ canh gác rời rạc. Nàng vận khí, bên trong tiếng hô kinh sợ của đám thủ vệ công thành, phi thân nhảy lên đầu tường.

Binh lính canh giữ hiển nhiên không thể ngờ có kẻ lại lớn mật như thế, vội vàng cầm lấy binh khí đối phó với địch, lại thấy nàng đứng đối mặt với thành Tùng Nguyên, sau đó xoay người rơi xuống công thành, tay áo và vạt áo tung bay giữa không trung, nếu không phải trong lòng ôm một quả cầu sắt khiến cho toàn bộ động tác của nàng thoát nhìn vô cùng buồn cười, một màn này có lẽ nên được cho là đáng vẻ yếu điệu như tiên nữ.

Phượng Tây Trắc vốn chỉ muốn khiến bọn họ chần chừ, xả đi bức tức bị giam cầm nhiều ngày. Nhưng đến khi làm rồi, mới nhớ ra mình còn đang ôm một quả cầu sắt. Việc đã đến nước này, hồi hận vô dụng, đành phải giả bộ đáng vẻ đương nhiên, cho đến tận khi hai chân chạm đất, mới vừa xoay người chạy thẳng về phía trước vừa thấp giọng mắng: “Mộ Tăng Nhất chết tiệt!”

Phía bắc thành Tùng Nguyên là núi Thiên Hà và trấn Thanh Tú, phía nam giáp với Tống thành, ở giữa là Phong Hương.

Phượng Tây Trắc đi ngang qua Phong Hương, cước bộ vẫn không ngừng lại. Nếu Trương Văn Đa phái người đuổi theo, nhất định sẽ điều tra thôn trấn này trước tiên, bọn họ ở Phong Hương tồn tại càng nhiều thời gian, nàng càng an toàn thêm một khoảng thời gian.

Một đường dùng khinh công chạy gấp, đương nhiên là tiêu hao chân khí. Đến khi đến được Lục Đài, hai chân nàng dường như không bước nổi.

Cho nên khi một chiếc xe ngựa màu sắc sặc sỡ nhân nhả đến trước mặt nàng, nàng chỉ muốn mở miệng mắng cho một trận.

“Bái kiến Phượng Nhị đương gia.” Hai hán tử mặc trang phục dị tộc cung kính nhảy xuống ngựa.

Phượng Tây Trắc không nhìn bọn họ, trực tiếp nhảy lên xe ngựa vén rèm vào trong.

Bên trong xe ngựa, một nam tử dị tộc mặc y phục màu đỏ sẫm đang thoải mái nằm dựa vào đệm lông cừu, trên khuôn mặt tinh tế như đao khắc, yêu mị như anh tú xuất hiện một nụ cười yếu ớt. Trang sức màu vàng xỏ xuyên qua tai dài đến ngang ngực lấp lánh rực rỡ, khiến nàng chói mắt.

“Ngươi……” Lời khiển trách đã đến miệng khi đối mặt với ánh mắt của hắn lại hóa thành hư ảo, nàng ho khan ngồi xếp bằng xuống vị trí gần nơi hắn dựa, “Gần đây sinh hoạt không tồi nha.”

Nam Nguyệt Phi Hoa không hề rút lui người lại, móng chân đỏ sẫm như hoa đào dường như chạm vào đầu gối của nàng.

Phượng Tây Trắc do dự một lát, mới chậm rãi nói: “Tuy rằng ngươi thường xuyên rửa chân, có thể không có mùi gì, nhưng người bình thường vẫn rất dễ dàng liên tưởng đến những chuyện kia…… ừ, là chuyện đó.”

Con người màu nâu nhạt của Nam Nguyệt Phi Hoa khẽ trêu tức nhìn nàng, sau đó chậm rãi thu chân.

Phượng Tây Trắc hít thở không thông. Mỗi lần cùng giao tiếp với nam nhân này, tuổi thọ của nàng lại giảm đi không ít.

“Trắc nhi đang oán hận ta tới quá muộn sao?” Đôi môi của hắn hé mở, giọng nói giống như có cung điệu, thanh nhã lại âm vang, mang theo âm sắc độc đáo của quốc gia hắn.

Trắc, Nhi! Phượng Tây Trắc lạnh lùng, “Không, tới đúng lúc lắm, tốt đến không thể tốt hơn.” Sớm biết như thế thì thà nàng ở trên Tự Tại sơn chờ Thượng Tín tới diệt trừ thổ phỉ, còn hơn đến Chung gia chịu đựng đủ các loại tra tấn tinh thần thể này.

Nam Nguyệt Phi Hoa khẽ nhếch khóe miệng, môi mỏng lấp lánh như hạt châu, “Thật không?”

Nàng vội vàng gạt đầu thể hiện thành tâm.

“Binh khí mới của Trắc nhi thật đáng yêu.” Hắn nhìn cầu sắt trong lòng nàng.

“Dùng để luyện khinh công, ngươi thích thì lát nữa tặng lại ngươi.”

Bánh xe ngựa từ từ cất bước về phía trước, Phụng Tây Trắc nhìn khuôn mặt yêu ngy khó dò trước mắt, vô cùng hối hận bản thân nhất thời xúc động nhảy lên đây. Lúc đó làm bộ như không thấy cứ tiếp tục chạy đi là được rồi, cho dù có ngã gục ở nửa đường, cũng tốt hơn hoàn cảnh đứng ngồi không yên hiện tại. Ánh mắt Nam Nguyệt Phi Hoa giống như dính vào người nàng, khiến nàng không biết tránh đi đâu.

“Thế, Nguyễn Đông Linh sao rồi?” Nàng không nhịn được mà mở miệng phá vỡ sự xấu hổ.

“Ồ, Trắc nhi rất quan tâm hần sao?” Hần cười cười.

Bởi vì từ trước đến giờ Phụng Tây Trắc luôn hình dung về mặt của hần vô cùng quỷ quyết, cho nên cũng không nhìn thấy có gì dao động. “Mọi người ngồi chung một cái thuyền, đương nhiên phải tạo lập quan hệ trước, ngày sau mới có thể ứng chiếu cho nhau.”

“Ngồi chung một cái thuyền?”

Nếu không phải nàng vẫn chăm chú tới động thái của hần, căn bản sẽ không nghe ra thời điểm hần nói những lời này âm thanh có cao hơn một chút.

“Ừ, đúng thế.” Hần lập đề thấp giọng xuống.

Phụng Tây Trắc kỳ quái nhìn hần một cái, phát hiện ánh mắt hần tuy rằng vẫn đang nhìn nàng, nhưng rõ ràng thất thần trong chớp lát, dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

“Bọn họ đều bình an,” Hần ý thức được cái nhìn chăm chú của nàng, tự nhiên tiếp tục đề tài, “Có điều thiếu Tây Phụng, khiến cho mọi người rất kinh ngạc.”

Tây Tây, Tây Phụng, Phụng cô, Trắc nhi..... Bọn họ không thể loại bỏ bớt tên gọi kỳ cục với nàng sao? “Ta cũng rất kinh ngạc.”

“Có thể đơn thân độc mã đào thoát khỏi đám cao thủ ở Trương phủ..... Trắc nhi quả nhiên rất có bản lĩnh.”

Nàng vốn muốn giải thích là Mộ Tăng Nhất đến cứu viện, nhưng càng giải thích lời nói của hần nhất định sẽ càng nhiều, cho nên làm biếng lên tiếng.

“Người có bản lĩnh trong Chung phủ, thật sự là càng ngày càng nhiều.” Hần có ý riêng.

Phụng Tây Trắc đồng ý gật đầu, “Nam Nguyệt công tử thân là một trong thiên hạ tứ đại công tử, tuyệt đối là người có bản lĩnh nhất trong những người có bản lĩnh.” Nàng thuận thế thúc ngựa.

“Nói đến tứ đại công tử,” Giọng nói của hần lại đột nhiên cao đến lợi hại, “Chung phủ rất nhanh sẽ lại nghênh đón thêm một vị nữa.”

“Ai?” Chẳng lẽ là Tiêu Tấn? Cánh tay của hần hình như vói hơi dài rồi? Chân trước vừa mới cụp người của Chung phủ, sau lưng đã chạy đến nói chuyện hợp tác?

Trong ánh chờ đợi sốt sắng của nàng, Nam Nguyệt Phi Hoa khẽ mỉm cười, sau đó nhắm mắt lại.

Phụng Tây Trắc đột nhiên có ý nghĩ muốn giết người!

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đồng Bạn Mới [Trung]

Cách Tổng thành vài dặm, người qua lại ven đường dần tăng lên.

Nam Nguyệt Phi Hoa đột nhiên mở mắt ra.

Phụng Tây Trắc ngồi xếp bằng bên cạnh cũng lập tức thẳng người.

“Hình như có thứ gì đó kỳ quái đang đuổi theo.” Khóe môi hần gợi lên một nụ cười châm biếm.

Trên đời này còn có cái gì kỳ quái hơn người sao? Có điều những lời này Phụng Tây Trắc chỉ dám nghĩ ở trong lòng.

“Vì Trắc Nhi mà đến sao?” Con người trong suốt như nước trà đảo qua trên mặt nàng.

Phượng Tây Trắc cười gượng nói: “Người theo đuôi ta sao có thể so sánh với số người không lờ theo đuôi Nam Nguyệt công tử?”

“Ừ.” Âm điệu bị bẻ đi ba phần, “Ta thực không thích có người theo đuôi Trắc Nhi đâu.”

Phượng Tây Trắc hận không thể đập đầu chết.

“Luyện Nô, người đuổi bọn họ đi.” Hắn dùng viên hồng bảo thạch gắn ở chiếc nhẫn trên ngón tay gõ gõ vào thành xe.

Bên ngoài truyền đến tiếng đáp lời trầm thấp, Phượng Tây Trắc lập tức cảm thấy nóc xe bị dầm lên một cái, sau đó thân xe nhẹ đi một chút.

Nam Nguyệt Phi Hoa vượt vượt khuyên tai bằng vàng trên vành tai, không chút để ý nói: “Nghe nói oan gia của Trắc Nhi cũng đến Thụy Châu.”

“Oan gia?” Nàng lập tức hiểu ý, “Thượng Tín?”

“Đệ đệ mà Hoàng đế Tuyên triều sủng ái nhất, nghe nói vô cùng ngông cuồng tự đại.”

Phượng Tây Trắc thở dài, “Chỉ là một đứa nhỏ bị sủng ái quá mức.”

“Bị sủng ái quá mức?” Đôi con ngươi sáng ngời của Nam Nguyệt Phi Hoa nhất thời bị vẻ thâm trầm bao phủ, “Đây là mấy chữ ta chán ghét nhất.”

“Ngươi liên ‘Đầu’ đều chán ghét? Kia mai đứng lên đương đà điều tốt lắm.”

Nam Nguyệt Phi Hoa kinh ngạc nhìn nàng một cái, bất ngờ cười rộ lên, “Nói cũng phải.”

Hai bên thùng xe có gió xẹt qua.

Nghựa đột nhiên lồng lên hí dài.

Nam Nguyệt Phi Hoa cuộn chân lại, nhắc người đứng dậy: “Xem ra, cũng có chút bản lĩnh.”

Thân thể Phượng Tây Trắc dán vào thành xe, nhường đường, chân thành tha thiết nhìn hắn nói: “Giao cho ngươi.”

Trên đường đột nhiên có kẻ nhảy ra chặn đầu, chắc chắn không phải người lương thiện, nàng tốt nhất là tránh xa một chút, chớ để vạ lây.

Thượng Tín nắm roi ngồi trên lưng ngựa. Đầu roi còn lại, một nam tử dị tộc cao lớn bị đánh đến tróc da bong thịt, mặt mày xám xịt, nhưng vẫn cắn răng không kêu một tiếng.

Màn xe nhấc lên, một nam tử mặc hồng y tươi đẹp rực rỡ như nét chu sa trong bức tranh sơn thủy xuất hiện trước mắt mọi người, trang sức vàng chói lọi nổi bật trên y phục đỏ thắm thêm vài phần yêu điểm.

Hắn cười tủm tỉm nhìn Thượng Tín, khóe mắt không hề để ý đến nam tử dị tộc đang nằm suy sụp trên mặt đất, “Hạ nhân nhà ta đắc tội với tôn giá sao?”

Thượng Tín tiện tay siết chặt thêm vết thương trên lưng nam tử dị tộc, “Không vừa mắt, không được sao?”

Nam Nguyệt Phi Hoa nhắc đôi chân trần trắng như ngọc, ung dung bước lên lưng ngựa, “Tất nhiên là được, ở Tuyên triều, quan bất nạt dân là chuyện bình thường, huống chi còn là Kiều Dương Vương đây quyền thế?”

Thị vệ phía sau Thượng Tín lập tức nổi giận nói: “Điều dân Man Di ở nơi này mà dám nói lời ngông cuồng?”

Thượng Tín xoay tay quát cho hắn một roi, khiến thị vệ kia sợ hãi lập tức lui về phía sau.

“Thái tử của Nam Nguyệt quốc, sao có thể so sánh với điều dân Man Di?” Rõ ràng là một câu trách cứ, đến miệng hắn, lại như mĩa mai. “Xoay người đến Đại Tuyên chúng ta lại được liệt vào một trong tứ đại công tử, ha ha, quả nhiên là mình cháu khó che đậy.”

“Ừ.” Nam Nguyệt Phi Hoa làm bộ như không nghe thấy, “Hiện tại Kiều Dương Vương muốn xử lý hạ nhân của ta thế nào đây?”

Nam tử dị tộc bị Thượng Tín dùng roi cuộn lên, ném về phía hắn, “Tất nhiên là Châu về Hợp Phố*!”

*Châu về Hợp Phố hay “Hoàn Bích quy Triệu”, ý là vật về với chủ.

Ổng tay áo của Nam Nguyệt Phi Hoa khẽ chuyển, nam tử dị tộc xoay một vòng trên không trung, nhẹ nhàng rơi xuống một bên xe ngựa.

Ánh mắt Thượng Tín trầm xuống. Vẫn nghĩ trong thiên hạ võ công của người Đại Tuyên là đứng đầu, Bắc Di quốc thứ hai, không ngờ Nam Nguyệt quốc cũng không hề kém cạnh.

“Hiện tại ta có thể đi chưa?” Khóe miệng Nam Nguyệt Phi Hoa nhếch lên, như một vòng trăng lưỡi liềm.

Hắn ngẩng đầu lên, “Bốn vương còn muốn lục soát xe ngựa một chút.”

“Xe ngựa sao,” Nụ cười của hắn càng sâu, “Ngoại trừ Trắc Nhi, không còn ai khác.”

“Trắc Nhi.” Gã thị vệ cách Thượng Tín gần nhất nghe được nhỏ giọng đọc lại một lần, thuận thể nhìn lại, thấy khuôn mặt Thượng Tín bình tĩnh nói: “Nam Nguyệt công tử thừa nhận chứa chấp khâm phạm của triều đình sao?”

“Khâm phạm của triều đình?” Nam Nguyệt Phi Hoa mơ hồ nháy mắt mấy cái, “Vương hậu tương lai của Nam Nguyệt quốc ta sao lại trở thành khâm phạm triều đình của quý quốc?”

Phượng Tây Trắc ngồi ở bên trong đem nghe rõ ràng mọi động tĩnh ở bên ngoài, từ khi nghe được chữ Trắc Nhi đã có dự cảm chẳng lành, quả nhiên! “Thân phận vương hậu tương lai không có thật của Nam Nguyệt quốc còn không bằng khâm phạm triều đình.” Nàng nửa nằm nửa ngồi ở trong xe than thở.

“Theo bốn vương biết, vương hậu tương lai của Nam Nguyệt quốc là muội muội của Bắc Di vương, La Cơ công chúa. Ngô hoàng đã tự mình gửi thư chúc mừng thái tử quý quốc.”

Ánh mắt Nam Nguyệt Phi Hoa hơi nheo lại, giọng nói mềm nhẹ như gió xuân, “Thứ thuộc về bản thái tử, bản thái tử nhất quyết không bỏ qua!”

“Nhưng trước khi cầm được thứ đó, xin mời Nam Nguyệt công tử tuân thủ quy củ của Đại Tuyên chúng ta!”

Lời nói của Thượng Tín khiến Phượng Tây Trắc nghe được sáng khoái vô cùng, nhưng sau đó lại có chút áy náy. Dù sao cũng là bởi vì nàng, Nam Nguyệt Phi Hoa mới đối đầu với Thượng Tín, dẫn đến tình cảnh “cả hai cùng thiệt hại” Nàng vô cùng phúc hậu suy nghĩ.

Nhưng trời không chiều ý người, hai người ở bên ngoài giằng co không bao lâu, Chung Chính đã dẫn người từ Tổng thành vội vàng đi tới.

Chung Chính năm nay gần bốn mươi, khuôn mặt vuông vắn, tai to, bộ râu quai nón đen rậm. Phượng Tây Trắc nhìn thế nào cũng thấy giống một võ tướng, thế mà năm đó ở trong triều hắn chỉ là một quan văn không hơn không kém.

“Kiêu Dương Vương.” Giọng nói của hắn như chuông lớn, vừa mở miệng đã đè ép toàn bộ tình thế giương cung bạt kiếm xuống, “Thảo dân đến chậm.”

Trong lòng Thượng Tín thầm nói: Ai cho ngươi đến đây. Nhưng bên ngoài vẫn phải giả bộ khách sáo: “Vài năm không gặp, Chung đại nhân vẫn cường tráng như xưa.”

Chung Chính sang sảng cười to, “Nhờ phúc nhờ phúc, ở nhà nhàn rỗi, sợ là béo lên không ít.”

“Chung đại nhân nhàn rỗi ở nhà bỏ trí mọi chuyện, lại có thể oanh động đến kinh thành.” Hắn biết hôm nay không có hi vọng đưa Phượng Tây Trắc đi, trong lòng sinh oán hận. Hắn vốn là kẻ trẻ tuổi cao ngạo, ngoại trừ Hoàng Đế, không để kẻ nào khác vào mắt, cộng thêm oán giận trong lòng, lời nói càng thêm cay nghiệt: “Ngay cả Hoàng Thượng cũng vô cùng quan tâm, muốn các châu phủ khác phải thường xuyên chú ý đến Chung gia.”

Chung Chính vẫn tươi cười như trước, nâng tay ôm quyền nói: “Ân đức của Hoàng Thượng với Chung gia ta, Chung Chính ghi nhớ trong lòng, nửa khắc không dám quên.”

Thượng Tín nhìn hắn mang theo ý vị thâm trường, “Chỉ hy vọng như thế.”

Đứt lời, vung roi lên, giục ngựa chạy về theo đường cũ.

Đến tận lúc này Phượng Tây Trắc mới chui ra khỏi xe ngựa, thở dài một hơi, “Hô, được giải thoát rồi.” Nói xong mới phát hiện tất cả mọi người không nói một lời nhìn chằm chằm nàng, “Ách? Ta làm sao?”

Chung Chính nhìn cầu sắt bị nàng ôm trong lòng, cười nói: “Ám khí thật đặc biệt.”

Phượng Tây Trắc lập tức nhảy đến trước mặt hắn, “Khuyết Cự kiếm của lão đại đâu?”

Chung Chính nhin cười, vung kiếm chặt bỏ. Tia lửa trên xích sắt văng ra khắp nơi, lại chỉ có thể chém ra một vết chém nhỏ. Hắn khẽ ồ một tiếng, Phượng Tây Trắc thở dài, tiếp nhận lấy kiếm, “Hàng thô tục, vẫn nên để kẻ thô tục như ta ra tay.”

Chỉ thấy Khuyết Cự kiếm trong tay nàng lóe sáng, khi chém xuống thì vừa vặn trúng vào vết chém lúc trước, xích sắt lập tức đứt thành hai đoạn.

Chung Chính thấy vẻ mặt nàng ghét bỏ mà ném cầu sắt sang ven đường, cười nói: “Ta thấy thứ này cũng không phải đồ bình thường, cứ như vậy mà ném đi thật quá lãng phí.” Một thủ hạ của hắn lập tức chạy đến nhặt cầu sắt lên treo ở trên ngựa.

“Lão đại không hổ là lão đại, quả nhiên cần kiem chăm lo chuyện nhà.” Nàng tinh tế vuốt ve Khuyết Cự kiếm mấy lần rồi mới lưu luyến đưa cho hắn.

“Nếu ngươi thích, ta sẽ tìm một cái tốt như thế này cho ngươi.”

Phượng Tây Trắc nhớ tới thanh kiếm của nàng còn đang nằm trong tay Thượng Tín, yếu ớt thở dài. Có điều mọi người ở đây đều không biết nàng có thể sử dụng kiếm, tránh phải giải thích, nàng chỉ thản nhiên nói: “Lần sau đến chỗ của Kiêu Dương Vương trộm là được.”

Nam Nguyệt Phi Hoa ngắt lời nói: “Một người chỉ muốn kiếm của đổi phương. Một kẻ cố gắng từ Tùng Nguyên đuổi tới tổng thành. Giao tình của Trác Nhi và Kiều Dương Vương đúng là không tầm thường, thật khiến người khác hâm mộ.”

Lời nói của hán bổng nhiên nhắc nhở nàng. Tiêu Tấn và Trương Văn Đa biết chắc lấy được bí bảo đồ nên buông tha cho nàng, nhưng hán vẫn ráo riết đuổi theo, chẳng lẽ là sư huynh đã rơi vào tay bọn họ?..... Sẽ không đâu, nếu sư huynh ở trong tay bọn họ, Thượng Tín đã sớm dùng người để uy hiếp nàng. Nàng nghĩ một hồi, “Có lẽ hán tận trung với cương vị công tác.”

Con người của Nam Nguyệt Phi Hoa khê đảo, phong tình vô hạn, “Hoặc có thể là, hán có chấp nhất khác với Trác Nhi?”

Phượng Tây Trác làm như không nghe thấy, xoay người đi đến bên người Luyện Nô đang được băng bó vết thương, ôn nhu nói: “Không có việc gì chứ?”

Luyện Nô vừa định đứng lên hành lễ, lại bị nàng điểm liên tiếp vài huyệt đạo. Phượng Tây Trác xoay người đi đến bên cạnh Chung Chính, đuổi người hầu của hán xuống ngựa, tự mình nhảy lên ngồi, “Lão đại, thương thế của Luyện Nô rất nặng, chúng ta mau chóng trở về đi.”

Chung Chính cố nén ý cười gật gật đầu, đuổi theo.

Phượng Tây Trác một bên giục ngựa mà đi, một bên vỗ lưng hán, “Lão đại, lâu không gặp như vậy, người đừng có vừa thấy ta đã lộ ra vẻ mặt như bị táo bón vậy.”

Chung Chính liếc mạng ho khan, “Được, khụ khụ, được.”

“Còn có, trên đường nghĩ xem lát nữa nên giải thích với ta về kế hoạch và mục đích muốn để Nguyễn Đông Linh đi qua Tùng Nguyên như thế nào.”

“Đó là bởi vì.....”

“Cộng với bởi thường.”

Chung Chính quay đầu hô: “Phi hoa..... người nhanh lên!” Khi xoay người, ngựa của Phượng Tây Trác đã biến mất sau đám bụi đất mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đồng Bạn Mới [Hạ]

Từ khi Chung gia chuyển tới Tổng thành đến nay, Tổng thành từ một thành nhỏ không đáng chú ý biến thành trọng điểm thứ ba tại Thụy Châu, mặc dù sản xuất kinh tế vẫn phần lớn nằm trong kiểm soát của phủ Kiều Quận Vương nhưng sức ảnh hưởng cùng địa vị của Chung gia tại Tổng thành cũng không hề nhỏ.

Trong ánh tà dương, chớp mái Chung phủ cao chót vót, chìm trong ánh vàng rực rỡ.

Sau khi Phượng Tây Trác qua cổng thành, ngựa vẫn không ngừng nghỉ, tiến thẳng vào trong thành.

Hình Hiểu Hiểu sáng sớm đã đợi ngoài cửa, thấy nàng xoay người xuống ngựa, mừng rỡ kêu to, “Cô cô, cô cô.....”

Phượng Tây Trác nâng tay gõ đầu nàng một cái, cười nói: “Khi nào thì biến thành bò câu rồi?”

Hình Hiểu Hiểu liếc nhìn về phía sau thăm dò, “Chung lão đại đâu?”

“Còn ở đằng sau.”

“Nam Nguyệt công tử đâu?” Con người của nàng rực rỡ như sao sớm.

Phượng Tây Trác ôm chầm lấy nàng, bước chân qua ngưỡng cửa, “Hình thúc, Đại Đầu, Nhất Tự, Bát Đầu vẫn khỏe chứ?”

Hình Hiểu Hiểu ngoác miệng, “Lần nào cũng như vậy. Cô cô đã trưởng thành rồi đó.....”

Phượng Tây Trác thiếu chút nữa vấp té, “Có phải Hình thúc lại lải nhải với người chuyện gì hay không?”

“Còn không phải bởi vì cô cô sao.” Nói đến đây, lại bắt đầu kể khổ, “Nếu cô cô sớm một chút định hôn sự, cha cũng không cần nhọc lòng như vậy.”

Phượng Tây Trắc thở dài, “Ta cảm thấy bởi vì sư huynh vẫn còn lưu lạc bên ngoài, đây là một yếu tố rất lớn.”

Hình Hiểu Hiểu đi theo thở dài, “Nếu cô cô và Đại đương gia chịu kết thành một đôi, cha ta cũng không cần phiền não rồi.”

“..... Ừ, bởi vì tất cả phiền não đều quăng cho chúng ta.”

Hình Hiểu Hiểu nói: “Vì sao cô cô không thích Đại đương gia? Tuy rằng người có vẻ lười nhác một chút, miệng lưỡi khó ai theo kịp, bình thường lại thích đùa dai, nhưng bộ dạng không khó xem, võ công lại rất tốt.”

Phượng Tây Trắc thông dong đáp: “Bởi vì bộ dạng của ta cũng không khó coi, võ công cũng rất tốt, hơn nữa..... Nhân phẩm còn tốt hơn hẳn rất nhiều.”

“Thế Nam Nguyệt công tử thì sao?” Hình Hiểu Hiểu trừng mắt nhìn, “Tuy rằng quá đẹp, nhưng đứng đầu trong tứ đại công tử, lại mang huyết thống hoàng tộc, dù rằng là nguwoif Nam Nguyệt quốc.”

Cánh tay ôm nàng của Phượng Tây Trắc căng thẳng, nửa ngày mới cố gắng bình tĩnh nói: “Chúng ta vẫn nên thảo luận về Mộ Tăng Nhất đi.”

“Vì sao?”

“Như vậy đầu của ta sẽ đỡ đau hơn.”

Hình Hiểu Hiểu đồng tình nhìn nàng, “Gần đây Cô cô thường xuyên đau đầu.”

“Ừ, cho nên ngươi phải nghe ta.”

“Cha ta nói nữ nhân lớn tuổi mà chưa gả, rất dễ đau đầu.”

Phượng Tây Trắc còn chưa kịp dùng nước mắt nước mũi biểu đạt kháng nghị với những lời này thì đã nghe thấy một giọng nam trầm thấp vọng từ trong viện ra: “Là Nhị đương gia đã trở lại sao?”

Tinh thần Phượng Tây Trắc lập tức rung lên, vừa muốn trả lời, trong cửa đột nhiên có một người mập mạp đầu tròn tai to áo vàng lao ra, cười hi hi nhìn nàng, “Chao ôi, cô cô đi ra ngoài một chuyến, lại càng trở nên xinh đẹp.”

“Nịnh nọt, hành vi tiểu nhân.” Phía sau hắn, một thanh niên cao gầy mặc trang phục tú tài, cái cằm hơi dài nhếch lên, cho dù cúi đầu cũng khiến người khác có cảm giác cao ngạo.

Mập mạp khó chịu quay đầu, “Ý ngươi cô cô không đẹp?”

Thanh niên hừ lạnh một tiếng, “Ý ta là cô cô luôn luôn xinh đẹp như vậy.”

Mập mạp thấp giọng nói: “Chao ôi, người đọc sách ngay cả nịnh nọt cũng thối như vậy. Thật sự thối không thể ngửi nổi, thối không thể ngửi nổi.”

Thanh niên quay mặt sang một bên nói: “Kẻ không hiểu chuyện ngay cả nói cũng tục tĩu như vậy, đúng là tục khó dằn nổi, tục khó dằn nổi.”

Phượng Tây Trắc cảm động nhìn bọn họ, “Tình cảm của Đại Đầu và Bát Đầu vẫn tốt đến nỗi khiến người khác hâm mộ.”

Sắc mặt của Đại Đầu và Bát Đầu đồng thời đen thành một mảnh.

Phượng Tây Trắc trấn định đi xuyên qua hai khuôn mặt đen.

Trong sân, một nam tử tuổi trên dưới năm mươi dung mạo gầy gò đang cầm quyển sách, nhìn thấy nàng tiến vào, ung dung đứng dậy khom lưng nói: “Nhị đương gia.”

Phượng Tây Trắc nhìn hai phiến râu dê bên miệng hắn, cảm khái nói: “Hình thức, lâu như vậy không gặp, nay nhìn cả sợi râu chuột này ta cũng cảm thấy thuận mắt.”

Sợi râu bên miệng Hình Sư hơi run lên, “Nhị đương gia thấy thuận mắt là tốt rồi.”

Đại Đầu vỗ vỗ cái bụng tròn trịa, đứng ở một bên nhẹ giọng nói: “Không hổ là cô cô, dám lấy râu của lão Hình ra trêu đùa.”

Bát Đầu bĩu môi nói: “Bởi vì Hình tổng quản đang hành lễ đi.”

Từ sau khi Hình Sư gia nhập Tụ Tị sơn trở thành một thành viên cứng rắn đến nỗi sắt đánh không nổi, hắn dường thành thói quen đối với người trên hành lễ, đối với người dưới ràng buộc. Tụ Tị lão nhân nói hắn vài lần không có kết quả, cũng mặc kệ hắn, dù sao thì râu của Tụ Tị lão nhân so với hắn trắng hơn nhiều. Nhưng Phượng Tây Trắc vẫn muốn loại bỏ tật xấu của hắn mà kiên trì không ngừng. Nàng kiên trì gọi đó là tật xấu.

“Cải cách luôn dài lâu mà gian khổ, nó cần dũng khí và động lực không ngừng.” Bát Đầu thở dài.

Cả người Đại Đầu run rẩy đi về phía Phụng Tây Trắc, “Chao ôi, lại quên, nói chuyện với Bát Đầu tuyệt đối không thể vượt qua ba câu.”

“Nhất Tự đâu?”

Đại Đầu gãi đầu nói: “Còn đang ngủ, ngày hôm qua lại lẫn qua lẫn lại cả đêm, có lẽ buổi sáng ngày mai mới = dậy nổi.”

Hình Hiểu Hiểu cười nói: “Không phải một ngày hần chỉ có thể nói một câu sao? Hần nhất định muốn tích cốp đến ngày mai, sau đó chạy đến nói với cô, hoan nghênh.”

Phụng Tây Trắc nói: “Như thế hôm nay nhất quyết không thể quấy rầy hần. Nếu không gặp mặt ta hần chỉ nói một chữ ‘hoan’, người khác còn tưởng rằng tên của ta là Phụng Hoan.”

Mấy người nói nói cười cười đến tận bữa tối. Phụng Tây Trắc đang nắm hai chiếc đĩa chuẩn bị ra tay đối với chiếc đùi gà yêu thương. Chung Chính gửi thiệp mời yến hội đến.

Tuy rằng ở cùng trong Chung phủ, nhưng Phụng Tây Trắc, Chung gia, Nam Nguyệt Phi Hoa đều có cấp dưới, bình thường tự do sinh hoạt, không liên quan đến nhau.

Hình Hiểu Hiểu cố hết sức đắc đem chiếc chân gà từ trong đĩa của Phụng Tây Trắc cứu ra, nhét vào miệng mình, “Cô cô..... mau đi, mau đi.”

“Mau cái đầu nguoi, theo ta cùng đi.” Phụng Tây Trắc vỗ nhẹ đầu nàng, đoạt đùi gà từ trong tay nàng thả vào trong bát Bát Đầu, kéo nàng đi ra ngoài.

Để lại một bàn vẫn vui đầu ăn cơm như cũ và..... một người trừng mắt nhìn chân gà trong bát đến ngẩn người.

Chung gia thích gọi loại yến hội này là gia yến, nhưng không ai biết đây chẳng qua là thủ đoạn lung lạc lòng người. Ví dụ như đại gia trưởng Chung Túc của Chung gia từ trước đến nay đều cáo bệnh tránh yến hội. Cho nên Chung Chính lãnh đạo Chung gia càng thuận buồm xuôi gió.

Thời điểm Phụng Tây Trắc đến Chung Chính còn chưa tới.

Lúc trước đặt hai bàn, hôm nay lại có bốn bàn. Nàng bị dẫn đến bàn cuối cùng ở tay phải.

Hình Hiểu Hiểu không vui quệt quệt miệng, có điều nhìn thấy Nguyễn Đông Linh ở đối diện lập tức phân chấn lại.

Bên phải Phụng Tây Trắc là Nam Nguyệt Phi Hoa, vị trí bên trái vẫn trống không.

Lại là một trong tứ đại công tử sao? Nàng nhớ tới lời báo trước của Nam Nguyệt Phi Hoa khi ở trên xe, trong lòng âm thầm phỏng đoán. Nếu là Tiêu Tân, an bài như vậy cũng là hợp lý, dù sao nghĩa tử của quận vương không cần biết là thần phận địa vị hay là thế lực quyền binh so với Chung Chính vẫn cao hơn. Chỉ là hần và Trương Văn Đa hợp tác còn chưa bao lâu, chẳng lẽ nhanh như vậy đã bắc cầu sang đây?

“Buổi chiều Trắc Nhi đi thật nhanh.” Nam Nguyệt Phi Hoa nghiêng người cười với nàng.

Phụng Tây Trắc không chớp mắt trấn định nói: “Quá mót.”

Hình Hiểu Hiểu ở một bên nôn nóng trách mắng: “Như vậy sẽ phá hỏng ấn tượng!”

Nam Nguyệt Phi Hoa cười đến híp mắt, “Ừ, quả nhiên là Trắc Nhi luôn nói lời thật.”

Hình Hiểu Hiểu vỗ trán, “Ta quên mất, vị này cũng không phải người có thể dùng suy nghĩ bình thường để lý giải.”

Phụng Tây Trắc cười hai tiếng làm lạnh, quay đầu, phát hiện bàn đối diện Nguyễn Đông Linh đang yên lặng tự rót tự uống.

Nói tới hành trình ở Tùng Nguyên, nàng và hai người bạn họ có thể xem như huynh đệ hoạn nạn cùng bị hãm hại, tuy rằng Chung Chính còn chưa có giải thích trực tiếp lý do để nàng đón hần ở thành Tùng Nguyên, nhưng nội dung thật ra dùng đầu gối ngâm lại cũng có thể đoán được bảy tám phần, đơn giản chính là khảo nghiệm sự tín nhiệm và thực lực của nàng mà thôi.

Phụng Tây Trắc bùng chén, cũng không tiếng động mà uống một hớp.

Nguyễn Đông Linh như có cảm giác, ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái.

Hình Hiểu Hiểu kích động kéo ống tay áo của nàng, “Hần vừa rồi có phải nhìn ta hay không?”

“Đúng thế, còn là ánh mắt tràn ngập ái mộ.” Phụng Tây Trắc khẳng định.

Hình Hiểu Hiểu khẽ đập nàng một cái.

“Ta tới chậm rồi.” Chung Chính người chưa đến, giọng nói như chuông đồng đã tới trước.

Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy hần lắc hai ống tay áo lớn, đang bước qua cửa chính tiến vào, sóng vai đi là tới một thanh niên tuấn tú

tuyệt sắc vô cùng.

Hình Hiểu Hiểu bí mật nắm tay Phụng Tây Trắc, “Cô cô lựa chọn gia nhập Chung gia, thật sự là một quyết định rất chính xác!”

“Nguyễn Đông Linh đang nhìn ngóai.”

“Cái gì!” Nàng lập tức quay lại, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, bộ dạng phục tùng ngoan ngoãn.

Chung Chính nhanh chóng đi lên bàn chính giữa, nâng tay giới thiệu nói: “Vị này có thể chư vị chưa gặp qua, nhưng có lẽ cũng nghe đại danh của hắn rồi. Một trong tứ đại công tử, gọi là Kim Ngọc công tử thế tử của La quận vương – Thượng Sí Bắc.”

“Thượng Sí Bắc?” Hình Hiểu Hiểu cứng lưỡi, “Hắn tới nơi này làm gì?” Chung gia dù sao cũng là khâm phạm của triều đình, tập trung quốc thích ngày trước. Đột nhiên trong đồng cỏ dài mọc lên một ngọn cỏ non, thế nào thì cũng kỳ quái.

Phụng Tây Trắc nhấp nhấp miệng, “Cái này gọi là gà cho.”

Hình Hiểu Hiểu nói: “Chúng ta thì sao? Trèo cao?”

Phụng Tây Trắc vuốt cằm, “Có lẽ là ở rề.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tai Họa Ngâm [Thượng]

Thượng Sí Bắc đứng dậy chấp tay, “Tại hạ tuy rằng mới đến, lại là ngưỡng mộ đã lâu với các vị đang ngồi đây. Hôm nay có thể nâng cốc chung vui, thật là phúc phận ba đời.”

Hình Hiểu Hiểu hận không thể nhảy dựng lên vỗ tay, nhưng nhớ tới Nguyễn Đông Linh đang ngồi ở đối diện, đành phải hạ giọng nói: “Nói hay quá.”

Phụng Tây Trắc lẩm bẩm: “Không phải những lời này rất phổ biến sao.”

Hình Hiểu Hiểu nói: “Tùy từng người nói.”

Phụng Tây Trắc còn muốn phản bác vài câu, lại phát hiện ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn về phía nàng, vội vàng vỗ tay nói: “Hay, nói rất hay!”

Hình Hiểu Hiểu buồn bực cắn đầu.

Chung Chính cười ha ha, “Vị này là đồ đệ chân truyền của tự tại lão nhân, nhân xưng Phụng cô Phụng Nhị đương gia.”

Thượng Sí Bắc ôm quyền nói: “Kính đã lâu kính đã lâu.”

Phụng Tây Trắc cũng vội vàng đứng dậy đáp lễ.

Chung Chính lại chỉ vào Nam Nguyệt Phi Hoa nói: “Vị này chính là thái tử Nam Nguyệt quốc Nam Nguyệt Phi Hoa, cũng là một trong tứ đại công tử, hai vị vừa lúc thân cận.”

“Tại hạ nhớ được quốc họ của Nam Nguyệt quốc là Thụ?” Lời Thượng Sí Bắc vừa nói ra, sắc mặt Chung Chính khê biến.

Lúc trước địa vị thái tử của Nam Nguyệt Phi Hoa bị phế, mới mai danh ẩn tích lên vào Đại Tuyên. Tuy rằng sau đó được Chung gia mời làm khách khanh*, nhưng danh tự nhưng vẫn không đổi lại, trong đó ẩn chứa hàm ý đừng quên mỗi nhục. Thượng Sí Bắc ở trước mặt mọi người vạch trần việc này, thật có hàm ý khiêu khích.

*Khách khanh: thời xưa dùng để chỉ những người ở các nước chư hầu làm quan ở bản quốc.

Tay phải Nam Nguyệt Phi Hoa cầm bình, rót rượu đầy chén, mí mắt không nâng nói: “Ừ, cũng giống như quốc họ của Tuyên triều là Thượng. Có điều Thượng mà không phải là thượng, đáng tiếc đáng tiếc.” Ẩm chỉ tuy rằng họ Thượng, lại không phải chính thống hoàng tộc.

Thật ra La quận vương đời thứ nhất đúng là không có quan hệ huyết thống với quân chủ khai quốc Đại Tuyên, bởi vì hai người kết bái thành huynh đệ, quân chủ khai quốc mới ban họ của mình cho hắn, để thêm thân cận. Nhưng sau đó phủ La quận vương cùng hoàng gia thường xuyên có thông hôn, bỏ xa ba quận vương khác. Cho nên nếu luận về huyết thống, phủ La quận vương gần với hoàng gia nhất.

Chung Chính thật sự không ngờ hai người này vừa thấy nhau đã tràn ngập khói thuốc súng, vội vàng giảng hòa nói: “Đến đến đến, ta giới thiệu vị này, năm đó là đệ nhất cao thủ đại nội, cũng có thể coi là đệ nhất cao thủ của Chung phủ Nguyễn Đồng Linh.”

Nguyễn Đồng Linh khẽ gật đầu, xem như đã chào hỏi.

Sắc mặt Chung Chính càng thêm khó coi.

Hình Hiểu Hiểu nhẹ giọng nói thầm bên tai Phụng Tây Trác: “Một núi không thể có ba hồ.”

Khi mọi người đều cho rằng Thượng Sí Bắc sẽ tức giận phát hỏa thì hần lại lạnh nhạt nói: “Phụ vương từng đánh giá: cao thủ trẻ tuổi, ít người sánh kịp.” Cho dù không nói tên họ, những người đang ngồi cũng đều hiểu được là chỉ Nguyễn Đồng Linh.

Chung Chính lập tức cười nói: “Cái gọi là anh hùng tiếc anh hùng, khó được các vị đang ngồi ở đây đều trẻ tuổi xuất chúng, càng nên cời mở, coi nhau như bằng hữu mới phải. Đến, ta kính mọi người một ly, gặp nhau tức là có duyên, ngồi uống rượu với nhau càng là duyên phận trong duyên phận, tin tưởng nếu chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định có khả năng tạo nên sự nghiệp oanh liệt. Kính!”

Tất cả mọi người đều nâng chén uống cạn một ly.

Chén rượu rồi tay, không khí lại trầm xuống. Mặc dù có Chung Chính quay vòng các bàn, xã giao không ngừng, nhưng rốt cuộc một cây chẳng chống vững nhà, ngoại trừ Thượng Sí Bắc thỉnh thoảng phụ họa hai câu, Nam Nguyệt Phi Hoa và Nguyễn Đồng Linh một người tựa tiểu phi tiểu, một kẻ lạnh lùng xa cách, cho dù tính cách như Chung Chính cũng cảm thấy mất mặt.

Phụng Tây Trác âm thầm may mắn kéo Hình Hiểu Hiểu vui đầu ăn uống, nếu không lại thêm một người ‘như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than’.

Chung Chính cố gắng vài lần không có kết quả, đành phải chấm dứt buổi gia yến cao hứng mà đến, mất hứng mà về này.

Tuy là như thế, nhưng cũng trì hoãn không ít thời gian, cho đến khi Phụng Tây Trác trở lại viện của mình, đã là giờ Tuất canh ba.

Bóng dáng đơn bạc của Hình Sư đứng lặng trong gió, tay áo lạnh rung.

“Hình thúc.” Phụng Tây Trác nhìn thấy hần cũng không kinh ngạc, mời vào nhà, đốt đèn châm trà, “Ta cho rằng ngày mai thúc mới đến.”

Hình Sư đem cửa mở một nửa, ngăn trở gió thổi về hướng Phụng Tây Trác, chính mình đứng ở trong ánh trăng, “Nếu Nhị đương gia một mõi, ngày mai ta lại đến.”

“Không mết không mết,” Phụng Tây Trác đem chén trà đưa tới trước mặt hần, cười hi hi nói, “Vừa nghe Hình thúc dạy bảo, ta lập tức khôi phục tinh thần.”

Hình Sư lạnh nhạt cười, không sợ hãi không vui vẻ, “Một chuyến đi này của Nhị đương gia có thu hoạch gì không?”

Mỗi lần từ bên ngoài trở về, câu đầu tiên của hần là thế này, “Gặp được vài người thú vị.” Nàng đột nhiên thấp tiếng nói, “Còn thu hoạch được một tấm Cao Thị Bí Bảo Đồ.” Tuy rằng Hình Hiểu Hiểu có thể đã nói qua, nhưng nàng vẫn có thói quen báo cáo lại.

Ánh mắt Hình Sư khẽ chuyển động, “Chung Chính cũng biết?” Đối với Chung Chính, hần không thật sự vừa lòng, có lẽ là không quen nhìn hần đường đường là một quốc cữu lại làm ra hành động lẩn trốn không hề có cốt khí.

“Không biết.”

Hình Sư gật gật đầu, hiển nhiên đối với cử chỉ giấu diếm của nàng vô cùng vừa lòng. “Ta nghe Hiểu Hiểu nói, Nhị đương gia gặp được Đại đương gia?”

Phụng Tây Trác lập tức trả lời cẩn thận, “Ngẫu nhiên gặp được. Bí bảo đồ cũng là hần cho ta.”

“Đại đương gia vẫn vô cùng quan tâm Nhị đương gia.” Hần cảm thán nói.

“Tất nhiên, chúng ta là huynh muội nha.” Nàng đặc biệt nhấn mạnh hai chữ huynh muội.

Hình Sư cúi đầu nhìn lá trà trong chén, không biết có nghe được không, chỉ chuyển đề tài nói, “Nhị đương gia thấy hành trình qua thành Tùng Nguyên thế nào?”

“Lấy ta và Nguyễn Đồng Linh để thử Trương Văn Đa.” Nàng và Nguyễn Đồng Linh đều bị triều đình truy nã, không thể không nhờ Chung gia bao che, cái gọi là có việc cầu người, luôn phải chịu thiệt. Nay ngậm bồ hòn, bọn họ cũng chỉ có thể nín nhịn.

“Ta sớm nói qua, Chung Chính không phải kẻ giúp người lúc hoạn nạn, cũng không phải tướng tài cứu quốc. Không nhìn xa, không mưu lớn, không trí tuệ, không chỗ dựa, theo ta thấy, vinh hoa lúc trước của Chung gia chẳng qua là dựa vào vị Chung hoàng hậu kia. Chung hoàng hậu vừa chết, những thứ như hoa trong gương, trăng trong nước này cũng rất nhanh tiêu tan.”

Tuy rằng hần cố tình hạ thấp Chung Chính, nhưng lời nói vẫn thật sự nghiêm túc. Phụng Tây Trác hơi run, “Không đến mức như vậy chứ?”

“Vô luận Nhị đương gia muốn lo thân mình, hay là giúp đỡ thiên hạ, Chung gia này cũng không nên ở lâu.” Khuôn mặt Hình Sư dưới ánh đèn dần dần ác liệt, “Nếu ta đoán không sai, khởi nguồn của đại loạn này, bắt nguồn từ Thụy Châu.”

“Giúp đỡ thiên hạ?” Phụng Tây Trắc hoảng sợ, cười gượng nói, “Ta không có dã tâm lớn như vậy.” Nhưng trong lời nói của hắn, lại khiến lòng nàng gọn sóng.

Đại loạn lần này, bắt nguồn từ Thụy Châu sao?

Nàng nhớ tới những đại nhân vật lần trước gặp được, người nào không phải chấn động một phương? Lại cố tình không hẹn mà cùng tập hợp tại Thụy Châu, chẳng lẽ thật sự là dấu hiệu trước họa loạn?

“Đêm đã khuya, Nhị đương gia nghỉ sớm một chút.” Hình Sư thấy trên mặt nàng hiện vẻ mờ mịt, trong lòng xẹt qua một chút không đành lòng, thờ dài, đứng dậy rời khỏi phòng.

Phụng Tây Trắc nhìn nhảy đèn đuốc một lúc lâu, nhin không được đem khó chịu tích tụ trong lòng mắng, “Ông nội nhà nó!”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tai Họa Ngâm [Trung]

Đêm qua thật sự quá mệt mỏi, Phụng Tây Trắc chẳng buồn tắm rửa đã trực tiếp trèo lên giường ngủ say như chết, cho đến tận sáng hôm sau mới dậy thoải mái tắm rửa. Sau đó dùng tùy tiện cuốn lại mái tóc còn đang ướt nhẹp, lập tức đi tìm Chung Chính.

Lúc này Chung Chính đang ở thư phòng tập viết chữ, thấy nàng tiến vào, cười nói: “Đòi nợ đến rồi.”

Phụng Tây Trắc nhìn đến lấy dưới ngòi bút của hắn là một chữ “nhảy” lớn, “Nhảy? Không phải là muốn viết đau, nhưng lại viết làm đó chứ?”

“Bà cô của ta ời.” Chung Chính dờ khóc dờ cười, “Tốt xấu gì ta cũng từng là tiến sĩ, sao có thể không phân biệt được nhảy và đau chứ?”

“Ta cho rằng lão đại sợ ta đến lừa tiền, cho nên đau lòng.”

Chung Chính thấy đã đến lúc, liền buông bút, tiếp lời nàng: “Hành trình qua Tùng Nguyên lần này đúng là vô cùng nguy hiểm, trước đó ta không nói rõ là lỗi của ta, có điều.....” Hắn dừng lại, do dự một lúc mới nói tiếp, “Là do ta sợ người không muốn.”

Phụng Tây Trắc ngây người. Chẳng lẽ hắn cảm thấy nàng rất sợ chết?

Chung Chính nhìn vẻ mặt của nàng biết nàng hiểu lầm ý của hắn, vội vàng giải thích: “Thật ra Tiêu Tấn đến Tùng Nguyên, tin tức này trước đó ta đã nhận được.”

Phụng Tây Trắc mở to đôi mắt trừng hắn.

Hắn cười khổ nói: “Đề Nguyễn Đông Linh đi qua thành Tùng Nguyên thật ra là ý của Nam Nguyệt. Hắn nói hôm nay Nguyễn Đông Linh có thể rời bỏ Lận quận vương, ngày khác cũng có thể rời bỏ Chung Chính ta, chẳng bằng cắt đứt ý niệm trong đầu hắn.”

Phụng Tây Trắc “ồ” một tiếng, lúc này mới hiểu được. Vốn tưởng rằng hắn muốn mượn chuyện Nguyễn Đông Linh qua thành Tùng Nguyên tạo áp lực cho Trương Văn Đa, để hắn không thể không quy thuận Tổng thành, bây giờ nghe thấy Chung Chính nói thế, thì ra nàng vẫn suy nghĩ quá ngây thơ. Thứ nhất, nếu Tiêu Tấn tự mình tới thành Tùng Nguyên, chứng tỏ Trương Văn Đa đã lấy lòng được hắn, như thế Trương Văn Đa sao có thể vì tội danh tha tội phạm truy nã mà buông tha cho cơ hội lần này? Thứ hai, Hoàng Đế ở tại Đế Châu cách xa Thụy Châu, cho dù có nghe tin tức gấp, thì cũng không thể lập tức bắt lấy hắn.

Chỉ bằng hai điểm như thế, muốn Trương Văn Đa gia nhập vào Chung gia thật sự là hy vọng xa vời.

“Trong thiên hạ hiện nay, thế lực có thể sánh vai với Chung gia chỉ có phủ Lận quận vương và Kiêu quận vương không màng thế sự, phủ La quận vương lại liên hợp với ta, Nhà Trưởng Tôn tuy rằng giàu có vô cùng, lại chỉ là hàng ngũ thương nhân, nhìn chung thiên hạ chỉ còn lại phủ Lam quận vương đối địch mà thôi.” Trong nụ cười của hắn có chút đắc ý, “Nguyễn Đông Linh đi qua thành Tùng Nguyên, Tiêu Tấn chắc chắn sẽ không bỏ qua..... Có điều đáng tiếc, hai bên xung đột không đủ, vẫn chưa thể làm suy yếu được thực lực của Nguyễn Đông Linh.”

Phụng Tây Trắc thấy vẻ mặt hắn đầy tiếc nuối đánh đồng mình cùng phủ Tứ quận vương, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười. Không ngờ Chung Chính hào khí vạn phần lại sử dụng thủ đoạn bị ôi như vậy đối với người đến đây nương nhờ. Lời nói đêm qua của Hình Sư vẫn vang vọng trong đầu như

muốn cảnh báo nàng.

“Nếu trước đó người biết chuyện, chắc chắn sẽ từ chối đi đúng không?” Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm nàng, không chịu buông tha bất cứ biểu hiện nào.

Phượng Tây Trác nhìn hắn, kiên định nói: “Đúng thế, cho dù có biết, ta cũng không đồng ý.”

Sắc mặt Chung Chính phút chốc trầm xuống, khuôn mặt chữ điền để lộ ra hơi thở lạnh lẽo.

“Này, hai người đang làm gì đó, thâm tình ngắm nhìn nhau sao?” Phượng Tây Trác cảm thấy một làn gió thom phất quá mặt, một phụ nhân xinh đẹp mang một cái bụng lớn bước vào phòng, như con chim nhỏ nép vào trong lòng Chung Chính.

“Phụ nhân.” Phượng Tây Trác nở nụ cười, sắc mặt căng thẳng lập tức thả lỏng.

Chung Chính ôm thê tử, dò xét mạch đập, “Sao nàng xuống giường sớm như vậy?”

Chung phu nhân cười duyên nói: “Nhớ chàng nha, nhìn xem chàng có làm chuyện xấu gì sau lưng ta hay không.” Tay nàng khẽ vuốt một cái trên chóp mũi hắn.

Đột nhiên Phượng Tây Trác cảm thấy cái mũi thật ngứa, vội vàng nói: “Ta xin cáo từ trước.”

Cho đến tận khi nàng đi ra ngoài cửa, tiếng treu đùa ở bên trong vẫn có thể nghe rõ ràng như trước.

Người này thật sự là bóng cây lớn mà nàng sắp sửa nương nhờ sao? Nàng ngẩng đầu hỏi trời, ông trời cũng không đáp lại tiếng nào.

Lời tiên đoán của Phế môn được lưu truyền trước khi xây dựng Chung phủ, khi đó Chung Chính hợp với hai chữ ‘sổ ngũ’, cho nên chia kết cấu trong phủ làm năm khu vực: đông – tây – nam – bắc – trung, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy được hình chữ thập.

Nay Chung Chính, Nguyễn Đông Lĩnh, Nam Nguyệt Phi Hoa, Phượng Tây Trác và Thượng Sí Bắc năm người đã tề tụ đầy đủ, vừa vặn mỗi người chiếm một chỗ.

Phượng Tây Trác từ trong phủ của Chung Chính đi ra, trong lòng tràn ngập lo lắng, cho nên lưng thường đi dọc đường không có mục đích, gặp chỗ rẽ sẽ chọn tay phải, gặp ngõ cụt thì sẽ treo tường, cho đến khi lấy lại tinh thần, bước chân đã dừng lại ở ngoài cửa viện của Thượng Sí Bắc.

Nàng từng người một chút, đang muốn quay lại, thì thấy Nam Nguyệt Phi Hoa mang về mặt nghiêm túc từ bên trong đi ra.

“Trác Nhi.” Ánh mắt của hắn sáng lên, vẻ âm trầm trên mặt cũng rất nhanh biến mất, “Thật khéo. Trác Nhi cũng tới tìm tên họ Thượng sao?”

Phượng Tây Trác đang định nói không phải, lại nhìn thấy bóng dáng Thượng Sí Bắc, lời nói đến bên miệng lại phải sửa lại, “À, đúng vậy, mọi người đều là hàng xóm mà, cho nên đến đây chào hỏi. Nam Nguyệt công tử thì sao?” Lấy thái độ hôm qua của hai người, chỉ sợ khả năng hắn tìm đến gây rối lớn hơn một chút.

Thượng Sí Bắc gật đầu mỉm cười với nàng, “Nam Nguyệt công tử sợ Chung phủ quá lớn, tại hạ sẽ lạc đường, cho nên đặc biệt đến chỉ dạy. Có phải hay không, Nam Nguyệt công tử?”

Bình thường hỏi ‘Có phải hay không’ ý tứ đều là, ta bịa đặt như vậy có được không?

Phượng Tây Trác cười gượng hai tiếng.

Nam Nguyệt Phi Hoa xoay người, đối mặt với hắn, nói: “Không phải, không ngờ Thượng thế tử không những mắt kém mà lỗ tai cũng không tốt chút nào. Rõ ràng ta nói Chung phủ quá nhỏ, sợ không chứa được vị Bồ Tát là người.”

Nụ cười của Thượng Sí Bắc vẫn không thay đổi, ánh mắt lại lạnh lẽo như băng sương.

Phượng Tây Trác đóng vai trò người ngoài cuộc, yên lặng quan sát. Phát hiện luận chiều cao, Nam Nguyệt Phi Hoa chiếm ưu thế, cao hơn nửa cái đầu, nhưng luận khí thế, cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, khá tương xứng: “Hai vị đã hợp ý như thế, ta không quấy rầy nữa.” Nàng tròn tròn mắt nói dối, sau đó chậm rãi biến mất trước ánh mắt kinh ngạc của hai người.

Lần này nàng đi vội và không chớp mắt, ngay cả hoa cỏ ven đường cũng không liếc mắt nhìn nhiều hơn một cái, cho đến tận khi trở về viện của mình.

Đại Đầu và Bát Đầu đang dùng giấy vụn ném nhau đến không còn biết trời đất. Nhất Tự đứng im ở phía sau Hình Sư, nhìn năm ngón tay của Hình Sư lướt trên bàn tính. Hình Hiểu Hiểu vốn đang dựa vào thân cây ngập ngừng ngập dài, nhìn thấy nàng trở sắc mặt lập tức trở nên vui vẻ, vội vàng chạy đến, “Cô cô!”

Những người khác nhìn thấy nàng cũng đều buông việc trong tay, quay đầu lại.

Phượng Tây Trác hiếu kỳ hỏi Nhất Tự: “Người không nói hoan nghênh với ta sao?”

Nhất Tự im lặng nhìn nàng một hồi, mới phun ra một tiếng “Ừ.”

Bát Đẩu vươn tay ra trước mặt Đại Đầu, “Chịu cuộc chịu thua, giao bạc ra đây.”

Đại Đầu vừa móc bạc vừa la lớn: “Mẹ ơi, con một sách như người mà cũng tham tài đến vậy!”

“Người đọc sách cũng phải khom lưng trước đầu gạo.” Bát Đẩu nói không hề ngượng ngùng, “Cái tên Bát Đẩu của ta cũng không phải là Bát Đẩu trong tài trí hơn người, mà là Bát Đẩu trong tám đầu gạo.”

Đại Đầu nâng đầu nói: “Đầu ta trong tên Đại Đầu không phải trời sinh đã lớn, mà là sau khi gặp được nguy tử tài như người mới lớn!”

Phượng Tây Trắc vô tội nhìn bọn họ, “Bọn họ đánh cuộc cái gì?”

“Đánh cuộc xem cô có trở về câu đầu tiên nói có phải là muốn Nhất Tự nói câu ‘hoan nghênh’ hay không.” Hình Hiểu Hiểu cầm lấy thỏi bạc vụn từ trong tay Bát Đẩu, vui vẻ nói, “Ta cũng tham dự.”

Phượng Tây Trắc nhìn về phía Hình Sư, buồn bực nói: “Đến tột cùng là ta quá bận rộn, hay là bọn họ quá nhàn rỗi?”

Hình Sư đứng lên, có thâm ý khác nhìn nàng, “Nhị đương gia chuẩn bị khi nào đi đến xem các huynh đệ?”

“Hiện tại đi thôi.” Phượng Tây Trắc nhìn sắc trời, “Đến đó có thể cạo bữa cơm trưa.”

Chung phủ tuy lớn, nhưng ngoại trừ vài người đứng đầu ở Tự Tại sơn có thể được bố trí ở viện phía tây, còn lại đều giống như cấp dưới của đám người Nam Nguyệt Phi Hoa, được an trí ở một nơi khác ngoài Chung phủ, chẳng qua là không cùng một nơi.

Hình Hiểu Hiểu nhảy dựng lên, “Con cũng đi.”

Hình Sư nhú mày nói: “Hôm nay đã làm xong bài tập chưa?”

Về mặt Hình Hiểu Hiểu sụp xuống.

Bát Đẩu và Đại Đầu vốn cũng muốn đi theo, nghe thấy vậy đều kịp thời ngậm miệng.

Hình Sư đem quyển sách nhét vào trong lòng, nói: “Đi thôi.”

Phượng Tây Trắc biết hẳn nhất định có chuyện muốn nói với một mình nàng, cho nên ngoan ngoãn theo phía sau.

Ra khỏi chung phủ, Hình Sư mới bắt đầu mở miệng, “Ta đã nghe Hiểu Hiểu nói tình cảnh của yến hội ngày hôm qua. Về con người của Chung Chính, hôm qua ta vẫn nói thiếu hai câu. Người như hắn, nói nhất gan, hắn lại có gan dám ăn tranh với hổ, nói hắn có gan, lại do dự trong việc dùng người.” Từ sau khi biết đủ chuyện nguy hiểm ở thành Tùng Nguyên, đánh giá của Hình Sư với Chung Chính đã rơi xuống dưới đáy vực.

Phượng Tây Trắc biết hẳn còn muốn nói tiếp nên không lên tiếng.

“Phù La quận vương có địa vị và thân phận như thế nào, sao phải liên hợp với Chung phủ không còn bình quyền?” Hắn cười lạnh nói, “Sợ là không phải tìm kẻ chết thay thì chính là tìm đá kê chân mà thôi.”

Phượng Tây Trắc nhớ tới lời nói của Chung Chính trong thư phòng hôm nay, thờ dãi, “Chẳng lẽ Chung Chính không nghĩ được điều này?”

“Những người có đầu óc đều có thể nghĩ ra được. Nhưng hắn chỉ có nửa đầu óc, có thì có, nhưng không hoàn toàn. Hắn thu nhận Nam Nguyệt Phi Hoa và Nguyễn Đông Linh, lại e ngại bọn họ. Đúng lúc này Thượng Sĩ Bắc của phù La quận vương lại tự mình đến cửa, hắn liền nghĩ ra một diệu kế! Muốn dùng một thái tử bị phế, một thị vệ bị truy nã để khống chế phù La quận vương. Thật sự là chuyện viên vông!”

Nàng chỉ vào mình, “Còn có ta thì sao.”

Hình Sư thiếu chút nữa chửi ra miệng, “Chẳng lẽ Nhị đương gia còn muốn giao du với kẻ xấu.”

“Cũng không phải, chẳng qua Hình Thúc không nhắc đến ta, trong lòng cảm thấy có chút không cân bằng.”

Hình Sư há miệng thở dốc, hồi lâu mới nói: “Chỉ sợ trong kế hoạch của Chung Chính, Tự Tại sơn cũng giống như phù La quận vương. chỉ là kẻ chết thay và đá kê chân mà thôi.”

Trong lòng Phượng Tây Trắc đột nhiên trầm xuống.

“Nhị đương gia, nơi đây, không thích hợp ở lâu.” Nói lời thăm thía.

Nàng nhìn những người rộn ràng nhốn nháo tới lui trên đường. Chẳng biết đã bao lâu, nàng bắt đầu coi nơi này như nhà thứ hai của mình? Nghĩ đến cảnh tượng hoà thuận vui vẻ ở Chung phủ, lại nghĩ đến những chuyện đau đầu mấy ngày gần đây. Trong lòng có loại cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Hai người một đường không nói gì, cho đến tận khi sắp đến nơi ở của mọi người trong Tự Tại sơn, hần lại đột nhiên nói: “Nhị đương gia quá nặng tình, nếu điểm ấy có thể học học Đại đương gia thì thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tai Họa Ngâm [Hạ]

Nơi ở mà Chung gia dành cho Tự Tại sơn cũng không nhỏ, một loạt phòng ở đều là loại phòng cấp bốn rộng rãi. Phía sau phòng có một mảnh đất rộng, được tu sửa thành sân luyện võ. Khi Phụng Tây Trắc và Hình Sư đến nơi, mọi người đang ở nơi đó thao luyện, mồ hôi trong suốt phủ đầy những khuôn mặt ngấm đen.

Phụng Tây Trắc nhìn thấy hứng khởi, tùy tay rút lấy cột cờ cắm bên cạnh nhảy vào giữa đội ngũ của bọn họ. “Xem chiêu hoành tảo thiên quân của ta!”

Mọi người nhận ra giọng nói của nàng, cười to chạy dạt sang bốn phía, để lại nàng bày ra chiêu thức đứng một mình giữa khoảng đất, vô cùng xấu hổ.

“Cô cô!” Mọi người hô vang.

Phụng Tây Trắc sờ sờ cái mũi, “Ha ha, lần sau nhất định phải mặc y phục dạ hành đến.”

Một hán tử tuổi không lớn trêu chọc nói: “Vóc dáng nhỏ nhắn của cô cô sợ là rất khó che giấu.”

Mọi người đều cười.

Từ trước đến nay Phụng Tây Trắc buồn phiền nhất là ba chuyện: Thứ nhất, phải gọi Mộ Tăng Nhất là sư huynh. Thứ hai, thường xuyên bị người ta gọi là cô cô. Thứ ba là chiều cao của thân thể. Thứ tư..... Nàng đột nhiên cảm thấy ba tiêu chuẩn đã không còn đủ dùng nữa.

“Sắp đến trưa rồi, còn không mau đi làm vài món nhắm rượu.” Hình Sư thay nàng giải vây.

Hán tử kia hô lên quái dị, vội vã chạy ra ngoài.

Hình Sư nói: “Hiếm thấy hôm nào mọi người cao hứng như hôm nay, đều thả bụng mà uống, không say không về!”

Mọi người bắt đầu ồn ào. Phải biết bình thường uống rượu nếu có mặt Hình Sư, hần nhất định sẽ trùng lớn mắt giới hạn lượng rượu được uống, nhiều thêm một giọt cũng không được. Mà những lời hôm nay của hần, thật giống như Hoàng đế tự mình hạ lệnh huỷ bỏ lệnh cấm uống rượu, quả thực là hạ hê lòng người. Mọi người không nói hai lời vội vàng đi theo bọn họ đến phòng lớn.

Tuy Phụng Tây Trắc biết Hình Sư là sợ nàng tâm tình không tốt mới dùng rượu làm giảm bớt phiền não của nàng. Nhưng, nàng nhìn chồng vô rượu cao ngất trước mặt..... Mối chớp mắt, bọn họ kiểm ở đâu ra nhiều rượu như vậy?

Tiếng chén bát chạm nhau vang lên liên tiếp.

Chỉ khoảng thời gian nửa nén hương, nàng đã không còn nhớ cái chén của mình cạn mấy lần, lại đầy mấy lần. Bóng người ra ra vào vào chuyển vô rượu chưa từng dứt đoạn. Cái chén trong tay liên tục rót vào miệng, dường như thành quán tính.

“Cô cô!” Hán tử lúc trước nói nàng thân thể nhỏ bé, mở đường máu chen đến bên cạnh nàng, “Đến đến đến! Cạn! Làm nam nhân phải cạn!”

“Ồ.....” Cả phòng gầm rú như tiếng sấm, “Nam nhân! Nam nhân! Nam nhân.....”

Phụng Tây Trắc ngồi thấy trong không khí tràn ngập mùi rượu, tầm mắt dần dần mờ hồ, tiếng nói chuyện cũng bắt đầu không lưu loát, “Ta không phải nam nhân. Mẹ ngươi mới là nam nhân! Cạn!”

Cảm giác cay nóng từ trong cổ họng chảy xuống bụng, lục phủ ngũ tạng giống như bị thiêu đốt. Nàng cảm thấy linh hồn mình như muốn bay ra khỏi thân thể, hai chân chẳng khác nào dẫm trên bông, phù phiếm vô định.

Giọng nói của Hình Sư đột nhiên từ trên trời bay tới, “Nhị đương gia, trở về thôi?”

“Về nơi nào?” Nàng lập tức ngồi thẳng, “Ngươi đừng lừa muốn bán ta đi! Ta nói cho ngươi biết, ta vẫn tỉnh táo lắm!”

Hình Sư nhìn hai gò má càng lúc càng đỏ của nàng, lại nhìn xem mọi người ngã trái ngã phải, âm thầm quyết tâm phải triệt để chấp hành lệnh cấm rượu. “Là lão gia tử có chuyện muốn tìm Nhị đương gia.”

Phượng Tây Trác giống như bị chấn động một chút, “Sur phụ? Không phải người là Mộ Tăng Nhất giả trang thành đây chứ, ợ! Muốn lừa ta phải không?”

“Ta là Hình Sur.”

“Ừ.” Nàng quay đầu, nắm lỗ tai hắn, kéo lại gần nhìn nhìn, “Ừ, mắt của người tròn hơn Mộ Tăng Nhất.”

“.....”

“Xuất phát!” Nàng đột nhiên đứng lên, vô cùng khí phách quát lớn.

Hơn nửa người trong phòng cũng lập tức đứng lên, “Ở đâu? Đi đánh cướp ở nơi nào?”

Hình Sur âm thầm điểm huyết ngũ của nàng, đem nàng cổng lên trên lưng, mặc kệ đám người đứng trong phòng la to, đi ra ngoài cửa, men theo đường nhỏ đến phía tây Chung phủ, treo tường mà vào.

Trong viện, Hình Hiểu Hiểu đang nằm chán ngồi trên xích đu, thấy Phượng Tây Trác bị cổng về, hoảng sợ hỏi: “Cha?! Cô cô bị làm sao vậy.....”

“Say rượu.”

Nàng ngây người, “Hả?” Một nàng còn tưởng bị thương, thiếu chút nữa dọa sợ một thân mồ hôi lạnh.

Đại Đầu từ trong phòng chạy ra nói: “Má ơi, kẻ nào lá gan lớn như vậy dám chuốc say cô cô? Ta đi tìm tính sổ!”

Bát Đầu cười lạnh nói: “Cô cô và Hình tổng quản vừa rồi đi gặp ai thì chính là bị kẻ đó chuốc say, vấn đề đơn giản như vậy còn phải hỏi sao?”

Đại Đầu rút lui đầu, “Ôi chao, như thế cũng phải hơn một trăm người đấy.” Hắn nghĩ nghĩ, lại nhìn về phía Hình Sur, “Không đúng, lão Hình không phải nói uống rượu không tốt, luôn phản đối uống nhiều rượu hay sao? Hôm nay sao lại không ngăn cản?”

“Chẳng lẽ.....” Thất tình? Trong đầu Hình Hiểu Hiểu thoáng qua ý nghĩ này, suýt nữa thốt ra miệng, may mà mọi người không chú ý, mới khiến nàng nuốt xuống kịp thời. Có thể khiến cha mở một mắt nhắm một mắt bỏ qua, chỉ có thể là do chính bản thân cô cô, chẳng lẽ là mượn rượu giải sầu? Nhớ tới tin tức vừa rồi nghe được ở bên ngoài, hoài nghi trong lòng nàng dần dần bị nhận định thành chắc chắn.

Hình Sur giao Phượng Tây Trác cho Hình Hiểu Hiểu, dặn dò, “Chiều có Nhị đương gia cho tốt.” Dứt lời, còn thở dài.

Hình Hiểu Hiểu không còn chút nghi ngờ gì với suy đoán của mình nữa, trịnh trọng gật đầu.

Dáng người Phượng Tây Trác nhỏ bé, bởi vậy Hình Hiểu Hiểu ôm không mất bao nhiêu công sức đã đến được phòng.

Bát Đầu chờ mọi người tản đi, mới đi đến bên cạnh Hình Sur, “Vì chuyện của Chung phủ sao?”

Hình Sur không bắt ngờ chút nào với sự nhạy cảm của hắn, dù sao cơm ăn của toàn bộ Tự Tại sơn đều phải dựa vào đầu óc của hai người bọn họ. “Ừ.”

Bát Đầu cười cười, hiển nhiên vô cùng tự hào với sức quan sát của mình, “Xem ra phải thu thập hành lý rồi.”

“Nhìn lại một chút đi.” Dưới cái nhìn của hắn, Phượng Tây Trác vẫn còn rất lưu luyến với Tổng thành, giống như lúc bọn họ trước rời khỏi Tự Tại sơn, nàng cũng thất lạc thật lâu.

Bát Đầu nói: “Chỉ sợ biến hóa không đợi người. Nếu thật sự không được thì tìm Đại đương gia trở về.”

“Nếu có thể tìm trở về, vài năm trước đã trở lại.”

Bát Đầu nghe vậy thở dài.

Phượng Tây Trác bị tiếng động trong phòng làm cho bừng tỉnh.

Hình Hiểu Hiểu ngồi ở trước giường vuốt trán cười ngây ngô, “Va vào giường.” Ngoài cửa sổ, sắc trời tối đen. Trong phòng, ánh nến mờ nhạt, rèm vải khẽ đung đưa.

Phượng Tây Trác chống tay ngồi dậy, “Giờ nào rồi?”

“Vừa qua giờ Sửu.”

“Vậy sao người không đi ngủ còn ngồi ở trong phòng ta làm gì?” Nàng nhẹ nhàng lắc lắc cái cổ đau nhức.

“Ta muốn trông chừng cô cô một lát.”

Động tác xoay cổ của Phượng Tây Trác đột nhiên dừng lại, “..... Ta trúng độc gì?”

“Hả?”

“Không trúng độc thì bộ dạng của người cần gì giống như chờ ta tuyên bố di chúc thế.” Nàng đứng dậy đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, gió lạnh lập tức thổi vào, “Gió thổi vào mặt, cũng tỉnh táo hơn nhiều rồi.”

“Cô cô.....” Hốc mắt Hình Hiểu Hiểu hơi ướt át.

Phượng Tây Trác vội vàng đóng cửa lại, “Lạnh như thế sao?” Lạnh đến nỗi mắt mũi đỏ bừng.

“Cô cô, ta biết hết mọi chuyện rồi.”

Động tác tay của Phượng Tây Trác dừng lại, “Đây không phải chuyện người phải nhọc lòng.” Không ngờ Hình thúc lại nhiều chuyện như vậy.

“Nhưng ta cũng muốn chia sẻ ưu phiền với cô cô.”

Phượng Tây Trác cảm động vuốt tóc nàng, “Người cứ chăm sóc bản thân cho tốt, để mỗi ngày ta có thể nhìn thấy bộ dạng khỏe mạnh vui vẻ của người là ta cũng vui rồi.”

Hình Hiểu Hiểu tựa vào trên người nàng, nức nở nói: “Cô cô yên tâm, ta nhất định đòi lại công đạo từ phía Thượng Sí Bắc cho cô cô!”

“Thượng Sí Bắc? Liên quan gì đến hắn?” Phượng Tây Trác mờ mịt. Chuyện ở thành Tùng Nguyên liên quan gì đến Thượng Sí Bắc cơ chứ?

“Không phải cô cô bị Thượng Sí Bắc cự tuyệt sao?”

Khóe miệng Phượng Tây Trác co rút, “..... Người nghe ai nói?”

“Trong phủ đều đang đồn thổi.” Hình Hiểu Hiểu thấy sắc mặt nàng không được tốt lắm, giọng nói lập tức thấp xuống, “Bọn họ nói hôm nay khi cô cô đến phía trước cửa Bắc viện thì tinh thần hoảng hốt, tâm thần không yên, bộ dáng do dự. Sau khi từ Bắc viện đi ra sắc mặt lại không tốt, cho nên.....”

“Nếu những kẻ đó tận mắt thấy ta đi vào và rời khỏi Bắc viện, như thế cũng có thể nhìn thấy lúc đó Nam Nguyệt Phi Hoa cũng nơi đó.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hình Hiểu Hiểu suy nghĩ một chút mới nói: “A, thì ra cô cô thích là Nam Nguyệt công tử?”

Phượng Tây Trác kéo nàng ra ngoài cửa, “Nam Nguyệt là người khởi xướng lên hành trình qua thành Tùng Nguyên, kẻ này tâm địa sâu không lường được, cho nên tuyệt đối không nên ôm bất cứ tâm tình gì với hắn.”

Hình Hiểu Hiểu bị động bước ra ngoài cửa, “Cô cô quả nhiên bị tổn thương.”

Trả lời nàng là tiếng đóng sầm cửa.

Trong phòng, Phượng Tây Trác bị lời nói của Hình Hiểu Hiểu làm cho rùng mình. Hình Sư và Hình Hiểu Hiểu thật sự là cha con sao? Vì sao suy nghĩ lại khác nhau nhiều như vậy?

“Ngủ ngủ.....” Khó chịu trong lòng bị vài câu nói của Hiểu Hiểu đánh tan đi. Nàng nhảy lên trên giường, trùm kín chăn, cố gắng đi gặp chu công mà vừa rồi nàng bị lỡ hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Mưu Đồ Mật [Thượng]

Ngày tiếp theo, khi Phượng Tây Trác đang đánh được nửa ván cờ với Chu Công, đã bị giọng nói hưng phấn của Hình Hiểu Hiểu đánh thức.

“Lại có yến tiệc!”

Cả người Phượng Tây Trác vận vẹo ở trong chăn, “Trong vòng mấy trăm năm nữa ta sẽ không uống rượu, một mình người đi chơi đi.”

Hai tay Hình Hiểu Hiểu lập tức luồn vào trong ổ chăn, “Rời giường!” Mười ngón còn chưa chạm tới thân thể ấm áp dễ chịu, hai cổ tay đã bị Tầm Ti cuốn lấy. Phượng Tây Trác từ từ nhắm mắt lại, thuận tay đem Tầm Ti cột vào đầu giường.

Hình Hiểu Hiểu dấy dựa một chút thấy không hiệu quả, làm nũng nói: “Cô cô, ngủ dậy đi. Nam Nguyệt công tử và Thượng Sí Bắc đều tham gia.”

Phượng Tây Trác than thào một tiếng, vùi cả người vào trong chăn.

Hai bên giằng co gần nửa canh giờ, rốt cục Phượng Tây Trác cũng chịu khuất phục, không cam lòng rời khỏi ổ chăn.

“Cô cô, mặc cái váy màu đỏ này đi. Vừa lúc xứng thành một đôi với Nam Nguyệt công tử!” Hình Hiểu Hiểu lấy ra một cái váy màu đỏ tươi điểm lệ.

Đầu Phượng Tây Trác đau như muốn nứt, “Đây là trang phục dùng khi giả trang làm tân nương ở lần đánh cướp trước. Là áo cưới!”

Hình Hiểu Hiểu xem nhẹ câu trước của nàng, kinh ngạc nói: “Ngay cả áo cưới cô cô cũng tự mình chuẩn bị rồi?”

Phượng Tây Trác vội vàng rửa mặt, tiện tay cầm lấy một bộ quần áo màu xanh lá mạ mặc vào, sau đó kéo Hình Hiểu Hiểu ra khỏi phòng.

Đi đến nửa đường, Hình Hiểu Hiểu hiếu kì hỏi: “Cô cô đi đâu thế?”

“Không phải có yến tiệc sao?” Nàng quay đầu.

“Đúng, nhưng là buổi tối.”

Phượng Tây Trác ngẩng đầu nhìn sắc trời, “Hiện tại không phải chạng vạng sao?”

“Không phải, trời còn chưa sáng tỏ đâu.” Nàng vui sướng nói, “Hôm qua bận an ủi cô cô, quên mất không nhắc đến chuyện yến tiệc, hối hận đến nỗi cả đêm ta không ngủ được.” Hình Hiểu Hiểu cười hi hi quay đầu nhìn Phượng Tây Trác, thấy Phượng Tây Trác không nói gì đứng thẳng bất động trong gió.

Sau khi bị Hình Hiểu Hiểu tra tấn một ngày, Phượng Tây Trác ‘vô cùng chờ mong’ buổi yến tiệc này, để đề tài này có thể sớm chấm dứt.

Chung Chính hiển nhiên đối với yến tiệc lần này rất đề tâm, chẳng những chuẩn bị ca múa hiến nghệ, ngay cả đồ ăn cũng tập hợp những món ngon nổi tiếng của ba nước Đại Tuyền, Nam Nguyệt, Bắc Di.

Phượng Tây Trác bị điều đến ngồi ngay kế bên Thượng Sí Bắc, Chung Chính còn đặc biệt tặng cho nàng một ánh mắt ái muội, thể hiện mình sắp xếp tỉ mỉ, khiến cho Hình Hiểu Hiểu ở một bên hài lòng vô cùng.

“Chung lão đại thật sự rất nghĩa khí.” Chờ hân đi rồi, Hình Hiểu Hiểu vẫn còn lải nhải, “Không ngờ thoát nhìn cao lớn thô kệch, tâm tư lại rất tinh tế.”

Phượng Tây Trác dùng chén rượu che miệng cười khổ, “Ta hoài nghi lời đồn đã truyền đến Tây Hoang rồi.” Tây Hoang là cách gọi chung của Đại Tuyền với các nước ở phía tây, Nam Nguyệt quốc cũng là một trong số đó.

“Nam Nguyệt công tử và Thượng thế tử là một trong Tứ đại công tử, thật sự là quá khó để lựa chọn.” Hình Hiểu Hiểu hoàn toàn không để ý tới cảm thán của nàng, bắt đầu nghiêm túc tính toán, “Có điều Nam Nguyệt công tử chắc chắn sẽ có tư tưởng trở về Nam Nguyệt quốc, nếu cô cô gả cho hắn, chẳng lẽ chúng ta sẽ phải theo người đến nước khác?”

Vừa dứt lời, ánh mắt cười cười của Nam Nguyệt Phi Hoa lập tức liếc về phía nàng.

Hình Hiểu Hiểu đỏ bừng mặt nhỏ giọng nói: “Không phải hắn đã nghe được rồi chứ? Thật dọa người.”

Phượng Tây Trác ở một bên căn răng nói: “Người bị dọa là ta.”

Trong yến tiệc, ca múa không ngừng, không có người mở miệng nói chuyện, cũng coi như gió êm sóng lặng.

Sau bữa tiệc, Chung Chính mời bốn người đến thư phòng. Phượng Tây Trác biết màn kịch quan trọng nhất là ở lúc này, cho nên đuổi Hình Hiểu Hiểu về trước.

Trong thư phòng, một phong thư đặt ở trên bàn gỗ hoa lê rộng lớn, bên trên phong thư là một chữ ‘gấp’ viết ngoáy.

Chung Chính tự tay đóng cửa lại, đi đến trước bàn, sau khi hít sâu một hơi, hắn xoa người nói: “Chung gia, đã ở bước ngoặt sinh tử!”

Miệng Phượng Tây Trác hơi giương lên, nghiêng mắt nhìn lại thấy những người còn lại đều trong trạng thái bình thản, tự giấu mình vẫn chưa đủ định lực. Có điều Chung Chính luôn nói năng cẩn thận lại nói ra bốn chữ “bước ngoặt sinh tử”, có thể thấy được thế cục tương đối không ổn.

Chung Chính tạo ra sóng lớn, nhưng không đẩy làn sóng mà chỉ dời ánh mắt về phía Thượng Sí Bắc.

“Đêm qua ta nhận được văn kiện khẩn cấp của phụ vương, Hoàng Thượng ra lệnh cho ta trước tháng tám, diệt trừ Chung phủ.” Thượng Sí Bắc bình tĩnh đẩy lên một làn sóng đáng sợ khác.

Trong mấy tháng nay Chung gia không ngừng chiêu binh mãi mã, khuếch trương thanh thế nhanh chóng, trong tay cũng coi như có chút binh lực, Hoàng đế nói diệt trừ Chung phủ có nghĩa là tiêu diệt hết thế lực của hắn. Hiện tại đã là tháng sáu, chỉ còn hai tháng nữa là đến tháng tám, điều này có nghĩa là

Thượng Sĩ Bắc phải lập tức xuất binh!

Đương nhiên, nếu Thượng Sĩ Bắc đã đem mệnh lệnh bí mật của Hoàng đế nói cho Chung Chính, hiển nhiên là có khuynh hướng đồng mưu với Chung gia.

Ánh mắt Phụng Tây Trác đảo qua đảo lại giữa Chung Chính và Thượng Sĩ Bắc, muốn nhìn ra một chút manh mối.

Chung Chính lại quay sang nói với Nguyễn Đông Lĩnh: “Thời gian người ở bên cạnh Hoàng Thượng là lâu nhất, có biết hẳn vì sao không thể không giết người?”

Nguyễn Đông Lĩnh im lặng không nói.

“Thật ra năm đó Lâm Lang lấy cái chết để can gián Hoàng Thượng, còn có một người may mắn sống sót, không chết trong Thừa Đức cung.”

Cái chết của Chung hoàng hậu? Là bí mật cung đình nha. Lỡ tai Phụng Tây Trác lập tức dựng thẳng lên.

“Người nọ là tổng quản của Phụng Chương cung, tâm phúc Lâm Lang tín nhiệm nhất, Chu Việt.” Ngực khí của Chung Chính đột nhiên thấp xuống vài phần, “Năm đó khi người để Lâm Lang tiến vào Thừa Đức cung, có lẽ cũng đã đoán được kết cục sẽ như thế nào đi? Cho nên mới dẫn theo người của mình liều chết chạy ra khỏi hoàng cung?”

Nguyễn Đông Lĩnh vẫn im lặng như trước.

“Trước khi Lâm Lang đến Thừa Đức cung đã chuẩn bị tốt, nếu chuyện thất bại sẽ để cho Chu Việt ra khỏi cung báo tin với ta. Khi đó nếu không phải một nửa thị vệ đại nội chạy trốn cùng người, hẳn cũng sẽ không thuận lợi chạy ra khỏi cung như vậy.” Chung Chính nói đến đó thì hơi dừng lại, một lát sau mới lại nói: “Lại nói tiếp, cử chỉ vô tâm năm đó của người cũng coi như gián tiếp cứu Chung gia ta.”

Nguyễn Đông Lĩnh nói: “Nếu năm đó ta không đi, có lẽ hoàng hậu sẽ không chết.”

Trong lòng Phụng Tây Trác chấn động, lập tức nhìn về phía Chung Chính.

Thấy trong mắt hắn không có chút oán hận nào, ngược lại cười khổ nói: “Đây là số mệnh, không thể tránh khỏi. Thật ra lúc trước rất nhiều lần Lâm Lang đã khuyên ta và phụ thân cùng nhau rời khỏi kinh thành, tìm địa phương khác sống yên phận. Nhưng ta lại bị vinh hoa trước mắt làm mê loạn, không chịu đáp ứng. Cho nên mới nói với muội ấy dùng tính mạng để ngăn cản Hoàng đế, là chính ta và phụ thân đã ép muội ấy không thể đi con đường bằng phẳng.”

Phụng Tây Trác ở một bên nghe cũng thôn thức không thôi. Chung hoàng hậu không khỏi quá quyết tuyệt rồi, vì đạt được mục đích lại dùng chính tính mạng của mình để đánh đổi.

“Ha ha...” Tiếng cười của Nam Nguyệt Phi Hoa đột ngột vang lên, “Không ngờ Tuyên triều cũng có chuyện xưa phần khích như vậy.”

Thượng Sĩ Bắc lại cười nói: “So với Nam Nguyệt quốc, không đáng nhắc tới.”

Không khí trong phòng đột nhiên kết lại thành sương.

Chung Chính liếc mắt nhìn Phụng Tây Trác.

Nàng đành bắt đầu đi đi ra ra làm người can gián, “Bây giờ chúng ta vẫn nên suy nghĩ xem làm như thế nào để giải quyết nguy cơ trước mắt đi?”

Nam Nguyệt Phi Hoa nhìn Thượng Sĩ Bắc nói: “Đề đao phủ không cần xuất đao là được rồi. Chẳng lẽ vị đại gia ở trên kinh thành kia còn có thể tự mình chạy ra khỏi Kim Loan điện để đến đây chém người hay sao?”

“Có điều vì sao Hoàng Thượng không ra lệnh cho Kiêu Quận Vương hoặc là Trương Văn Đa? Không phải bọn họ cách nơi này gần hơn sao?” Phụng Tây Trác liên tục nhận được ám chỉ của Chung Chính, không thể không lên tiếng giải vây.

Ánh mắt Thượng Sĩ Bắc hơi sụp xuống, “Chuyện này ta không biết.”

“Có phải là hắn biết người và Chung gia có liên hệ, cho nên cố ý thử người hay không?” Nguyễn Đông Lĩnh mở miệng nói.

Thượng Sĩ Bắc nhú mày, “Tin tức không thể truyền nhanh như vậy.” Hắn kết giao với Chung Chính mới chỉ hai tháng, nếu Hoàng đế biết nhanh như vậy, như thế mạng lưới tình báo của hắn quả thật là đáng sợ.

Chung Chính nói: “Lúc trước ta rời khỏi kinh thành đến thẳng Thụy Châu, có lẽ hẳn sợ Trương Văn Đa và Kiêu Quận Vương đã sớm hợp tác với ta.”

Cách nói này có lý hơn, tất cả mọi người đều không có dị nghị gì.

Phụng Tây Trác lắc lắc đầu, “Quên đi, chưa biết chừng chúng ta ở trong này nghĩ nguyên do đến chết đi sống lại, lão Hoàng đế kia lại ngồi trên ngai vàng rút thăm trúng.....” Nàng thấy vẻ mặt mọi người bất mãn, lập tức chuyển đề tài, “Chúng ta vẫn nên ngẫm nghĩ xem phải đối phó như thế nào đi.”

Chung Chính nói: “Ta cùng với Sĩ Bắc đã thương nghị, cho rằng đây là thời cơ quật khởi tốt nhất của chúng ta.”

Phượng Tây Trắc nói thầm, tình hữu nghị trong nguy cơ quả nhiên phát triển nhanh chóng, đã thành ‘Sĩ Bắc’ rồi.

Tuy rằng sắc mặt của Nam Nguyệt Phi Hoa và Nguyễn Đông Linh vẫn chưa thay đổi, nhưng ánh mắt lại bắt đầu nghiêm túc.

“Nếu Sĩ Bắc muốn từ Tần Châu đến Thụy Châu, chỉ có thể đi qua Ung Châu hoặc là Phiên Châu. Tổng đốc quân ở Phiên Châu trước giờ vẫn coi Trương Tôn gia tộc là chủ, chỉ đầu đánh đó, nhưng Trương Tôn gia trước giờ không để ý tới chính sự, muốn kết minh với hắn, khó! Mà Tân Ung lại ở trong tay Hoàng đế, lần này Sĩ Bắc phụng thánh chỉ, có thể danh chính ngôn thuận mượn đường ở Ung Châu, chúng ta từ Thụy Châu tiến công, sẽ có thể đem Tân Ung.....” Hắn mở ra năm ngón tay, lại nắm mạnh lại, “Nắm trong lòng bàn tay!”

Từ sau khi hoành đế Đại Tuyên đem Ung Châu chia thành hai nửa, Đại Ung và Tân Ung, phần vịnh không còn như dĩ vãng, từ đó đến nay đã trải qua bốn đời thiên tử, Tân Ung trở thành nơi có diện tích nhỏ nhất trong mười hai châu huyện ở Đại Tuyên, dân chúng cũng ít nhất. Bởi vậy lấy thực lực của Chung gia, muốn nắm lấy phủ La quận vương, tuy rằng không đến mức dễ như trở bàn tay, nhưng cũng không phải không thể.

Nam Nguyệt Phi Hoa cong môi, cười đến nghiêng ngả, “Một Tân Ung to như vậy, các người định chia cắt như thế nào?”

Thượng Sĩ Bắc cười nói: “Chỉ là một châu Tân Ung mà thôi, cần gì sốt ruột?”

Lời này nói thà rằng không nói. Nhưng Chung Chính cũng im lặng không lên tiếng. Thế lực của hắn do nhiều phe cánh tạo thành, mặc dù Nguyễn Đông Linh và Phượng Tây Trắc có thể coi là một nửa thù hạ của hắn, nhưng cuối cùng Nam Nguyệt Phi Hoa vẫn phải về Nam Nguyệt quốc, bởi vậy cho dù đã có hiệp nghị với Thượng Sĩ Bắc, hắn cũng không muốn ngả bài ngay lúc này.

“Chỉ tiết trong đó còn phải đợi ta bẩm báo lại phụ vương mới có thể định đoạt. Sáng sớm ngày mai ta sẽ trở về thành Hồi Bình, an bài cụ thể.....” Hắn có khác thâm ý khác liếc mắt nhìn Chung Chính một cái, nói: “Đến lúc đó sẽ thương lượng lại. Hy vọng lần sau tái kiến, đã ở Phụng Dương.”

Vài câu nói ít ỏi mà như đã đem toàn bộ vận mệnh của Đại Tuyên an bài.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mưu Đồ Mật [Trung]

Đêm nay, bên ngoài thư phòng, gió thổi vô cùng chậm chạp, giống như phải chống một gánh nặng vô hình nào đó.

Phượng Tây Trắc thuận theo hướng gió đi về phía Tây viện, mới đi được vài bước thì nghe thấy phía sau có tiếng tiếng bước chân chậm chậm, quay đầu đã thấy Nam Nguyệt Phi Hoa cười tủm tỉm đi đến.

“Ha ha, Trắc Nhi nhìn thấy ta hình như có chút thất vọng.” Ngũ quan của người Nam Nguyệt so với người Đại Tuyên có vẻ sâu sắc hơn. Khi hắn nói chuyện, hai tròng mắt ẩn dưới hàng lông mi thật dài giống như một lớp lụa đen mỏng, cho nên nàng không thể đọc được cảm xúc từ trong mắt hắn.

“Ừ, trời tối như vậy, ta còn tưởng ngươi sẽ cầm theo đèn lồng, muốn mượn dùng một chút, ai ngờ không có.” Nàng cười ha ha, nhảy tránh khỏi cạm bẫy trong lời nói của hắn.

Nam Nguyệt Phi Hoa cũng không dây dưa ở vấn đề này, “Yến tiệc tối nay thật sự rất thú vị, có phải không?”

Phượng Tây Trắc xoay người tiếp tục đi về phía trước, “Ừ, ca múa rất hay, đồ ăn cũng rất ngon.”

“Chẳng lẽ không phải do được ngồi cạnh người trong lòng?” Giọng nói không xa không gần theo sát phía sau nàng.

Phượng Tây Trắc lờm một cái nhưng cũng không muốn giải thích với hắn, cố ý nói đùa: “Ta và Hiểu Hiểu rất trong sạch.”

Nàng cho rằng hắn nghe xong sẽ cười to hoặc phản bác, ai ngờ hắn chỉ thản nhiên đáp: “Ừ.”

Theo một trình độ nào đó, Nam Nguyệt Phi Hoa và Mộ Tăng Nhất là cùng một loại người. Luôn tùy hứng làm bậy ngoài dự đoán của người khác, chỉ là theo đuổi những ý tưởng bất đồng mà thôi. Nói đến theo đuổi, dường như tất cả mọi người đều cảm thấy hắn sẽ trở về Nam Nguyệt quốc cướp lại những thứ thuộc về hắn, nhưng cho đến nay vẫn chưa thấy hắn có hành động gì. Chẳng lẽ hắn thật sự quyết định trước giúp Chung gia lấy được thiên hạ, sau đó mới dựa vào đó trở về Nam Nguyệt?

Vì sao nàng cảm thấy chuyện sau còn khó khăn hơn nhiều so với chuyện trước? Hay là ngay cả điểm đó hắn cũng không giống người thường?

“Nếu Thượng Sĩ Bắc và Chung Chính đối đầu với nhau, nàng sẽ đứng ở bên nào?” Hắn thỉnh thoảng hỏi.

Bước chân của Phụng Tây Trắc hơi dừng một chút, chốc lát lại bước về phía trước như không có việc gì, “Đứng ở trong phòng, đỡ bị liên lụy.”

Nam Nguyệt Phi Hoa giật mình, nghiêng đầu cười khẽ, trang sức trên vành tai theo động tác của hắn đung đưa lấp lánh.

“Vốn nên như thế, hai nam nhân đánh nhau muốn tiểu nữ tử như ta đến góp vui cái gì.” Nàng nói đúng lý hợp tình.

“Trắc Nhi, phải nhớ kỹ lời nói này của nàng nha.” Hắn chậm rãi nói.

Phụng Tây Trắc hơi ngần ngừ, quay lại nhìn hắn. Nàng vốn chỉ nói đùa một chút, cần gì phải nhớ kỹ?

Nam Nguyệt Phi Hoa hơi nghiêng người về phía trước, “Người bảo hộ Trắc Nhi thật đúng là không ít. Xem ra ta chỉ có thể đưa đến đây.”

Phụng Tây Trắc quay đầu. Hình Sư đang đứng ở cửa Tây viện, dường như nghe thấy lời nói của Nam Nguyệt Phi Hoa, bước vài bước về phía này, chấp tay nói, “Đa tạ Nam Nguyệt công tử đưa Đương gia của chúng ta trở về.”

Nam Nguyệt Phi Hoa mỉm cười.

Phụng Tây Trắc tức giận đi đến bên người Hình Sư, “Đang diễn kịch hay sao mà mọi người hưng trí vậy?”

Hình Sư nghiêng người tránh đường, “Nhị đương gia, mời.”

Phụng Tây Trắc khoanh tay đi về phía trước vài bước, lại hồi lâu không thấy tiếng bước chân rồi đi, không khỏi quay người lại.

Chỉ thấy trong bóng đêm mờ lung, người kia vẫn đứng ở chỗ cũ. Tóc đen quán lấy hồng y, lười nhác bay lên trong gió. Cho dù không thấy rõ khuôn mặt, nhưng luôn có cảm giác yêu điểm và quý bí.

“Nhị đương gia.” Hình Sư thấy nàng một đường bước đi không yên lòng, không nhịn được lên tiếng hỏi, “Xảy ra chuyện gì sao?”

Phụng Tây Trắc nói: “Không có, nhưng sắp rồi.”

“Lời ấy giải thích thế nào?”

Phụng Tây Trắc thở dài, đem chuyện Hoàng Đế hạ lệnh La quận vương diệt trừ Chung gia, Thượng Sí Bắc và Chung Chính dự mưu cướp lấy Tân Ung nói một lần.

Hình Sư nghe vậy lặng im một lúc lâu, sau đó mới trầm giọng nói: “Nơi đây không nên ở lâu!”

Phụng Tây Trắc dường như đã sớm đoán được hắn sẽ nói như vậy, “Bây giờ chính là thời khắc sống còn của Chung gia, ta sao có thể bỏ đi?”

“Nhưng Chung gia lại không có ý nghĩ này.” Hắn cười lạnh nói, “Nếu không tại sao lại không nói những an bài cụ thể, phân chia ích lợi cho Nhị Đương gia biết?”

“Có lẽ còn chưa bàn bạc xong xuôi.”

Hình Sư lắc đầu nói: “Tranh giành thiên hạ sao có thể coi là trò đùa? Chung Chính và Thượng Sí Bắc cũng không phải những kẻ hữu dũng vô mưu, nếu không có đối sách thập toàn nắm chắc phần thắng, sao có thể dễ dàng nói ra những chuyện đó? Sở dĩ hắn chỉ nói chung chung là vì vẫn đang muốn dò xét. Đến cùng vẫn là không tín nhiệm.”

Phụng Tây Trắc nói: “Chuyện này cũng không có gì đáng trách.” Dù sao chuyện lớn như vậy, nếu trong bọn họ có một người để lộ tin tức, sẽ dẫn đến thất bại nghiêm trọng, hậu quả thật sự không thể đo lường.

“Việc đó ta mới nói nơi đây không nên ở lâu. Nhân lúc hiện tại còn chưa biết nhiều lắm, hắn miễn cưỡng vẫn có thể buông tay, chờ đến khi hắn nói hết mọi chuyện, chỉ sợ chúng ta không đi được.”

“Chỉ bằng giúp xong chuyện lần này rồi đi?” Dù sao cũng là Hoàng Đế hạ lệnh, Thượng Sí Bắc cũng chưa chắc có biết có giúp đỡ hay không, nhờ đâu Chung gia thật sự bị lật thuyền, nàng vẫn có thể giúp sức một chút.

“Chỉ sợ đến lúc đó đã bị hãm sâu vào trong bùn, không thể tự thoát khỏi.” Đến lúc đó tội danh của Tụ Tại sơn sẽ không là đạo phi nữa mà là phản đảng, đối lập với toàn bộ triều đình.

Phụng Tây Trắc bĩu môi.

“Nhị đương gia liệu có dã tâm cướp lấy thiên hạ hay không?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

Nàng trừng lớn mắt, “Làm sao có khả năng? Đương nhiên không có.”

Trong mắt Hình Sư xẹt qua một chút thất vọng khó có thể nhận ra, “Một khi đã như vậy, chúng ta đi đến Phác sơn ở Hoán Châu trước, nơi đó ta có

người quen cũ có thể nương nhờ. Tóm lại này vùng nước đục này chúng ta tuyệt đối không thể dẫm vào.”

“Đường như Hình thức rất không thích Chung lão đại?”

“Ta nói rồi, hần không phải tướng tài, càng không có tướng Đế Vương, đi theo hần, sớm muộn gì cũng gặp liên lụy.” Hần nói như đinh đóng cột.

Phượng Tây Trắc nhớ tới hơn một trăm huynh đệ của Tự Tại sơn, nội tâm giãy dụa mãnh liệt, nửa ngày mới khó khăn mở miệng: “Cũng chỉ có thể như thế.”

Sáng sớm hôm sau, Phượng Tây Trắc đã bị Hình Sư giục thức dậy đến tìm Chung Chính.

Nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác. Tuy rằng bởi vì chuyện ở Tùng Nguyên, ấn tượng của nàng với Chung Chính giảm mạnh, nhưng hần cũng từng ở thời điểm nàng không biết đi về đâu mà thu nhận toàn bộ Tự Tại sơn, nay nàng lại qua cầu rút ván, thật sự là..... khó có thể mở miệng.

“Phượng cô nương có tâm sự?” Bên phải cổng vòm đột nhiên truyền đến một giọng nói già nua.

Bước chân Phượng Tây Trắc thay đổi, đi vào trong vườn. Một lão nhân năm sáu mươi tuổi đang cúi người tưới hoa, bộ quần áo giản đơn hoàn toàn không ăn nhập với cảnh sắc tươi đẹp của hoa viên. Nàng kinh hãi, “Chung lão?”

Lão nhân đứng là phụ thân của Chung Chính, tiền Lễ bộ Thượng Thư – Chung Túc. Hần chậm rãi đứng thẳng dậy, cười nói với nàng: “Ngươi đi đi lại lại ba lượt bên ngoài vườn của lão phu, nếu vừa rồi không gọi, chỉ sợ bây giờ ngươi vẫn đang đi loạn.”

Phượng Tây Trắc lúng túng nói: “Vừa rồi hơi thất thần.”

“Vì người trong lòng?” Hần nhìn nàng.

Người khác lấy chuyện này ra bàn tán thì đành thôi, nhưng với lão nhân sống quá nửa đời người này mà nói, nàng thật sự không dày mặt được, vội vàng xua tay nói: “Không phải không phải, đó đều là lời đồn thôi.”

“Ha ha, không cần kích động. Lão phu cũng không phải người tin vào những lời đồn.” Hần ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng mà đẩy ra lá hoa, nhỏ cỏ dại, “Phượng cô nương lòng là vì chuyện khuyên tử và phủ La quận vương đang mưu đồ chiếm lấy Tân Ung đúng không?”

Đây là lần thứ hai Phượng Tây Trắc kinh ngạc kể từ khi bước vào hoa viên này, “Chung lão?”

“Có cái gì cần che giấu. Lần đầu tiên lão phu nhìn thấy ngươi, đã biết ngươi không phải người thích tranh giành thiên hạ.”

Đây là kinh thường nàng? Nàng ở một bên cười gượng.

“Ngại vàng chi có một, thiên hạ lại có biết bao kẻ muốn bò lên? Có thể với đến lại có mấy người? Thượng Tôn số mệnh tốt nên có thể bò lên, nhưng lại không ngồi yên.”

Phượng Tây Trắc mở to mắt nghe hần thần nhiên bình luận về đương kim thiên tử.

“Hần ngồi không yên, nhưng cũng không tới phiên Chính Nhi đến ngồi.” Bàn tay nhỏ cỏ của hần hơi dừng lại, lại tiếp tục nói, “Chuyện này, ta và Lâm Lang đều đã nhìn ra, đáng tiếc bản thân nó lại không nhìn được. Lâm Lang khuyên nó rời xa Kinh thành tìm một nơi an cư lạc nghiệp, nhưng nó không nghe.”

“Thế vì sao ngài không khuyên?” Chung hoàng hậu là muội muội của Chung Chính, lời nói của nàng có thể hần coi như vào tai này ra tai kia, nhưng Chung Túc là phụ thân của hần, là chủ nhân Chung phủ, nếu hần lên tiếng, có lẽ Chung Chính không thể không nghe.

Chung Túc nói: “Ta già rồi, Chung gia sớm hay muộn cũng sẽ do Chính Nhi quản lý. Nếu sớm hay muộn đều thất bại, chi bằng thừa dịp ta còn sống xem nó dẫn vật như thế nào, nếu không bị dẫn vật, ta chết cũng an tâm.”

Phượng Tây Trắc hiển nhiên không thể hiểu được suy nghĩ của hần.

“Chờ khi ngươi trở thành mẫu thân, ngươi sẽ hiểu.” Hần cười với nàng.

Nàng đành phải cười theo.

“Vừa rồi có phải ngươi muốn đi tìm Chính Nhi để nói chuyện rồi đi?” Hần quay đầu lại, không chút để ý nói.

Phượng Tây Trắc rùng mình. Nhưng đối với một lão nhân mọi chuyện đều có thể thấy rõ, nàng thật sự không thể nói dối, đành phải gật đầu đáp lại.

Hần thở dài, “Đứa nhỏ ngoan.”

Hồ thẹn của nàng càng lúc càng lan tràn.

“Nếu ngươi là tin ta, chuyện này hãy để ta nói.”

Nàng ngẩn ra.

Hắn từ từ nói: “Hiện tại Chính Nhi đang rất cao hứng, nếu lúc này ngươi nói, chỉ sợ không những không được chấp nhận mà còn dễ dàng gây ra mâu thuẫn. Chẳng bằng để ta chọn thời cơ ra mặt, nếu nó không nguyện ý, cũng không thể ngỗ nghịch ta.”

Chuyện này quả thực là vô cùng tốt. Phụng Tây Trác vui vẻ nói: “Đa tạ Chung lão.”

Tàng đá nặng trong lòng được nhấc xuống, tâm tình của nàng lập tức tốt lên, cùng Chung Túc thảo luận về hoa cỏ đến tận giữa trưa, mới lưu luyến chia tay.

Trên đường trở về, gặp Chung Chính nghênh diện đi tới. Nàng chợt dạ muốn tránh đi, không ngờ hắn lại sắc mặt, vội vàng bước tới, “Đúng lúc lắm, ta đang muốn tìm ngươi!”

Không phải nhanh như vậy bí mật đã bại lộ chứ? Phụng Tây Trác làm bộ gấp gáp, vội hỏi: “Ta quá mót, đợi lát nữa đi.”

“Bằng võ công của ngươi nhìn nửa khắc không có vấn đề gì.” Hắn cầm lấy một thanh kiếm ở trên tay thuộc hạ phía sau, đưa cho nàng, “Xem, kiếm này thế nào?”

Nàng không tránh thoát được, đành phải nhận lấy kiếm, “Ồ? Đây không phải tinh thiết sao?”

Hắn cười nói: “Đúng là được rèn từ câu sắt lần trước ngươi mang về. Lần trước thấy ngươi thích Khuyết Cự, mà vừa vận chất liệu của nó cũng không tệ, ta đã sai người đi nấu chảy đúc lại. Bề ngoài giống hệt Khuyết Cự, sau này không được chảy nước miếng với kiếm của ta nữa.”

Kiếm trong tay lập tức nặng tựa ngàn cân. “Thật ra ta.....”

“Ngươi không phải rất mót sao? Còn không đi.” Chung Chính vỗ vỗ bả vai của nàng, vội vàng đi về phía hoa viên nàng vừa đi ra.

Phụng Tây Trác cầm kiếm buồn bực trở về Tây viện, Hình Sư còn đang chờ ở cửa, thấy nàng vội hỏi nói: “Thế nào rồi?”

Nàng giọng kiêu lên, “Chiến lợi phẩm.”

Hình Sư nhướng mày, “Có ý gì?”

Thấy sắc mặt hắn không tốt, nàng không dám vui đùa nữa, vội vàng kể lại mọi chuyện.

Lúc này sắc mặt Hình Sư mới hơi dịu đi, “Nếu có thể để Chung lão ra mặt, không làm tổn hại hòa khí là tốt nhất. Có điều chỉ sợ.....”

Nàng biết hắn sợ Chung Túc ngầm giờ trò, nhưng một buổi tiếp xúc hôm nay, nàng lại tin hắn không phải loại người như vậy. Nhưng nói ra, Hình Sư cũng chưa chắc đã tin, bởi vậy chỉ nhún vai.

“Đành thế, chúng ta cẩn thận một chút là được.” Hắn suy nghĩ một chút, lại nói, “Có điều cách Chung Chính thu mua lòng người hình như có tiến bộ hơn.”

Phụng Tây Trác cầm kiếm cười cười, đột nhiên nói: “Hình thức, nếu ta gả cho sư huynh, sư huynh sẽ phải gánh vác Tự Tại sơn đúng không?”

Hình Sư giật mình, ánh mắt đảo một vòng quanh khuôn mặt nàng, “Nhị đương gia sao lại nói lời ấy?”

Phụng Tây Trác xoa xoa mũi, “Thuận miệng nói mà thôi. Ồ...” Nàng nhìn phía sau hắn, “Đám Đại Đầu đánh nhau mà không gọi ta, ta đi trước!”

Hình Sư nhìn bóng dáng càng chạy càng xa của nàng, khuôn mặt thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Mưu Đồ Mật [Hạ]

Mấy ngày tiếp theo, yên lặng giống như một nồi cháo bị để nguội. Phụng Tây Trác bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ muốn đi tìm hiểu xem đến tột cùng trong nồi nấu cháo gì, nhưng rồi cũng trở nên quen với nó. Dù sao ngoại trừ Chung Chính bận rộn đến mức không thấy bóng dáng, bên phía Nguyễn Đông Lĩnh và Nam Nguyệt Phi Hoa vẫn rất bình thường, nàng cũng không cần buồn lo vô cớ.

Ngược lại, từ lần nàng lỡ miệng nói câu gả cho sư huynh, Hình Sư giống như ong mật ngửi được mùi hoa, thường thường nói bóng nói gió. Hình ảnh

hiểu, Đại Đầu, Bát Đầu đều bị hấn ép ra trận, ngay cả Nhất Tự một ngày chỉ nói một chữ gắp nằng cũng hỏi một câu: Ủ?

Bởi vậy nằng thường xuyên phải lánh nạn đến hoa viên của Chung Túc, thường xuyên qua lại, đột nhiên lại cảm thấy có hứng thú với hoa cỏ.

“Cái gọi là hứng thú của người chính là hoa nào có thể ăn, loài nào dễ ngửi đúng không?” Chung Túc tiếp xúc nhiều với nằng, đối với tính nết của nằng đã dần quen thuộc, “Ngoại trừ vài loài hoa có thể ăn, những loài khác chỉ sợ ngay cả hình dáng người cũng không nhớ rõ.”

Phượng Tây Trác không phục nói: “Ngài đang đánh giá thấp sự nhiệt tình của ta với hoa rồi.”

“Thế hoa trúc đào trông như thế nào?”

Hoa trúc đào? Có loại hoa này sao? Không phải quả à? Ánh mắt của Phượng Tây Trác do dự đảo loạn, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt hài hước của Chung Túc. Cảm giác bị xem thường lập tức bùng nổ, mạnh mẽ cất lại: “Cái này còn phải hỏi sao, không phải là có một cái nhụy, mấy cánh hoa sao?”

Chung Túc ngẩn người, lập tức nói: “Người tìm một đóa hoa không có nhụy và cánh đến cho ta xem”

Nằng tiện tay ngắt một bông hoa ở ngay bên cạnh, đem cánh hoa và nhụy hoa vặt sạch, giờ đài hoa trụi lủi đến trước mặt hấn, “Đây.”

Chung Túc tròn mắt há hốc mồm nhận lấy cuống hoa trong tay nằng, “Mộc Cạn của ta.....”

“Mót quá!” Phượng Tây Trác thấy sắc mặt hấn không tốt, vội vàng nhảy dựng lên chạy ra ngoài.

“Nha đầu thối, người đứng lại đó cho ta!” Tiếng rống to nổ vang ở sau lưng.

“Như thế không phải bảo ta chạy nhanh lên sao?” Nằng vừa lắc đầu thờ dài vừa chạy chậm trở về tây viện.

Vừa vặn nhìn thấy Nguyễn Đông Linh và Hình Hiểu Hiểu đi tới.

Nằng tiện tay ngắt một chiếc lá cây, che ở trước mặt mình, “Không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta.....”

“Cô cô!” Hình Hiểu Hiểu giống gặp được cứu binh vội vàng chạy đến.

Phượng Tây Trác ngấm ngấm nheo nằng một cái, nhẹ giọng nói: “Người không thể làm như không thấy sao?”

“Vì sao?”

Phượng Tây Trác gõ đầu của nằng, “Nói người ngốc người còn không chịu thừa nhận, khó có được cơ hội cô nam quả nữ lại không biết tận dụng.”

Hình Hiểu Hiểu ủy khuất nói: “Nhưng ta lại chẳng khác gì quả phụ.”

“Hà?”

“Chúng ta tổng cộng nói mười câu.” Nằng chu miệng nói, “Có chín câu là ta nói.”

“Có thể có một câu đã là tốt rồi. Nam nhân như Nguyễn Đông Linh, vừa thấy đã biết là người hướng nội, bảo hấn nói lời đường mật với người còn không bằng bảo hấn đi giết người phóng hỏa.”

“Nhưng vấn đề là câu nói duy nhất kia là câu mỗi ngày hấn vẫn nói.”

Phượng Tây Trác nói: “Hử?”

“Ừ.”

Phượng Tây Trác đồng tình vỗ vỗ bả vai nằng, “Thử dùng ánh mắt làm rung động lẫn nhau xem sao. Ta đi trước.”

“Phượng Nhị đương gia, xin dừng bước.” Lúc đầu Nguyễn Đông Linh nhìn hai nằng đứng ở một bên nói thầm với nhau, vẫn đứng cách khoảng năm bước, lúc này thấy nằng muốn rời đi mới bước gần lại, nói: “Ta có lời muốn nói với Nhị đương gia.”

Phượng Tây Trác nhìn Hình Hiểu Hiểu, lại nhìn hấn, chỉ vào mũi của mình hỏi: “Ta?”

“Có thể nói chuyện một chút hay không?” Hấn dùng khẩu khí dò hỏi, nhưng vẻ mặt lại kiên định.

Phượng Tây Trác đành phải làm tư thế mời.

Hình Hiểu Hiểu vốn muốn đi theo sau, bước chân lại bị ánh mắt liếc lại của Nguyễn Đông Linh làm đông cứng.

Hai người chậm chậm đi về phía trước, chưa ai vội nói chuyện.

Dưới bầu trời xanh lam, con điều hồ điệp cố gắng bay lên cao, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể làm đứt sợi dây kia. Ở đầu dây khác, một đám nha hoàn đang vây quanh hưng phấn kêu la, Chung phu nhân đứng ở một bên, cứ chỉ nghiêng nhiên như tướng quân ra trận chỉ huy.

Phượng Tây Trắc thấy nàng, nhớ tới cử chỉ thân mật không coi ai ra gì của nàng và Chung Chính ở trong thư phòng ngày đó, cảm thấy có chút không tự nhiên, “Qua bên kia đi.” Bước chân vừa chuyển, muốn đi về nơi khác.

“Ồi, đây không phải Phượng Nhị đương gia và Nguyễn thống lĩnh sao?” Chung phu nhân sắc mắt nhìn thấy hai người, cười duyên đi về phía bọn họ.

Phượng Tây Trắc muốn giả bộ như không nghe thấy, nhưng Nguyễn Đông Linh đã tiếp lời: “Chung phu nhân.”

“Phượng Nhị đương gia thật sự là có nhã hứng.” Tuy rằng Chung phu nhân đang mang bầu, nhưng bước chân lại vô cùng nhanh nhẹn, đảo mắt đã đến gần, “Có điều cũng khó trách, từ sau khi Thượng thể tử rồi đi, quả thật là trong phủ buồn chán không ít. Sau này Nguyễn thống lĩnh phải quan tâm hơn tới Nhị đương gia mới phải, tuyệt đối không nên lạnh nhạt với giai nhân.”

Phượng Tây Trắc quay lại cười nói: “Sẽ không, đã nhiều ngày ta đều ở bên cạnh Chung lão, thật sự rất thoải mái.”

Về mặt chăm biếm của Chung phu nhân thoáng thu lại, “Khó trách gần đây hạ nhân đều nói khẩu vị của lão nhân tốt hơn, thì ra là công lao của Phượng Nhị đương gia, quả thực nhìn người không thể nhìn tướng mạo.”

“Cũng chẳng có cách nào, ai bảo Chung phu nhân bận rộn thả điều với nha hoàn, ngay cả thời gian tận hiếu cũng không có.” Phượng Tây Trắc cười nói.

Chung phu nhân cũng không phải chính thê, mà là vợ kế được Chung Chính chuộc thân từ thanh lâu ra, không được Chung Túc vừa lòng, bình thường hai người có thể không gặp sẽ không gặp. Bởi vậy đối với chuyện Phượng Tây Trắc có thể dễ dàng chiếm được niềm vui của Chung Túc, trong lòng Chung thị vừa đố kỵ lại vừa ôm hận, không khỏi ưỡn ngực, cao ngạo nói: “Đây cũng là chuyện không có cách nào. Từ sau khi có cốt nhục của Chung gia, phu quân cũng không muốn ta bận tâm nhiều chuyện, thỉnh thoảng sai hạ nhân thả điều mua vui, sợ ta ở một chỗ buồn phiền.”

Phượng Tây Trắc cười nói: “Vậy chúng ta mỗi người tự tìm vui đi thôi.”

Chung phu nhân khinh miệt liếc mắt nhìn nàng một cái, lại chuyển sang phía Nguyễn Đông Linh, “Ta không quá rầy rỗi nữa.”

Nhìn bóng dáng ngạo mạn rời đi của nàng ta, Nguyễn Đông Linh nhẹ giọng nói: “Người đắc tội nàng sao?”

Phượng Tây Trắc lờ mờ một cái, “Coi như thế đi. Nữ nhân có rất nhiều lý do kỳ quái để chán ghét một nữ nhân khác.”

Loại vấn đề này hiển nhiên không phải chuyện hán muốn tham khảo, bởi vậy hán im lặng.

Hai người đi vào một con đường nhỏ khác.

Cũng bởi vì Chung thị vừa xen vào, Phượng Tây Trắc mất đi hứng thú thưởng thức phong cảnh, lạnh nhạt nói: “Nguyễn đại hiệp, có chuyện gì nói đi.”

Nguyễn Đông Linh nói: “Phủ La quận vương đã dấy binh.”

Động tác xoay người của nàng hơi dừng một chút, mới lại đặt mông ngồi xuống, nói: “Tin tức từ đâu?” Mỗi người đều có cách thu thông tin đặc thù, nàng vốn không trông cậy vào câu trả lời của hán, ai ngờ hán lại nói: “Phủ Lam quận vương.”

Nàng xoa xoa trán: “Ồ, thật thế sao?” Phủ Lam quận vương?! Lúc trước không phải bọn họ vì muốn bắt hán mà mai phục ở thành Tùng Nguyên sao? Sao nhanh như vậy đã liên hệ tin tức rồi?

Nàng thở dài ra một hơi. Đến tột cùng là thế sự biến hóa quá nhanh, hay là đầu óc nàng xoay chuyển quá chậm?

“Ngày ấy, sau khi rời khỏi Tùng Nguyên, nửa đường ta gặp gỡ Tiêu Tấn.”

Nàng đột nhiên nảy ra một ý niệm trong đầu, “Không phải hán sẽ dựng mái che nắng bán nước trà chứ?”

Hán hơi sững sờ, “Cái gì?”

“Không, ta tùy tiện hỏi mà thôi. Hán nói cái gì?”

Hán giống như đã quen với cách nói chuyện không đầu không đuôi của nàng, cũng không miệt mài theo đuổi, “Hán đưa cho ta một tờ giấy mời.”

“Phủ Lam quận vương?”

Hán không phủ nhận.

Tiêu Tấn thật sự là lớn nhỏ đều ăn. Một Trương Văn Đa còn chưa đủ, hiện tại lại coi trọng Nguyễn Đông Linh. Nàng đột nhiên nhớ đến chuyện nếu lúc trước không phải nàng bị Thượng Tín cầm tù, có lẽ cũng nhận được thư mời. Dù sao so với cái đình trong mắt của Hoàng đế thì Tự Tại sơn an toàn hơn nhiều.

Có điều từ đầu tới đuôi Hình Hiểu Hiểu không hề đề cập đến chuyện này, theo lý thuyết lúc ấy nàng ta chạy đi cùng Nguyễn Đông Linh, không thể không biết. Chẳng lẽ là sợ sau khi nàng biết sẽ làm hỏng chuyện lớn của Nguyễn Đông Linh? Hay là sợ nàng sẽ nói chuyện này cho Chung Chính, khiến Nguyễn Đông Linh rơi vào nguy cảnh?

Không cần biết lý do gì, tóm lại một câu: Con gái lớn không thể giữ cả đời.

“Vì sao ngươi phải nói cho ta biết?” Phụng Tây Trắc ngẩng đầu.

Hắn hơi mỉm cười, không đáp.

Nàng hỏi, “Hay là bởi vì cuộc chiến ở Tùng Nguyên?” Nghiêm túc mà nói, nếu lúc ấy không có nàng một thân ngăn cả ba cao thủ, hẳn nhất định không thể đào thoát dễ dàng như vậy.

“Ừ.” Tiếng nói phát ra từ trong cổ họng.

“Vậy lựa chọn của ngươi?” Nàng vỗ vỗ má đứng lên.

Thật ra không cần hỏi. Nếu hắn đã nói cho nàng, chứng tỏ rằng hắn quyết định rời đi. Có điều nếu Chung gia liên thủ với phủ La quận vương, chuyện xuất binh trọng đại như thế, nhưng Chung Chính lại không nói một lời.

Là nàng thì thôi đi, có lẽ là vì qua lại quá nhiều với Chung Túc, cho nên bị ném vào phạm trù ‘người ngoài’, nhưng Nguyễn Đông Linh thì hẳn không thể không nói.

Giải thích duy nhất chính là, không tín nhiệm.

Tuy rằng bề ngoài Chung Chính chẳng khác gì võ tướng cao lớn hào sảng, nhưng trong xương lại là một quan văn không hơn không kém. Thủ đoạn dùng đều là kỹ xảo tranh đấu trên quan trường, hiển nhiên không thích hợp trấn giữ một phương, lại càng không thích hợp để tranh bá thiên hạ.

Nhớ tới sự cảm khái của Chung Túc, sự sắp xếp của Chung hoàng hậu, sự đánh giá của Hình Sư, lần đầu tiên nàng khẳng định bọn họ dự kiến rất đúng.

“Hai ngày sau, ta chờ tin tức của ngươi.” Hắn lạnh nhạt ném câu này, lại không biết đã kích thích bao nhiêu sóng dữ trong lòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bước Từng Bước [Thượng]

Từ sau khi Chung hoàng hậu qua đời, tính tình của Thượng Tôn ngày một xấu đi. Gần đây ngay cả lão tả tướng Cố Ứng Quyền và hữu tướng Thẩm Hoạch quyền thành khuy nhiên triều, môn sinh vô số cũng không tránh được mà bị mất rống giận dữ quát lớn trước mặt mọi người.

Bởi vậy mỗi ngày vào triều sớm đã trở thành chuyện những đại thần sợ hãi phiên lòng nhất.

Thượng Tôn mới chỉ ba mươi tuổi, đứng trong giai đoạn hăng hái, khát vọng hoài bão với giang sơn của mình nhất, nhưng nhìn qua khuôn mặt với xương gò má cao, hai mắt thâm trũng, gò má gầy gò, tóc mai điểm bạc, thì hẳn chẳng khác nào một bộ xương khô khoác da người. Cho dù thân mặc long bào, đầu đội long quan, cũng không giấu được người đầy bệnh tật.

Hắn lấy từ trong tay áo ra một lọ thuốc, đặt ở dưới cánh mũi khẽ ngửi, sau đó lạnh lùng nói: “Không có gì để nói sao? Chẳng lẽ thù hạp mà trẫm nuôi chi là một đám phế vật chỉ biết ăn không biết nói?”

Cố Ứng Quyền nghiêng người ra sau nhìn Thẩm Hoạch. Người phía sau đang nhìn chăm chăm mũi giấy của mình.

“Thế nào? Gần đây thiên hạ này thái bình đến thế sao?” Thượng Tôn liên tục cười lạnh, “Ngụy Chu, mấy ngày trước không phải ngươi khởi tâu xin trẫm xuất binh tiến đánh Nam Nguyệt sao? Nhanh như vậy đã từ bỏ rồi? Hay là có người bảo ngươi không cần nói ra?”

Cả người Ngụy Chu run lên, âm thầm hối hận ngày ấy tùy tiện lấy chuyện này để dòi đi tức giận của Thượng Tôn với Cố Ứng Quyền, “Ngày đó thần suy nghĩ không thấu đáo.”

“Suy nghĩ không thấu đáo?” Sắc mặt Thượng Tôn chợt kết thành băng sương, “Ngươi cho rằng Kim Loan điện là nơi nào? Suy nghĩ không thấu đáo mà dám lên tiếng ở nơi này?”

Ngụy Chu “bùm” một tiếng quỳ xuống mặt đất, “Thần lỗ lòi, xin Hoàng Thượng thứ tội.”

Thượng Tôn nắm cầm thật chặt, lại chậm rãi thả lỏng, trên mặt lộ ra một nụ cười cổ quái, “Trẫm lại cảm thấy đề nghị ngày ấy của ngươi rất tốt. Nam Nguyệt chỉ là một nước nhỏ ở biên thủy lại dám không coi hoàng triều Đại Tuyền ta ra gì, thông hôn với Bắc Man Di, thật sự là đáng ghét. Có điều.....”

Nguy Chu không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì, cũng không dám hỏi tiếp, chỉ cúi đầu nghe hắn nói: “Cái gọi là muốn diệt bên ngoài thì phải yên bên trong. Trước khi xuất binh đi đánh Nam Nguyệt, trẫm có nên trừ bỏ khối ung nhọt trong cảnh nội Đại Tuyền trước hay không?”

Khối ung nhọt trong mắt của Hoàng đế, từ trong triều đến ngoài triều, chỉ sợ không có một trăm cũng phải đến năm mươi, mà nằm trong đó, chính là hai đảng Cổ – Thẩm.

Tuy rằng trong nội tâm của Cổ Ứng Quyền và Thẩm Hoạch cuộn cuộn như sóng biển, nhưng trên mặt lại không có chút dấu vết nào.

“Các ngươi đang sợ cái gì?” Thượng Tôn chớp đôi mắt cười nói, “Không phải các ngươi đang lo lắng cho chính mình chứ?”

“Chúng thần sợ hãi.” Cổ Ứng Quyền và Thẩm Hoạch dẫn đầu quỳ xuống dập đầu.

Chúng thần lập tức làm theo.

Thượng Tôn trên cao nhìn xuống những chiếc mũ quan cúi rạp sát mặt đất, châm chọc cười, “Các khanh hiểu lầm. Các khanh đều là trụ cột của triều đình, cột trụ của Đại Tuyền, sao trẫm có thể cho rằng các ngươi là u nhọt được đây?” Hắn thấy mọi người vẫn quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, chán ghét nói, “Đều đứng lên đi.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Đội mọi người đứng lên, trên mặt Thượng Tôn lại khôi phục vẻ lạnh lùng, “Trẫm nói u nhọt..... ở phía đông.”

Cổ Ứng Quyền đột nhiên bước ra khỏi hàng nói: “Thần có chuyện muốn tấu.”

Thượng Tôn nhíu mày, “Ồ, nói.”

“Lam quận vương dung túng con nuôi Tiêu Tấn ở Miển Châu, cấu kết với phi đảng Tự Tại sơn và phản nghịch Nguyễn Đông Lĩnh, ý đồ gây rối, thật là tội ác tày trời, xin Hoàng Thượng nắm rõ.”

Thẩm Hoạch ở một bên cười lạnh. Thật là làm khó cho hắn nghĩ ra nhiều tội danh như vậy.

Thượng Tôn nhẹ nhàng cười, “Cổ ái khanh có chứng cứ gì?”

Cổ Ứng Quyền ngăn ra. Hắn vốn theo ý của Thượng Tôn mà nói ra, ở đâu có chứng cứ.

Thượng Tôn nói: “Cũng không sao, coi như Cổ tướng lấy ‘có lẽ có’* để kiện cáo Lam quận vương.”

*Có lẽ có: thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ.

Cổ Ứng Quyền nhất thời giống như cầm diêm ăn hoàng liên, có khổ không nói ra được.

Thẩm Hoạch âm thầm đắc ý. Sợ là dạo gần đây Cổ đảng bị Hoàng Thượng nhắm vào nhiều, ảnh hưởng không ít, hắn mới sốt ruột lấy lòng cấp trên, lại không ngờ dễ dàng bị rơi vào bẫy, thành hình nhân thể tội. Xem ra, đối với chủ nhân âm tình bất định thế này phải cẩn trọng hơn nhiều.

Sau khi dội một thân nước bẩn lên người Cổ Ứng Quyền, tâm tình của Thượng Tôn tốt hơn, ngay cả bước chân vào Càn Khôn điện cũng nhẹ nhàng hơn lúc trước.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng.” Đại nội tổng quản Nhạc Hà Lễ nhẹ giọng nói, “Kiều Dương Vương Thượng Tín xin yết kiến.”

“Truyền.” Hắn vừa mở một bản tấu ra lại khép lại.

Khi Thượng Tín vào cửa hơi cúi thấp người, “Thần Thượng Tín tham kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Bình thân.” Hắn đứng lên, đi đến trước mặt Thượng Tín nói, “Trẫm nghe nói gần đây Thụy Châu rất náo nhiệt, ngươi thấy thế nào?”

Thượng Tín nói: “Trương Văn Đa có chứa tâm tư khác, không thể tin.”

Thượng Tôn khoát tay, “Gan chuột cánh gián, không đáng nhắc đến. Trẫm muốn biết là phía Tiêu Tấn thế nào?”

Thượng Tín nghĩ nghĩ, nói: “Danh bất hư truyền.”

Sắc mặt Thượng Tôn khề thay đổi, sau một lúc lâu mới nói: “Trẫm nghe nói năm đó giao tình của hắn và Lam Dục Lâm rất sâu nặng.”

Cái tên Lam Dục Lâm ở trong triều đình là một điều cấm kỵ, ngoại trừ Hoàng đế, ai cũng không dám nhắc tới vị phế hậu này. Cho dù kiêu hoành như

Thượng Tín, cũng chỉ im lặng.

“Nếu ngươi và Tiêu Tấn ở trên chiến trường giao thủ, có bao nhiêu phần thắng?”

Thượng Tín nhú mày, “Chiến trường thay đổi trong nháy mắt, thần không dám vọng đoán.”

Ánh mắt Thượng Tín trầm trầm, lập tức cười nói: “Sở dĩ trẫm thích ngươi, bởi vì ngươi dám nói lời thật. Vừa rồi Cố tướng ở trong triều buộc tội Lam quận vương, trẫm đã chuẩn tấu, đợi ngày mai, ngươi cầm Hồ phù đến Lục Bôn doanh và Phiêu Kỵ doanh lĩnh ba vạn quân, đến Trường Thắng doanh lĩnh một vạn, thêm năm ngàn quân coi giữ kinh thành từ chỗ của Thẩm Nguyên Trung, tổng cộng tám vạn năm ngàn nhân mã, thay trẫm lấy lại Miễn Châu!” Ngụ ý của hần, chính là đưa khu vực của Lam quận vương vào hàng ngũ bán nước.

Thượng Tín nói: “Nhưng như thế ở bốn doanh binh chỉ còn hai vạn, thêm quân coi giữ kinh thành hai vạn, tổng cộng mới là bốn vạn, nếu thần tùy tiện mang đi tám vạn năm ngàn, chỉ sợ.....”

“Không phải là tùy tiện.” Thượng Tín nói như đinh đóng cột, “An nguy của kinh thành không cần ngươi quan tâm, ngươi chỉ cần thay trẫm đánh thắng trận trở về là được!”

Thượng Tín thờ dài.

Năm đó khi vua Tuyên Thuần còn tại vị, Bình An vương và Cao Dương vương trước sau tạo phản, khiến các vị vua kế vị tiếp theo nhận được một bài học, từ nay về sau chỉ phong vương không phong đất. Bởi vậy Vương gia ở tại kinh chỉ có danh hiệu mà không có thực lực. Từ đại quận vương có thâm căn cố đế ở khắp nơi tuy rằng không thể ra lệnh triệt phong tước đất, nhưng thuế má thu vào lại liên tục tăng cao, thậm chí so các châu huyện khác còn cao hơn hai ba lần, hàng năm có không ít danh mục phải quyền người quyền ngựa, liên tục vài thập niên như vậy, cũng có hiệu quả rõ ràng. Ít nhất binh quyền Hoàng đế nắm trong tay đã gặp bội.

“Thần tuân chỉ.”

Thượng Tín vừa lòng gật đầu, trấn an nói: “Viên Tự Không và Lục Minh còn có mười lăm vạn binh mã ở biên cảnh Thích Châu và Thắng Châu, chỉ cần trẫm ra lệnh một tiếng, tức khắc có thể trở về kinh nghe lệnh, bởi vậy tình hình trong kinh, ngươi không cần lo lắng.”

Nếu bọn họ hồi kinh, cũng có nghĩa là quân Bắc Di bất cứ lúc nào cũng có thể vượt qua biên giới Đại Tuyên, đưa quân về phía nam, như vào chỗ không người!

“Đương nhiên, ngày đó, chắc chắn sẽ không đến!” Thượng Tín ngao ngễ nói.

Thượng Tín biết hần chưa đạt được mục đích thì chưa bằng lòng, bởi vậy nói: “Thần lập tức trở về chuẩn bị.”

Thượng Tín nghe vậy cười nói: “Thay ta vấn an Hoàng thúc Hoàng thẩm. Đúng rồi, Tự Tại sơn ngươi tiêu diệt thế nào rồi? Có cần trẫm phái người khác thay ngươi xử lý không?”

“Không cần.” Thượng Tín quay đầu đi nói, “Chuyện của Tự Tại sơn đợi thần từ Xa Châu trở về sẽ tự mình xử lý.”

Thượng Tín chế nhạo nói: “Trẫm nghe nói Tự Tại sơn có nữ thổ phi, được người đời gọi Phụng công, dung mạo không tầm thường.”

Khuôn mặt Thượng Tín cứng lại, cup mắt nói: “Chẳng qua chỉ là dung mạo chi tục* mà thôi.”

*Dung mạo chi tục: dùng miêu tả người con gái, ý chỉ vẻ đẹp tầm thường, không đáng nhắc tới.

“Đúng thế, nữ nhân giang hồ lỗ mãng sao có thể so sánh được với tiểu thư xuất thân khuê các.” Hần trầm ngâm một lát lại nói, “Trẫm nhớ hình như trong nhà Thẩm tướng có vị thiên kim tuổi tác xấp xỉ ngươi, có điều vẫn nên chờ ngươi thắng lợi trở về rồi nói sau.”

Thượng Tín nhẹ nhàng thở ra, “Phải.”

“Ngươi đi trước đi, Hoàng thúc Hoàng thẩm nhiều ngày không thấy ngươi, tất nhiên rất nhớ.”

Thượng Tín vội vàng cáo lui.

Ra khỏi Càn Khôn điện, hần cũng không vội vã rời cung, mà quẹo vào Thiên Cung cung hoang vu nhất trong Trùng Hưng điện.

Khoảng chừng nửa thời gian uống chén trà nhỏ sau đó, mới thấy Nhạc Hà Lễ lên lút đi vào, “Vương gia đợi lâu.”

Thượng Tín mỉm cười, “Nhạc tổng quản khách khí, tâm tình gần đây của Hoàng Thượng như thế nào?”

“Cao hứng.” Nhạc Hà Lễ che miệng cười, “Vương gia có thể thấy tâm tư Hoàng Thượng mà.”

Thượng Tín nói: “Có điều vì sao Hoàng Thượng đột nhiên lại muốn tiến đánh Miễn Châu?”

Mối thù của Thượng Tín và Lam quận vương đã không còn là một ngày hai ngày, nhưng lúc trước sở dĩ hai bên không trở mặt, thứ nhất là vì Thượng

Tồn vẫn còn kiêng kỵ Tam đại quận vương. Thứ hai là sau khi hai vị thế tử của phủ Lam quận vương chết trên chiến trường, nguyên khí của Lam gia tổn thương lớn, binh lực trong tay từ mười vạn giảm xuống hơn năm vạn, tuy rằng nghỉ ngơi lấy sức vài năm, nhưng vẫn chưa có chuyển biến tốt đẹp. Thứ ba là vì Chung gia ở Tổng thành ngang nhiên chiêu binh mãi mã, hành động này chẳng khác gì quăng cho Thượng Tồn một cái tát. Ai cũng biết lúc trước hẳn vì ai mà phê bỏ Lam hoàng hậu, kết thù với Lam quận vương, ai cũng biết lúc trước hẳn đã thả cho Chung gia một con ngựa, hạ thủ lưu tình. Mà nay, Chung gia chịu ân sủng lại làm ra chuyện vong ân phụ nghĩa như thế, ở trong lòng Thượng Tồn, sự căm ghét với Chung gia đã vượt xa Lam quận vương, dù sao nghiêm túc mà nói, từ trước đến giờ Lam quận vương cũng chưa làm chuyện gì thực sự có lỗi với hắn. Cho nên nếu nói xuất binh, kẻ thứ nhất hắn chọn nên là Chung gia mới phải.

Bởi vậy quyết định lần này của Thượng Tồn không phải ngẫu nhiên.

Nhạc Hà Lễ cười nói: “Chuyện này tự nhiên là có nguyên nhân.” Cho dù biết nơi này bí mật, không có ai qua lại, hắn vẫn không nhịn được mà ngó nghiêng xung quanh một hồi, mới thấp giọng nói, “Lúc trước La quận vương dâng tấu thể hiện lòng trung thành với Hoàng thượng, cũng tự nguyện xin đi loại bỏ Chung gia, cái đình trong mắt Hoàng Thượng.”

“La quận vương?” Thượng Tín hơi nhíu mày lại.

Nhạc Hà Lễ gật đầu nói: “Trong tay La quận vương có mười vạn binh mã, tiêu diệt một Chung gia không phải dễ như trở bàn tay sao? Nhân dịp hiện tại Tiêu Tấn đang ở Thụy Châu, Hoàng Thượng muốn mượn cơ hội này đánh Xa châu không kịp trở tay.”

Hai bút cùng vẽ sao? An bài như thế này quả thật là khiến người ta vừa lòng đẹp ý. Thượng Tín trầm tư không nói.

Nhạc Hà Lễ thấy sắc mặt hắn không tốt, nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì không ổn sao?”

“Thế La quận vương có đưa ra điều kiện gì hay không?”

Nhạc Hà Lễ gờ ngón cái nói: “Vương gia quả nhiên liệu sự như thần, La quận vương dâng tấu xin Hoàng Thượng miễn thuế ba năm.”

Thượng Tín gật gù đầu. Chuyện này có thể hiểu, mấy năm gần đây thu hoạch của Tàn Châu không tốt, mà thuế má vẫn chưa giảm, quả thực là khó khăn, khó trách La quận vương ngồi không yên. Chỉ diệt một Chung gia có thể đạt được cơ hội ba năm nhàn hạ, quả nhiên có lời, “Hoàng Thượng nói như thế nào?”

“Đương nhiên là đồng ý rồi.” Nhạc Hà Lễ đột nhiên lau nước mắt, “Từ sau khi Chung hoàng hậu qua đời, tinh thần Hoàng Thượng vẫn không tốt, mà người của Chung gia lại cố tình. Ôi, không nhắc tới chuyện này nữa.”

Thượng Tín lấy từ trong tay áo ra một tờ ngân phiếu nhét vào trong tay hắn, “Nhạc tổng quản vất vả.”

“Vương gia khách khí.” Hắn cười tủm tỉm đem ngân phiếu nhét vào trong lòng, “Vay nợ tài xin cáo lui.”

“Nhạc tổng quản đi thông thả.”

Thượng Tín đứng ở tại chỗ nhìn trời, lẩm bẩm nói, “Vì sao, cảm thấy có gì đó không đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Bước Từng Bước [Trung]

Hai ngày sau đó, theo như đề nghị của Nguyễn Đông Linh, có nên tham gia vào sự việc ở Xa Châu hay không, Phụng Tây Trắc cùng Hình Sư đã bàn bạc vài lần. Ngay cả Bát Đầu, Đại Đầu, Nhất Tự đều bị kéo đến dự thỉnh, cuối cùng nhất trí quyết định thử một lần.

Dù sao luận gia thế, uy danh, địa bàn, binh lực, tài phú, Lam quận vương không có chỗ nào không áp đảo Chung gia, Phụng Tây Trắc cũng đã tự mình trải qua thủ đoạn của phủ Lam quận vương, ba vị thế tử tuyệt đối không phải công tử bột chỉ có hư danh.

“Nhị đương gia dường như có nghi ngờ gì đó?” Hình Sư thấy sắc mặt của nàng như gặp nạn.

Phụng Tây Trắc thở dài, “Không biết vì sao, lại có cảm giác quái lạ.”

“Có lẽ trong cảm nhận của Nhị đương gia, vẫn chưa thể hoàn toàn tách mình khỏi Chung gia.” Hình Sư trầm ngâm nói, “Huống hồ, tuy rằng ban đầu chúng ta tính toán ẩn cư trong núi, nhưng rốt cuộc thì đó cũng không phải kế lâu dài, đến khi triều đình và giang hồ chiến loạn, thiên hạ không còn nơi an ổn, lúc đó chúng ta nên đi nơi nào.”

“Chỉ bằng chúng ta sang các quốc gia phía Tây tránh một chút, cũng nhân cơ hội du lịch một phen.”

“Nhi đương gia cho rằng các quốc gia đó sẽ dễ dàng tiếp nhận hơn trăm người xuất thân trong giang hồ như chúng ta sao?”

Phượng Tây Trác oán hận nắm vành tai, “Từ khi Tự Tại son sáng lập đến nay cũng đã mấy chục năm, sao rơi vào tay ta lại trở nên không hay ho như vậy?”

“Vận mệnh.”

“Ta ghét nhất cách nói vận mệnh.”

Hình Sư đương nhiên biết đây là kiệt tác của nữ nhi nhà mình, nhớ tới quyển sách vận mệnh mà Hình Hiểu Hiểu yêu thích không buông tay, thờ dài nói: “Người đời phàm tục, mấy kẻ có thể thông hiểu mệnh trời, phần lớn là vô căn cứ mà thôi.”

“Không phải có một Phế môn khiến thiên hạ nể sợ hay sao?” Nghĩ đến thế cục mà hiện nay Đại Tuyên gặp phải, Phế môn có thể coi là ‘có công lớn nhất’. Nếu không phải hần đang yên đang lành viết ra lời tiên đoán, cái gì mà ‘Thiên hạ phân tranh’, thì cục diện tranh giành có lẽ đã không phức tạp như hiện tại. Một chuyện khiến người trong thiên hạ lâm vào giao tranh hỗn loạn như vậy, đến tột cùng là vì sao Phế môn phải nói ra? Nếu là chuyện sớm hay muộn cũng sẽ phát sinh, như thế có nói hay không cũng xảy ra. Hần cần gì phải nhiều lời?

“Có lẽ, chỉ sợ thiên hạ không loạn.”

Nghĩ đến chuyện trên đời có một người, có thể lật tay làm mây, úp tay làm mưa, tùy tiện đem vận mệnh của chúng sinh xoay vần như thế, Phượng Tây Trác cảm thấy cả người phát lạnh: “Phế môn thật sự biết trước được tương lai sao?”

Hình Sư bị nàng hỏi hơi ngẩn ra, “Điều này có lẽ chỉ có người của Phế môn mới biết được.”

“..... Những người có khả năng trong thiên hạ, chỉ như cá diếc sang sông, chẳng lẽ ngưoi không muốn đứng ở chỗ cao nhất xem chúng sinh ở trong tay ngưoi chìm nổi?”

Lời nói của Phế nhân ngày hôm đó vẫn còn vang vọng bên tai, chẳng lẽ lời tiên đoán này thật sự xuất phát từ miệng của hần? Hay là hần đã tìm được truyền nhân, là truyền nhân của hần gây nên?

“Đúng rồi, chuyện này có nên thông báo với Đại đương gia một tiếng hay không?”

Phượng Tây Trác khẽ liếc hần một cái, “Hình tổng quản không phải luôn luôn thông báo mọi chuyện với hần hay sao?”

Khuôn mặt già của Hình Sư nóng lên, ho khan nói: “Ta đi ngay đây.”

Phượng Tây Trác đi lại lại trong phòng đi một hồi, quyết định sẽ thông báo với Chung lão. Cho dù rời đi, đối với vị lão nhân này nàng vẫn vô cùng kính trọng, huống hồ trên dưới Tự Tại son hơn một trăm người, quyết không có khả năng nói đi là đi, trong đó không thể không nhờ đến sự can thiệp của hần.

Trong hoa viên, Chung Túc gù lưng, cẩn thận kiểm tra từng khóm hoa. Một cành Mộc Cận trụ lụi đã héo rũ thành màu vàng, bị cắm ở trong đất, giữa những đoá hoa tươi diễm, trông hết sức thê lương.

Nàng thuận tay đem nhổ lên, cầm trên tay thương thức, “Còn trông nó làm cái gì?”

Chung Túc mũi hừ nói: “Đề người nào đó nhìn xem chuyện tốt mà mình làm.”

Nàng lè lưỡi làm mặt quỷ, “Thế để ta tìm chỗ đất khác trồng nó xuống.”

“Ngươi đến đây làm gì?”

“Hắc hắc, đến thăm ngài.”

Sắc mặt Chung Túc hòa hoãn lại.

“Thuận tiện nói lời từ biệt.”

Động tác của Chung Túc đột nhiên dừng lại, chậm rãi đứng thẳng người, “Quyết định rời đi rồi?”

“Đúng thế.”

“Là phủ Kiều Quận Vương hay là Lam quận vương?”

Phượng Tây Trác hơi ngẩn ra một chút, sau đó cười nói: “Giùng càng già càng cay. Lam quận vương phủ.”

“Con người của Lam Quyết sợ rằng không đơn giản như các ngưoi tưởng tượng,” Hần nói nửa câu, lại nuốt nửa câu, “Có điều, sau này phủ Lam quận vương do Tiêu Tấn làm chủ, có lẽ sẽ có một tình huống khác.”

“Tiêu Tấn ta đã gặp.”

Hắn phúi phúi quần áo, “Thấy thế nào?”

Lúc này hai người đối thoại, vứt bỏ lập trường của từng người, giống như bằng hữu nhiều năm, chỉ nhìn việc mà xét.

“Không được thân thiện như Chung lão đại.”

“Đó là đối trá khách sáo trên quan trường.”

“Ha ha, cho dù là giả, ít nhất cũng thoải mái.” Nàng cười cười.

Chung Túc thở dài nói: “Cũng bởi vì như vậy, thời đại này, những người thẳng thắn càng lúc càng ít.”

“Tiêu Tấn quyết không phải là loại người này.” Điểm ấy nàng có thể khẳng định, ruột hần cong chỉ có thể nhiều chứ không thể ít hơn so với Chung Chính. Sở dĩ hần không quá thân thiết với nàng, hơn nửa có lẽ là vì nàng còn chưa đủ tư cách để hần phí tâm tư đối trá.

“Hần là loại người như thế nào?”

Nàng nghĩ nghĩ, “Có chút giống Thượng Sí Bắc, nhưng lại không giống.”

“Bọn họ đều xuất thân từ vương phủ, lại cùng được liệt vào trong Tứ đại công tử, tất nhiên sẽ có điểm tương tự.”

“Nam Nguyệt Phi Hoa vốn không có.”

Chung Túc cười nói: “Đó là bởi vì trong Tứ đại công tử, vốn không có chỗ của hần.”

“Ồ?”

“Danh xưng Tứ đại công tử là do thiên hạ đệ nhất trại, tên gọi Đại Thoại trại định ra. Có điều lúc ấy đứng đầu Tứ đại công tử không phải Thượng Sí Bắc, mà là Kiều Dương Vương.”

“Hả?” Khuôn mặt xinh đẹp kiều ngạo tuyệt trần đột nhiên hiện lên trước mắt nàng.

“Đáng tiếc Hoàng đế không đồng ý, nên phải sửa lại.”

Phượng Tây Trắc kinh ngạc nói: “Hoàng đế còn lo cả chuyện này sao?”

“Hoàng Thượng là không thích Kiều Dương Vương cùng những công tử của các vương phủ khác được đặt chung một chỗ. Nhất là Lam quận vương phủ.”

Nàng suy nghĩ nửa ngày, nói: “Nhưng cho Nam Nguyệt Phi Hoa vào.....Đại Thoại trại hình như quá tùy tiện rồi.”

“Ha ha, Nam Nguyệt Phi Hoa là thái tử của Nam Nguyệt quốc lúc trước, thân phận địa vị cũng là không kém.” Hắn ngồi xổm xuống, vừa xem xét những đóa hoa, vừa nói, “Có điều tâm kế quá nặng, không phải là mối lương duyên thích hợp.”

Phượng Tây Trắc nghe nửa câu đầu vô cùng có lý, không ngừng gật đầu, nhưng nửa câu sau có chút không thoải mái, “Chung lão cũng để ý cả những chuyện này sao?”

“Ha ha, là ta sợ có tiểu cô nương không cảm lòng được.”

“Không cảm lòng được?” Nàng cổ quái hỏi lại, “Chung lão, ngài suy nghĩ nhiều quá.”

“Đến tuổi này của ta, mỗi ngày cũng chỉ có thể tưởng tượng chuyện có chuyện không.” Hắn thở dài, “Không giống người trẻ tuổi các ngươi có thể đi ra ngoài gây dựng sự nghiệp.”

Phượng Tây Trắc gãi gãi đầu, “Ta thà rằng ăn no chờ chết.”

“Hừ, không có tiền đồ.” Hắn quay đầu cười mỉa một câu, lại quay đầu nói, “Nếu mỗi người đều suy nghĩ giống ngươi, có lẽ thiên hạ đã thái bình.”

“Ừ, bởi vì tất cả mọi người đều chết đói, lấy ai tranh đoạt.”

Hắn ha ha cười to hai tiếng, chuyển đề tài, trầm giọng nói: “Nếu ngươi muốn đi đến Viễn Châu, tốt nhất là ngày mai.”

Nàng biết đằng sau những lời này tất có nguyên nhân, bởi vậy yên tĩnh chờ hắn nói tiếp.

“Chính nhi chuẩn bị ngày mai phát binh.”

Bên trong vườn vẫn là mùi hoa nức mũi như cũ, cảnh sắc như họa.

Mà thế giới bên ngoài vườn lại sắp bị gió tanh mưa máu bao phủ.

“Vâng.” Phụng Tây Trắc nghe được giọng nói của mình trầm đến không thể trầm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bước Từng Bước (Hạ)

Đêm đó, hơn trăm con ngựa tung vó phá tan sương đêm, từ cửa đông của Tổng thành chạy như bay mà đi, tới vài bên ngoài vài dặm, mới dừng bước.

Phụng Tây Trắc dẫn đầu đoàn người xoay người xuống ngựa nghỉ ngơi.

Thuộc hạ của Nguyễn Đông Lĩnh tuy rằng đều là cao thủ, nhưng chỉ có mười mấy người, xen lẫn trong người của Tự Tại sơn, cũng không gây chú ý nhiều. Hình Sư dựa vào một bên ngựa, im lặng quan sát nhất cử nhất động của bọn họ.

“Ngày mai Chung Chính sẽ chỉ huy quân lên phía bắc, cho dù phát hiện người không còn ở, cũng sẽ không lập tức phái người đi truy đuổi, người có thể yên tâm.” Phụng Tây Trắc uống nước xong, dùng tay áo lau miệng nói.

“Cho dù có đuổi theo cũng không sao cả.” Nguyễn Đông Lĩnh lơ đãng nói, “Có điều đi đến Miến châu có hai con đường, theo đường sa mạc hoặc từ đường Miệng Hồ băng qua sông, rồi đến Quyên châu. Nếu đi đường thủy sẽ tới Thường Tân, là phạm vi thế lực của phủ Kiều quận vương. Chọn hướng sa mạc lại phải vượt qua Tân Trang, tri phủ Tân Trang là em trai vợ của Trương Đa Văn.”

Vì đề kíp rồi đi trước khi Chung Chính phát động binh biến, bọn họ quyết định vội vàng, rất nhiều chi tiết còn chưa kịp thương lượng, cho đến tận lúc này mới có cơ hội nhắc tới.

Phụng Tây Trắc gãi gãi đầu nói: “Sa mạc, miệng Hồ, nghe tên đều chẳng tốt lành gì.” Đối với Thụy Châu, nàng thật sự không biết gì cả.

Hình Sư đứng lúc đi tới, “Nếu Trương Đa Văn liên thủ với phủ Lam quận vương, nói vậy sẽ không khó xử chúng ta.”

Phụng Tây Trắc nhớ tới khi ở thành Tùng Nguyên, Hàn Tái Đình ba lần bốn lượt ra tay giúp đỡ: “Phủ Kiều quận vương trước giờ không màng thế sự, có thể tin hay không?”

“Vô luận đi qua Miệng Hồ hay vẫn là sa mạc, đều phải đến thôn Châu Mai, chúng ta tới đó rồi tính tiếp.” Nguyễn Đông Lĩnh nói.

Phụng Tây Trắc nhìn nhìn sắc trời, “Cũng đúng, bây giờ vẫn nên tìm nơi nghỉ ngơi trước.”

Hình Sư chờ Nguyễn Đông Lĩnh tránh ra, mới nói: “Nhị đương gia hình như hơi mất hứng.”

Nàng kinh ngạc nói: “Trời tối như vậy lão vẫn có thể nhìn ra sao?”

“Lúc này khi Nhị đương gia cười ngựa không hăng hái giống thường ngày.” Hần nói hàm súc. Trước giờ nàng đều tự nhận khinh công hơn người, khi cười ngựa thường không an phận, chỉ có hôm nay vẫn ngồi ở trên lưng ngựa.

“Chỉ là cảm thấy có lỗi với Chung lão.” Tối nay đi thuận lợi như thế, hoàn toàn là nhờ Chung Túc mở sẵn một cánh cửa, nàng lại âm thầm, đem cả Nguyễn Đông Lĩnh đi theo.

Hình Sư an ủi: “Nguyễn Đông Lĩnh là người như thế nào, nếu ép quá dễ hấn phá cửa xông ra, chỉ sợ Chung gia cũng tổn thất thảm trọng, làm như thế mới là nhất cử lưỡng tiện.”

Phụng Tây Trắc thở dài: “Tại sao mà từ chức cũng khó như thế này.”

Mọi người đột nhiên trở nên xôn xao. Nhất là thủ hạ của Nguyễn Đông Lĩnh, lập tức cảm lấy vũ khí, bày trận địa sẵn sàng đón địch.

Hình Hiểu Hiểu ngồi ở trên ngựa, chỉ về phía trước, “Có người đến.”

Phụng Tây Trắc thả người nhảy lên cành cây, chỉ thấy trên đường nhỏ, ánh trăng sáng tỏ, chiếu rọi bóng ngựa như gió, hồng y như lửa, trong nháy mắt đã đến gần đoàn người.

Ngựa bị ghim lại hí dài một tiếng, người tới tơi cười tha thiết, “May mà không chậm, cuối cùng cũng coi như kịp đến tiễn đưa chư vị.”

Phượng Tây Trắc từ trên cây nhảy xuống: “Phù, làm ta sợ hết hồn, còn tưởng rằng ngươi cũng chuẩn bị chạy trốn.” Nếu ngay cả Nam Nguyệt Phi Hoa cũng đi rồi, ‘Sổ ngũ’ Chung gia chỉ còn lại một mình Chung Chính. Dù sao Thượng Sĩ Bắc đối với hắn, cùng lắm chỉ là đồng bọn hợp tác mà thôi.

Nam Nguyệt Phi Hoa nhú mày nhìn nàng, “Chẳng lẽ Trắc nhi muốn cùng ta đồng hành?”

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung ở trên người nàng. Phượng Tây Trắc vội vàng nói: “Ta thề với trời, tuyệt đối không có ý này!”

“Tốt xấu gì cũng quen biết một hồi, chẳng lẽ ngay cả đến lúc chia tay Trắc nhi cũng không hòa nhã một chút với ta được sao?” Hắn tỏ vẻ vô cùng ủy khuất.

Nguyễn Đông Linh thấy trên mặt Phượng Tây Trắc biến hóa năm màu, vội giải vây: “Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này ắt có cơ hội gặp lại, cần gì chấp nhất.”

“Có cơ hội không bằng hẹn ước.” Nam Nguyệt Phi Hoa ha ha cười, “Đến lúc đó người nào vì chủ nấy, có lẽ chỉ có thể gặp lại trên sa trường.”

Phượng Tây Trắc nghĩ đến loại khả năng này, nhất thời cảm thấy nam tử diễm lệ trước mắt này cũng không quá đáng sợ như trong tưởng tượng, chân thành nói: “Nam Nguyệt công tử ngày sau tuyệt đối nên thận trọng.”

Nam Nguyệt Phi Hoa hơi ngẩn ra, lập tức cười yếu ớt nói: “Không bằng Trắc nhi ở lại chăm sóc cho ta?”

“... Coi như vừa rồi ta chưa nói gì được không?”

“Ôi, uống cho mới tình thâm thiết, mà giai nhân lại vô tình, thật sự thật đáng buồn đáng thương.”

Phượng Tây Trắc nghe xong da gà rơi đầy đất, “Từ nay về sau chân trời góc biển, mọi người đều có tương lai riêng, quả thật là chuyện thật đáng mừng.”

Nam Nguyệt Phi Hoa thu lại nụ cười, im lặng nhìn nàng sau một lúc lâu, bỗng nhiên quay đầu ngựa, “Trương Đa Văn ti bỉ vô sỉ, không phải người có thể tin!” Tay phải vung lên, ngựa như mũi tên phóng ra, nghênh ngang rời đi.

Để mọi người ở tại chỗ im lặng.

Hình Hiểu Hiểu phá vỡ trầm tĩnh: “Ngần dậm đưa tiễn, Nam Nguyệt công tử quả nhiên là người si tình. Có lẽ về ngoài cả lo phát phơ kia, là vì che giấu nội tâm mệnh mong chân tình đi.”

Phượng Tây Trắc kinh ngạc nói: “Nam Nguyệt công tử mà ngươi quen biết cùng với Nam Nguyệt Phi Hoa mà ta biết là một người sao?”

Hình Hiểu Hiểu ảo não thở dài, “Cô cô thật không hiểu phong tình.”

“Bởi vì ta vô cùng yêu quý mạng nhỏ của mình.” Phượng Tây Trắc không để ý tới biểu tình tức giận của nàng, xoay người lên ngựa: “Chúng ta tiếp tục lên đường thôi.”

“Được!” Mọi người trong Tự Tại sơn đều ầm ầm đồng ý.

Nguyễn Đông Linh cũng gật đầu đuôi theo.

Hình Hiểu Hiểu chưa từ bỏ ý định, ruồi ngựa song song với Phượng Tây Trắc, “Cô cô thật sự không rung động sao? Hay là cô cô thích Thượng thế tử hơn?”

“...”

“Ta cảm thấy Thượng thế tử kia thoát nhìn có vẻ cao cao tại thượng, không dễ để thân cận đâu. Nam Nguyệt công tử tuy rằng quái dị một chút, nhưng nhìn nhiều cũng cảm thấy thuận mắt.”

“...”

“Hơn nữa hắn lại thâm tình với cô cô.”

Phượng Tây Trắc nhìn không được xen ngang: “Con mắt nào của ngươi nhìn thấy hắn thâm tình?” Ánh mắt mọi người đều như thế, vì sao nàng lại nhìn thấy đây về bốn cột trên tức?

“Hai con mắt đều thấy được.”

“... Ngươi nên đi tìm một vị đại phu chữa tật ở mắt đi.”

“Chẳng lẽ cô cô thích là Nguyễn...”

“Trời ơi, cứu mạng!” Phụng Tây Trắc kẹp chặt hai chân vào bụng ngựa, vội vàng phóng đi.

Hình Hiếu Hiếu liếc nhìn Nguyễn Đông Lĩnh ở bên trái, lại nhìn bóng lưng càng chạy càng xa của Phụng Tây Trắc, nghi ngờ trong lòng càng sâu.

*

Miền châu ở phía đông của Đế châu, chính là châu huyện đông đúc nhất trong toàn bộ bản đồ Đại Tuyền, phía bắc Thăng châu, phía nam Tiếp Quyên. Dưới mấy đời thống trị của Lam quận vương, vẫn mưa thuận gió hoà, dân chúng an cư lạc nghiệp.

Thượng Tín dẫn tám vạn năm ngàn đại quân từng nhóm xuất phát về phía đông. Nhóm thứ nhất do tả phó tướng Cổ Chuẩn mang một vạn binh canh giữ thành đi trước, hân mang một vạn Phiêu Kị binh, ba vạn lục binh ở giữa phối hợp tác chiến. Nhóm cuối do hữu phó tướng Vương Hùng dẫn ba vạn binh làm hậu quân, áp giải lương thảo và đồ quân nhu.

Ba ngày sau, Cổ Chuẩn đã đến ranh giới của hai châu.

Thượng Tín và binh lính còn đang cách Triệu Ân ba trăm dặm.

Trong quân trường oi bức như lửa. Rèm hai bên trường đều được vén thành chớp hình mái nhà, nhưng gió vẫn không thể lùa vào như trước.

Thượng Tín cầm khăn ướt lau mặt, ánh mắt lợi hại đảo qua nhóm quan tướng đang ngồi, “Nếu giờ phút này có người còn nghĩ Miền châu không đáng đề ý, có thể đứng dậy đi ra bên ngoài chạy năm mươi dặm, đợi tình tảo rồi lại bàn tiếp.”

Tuy hân còn trẻ tuổi, lại đi theo hai vị tướng quân có chức quan cao nhất Đại Tuyền là Viên Tự Không và Lục Minh chiến đấu không ít trận với Bắc Di, bởi vậy không ai dám khinh thường hân.

“Nếu không có ai cảm thấy trận này dễ dàng, vậy chúng ta sẽ bàn xem nó khó ở chỗ nào.” Miền châu có ba thành trì vững chắc nhất đó là Yên Lĩnh, Vân Thành và Đông Hằng. Địa thế của ba thành tạo thành hình tam giác, trông chừng lẫn nhau, Miền châu là chướng ngại thứ nhất cũng là lớn nhất.

Có quan tướng ngờ vực nói: “Khu vực Miền châu gần phía tây Đế châu nhất hình như là Truy Lạc.”

Thượng Tín liếc mắt nhìn hân một cái, “Nếu ngay cả Truy Lạc đều không đánh được, chúng ta vẫn nên sớm dẹp đường trở lại kinh thành nhận tội với Hoàng Thượng thì hơn.”

Quan tướng lập tức ngậm miệng.

“Trước tối nay, bốn vương muốn biết các vị sẽ đánh hạ ba thành này như thế nào!” Ngón tay Thượng Tín nặng nề đập vào vị trí của Yên Lĩnh, Vân Thành, Đông Hằng trên bản đồ.

Sau khi tan họp, phó tướng lưu lại một mình.

“Ba vạn binh mã của phủ La quận vương đã rời khỏi Tần châu, tiến vào Tân Ung.”

Thượng Tín nói: “Thật nhanh. Phía Tân Ung thế nào rồi?”

“Vẫn không có động tĩnh gì.”

Hân trầm ngâm không nói.

Phó tướng lại nói: “Chung Chính cũng lĩnh một vạn nhân mã rời khỏi Tổng thành, đi đến Tân Ung nghênh chiến trước.”

Thượng Tín nhú mày nói: “Một vạn chống ba vạn, còn không ở thành trì của chính mình? Đầu hân bị đá đập vào sao?” Chung Chính cũng không phải kẻ là lỗ mãng đến không biết trời cao đất rộng, trong chuyện này che dấu điều gì đây? “Trương Đa Văn đâu? Vẫn đang mất đi mày lại với Tiêu Tấn sao?”

“Đám người Tiêu Tấn dường như đã rời khỏi Tùng Nguyên.”

Thượng Tín gật đầu nói: “Cũng nên như thế, cháy ở nhà, hiểu từ nửa đường như hân cũng nên đi cứu hoá. Hừ, bốn vương thực muốn nhìn một chút rốt cuộc hân có mấy cân mấy lượng.”

“Mặt khác, Nguyễn Đông Lĩnh lại không đồng hành với Chung Chính, dường như đã rời khỏi Tổng thành.”

“Nguyễn Đông Lĩnh? Thế những người khác thì sao?”

Phó tướng sùng sốt một chút, mới nói: “Nam Nguyệt Phi Hoa vẫn đi theo Chung Chính.”

“Còn nữa?”

Phó tướng suy nghĩ nửa ngày, mới giật mình nói: “Đám người của Tự Tại sơn... Có lẽ cũng đồng hành cùng.” Trên thực tế, trong tình báo căn bản không

nhắc đến những người này.

Thượng Tín giật giật khóe miệng, “Một đám ngu ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cá Cẩn Câu (Thượng)

Châu Mai thôn cách Tân Trang hơn một trăm năm mươi dặm, cách Miệng Hồ hơn trăm dặm, xây ở dưới chân núi Ngụy Sơn, dựa vào Ngụy Sơn.

Khi đám người Phụng Tây Trắc đến bên ngoài thôn, đã là ngày thứ ba Chung Chính rời khỏi Tống thành.

“Má ơi, cuối cùng cũng nhìn thấy nhà ở.” Đại Đầu hưng phấn khiến miếng lương trong tay rơi xuống đất, “Đã lâu chưa được ăn cơm nóng rồi.”

Bát Đầu ở một bên dội vào một gáo nước lạnh: “Hừ, trừ phi ngươi vào cướp, nếu không đừng mơ có cơm ăn.”

Đại Đầu cá giận nói: “Ngươi có ý gì? Ta là loại người tùy tiện ra tay, động tý là đánh cướp người khác sao?”

Bát Đầu che miệng cười nói: “Chuyện này ai biết được?”

Hình Sư giả ho một tiếng nói: “Hết thầy nghe theo phân phó của Nhị đương gia.”

Phụng Tây Trắc ở trên ngựa đuổi đuổi thất lưng, “Ta và Đại Nguyên vào bên trong xem xét tình hình, các ngươi ở tạm bên ngoài này.” Hơn một trăm người cưỡi ngựa đeo đao cùng nhau vào thôn, cho dù không phải cướp cũng giống cướp.

Hình Hiếu Hiếu buồn bực lắm bậm nói: “Đã chuyển sang xưng hô Đại Nguyên rồi.”

Phụng Tây Trắc mới vừa đi hai bước, trở lại gõ đầu nạng một cái, “Dài dòng, còn không mau đuổi theo.”

Châu Mai thôn là đầu mối của Thụy Châu, thường có thương nhân lui tới, bởi vậy người trong thôn thấy có người lạ tiến vào cũng không sợ hãi, còn có mấy cửa hàng buôn bán chạy ra đường kéo chuyện làm ăn.

Phụng Tây Trắc chọn một quán rượu nhỏ cách cửa thôn không xa để dừng chân.

“Làm ăn có vẻ không được tốt lắm.” Nàng nhìn chỗ ngồi thừa thớt.

Tiểu nhị thần bí nói: “Nơi này chủ yếu dựa vào Tân Trang, khách bình thường đều là thương nhân. Nhưng nhiều ngày nay thế cục căng thẳng, người qua lại tự nhiên cũng ít đi.”

Phụng Tây Trắc ra vẻ giật mình hỏi: “Thế cục căng thẳng? Không thể nào, chẳng lẽ Bắc Di đánh tới Thụy Châu rồi?” Thụy Châu nằm ở phía nam của Đại Tuyền, nếu Bắc Di đánh đến nơi đây, tương đương đã đánh hạ toàn bộ giang sơn Đại tuyền.

Tiểu nhị cũng đang nhàm chán, nghe vậy lập tức mở miệng, “Khó trách khách quan không biết, việc này rất cơ mật, nếu không phải ta có ở họ hàng ở Tân Trang có lẽ cũng chẳng hay biết gì.”

“Chẳng lẽ có liên quan gì đến Tân Trang sao?” Phụng Tây Trắc và Nguyên Đông Linh liếc mắt nhìn nhau, không phải là cuộc đấu sức của ba thế lực: La quận vương, Chung gia và hoàng đế sao? Tại sao lại can hệ đến Tân Trang? Sau lưng Tân Trang là Trương Đa Văn, sau lưng Trương Đa Văn là phủ Lam quận vương, chẳng lẽ Tiêu Tấn cũng nhúng chân vào trong rồi?

Sương mù đứng là càng lan càng lớn.

“Đúng là có liên quan đến Tân Trang. Nghe nói đề đốc đại nhân đang điều binh ở Tân Trang, dường như muốn đi đánh giặc.” Ngoại trừ hai châu Thích, Thắng của Đại Tuyền có chiến hòa cùng Bắc Di, còn lại những châu phủ khác đã an cư hơn mười năm, rất nhiều thanh niên giống như tiểu nhị này chưa từng chứng kiến chiến tranh, không biết chiến tranh tàn khốc, sinh linh oán than là thế nào, bởi vậy nhắc tới hai chữ đánh giặc, trên mặt khó nén hưng phấn.

Hình Hiếu Hiếu hỏi: “Đánh ở nơi nào?”

Tiểu nhị cười gượng nói: “Chuyện này tiểu nhân cũng không biết.”

Nguyễn Đông Linh lại hỏi: “Điều động bao nhiêu binh mã?”

Tiểu nhị đưa tay ra một vòng lớn, “Có lẽ rất nhiều đi.”

Phượng Tây Trắc lấy vài đồng tiền nhét vào trong tay hắn, “Đa tạ tiểu nhị ca.”

Tiểu nhị được thưởng, mặt mày hớn hở rời đi.

“Đề đốc đại nhân không phải là Trương Đa Văn sao? Hắn điều binh... chẳng lẽ là nể tình đều là người Thụy Châu nên ra tay giúp Chung Chính?” Hình Hiểu Hiểu phán đoán.

Phượng Tây Trắc lắc đầu, “Theo như ý tứ của Thượng Sí Bắc, hắn và Chung lão đại chỉ giả đánh, cốt yếu ở Tân Ung. Cho dù Trương Đa Văn muốn thò một chân vào, cũng không có nơi để thò. Hơn nữa hắn thân là đề đốc Thụy Châu lại chỉ huy quân tiến vào Tân Ung, tương đương với tội mưu phản.”

“Có lẽ không ra khỏi Thụy Châu.” Nguyễn Đông Linh nói.

“Vậy càng kỳ quái, theo như hành trình, Chung lão đại hẳn là đã đến biên giới giữa Tân Ung và Thụy Châu, quân của phủ La quận vương căn bản không tiến vào Thụy Châu, như thế Trương Đa Văn đánh ai? Chẳng lẽ... Kiều quận vương?” Phượng Tây Trắc bị kết luận của chính mình dọa cho nhảy dựng.

Hình Hiểu Hiểu đưa tay làm thế chém đầu: “Có lẽ là do Trương Đa Văn chịu đau khổ dưới trướng của Kiều quận vương nhiều năm, trong lòng sinh oán hận. Hiện tại rốt cục tìm được tòa núi to như phủ Lam quận vương, vừa vặn mượn cơ hội Chung gia và phủ La quận vương đại loạn để đục nước béo cò, tận diệt phủ Kiều quận vương. Nếu đúng như vậy, thật đúng là phản kích.”

Phượng Tây Trắc háp háy mắt nói: “Phủ La quận vương cùng Chung gia đánh nhau ở Tân Ung, thế Trương Đa Văn tại sao lại chạy đến Thụy Châu đục nước béo cò?”

Hình Hiểu Hiểu bị hỏi cứng lại, hồi lâu mới nói: “À, nếu Trương Đa Văn thật sự nghĩ như vậy, có lẽ là hắn rất ngốc!”

“Chúng ta đặt giả thiết lại một lần nữa. Hiện tại có hai nơi có thể trở thành chiến trường, một là Tân Ung giữa phủ La quận vương cùng Chung gia, một là Thụy Châu chỗ của Trương Đa Văn...” Phượng Tây Trắc nghĩ nghĩ, đối thủ của Trương Đa Văn trừ Kiều quận vương ra, căn bản tìm không tìm thấy người thứ hai.

Nguyễn Đông Linh nói: “Có một vấn đề ta vẫn không nghĩ ra.”

“Cái gì?”

“Vì sao Trương Đa Văn phải gia nhập phủ Lam quận vương?”

Phượng Tây Trắc suy tư nói: “Có lẽ coi trọng Tiêu Tấn?”

“Tiêu Tấn và Thượng Sí Bắc người đều đã gặp, cảm thấy thế nào?”

“Này... mỗi người mỗi vẻ?” Thượng Sí Bắc có thể liên hợp với Chung gia, cướp lấy Tân Ung cũng không phải người tầm thường.

Nguyễn Đông Linh nói: “Khoảng cách từ Thụy Châu, Tân Châu đến Tân Ung so với khoảng cách từ Miến Châu đến Quyên Châu không cách biệt nhiều, nhưng trên thực tế, diện tích của Tân Ung nhỏ hơn Quyên Châu nhiều. Nói cách khác, Trương Đa Văn cách phủ La quận vương gần hơn nhiều. Đây là thứ nhất.” Hắn nói tiếp, “Thứ hai, Miến Châu giáp ranh trực tiếp với Đề Châu, có nghĩa là bất cứ lúc nào hoàng đế cũng có thể tấn công Miến Châu. Mà trung gian Tân Châu và Đề Châu là Đại Ung.”

Phượng Tây Trắc tiếp lời của hắn: “Nói cách khác, theo như địa hình, Trương Đa Văn gia nhập vào phủ La quận vương càng có lợi và an toàn hơn.”

Nguyễn Đông Linh gật đầu nói: “Đúng thế.”

Hình Hiểu Hiểu xen mồm nói: “Thế vì sao Trương Đa Văn lại bỏ qua phủ La quận vương mà chọn phủ Lam quận vương?”

Phượng Tây Trắc nhíu mày nói: “Không đúng. Trương Đa Văn gia nhập phủ Lam quận vương cũng chỉ là đoán, chưa ai chứng thực.” Bởi vì lúc ấy đám người Tiêu Tấn thường xuyên ra vào Trương phủ, cho nên mới suy đoán điều này, hiện tại cần thận phân tích, nhưng lại cảm thấy suy đoán có chút hồ đồ.

Hình Hiểu Hiểu nói: “Có ý gì? Ý là nói sau lưng Trương Đa Văn không phải phủ Lam quận vương? Hắn hành động một mình?”

Phượng Tây Trắc nghe thấy Hiểu Hiểu đột nhiên cao giọng, vội vàng kéo tay áo của nàng: “Những điều này chỉ là chúng ta đoán mà thôi. Có điều Tân Trang không thể đi.” Bọn họ chuẩn bị đầu nhập vào phủ Lam quận vương, vốn tưởng sẽ thành cộng sự với Trương Đa Văn, qua Tân Trang để như trở bàn tay, hiện tại xem ra, kết quả khó liệu.

Ba người thảo luận nửa ngày cũng không có kết quả, đành phải vội vàng ăn chút đồ, lại mua mấy thêm mấy lồng bánh bao nóng, mới ra bên ngoài thôn.

Ngoài thôn một đám người đã chờ đến dài cổ.

Hình Sur một bên dặn bọn họ phân phát đồ ăn, một bên hỏi thăm tình hình.

Phượng Tây Trắc nói lại tình hình cụ thể, cũng không quên nhắc đến các loại khả năng thảo luận được.

Hình Sur nghe xong trầm ngâm một hồi nói: “Nói cách khác, nếu Trương Đa Văn có thể suy nghĩ chuyện nương nhờ Tiêu Tấn, cũng có thể suy nghĩ đến chuyện gia nhập vào phủ Lam quận vương có thực lực tương xứng, thậm chí còn ưu việt hơn phủ La quận vương.”

Nguyễn Đông Lĩnh nghe vậy nhìn Phượng Tây Trắc, xoay người lên ngựa, “Thời gian không còn sớm, lên đường quan trọng hơn.”

Hình Hiểu Hiểu nói: “Tuy rằng Tân Trang không an toàn, nhưng đường Miệng Hồ cũng chưa chắc đã nguy hiểm.”

Bát Đầu cười nói: “Tân Trang là mười phần mười nguy hiểm, còn Miệng Hồ vẫn có năm phần mười an toàn.”

Hình Hiểu Hiểu nghĩ một chút, dùng sức vuốt cằm nói: “Có lý.” Quay đầu nhìn Phượng Tây Trắc còn đứng tại chỗ, hô lên: “Cô cô, mau đi.”

Phượng Tây Trắc đáp một tiếng, lên lưng ngựa.

Câu nói kia của Hình Sur thật ra chỉ nói một tầng, mà còn có một tầng nữa: Nếu Trương Đa Văn đầu quân cho phủ La quận vương, như thế đối với Thượng Sĩ Bắc mà nói, có Chung gia hay không sẽ không còn quan trọng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngủ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cá Cẩn Câu [Trung]

Từ Châu Mai thôn đến Thường Tân, khoảng chừng hơn ba trăm dặm, đám người Phượng Tây Trắc chạy cả ngày lẫn đêm, cũng phải ba ngày mới đến.

Nhìn cảnh tượng thành cao ngất, binh lính tinh thần sáng láng, cùng dân chúng nói chuyện có lễ, một mảnh hoà thuận vui vẻ trước mắt, Hình Hiểu Hiểu không khỏi lẩm bẩm: “Đây là Thường Tân.”

So với dân chúng Tùng Nguyên như mất đi sức sống, dân chúng Tống thành luôn bận bịu, dân chúng Thường Tân dường như quá nhàn nhã thoải mái.

“Người trong thiên hạ rộn ràng vui vẻ, thân cận như người trong một nhà. Kỳ thật lại vẫn phân chia ra công – nông – thương, các nghề nghiệp này, tương sinh tương dưỡng với nhau.” Bát Đầu nhẹ giọng thì thầm.

Đại Đầu gãi da đầu, “Lại nói linh tinh cái gì thế.”

Bát Đầu chế cười nói: “Người vô học không hiểu.”

Phượng Tây Trắc vỗ vỗ tay, đánh thức mọi người còn đang chìm trong ngưỡng mộ, “Chúng ta, dường như là đi ngang qua nơi này.”

Hình Hiểu Hiểu kéo quần áo của nàng, “Ồ lại chỗ này cũng không tệ.”

Nguyễn Đông Lĩnh quay đầu nhìn nàng một cái, lại chuyển hướng Phượng Tây Trắc, “Thường Tân xưa nay được coi là tòa thành bài xích những thứ từ bên ngoài nhất của Đại Tuyên, nếu người muốn lưu lại, phải được sự cho phép của dân chúng toàn thành.”

Đang nói chuyện, vài binh lính thủ thành đã đi về phía bọn họ, xem sắc thái trong con ngươi của bọn họ, hoàn toàn không còn vẻ hiền lành lúc nãy, “Người tới là người nào?” Tay phải đã khoát sẵn lên chuôi đao.

Phượng Tây Trắc nhíu mày nói: “Người qua đường.”

Ánh mắt binh lính thủ thành đảo qua hơn một trăm người phía sau nàng, “Hơn một trăm người mang binh khí qua đường?”

“Có ai quy định mang binh khí sẽ không thể đi cùng nhau sao?” Hình Hiểu Hiểu bị thái độ trước sau như hai người khác nhau của hắn đã kích đến kinh ngạc.

Binh lính thủ thành không để ý tới khiếu khích của nàng, cười lạnh nói: “Bằng hữu, mặc kệ người có chủ ý gì, nếu ta là người, sẽ lập tức trở về. Thường Tân không phải chỗ như trong tưởng tượng của các người.”

Nguyễn Đông Lĩnh nói: “Chúng ta muốn đến Miệng Hồ.”

Binh lính thủ thành quay đầu đánh giá Phụng Tây Trắc một lúc lâu, đột nhiên nói: “Ngài chính là Nhị đương gia của Tự Tại sơn?”

Phụng Tây Trắc nhất thời được quan tâm mà kinh sợ, thì ra thanh danh của nàng đã lan xa đến Thường Tân? “Đúng thế.”

Binh lính thủ thành nhẹ nhàng thở ra, “Xin Phụng Nhị đương gia thứ lỗi. Đã nhiều ngày nay chung quanh thành xuất hiện thổ phỉ, cho nên vừa rồi mới đắc tội.”

“Có thổ phỉ nhằm vào Thường Tân?” Hình Hiểu Hiểu điển hình là kiểu người vết sẹo lành thì quên đau, lập tức bỏ qua xung đột vừa rồi, kinh ngạc nói, “Bọn chúng ăn gan hùm mật gấu ư?” Luận cường đạo, Tự Tại sơn nói thiên hạ thứ hai, thì thiên hạ thứ nhất sẽ không có. Cho dù là năm đó Tự Tại sơn còn trong thời kì cường thịnh, cũng chưa từng có ý định đánh đến Tân Ung. Hiện tại lại có thổ phỉ dám khơi dòng nơi này, chuyện này thật sự là... làm người ta tức giận.

Phụng Tây Trắc xoa xoa cái mũi, “Làm sao mà ngươi biết ta là Phụng Tây Trắc?” Thổ phỉ có chủ ý đánh đến Thường Tân là chuyện của hai bên bọn hắn, hiện tại các nàng thật sự không có tinh lực xen vào việc của người khác.

Binh lính thủ thành lấy từ trong lòng ra một tờ giấy, bên trên rõ ràng vẽ chân dung của nàng.

Phụng Tây Trắc cảm thấy ánh mắt dò hỏi của đám người Hình Sư, lập tức làm sáng tỏ: “Ta tuyệt đối chưa từng làm việc gì có lỗi với phủ Kiêu quận vương và Thường Tân.” Nàng cầm lấy tờ giấy kia, sau đó đặt ở mặt bên cạnh so sánh, “Cũng không phải rất giống, ta rõ ràng xinh đẹp hơn.”

Binh lính thủ thành mỉm cười nói: “Nhị đương gia đừng khản trương, đây là bởi vì tổng quản đại nhân sợ chúng ta không nhận ra được khách quý, cho nên tự tay vẽ, ai ngờ vẫn đường đột.”

Phụng Tây Trắc trầm nghĩ, tổng quản trong lời nói của hắn tất nhiên là Hàn Tái Đình, chỉ là không biết hắn làm thế nào biết được bọn họ sẽ đến.

Vấn đề này đã bị Nguyễn Đông Linh hỏi ra khỏi miệng, “Tại sao Hàn tổng quản biết được chúng ta sẽ đến?”

“Chuyện này tiểu nhân cũng không biết, xin mời chư vị theo ta đến quận vương phủ gặp tổng quản đại nhân.”

Phụng Tây Trắc liếc nhìn hai bên. Hình Sư biết Hàn Tái Đình ở Tùng Nguyên từng ra tay giúp đỡ, bởi vậy âm thầm gật đầu đồng ý. Nguyễn Đông Linh từ chối cho ý kiến.

Nàng cười cười, “Vây nhờ vị tiểu ca này dẫn đường.”

Hơn một nửa thành Thường Tân là núi, bởi vậy phủ Kiêu quận vương cũng xây ở trên núi.

Đám người Phụng Tây Trắc nhìn tòa nhà nguy nga cao ngất, dựa núi xuyên thẳng mây xanh trước mặt, không hẹn đều phát ra tiếng tán thưởng.

Cửa đầu tiên vào quận vương phủ là ở chân núi, phía sau là đường núi uốn lượn. Đi ở trên đường, tiếng chuông to rõ không dứt, hương hoa cỏ lẩn quẩn quanh mũi, lo sâu nhất thời đều tan biến hết, tâm hồn giống như được thả tự do.

Mọi người bắt tri bắt giác đi đến cánh cửa thứ hai.

Binh lính thủ thành áy náy nói: “Tiểu nhân chỉ có thể đưa đến nơi đây, còn xin các vị tự mình đi vào.”

Đám người Phụng Tây Trắc lại cùng hắn khách khí vài câu, đến khi xoay người, đã thấy cánh cửa thứ hai chậm rãi mở ra, một lão nhân mặc hoàng bào ở phía sau cửa mỉm cười mà đứng.

“Hàn tổng quản.” Phụng Tây Trắc bước lên nửa bước, ôm quyền nói, “Đã lâu không gặp.”

Hàn Tái Đình cúi thấp người, “Lão phu phụng mệnh quận vương cung kính bồi tiếp các vị.”

“Quận vương làm sao biết chúng ta sẽ đến?” Nàng hỏi ra tiếng lòng của mọi người.

Hàn Tái Đình cười yếu ớt nói: “Chư vị không phải muốn đến Miễn Châu sao?”

Phụng Tây Trắc cười nói: “Hàn đại tổng quản có thể đi đoán mệnh được rồi.”

Hàn Tái Đình nghiêng người nói: “Mời.”

Phụng Tây Trắc đi ở cạnh người hắn, “Đến Miễn Châu có hai con đường, làm sao mà ngài biết chúng ta nhất định qua Miệng Hồ?”

“Luôn luôn có năm phần cơ hội.”

Phụng Tây Trắc đột nhiên đặt tay lên bờ vai của hắn, Hàn Tái Đình mỉm cười không tránh: “Ngài có cảm thấy, mình đối xử với Tự Tại sơn không tệ hay không?”

Hàn Tái Đình thành thật nói: “Cảm thấy.”

“Nói thẳng ra là, ngài sẽ không hại chúng ta?”

“Chuyện này khó nói.”

Phượng Tây Trắc nhìn nhìn phía sau, “Những người phía sau này của ta cũng không phải ngồi không.”

“Thật có lỗi, phủ Kiều quận vương chỉ cung cấp đồ chay.”

Phượng Tây Trắc chớp chớp mắt trái nói: “Như vậy cuộc sống của chúng ta sẽ rất khó quá.”

Hàn Tái Đình chớp chớp mắt phải nói: “Dù sao chỉ ăn một chút, nhẫn nhịn vượt qua.”

Vừa nói vừa cười, đã đi tới cánh cửa thứ ba.

Cửa là rộng mở.

Phượng Tây Trắc nhìn thấy điện xá kim bích huy hoàng ở phía sau chính là tòa nhà nguy nga khi nhìn thấy dưới chân núi, cảm khái nói: “Xa xỉ.” Đến gần xem lại hùng tráng mỹ lệ, khí phái phi phàm, làm người ta không thể không cảm thán người xây dựng tài nghệ xuất chúng.

“Xây dựng sau khi Thuận đế thoái vị, đã hơn mười năm.”

Phượng Tây Trắc chụp đầu nói: “Kiều quận vương đòi thứ nhất là Thuận đế mà, khó trách.”

Đi theo hán xuyên qua quần điện, phát hiện dọc đường đi không có mấy bóng người: “Phủ Kiều quận vương quả nhiên rất thanh tịnh.”

Hàn Tái Đình nói: “Thân ở hồng trần, nơi nào thanh tịnh.”

Bát Đầu ở phía sau xen mồm nói: “Tâm bất nhiễm trần, khắp nơi thanh tịnh.”

Hàn Tái Đình thoáng nhìn phía hán tán thượng, “Tự Tại sơn quả nhiên ngoa hồ tàng long, cao nhân xuất hiện ló ló.”

Hình Hiểu Hiểu tiếc nuối nói: “Vừa rồi ta cũng định nói câu kia.”

Phượng Tây Trắc ái ngại nhìn Hàn Tái Đình: “Thật ra là vàng thau lẫn lộn.”

Phía sau quần điện, là một mảnh đất trống.

Phượng Tây Trắc chỉ vào biển hoa màu trắng, “Kia là cái gì?”

“Hoa mai.”

“... Hiện tại hình như là trung tuần tháng sáu.”

Hán chỉ vào biển hoa, “Hoa mai đang nở rộ.”

“Có thể trồng hoa mai tháng sáu, mới là cao nhân chân chính.”

Hàn Tái Đình nói: “Đã từng nghe câu ‘áo trắng không dính bụi, duy lưu hương phù dung’ chưa?”

Phượng Tây Trắc ồ một tiếng, lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua.”

Hàn Tái Đình yên lặng ngậm miệng.

Nàng cảm thấy trong mắt hán có chút mất mát.

“Ta dẫn mọi người đi xuống nghỉ ngơi.” Hán xoay người đi về phía trước.

Hình Sư giữ chặt tay áo Phượng Tây Trắc, nhẹ giọng nói: “Áo trắng không dính bụi, duy lưu hương phù dung là chỉ năm đó Hoàng phu của Thuận đế.”

Phượng Tây Trắc thề lưỡi. Hoa mai này sẽ không phải là hán trồng chứ? Từ Thuận đế đến Hoành đế, Tĩnh đế, Linh đế đến đương kim hoàng đế, như thế hẳn là rất nhiều năm rồi. Nàng bước nhanh đuổi kịp Hàn Tái Đình, “Vì sao ngài mang chúng ta tới nơi này?”

“Đi thăm.”

Phượng Tây Trắc vỗ vỗ bả vai hán, “Ngài quả thật là chu đáo với khách.”

Đêm đó đám người Phượng Tây Trắc ở lại phủ Kiều quận vương một đêm, ngày thứ hai được Hàn Tái Đình tự mình đưa xuống núi.

“Chúng ta đến rồi rồi đi nhanh chóng như vậy, không gặp quận vương không sao chứ?” Nếu nói ngày hôm qua lúc lên núi Phượng Tây Trác còn có chút khó hiểu, thì hiện tại nàng hoàn toàn mờ mịt. Chẳng lẽ thật sự chỉ là vì giúp nàng tiết kiệm chút tiền ở khách điểm?

Hàn Tái Đình nói: “Kiều quận vương có nơi ở khác.”

Phượng Tây Trác nói: “Nhưng ngày hôm qua không phải ngài nói phụng mệnh của quận vương...” Chẳng lẽ khu kiến trúc to lớn ở trên núi là nơi Kiều quận vương chuyên dùng để tiếp đãi khách sao? Nàng ngơ ngác đầu nhìn lại.

—— Kiều quận vương thật sự rất quên mình vì người.

Hàn Tái Đình cũng không giải thích, “Chuyến đi Miển châu lần này trên đường cẩn thận.”

Phượng Tây Trác xấu hổ hạ giọng nói: “Thật ra ngày hôm qua ta còn tưởng rằng ngài sẽ mời chào chúng ta.”

“Quận vương rời xa chốn thị phi đã lâu, đã sớm coi nhẹ chuyện đời.”

Con người Phượng Tây Trác chuyển động, “Quận vương, Kiều quận vương... Chẳng lẽ quận vương trong miệng ngài không phải là Kiều quận vương hiện tại.” Nhớ tới ngày hôm qua hần nhắc tới câu áo trắng bắt nhiễm bụi trần, nàng không thể không liên tưởng như thế.

“Nếu Nhị đương gia đã muốn đi Miển châu, cần gì phải xen vào việc này.”

Phượng Tây Trác tự biết hỏi quá nhiều, cũng pha trò theo hần: “Đúng thế đúng thế.”

Hàn Tái Đình đưa bọn họ đưa tới cánh cửa thứ nhất dưới chân núi, ôm quyền nói: “Đưa quân ngàn dặm, cũng phải từ biệt. Thứ cho không tiễn xa được.”

Phượng Tây Trác quen biết hần không lâu, lại coi như người có thể tin, biết vậy nên lưu luyến không rời, “Lần sau ta còn đến.”

Hàn Tái Đình cười nói: “Lúc nào cũng hoan nghênh, chỉ cần nói một tiếng với binh lính coi thành là được.”

Phượng Tây Trác hiếu kỳ nói: “Bọn họ làm thế nào thông báo cho ngài?” Binh lính thủ thành lúc ấy rõ ràng đi cùng bọn họ, như thế nào nhanh như Hàn Tái Đình đã nhận được tin tức, chờ ở cánh cửa thứ hai.

“Lòng hiếu kỳ của Nhị đương gia vẫn chưa hết.”

“Không phải có câu ‘sống đến già học đến già’ sao.”

Hần chỉ lên trời, “Người đi bằng hai chân, sao có thể so với chim bay trên trời.”

“Thì ra là chim bồ câu.”

Binh lính thủ thành đã dẫn người dắt ngựa của bọn họ lại đây.

Hàn Tái Đình thấy nàng còn đứng ở tại chỗ không động, nhân tiện nói: “Sắc trời không còn sớm, tiếp tục trì hoãn, chỉ sợ không tìm được chỗ dừng chân.”

Phượng Tây Trác khẽ thở dài, nhảy lên ngựa lưng, chấp tay với hần nói: “Lòng tốt của ngài và quận vương, sau này nếu có cần Phượng Tây Trác hỗ trợ chuyện gì, cứ việc phân phó!”

Hàn Tái Đình nghe lúc đầu nàng nói chuyện còn giống như tiểu nữ từ mười sáu mười bảy tuổi, đảo mắt lại như trở thành nữ hiệp giang hồ, không khỏi bật cười nói: “Tự nhiên ghi khác.”

Đám người Nguyễn Đồng Lĩnh cũng hướng hần nói lời từ biệt.

Về mặt của hần lại có chút lãnh đạm.

Tạm biệt Hàn Tái Đình, đám người Phượng Tây Trác ra khỏi cửa bắc, chuyển hướng đi về phía Miệng Hồ.

Trên đường, Hình Sư cân nhắc nói: “Hành động của Hàn Tái Đình thật khiến người ta đoán không ra ý đồ.”

Đại Đầu kêu lên: “Ta cảm thấy hần chỉ giống như là tiếp đãi bằng hữu phương xa đến.”

Bát Đầu cười lạnh nói: “Vô sự lấy lòng, không gian cũng là đạo. Nếu người tiếp tục gây thơ tin tưởng bộ mặt dối trá của những người đó, sớm hay muộn cũng bị bán đi giúp người ta kiếm tiền.”

Phượng Tây Trác ở một bên nghe được nhũ mảy. Có điều mặc dù nàng không ủng hộ cách nói của hần, trong chốc lát cũng tìm không được lý do để giải thích hành vi của Hàn Tái Đình, đành phải nói: “Thiên hạ vẫn có người hiếu khách, thích kết giao bằng hữu bốn phương.”

Nguyễn Đông Linh nói: “Có thể thế hệ trước của Tự Tại sơn có người quen biết với Kiều lão quận vương.” Hẳn dùng là lão quận vương.

Phượng Tây Trắc bỗng nhớ tới truyền thuyết Phế môn. Năm đó sau khi Thuần đế thoái vị, Phế môn cũng biến mất vô tung, cho dù vài vị hoàng đế sau này tìm kiếm như thế nào cũng không thể tìm ra. Cho đến vài năm trước, truyền nhân của Phế môn đột nhiên hiện thân, tuyên bố lời tiên đoán. Nếu vị quận vương trong lời nói của Hàn Tái Đình thật sự là Hoàng phu của Thuần đế, như thế hẳn có thể biết chuyện truyền nhân của Phế môn năm đó đột nhiên mất tích, thậm chí biết nội tình Phế môn biến mất cũng nên.

Có điều phụ thân của Mộ Tăng Nhất là một trong những người ít ỏi biết được bí mật của Phế môn, vị Kiều lão quận vương kia làm thế nào biết được đây. Nếu hẳn không biết, cần gì phải tỏ vẻ kính trọng với Tự Tại sơn?

Hình như lại là một cái ngõ cụt.

Lỗi tai truyền đến tiếng cảm thán của Hình Hiểu Hiểu, “Nghe nói lúc trước sau khi Thuần đế qua đời, Kiều quận vương cả đời không cưới vợ, ngay cả người thừa kế cũng là giao cho con nuôi.”

Đại Đầu nói: “Hoàng phu còn có thể cưới vợ sao? Ngươi thấy hoàng hậu nào tái giá chưa? Loại chuyện như thế này quyết không có khả năng làm quang minh chính đại, nói không chừng là vụng trộm cưới, sinh con, sau đó lại nói là con nuôi.”

“Ngươi nói vậy, có người nhìn thấy linh hồn Thuần đế sau khi chết lơ lửng quanh quần bên người Kiều quận vương, còn cùng hắn nói chuyện phiếm uống trà. Nếu Kiều quận vương có nữ nhân khác, Thuần đế đã sớm đi đầu thai.”

“Loại này chuyện ma quỷ này ngươi cũng tin.” Đại Đầu cười to nói, “Còn có người nói Thuần đế không phải chết, mà là cùng nam nhân khác bỏ trốn, chẳng lẽ ngươi cũng tin?”

Hình Hiểu Hiểu tức giận đến ngửa răng, quay sang hô với Nhất Tự: “Ngươi nói đi, tình cảm của Thuần đế và Hoàng phu rất cảm động, đúng hay không?”

Một chữ không nói.

Bát Đầu ở bên giải thích: “Sáng sớm hôm nay hắn đã dùng mất một chữ rồi.”

Đại Đầu kiêu ngạo cười to.

Phượng Tây Trắc lắc đầu, lười biếng duỗi thắt lưng, nằm ngửa ở trên lưng ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngữ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cá Cẩn Câu (Hạ)

Trên đường qua sa mạc chỉ thừa thớt vài bóng người, mà từ Miệng Hồ đến sông Hoàng, người lại tăng gấp bội.

Phượng Tây Trắc chia mọi người ra làm sáu nhóm, mới có thể chen lấn lên thuyền. Cũng may sông rộng không đến một dặm, đến khi khói bếp bắt đầu lượn lờ, toàn bộ mọi người đã được chở qua sông.

Phượng Tây Trắc là người cuối cùng lên bờ, khó chịu xoa cánh tay, “Ta ghét nhất đi thuyền.”

Hình Hiểu Hiểu chỉ vào Đại Đầu và Bát Đầu đang ôm bụng nôn ảm ảm, nói: “Ta vốn không khó chịu, nhìn thấy bọn họ lại cảm thấy dạ dày đảo lộn.”

Phượng Tây Trắc liếc mắt nhìn mấy thứ bị nôn ra trên mặt đất, cảm giác ghê tởm xông lên đến mũi, “Sau này các ngươi không được ăn nhiều như vậy.”

Đại Đầu ủy khuất nói: “Trước đây ta cũng không bị say... chỉ có hôm nay, gió lớn sóng mạnh.”

Hình Hiểu Hiểu nhìn nước sông mênh mông, tiếc hận nói: “Có cầu bắc qua sông là tốt rồi.”

“Nước chảy siết, sông quá rộng, khó rồi.” Bát Đầu lắc đầu.

Phượng Tây Trắc nói: “Nếu ngăn lại hai phần ba, à không, một phần hai, có lẽ ta có thể bước qua.” Nàng chỉ cần dùng khinh công là có thể bay qua.

Hình Hiểu Hiểu nói: “Thế lần sau cô cô công ta qua.”

Phượng Tây Trắc đưa mắt nhìn nàng một vòng, sau một lúc lâu mới nói: “Vậy chỉ có thể bước dưới đáy sông.”

Hình Sư thấy hai người còn muốn dây dưa, thủ hạ của Nguyễn Đông Linh lại có vẻ không kiên nhẫn, vội nói: “Sắc trời sắp không còn sớm nữa, chúng ta tìm một chỗ nghỉ chân trước đi.”

Bởi vì ngựa không thể qua sông, cho nên lúc trước bọn họ đã bán ngựa tại Miệng Hồ, hiện tại chỉ có thể dựa vào hai cái đùi.

Đi khoảng chừng một dặm, một khách điểm binh dân đã ở trong tầm mắt.

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hô to: “Phượng cô nương, xin dừng bước!”

Phượng Tây Trắc đi thêm năm sáu bước mới nghĩ ra “Phượng cô nương” rất có thể là gọi mình. Dù sao thì những năm gần đây bị gọi Nhị đương gia, cô cô là chủ yếu, gọi một cách bình thường như vậy ngược lại hiếm thấy.

Nàng quay đầu, người đang chạy với hơi thở thoi thóp kia không phải binh lính thủ thành ở Thường Tân hay sao?

Hắn chạy đến gần nàng, thở như trâu, “Nhị đương gia, cuối cùng cũng đuổi kịp.”

Phượng Tây Trắc nói: “Đưa tiền xa như vậy, vị huynh đài này thật khiến chúng ta cảm động.”

Hắn nâng tay lắc lắc, từ trong lòng lấy ra một phong thư, giao cho nàng, “Không phải, ta đến để truyền tin.”

Phượng Tây Trắc nhận lấy thư, cười nói: “Sẽ không phải là thư mời chứ? Hân tổng quản khách khí quá rồi.”

Phong thư được mở ra, nụ cười của nàng cũng chậm rãi nhạt đi.

Hình Sư thấy sắc mặt nàng không tốt, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chung Chính đại bại ở Lệ Xuyên, sống chết không rõ.” Nàng duỗi tay đưa thư cho hắn.

Nguyễn Đông Linh quét mắt nhìn, “Thượng Sứ Bắc và Trương Đa Văn trước sau tập kích sao?”

Hình Hiếu Hiếu kêu lên: “Không thể nào, chẳng lẽ Trương Đa Văn thật sự đầu quân cho Thượng Sứ Bắc?”

Hình Sư xem xong thư, đem nó gấp lại, trả cho Phượng Tây Trắc: “Thượng Sứ Bắc đã tâm bưng bưng, chỉ sợ ý đồ không chỉ Tân Ung, còn có Thụy Châu.”

Binh lính thủ thành nghe vậy sắc mặt khế biến, giấy lát lại khôi phục bình thường, nói: “Thư đã đưa đến, tiểu nhân xin cáo lui trước.”

Phượng Tây Trắc cảm tạ hắn một phen, lại đưa tiền vài bước.

Bát Đầu nói: “Nói không chừng là thư giả.”

Đại Đầu kêu lên: “Hắn ăn no rừng mỡ, không có việc gì đưa đến đây một phong thư giả sao.”

Bát Đầu trầm ngâm: “Chuyện này khó mà nói. Cô cô nặng tình nghĩa, khi nàng biết Chung gia gặp nạn, sẽ không...” Hắn thấy Phượng Tây Trắc trở về, lập tức im miệng không nói.

Hình Sư nói: “Chúng ta đã rời khỏi Chung gia, những chuyện này không còn quan hệ gì với chúng ta, vẫn nên tìm một chỗ đặt chân lấp đầy bụng quan trọng hơn.”

Phượng Tây Trắc thấy mọi người đều nhìn nàng, vội vàng nói: “Ta cũng chẳng thể dùng sắc đẹp thay cơm, nhìn ta để làm gì. Được rồi, đừng nhìn nữa, vẫn nên nhanh đi đến khách điểm ăn cái gì đó, ta sắp đói chết rồi.”

Lúc này mọi người mới tiếp tục lên đường.

Đến khách điểm, đã thấy kín người, cho dù không nhiều khách, cũng không chứa nổi hơn trăm người bọn họ.

Đang do dự, một thiếu niên tướng mạo nhả nhận từ trên lầu đi xuống, vừa nhìn thấy bọn họ đã nở nụ cười: “Ha ha, cuối cùng các vị cũng đến rồi!”

Phượng Tây Trắc nghe tiếng nhìn lại, lấy làm kinh ngạc, “Ngươi?”

Thiếu niên nhảy đến trước mặt nàng, học biểu tình của nàng nói: “Đúng là ta.”

Nguyễn Đông Linh vái chào: “Cung kính Tam thế tử.”

Trần Nguyên Thủ cười tùm tùm vẫy tay, “Miễn miễn, sau này đều là người một nhà.”

Phượng Tây Trác nói: “Ngươi không phải ở chỗ này chờ chúng ta chứ?” Vì sao hành tung của bọn họ ai cũng có thể đoán được thế?

Trần Nguyên Thủ nói: “Ta tới đón Nguyễn đại ca, Phượng cô cô là khách ngoài ý muốn. May mà ta đã đặt trước phòng, sẽ không để cho hai vị tiểu thư lưu lạc đầu đường.” Hắn tự nhiên thân quen, giống như bằng hữu lâu năm, ca ca cô cô gọi nghe thật dễ tai. Nợ cũ lúc trước tung thuốc mê vào Phượng Tây Trác, hay bị nàng theo ném lên nóc nhà đều không đề cập tới.

Nửa đời Phượng Tây Trác khó có được người coi nàng là nữ nhân đối xử, cảm thấy ngượng ngùng, “Ta ngủ nóc nhà quen rồi.”

Hào cảm của Hình Hiểu Hiểu với hắn lại tăng gấp bội, “Công tử là Trần Nguyên Thủ?”

Hắn làm động tác suy, mới nhỏ giọng nói: “Mặc dù ta không biết có nhiều người như vậy, nhưng cũng sợ phòng của khách điểm không đủ, đặc biệt mua chút da trâu để dự phòng. Cũng may là tháng sáu, trái bên ngoài nằm ở trên đất sẽ không cảm lạnh.”

Hình Sư nhìn thấy càng lúc càng có nhiều người chú ý đến bọn họ, vội đề nghị: “Chúng ta đi nơi khác rồi nói tiếp.”

Trần Nguyên Thủ vỗ ót nói: “Là ta hồ đồ, chúng ta ra hậu viện đi. Phòng khách của nơi này không lớn, nhưng phía sau cũng không nhỏ.”

Mọi người theo hắn về phía sau viện, phát hiện lời hắn nói không phải giả.

Trên mặt đất thỉnh thoảng có những chỗ lồi lõm, nhưng cũng tạm coi là bằng phẳng. Cỏ dại thừa thốt, tổng thể coi như sạch sẽ.

“Đất đai nơi này không tốt, không trồng được hoa màu, đáng tiếc.” Trần Nguyên Thủ lấy ra mấy miếng da trâu lớn, trải trên mặt đất, “Có điều lại tiện cho chúng ta. Ta đã thương lượng với chủ tiệm, ở nơi này vô cùng rẻ.”

Phượng Tây Trác bị sự vui vẻ của hắn cuốn hút, cười nói: “Đường đường là một thế tử cư nhiên lại thích ngủ đất.”

“Thế tử gì chứ, đều là người khác gọi thôi.” Hắn ngửa đầu nói, “Nếu có thể lựa chọn, ta thà rằng làm đại hiệp.”

“Nghe nói đại hiệp chuyên môn đi trừng trị người như chúng ta, sau này nếu nghe được danh hào của ngươi có lẽ nên đi đường vòng.” Phượng Tây Trác trêu ghẹo nói.

Trần Nguyên Thủ nhất thời hăng hái nói: “Thế ta đây cũng sẽ làm cướp, về sau làm bạn cùng các ngươi.”

Đại Đầu nói thầm nói: “Sau này băng đảng của chúng ta lại nhiều thêm một người, có thể làm bạn lẫn nhau.”

Nguyễn Đông Linh thấy bọn họ càng nói càng xa, nhin không được xen ngang: “Đại thế tử đã trở về Tàn Dương trước rồi sao?”

Trần Nguyên Thủ lắc đầu nói: “Nghe nói Kiều dương vương đang tấn công Truy Lạc, đại ca phải đi Vân thành.”

“Kiều dương vương tấn công Truy Lạc?”

Trần Nguyên Thủ thấy mọi người tròn mắt há hốc mồm nhìn hắn, cười nói: “Đừng lo. Có đại ca ở đó, Kiều dương vương kia xác định không chiếm được tiện nghi, nói không chừng chờ chúng ta đến đó, đại ca đã thu thập xong bọn họ rồi.”

Hình Hiểu Hiểu hỏi: “Truy Lạc ở nơi nào?”

Hình Sư đáp: “Thành trì ở phía tây Miễn Châu, tiếp giáp với Đế Châu.”

“Chẳng phải Hoàng đế xuất binh tấn công Lam quận vương sao?” Lúc này Hình Hiểu Hiểu mới phản ứng lại.

Phượng Tây thấy Trần Nguyên Thủ lạc quan như thế, không khỏi thán phục, “Xem ra Tam thế tử tính trước kỹ càng rồi.”

“Ừ, ta tin tưởng đại ca, trên đời này không có chuyện gì đại ca không giải quyết được.”

Phượng Tây Trác không nói gì. Thì ra là lạc quan mù quáng.

Hình Hiểu Hiểu lắc đầu nói: “Ta càng ngày càng hồ đồ, tại sao trong một lúc lại có nhiều người như vậy cùng đánh.”

“Vô luận như thế nào, chúng ta vẫn nên đuổi tới Vân thành rồi nói sau.” Nguyễn Đông Linh nhìn về phía Trần Nguyên Thủ, “Tam thế tử, chỉ sợ chúng ta phải lên đường suốt đêm.”

Hình Sư nghĩ đến sau này mọi người phải dựa vào phủ Lam quận vương, cũng nói: “Đại thế tử cô độc đối chọi Kiều Dương Vương cũng rất vất vả, chúng ta sớm ngày tiến tới cũng là sớm ngày giúp đỡ.”

Trần Nguyên Thủ nhìn bọn họ, nở nụ cười, chân thành tha thiết nói: “Sự quan tâm của chư vị, Trần Nguyên Thủ ta khắc trong tâm khảm.”

Phượng Tây Trác không khỏi nhìn hắn nhiều hơn một cái. Nếu vừa rồi Nguyễn Đông Linh và Hình Sư không bày tỏ thái độ này, chỉ sợ ngày sau này ả

tượng của mọi người trong phủ Lam quận vương đối với bọn họ sẽ suy giảm. Tuy rằng mặt ngoài Trần Nguyên Thủ ngây thơ vô tội, nhưng rốt cuộc vẫn là người của phủ Lam quận vương bồi đường ra.

“Ta đi thu xếp thức ăn trước.” Trần Nguyên Thủ không đợi mọi người phản đối, đã lập tức đứng lên đi về sảnh trước.

Nguyễn Đông Linh cùng Hình Sur phái vài người tiến lên hỗ trợ.

Phượng Tây Trắc khoanh chân ngồi trên da trâu, cúi đầu nhìn tay mình, không biết suy nghĩ cái gì.

Bát Đẩu đột nhiên nói: “Hoàng đế cũng coi như thông minh, một bên tấn công Miễn châu, một bên thu thập Chung gia. Nhưng không ngờ bọn ngựa bất ve, chồm sẽ ở phía sau, Thượng Sĩ Bắc lại nhân cơ hội đánh Tân Ung.”

Hình Sur lắc đầu nói: “Cũng không phải vậy. Có lẽ chiếm lấy Tân Ung chỉ là cái cớ của Thượng Sĩ Bắc, chủ yếu vẫn là dẫn Chung Chính ra khỏi Tổng thành. Bằng không Trương Đa Văn sao có thể chịu nghe hần điều khiển, cùng hần vây công Chung Chính?”

“Thượng Sĩ Bắc nắm ba vạn binh mã trong tay, hơn nữa Trương Đa Văn, chẳng lẽ còn diệt không được một Chung gia hay sao? Làm gì phải tổn công như vậy.” Phượng Tây Trắc ngẩng đầu nói: “Lời nói của Đại Nguyên ta nghĩ thật lâu, vì sao lúc trước Trương Đa Văn muốn bỏ cả La quận vương và Lam quận vương. Vì sao Thượng Sĩ Bắc lại liên thủ với Chung gia. Vì sao Hoàng đế tấn công Miễn châu... Mấy vấn đề này xét đến hiện tại, chỉ có một cách giải thích.”

Nguyễn Đông Linh khẽ mỉm cười.

Phượng Tây Trắc thở dài: “Có điều nếu thật sự là như thế, Thượng Sĩ Bắc không khỏi quá đáng sợ rồi.”

Hình Sur cùng Bát Đẩu đều rơi vào trầm tư, sau đó đồng thời lộ vẻ sợ hãi.

Hình Hiểu Hiểu vội la lên: “Cô cô, rốt cuộc có ý gì ha?”

“Hiểu Hiểu, nếu ngươi muốn tạo phản, làm thế nào để đoạt ngôi Hoàng đế?”

“Ta?” Hình Hiểu Hiểu suy nghĩ một lúc nói: “Đánh tới kinh thành, giết Hoàng đế?”

“Nếu ngươi đánh tới kinh thành, sẽ có người lấy danh nghĩa Cần vương tới giết ngươi, đến lúc đó sẽ rơi vào cục diện bốn bề thọ địch, đối nghịch với cả thiên hạ.”

“Như thế hợp tác với người khác, cùng nhau giết Hoàng đế.”

“Làm sao mà biết người nào nguyện ý cùng ngươi giết Hoàng đế, người nào không muốn cùng ngươi cùng tạo phản đây?”

Hình Hiểu Hiểu nói: “Thế làm sao bây giờ?”

Hình Sur trầm giọng nói: “Cô lập Hoàng đế.”

Bát Đẩu nói: “Tân Châu của phủ La quận vương ở phía tây Đế Châu, Tân Ung cùng Thụy Châu ở tây nam. Phủ Lam quận vương ở phía đông Đế Châu. Theo địa hình mà nói, Đế Châu đã bị vây công bên trong!”

Hình Hiểu Hiểu thành thực nói: “Ta hoàn toàn không hiểu.”

Đại Đầu có chút vui mừng gật đầu, “Ta cũng vậy.”

Phượng Tây Trắc nói: “Không bằng chúng ta đưa ra giả thiết, giả thiết bây giờ là tất cả những chuyện này đều là một cái bẫy, như vậy người bố trí bẫy tất nhiên là người cuối cùng được hưởng nhiều lợi nhất. Sẽ là ai đây?”

Hình Hiểu Hiểu nói: “Hoàng đế? Trương Đa Văn?”

Bát Đẩu nói: “Phủ La quận vương.”

Hình Hiểu Hiểu ngạc nhiên.

“Được rồi, giả thiết phủ La quận vương chính là chủ mưu tất cả. Nhưng thế mục đích của bọn họ là gì?” Phượng Tây Trắc hướng dẫn từng bước.

Hình Hiểu Hiểu lớn tiếng nói: “Tân Ung!”

“Nhưng Tân Ung ở trong tay Hoàng đế, làm sao có thể nắm được nó đây?”

Hình Sur nói: “Lấy Chung gia làm mồi, mượn đường là tên. Ngoại trừ phủ Lam quận vương, hiện tại Hoàng đế hận chỉ sợ là Chung gia, nếu Thượng Sĩ Bắc phát cớ hiệu muốn diệt trừ Chung gia, Hoàng đế tất nhiên sẽ mở đường cho hần.”

Hình Hiểu Hiểu cứng lưỡi nói: “Chẳng lẽ tấn công Chung gia không phải chủ ý của Hoàng đế, mà là chủ ý của Thượng Sí Bắc?” Vậy mà lúc trước hắn còn chạy tới Chung gia nghiêm trang nói chuyện hợp tác.

“Có điều cho dù hấn mượn cơ hội nắm lấy Tân Ung, phủ La quận vương cũng sẽ phải đối mặt với sự trả thù và phản công của Hoàng đế trong tương lai.” Phụng Tây Trác nói, “Hoàng đế đương nhiên không có khả năng ngồi nhìn Tân Ung rơi vào tay người khác.”

Nguyễn Đông Linh thoáng thấy Trần Nguyên Thủ đi tới, vẻ mặt tự nhiên nói: “Cho nên dùng Trương Đa Văn điều đi ba vị thế tử, tạo thời cơ tốt nhất cho Hoàng đế tấn công Miến Châu. Chờ khi Hoàng đế tấn công Miến Châu đàm lao phải theo lao, hấn mới xuống tay với Tân Ung. Như vậy cho dù Hoàng đế có ý định thu phục lại đất mất, cũng sẽ bị Phủ Lam quận vương kiềm chế, mà hai bên khó có thể quay đầu.”

Hình Hiểu Hiểu nghĩ nghĩ, mới lẩm bẩm nói: “Thật độc ác. Nhưng hấn làm sao biết Hoàng đế nhất định sẽ tiến đánh phủ Lam quận vương?”

Trần Nguyên Thủ thấy mọi người quay đầu nhìn hấn, liền tiếp lời: “Đó là bởi vì, Hoàng đế và chúng ta đã đến mức độ, chỉ cần có một cơ hội, sẽ tuyệt đối không bỏ qua đối phương.”

Đại Đầu vừa rồi vẫn còn nhịn, hiện tại mới phun ra nói: “Mẹ nó, nói đến nói đi, Trương Đa Văn cư nhiên lại là người của tên tiểu tử Thượng Sí Bắc.” Hấn chuyển hướng Trần Nguyên Thủ, “Ồi, không phải hấn vốn đang giao chiến với các người sao?”

Trần Nguyên Thủ cười khò nói: “Đều là giả, ngay từ đầu mục đích của Trương Đa Văn chính như Nguyễn đại ca nói, dụ đại ca rời khỏi Miến châu. Đại ca vốn cũng không tin hấn, nhưng dù sao trong tay có hai vạn binh mã. Hơn nữa từ sau lần Nguyễn đại ca mạnh mẽ xuyên qua thành Tùng Nguyên, Trương Đa Văn e ngại Hoàng đế lấy cớ trút giận, liền tiếp lấy lòng đại ca...”

Hình Sư thở dài: “Có tâm không tính được vô tâm, cũng khó trách Đại thế tử lại tin tưởng.”

Đại Đầu nói: “Thể hiện tại là có ý tứ gì? Thượng Sí Bắc đã toàn thắng?”

Bát Đầu không thể nhịn được nữa giải thích: “Chính là Thượng Sí Bắc dùng Trương Đa Văn dụ Tiêu thế tử rời đi, để cho Hoàng đế cùng phủ Lam quận vương trai cò tranh chấp. Lại tự mình xuất mã dẫn Chung gia xuất động, cùng Trương Đa Văn trước sau vây công, chiếm Tân Ung. Cho nên...” Hấn giận dữ nói, “Đúng vậy, hấn toàn thắng.”

Đại Đầu nói: “Người giải thích như thế ngay từ đầu có phải ta hiểu rồi không.”

Bát Đầu tức giận nói: “Vừa rồi ta nào có cơ hội nói chuyện?”

Hình Hiểu Hiểu mờ mịt nói: “Như vậy Tổng thành làm sao bây giờ?”

Thụy Châu có thể nói là bị ba thế lực phủ Kiều quận vương, Trương Đa Văn, Chung Chính chia cắt. Nay Trương Đa Văn đầu quân cho phủ La quận vương, Chung Chính không rõ sống chết, tương lai của Tổng thành thật đáng lo.

Hình Sư liếc nhìn Phụng Tây Trác, lớn tiếng nói: “Mau ăn đi, chúng ta nghỉ ngơi xong sẽ lập tức lên đường!”

Mọi người bụng đói kêu vang, nghe vậy như được đại xá.

Phụng Tây Trác cầm bánh bao vội vàng cắn hai miếng, thừa dịp lực chú ý của mọi người còn đang trên đồ ăn, đi đến bên người Hình Sư, “Khụ, Hình thúc.”

Hình Sư buông bánh bao, bắt đầu dĩ thời dài, “Nếu Nhị đương gia muốn trở về Tổng thành, xin thứ cho ta không thể đồng ý.”

Phụng Tây Trác cắn cắn môi nói: “Bỏ qua Chung lão đại không nhắc đến, chỉ nói Chung lão, hấn lên thả chúng ta đi, có thể nói có ơn. Ta tuy rằng không thể ở trước thiên quân vạn mã ngăn con sống dữ, nhưng có lẽ vẫn có thể bảo vệ lão nhân gia hấn an toàn. Lại nói Chung lão đại...” Nàng chỉ vào kiếm trên tay, “Hắn tốt xấu gì cũng có ơn tặng kiếm, hơn nữa lúc trước khi chúng ta không có chỗ nào để đi, cũng là hấn thu nhận chúng ta...”

“Nhị đương gia không nhớ rõ là ai đã hại huynh đệ thiếu chút nữa mệnh táng thành Tùng Nguyên sao?”

“Cũng không nghiêm trọng như vậy.”

Hình Sư im lặng nhìn nàng sau một lúc lâu, mới chậm rãi cắn một miếng nhỏ bánh bao nhỏ: “Nếu Nhị đương gia một mực như thế, ta cũng không thể nói gì hơn. Có điều hy vọng Nhị đương gia nhớ rõ, cứu một lần không cứu được mãi mãi, cứu người nhất thời có thể, nhưng không thể cứu người một đời. Mọi việc đều cân nhắc trước khi làm.”

Phụng Tây Trác trịnh trọng gật đầu nói: “Ta nhớ kỹ.”

“Đại Đầu và Nhất Tự, dẫn theo vài người nữa đi theo.”

“Không cần, ta chỉ trở về xem, hy vọng tình huống vẫn chưa tệ lắm như trong dự đoán.”

Hình Sư gật gù đầu. Luận võ công, Phụng Tây Trác xác thực hơn xa Đại Đầu và Nhất Tự.

Phượng Tây Trắc thấy mọi người đã ăn sắp xong, liền đứng lên nói: “Ta muốn đi làm một chuyện, mọi người theo Hình thức đi đến Miễn Châu trước, chờ ta xong việc lại cùng các người hội hợp.”

Mọi người đồng thời ngăn ra.

Bát Đầu cùng Nguyễn Đông Lĩnh lại giống như đã sớm đoán được.

Trần Nguyên Thủ đảo đôi mắt châu, nói: “Phượng cô cô muốn trở lại Tổng thành sao?”

Phượng Tây Trắc dựng thẳng ngón cái, “Tam thế tử không hô Tam thế tử, quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh.”

Hắn làm cái mặt quý, “Chiến trường rất nguy hiểm, cô cô bảo trọng.”

Hình Hiểu Hiểu nhảy dựng lên, “Ta đi cùng cô cô.”

“Không nghe thấy Tam thế tử nói sao? Rất nguy hiểm, đến lúc đó cũng không có Đại Nguyễn chạy tới cứu người.” Phượng Tây Trắc nhảy mắt về phía Nguyễn Đông Lĩnh.

Hình Sư vỗ vỗ tay nói: “Vây binh chia làm hai đường.” Hắn chuyển hướng Phượng Tây Trắc nói, “Nhị đương gia bảo trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Sống Hay Chết (Thượng)

Từ biệt mọi người, Phượng Tây Trắc một mình bước trên đường trở về Tổng thành. Bởi vì ở bờ bên kia Miệng Hồ, nếu muốn quay lại, phải đi thêm một lần thuyền nữa. Nghĩ đến chuyện hành tung của mình lần nào cũng bị người khác đoán được, nàng từ bỏ dự định lộn trở lại đường cũ, thuê một chiếc thuyền, thuận theo dòng chảy của sông Hoàng đi về phía tây.

Cung không đủ cầu chính là thời cơ chào giá tốt nhất. Nàng cần rằng móc ra hai nghìn lượng bạc trắng, mới có thể thuê được một con thuyền nhỏ nhìn qua không có vẻ an toàn lắm. Nhà đồ còn ra vẻ tiếc nuối nói: “Nếu không phải nhìn tiểu cô nương như người một mình bên ngoài tội nghiệp, ta còn không muốn đi đâu.”

Phượng Tây Trắc oán thầm: khi hết giá sao không thấy người thương ta?

Vì thế hai người ngồi chung một cái thuyền, lại mang tâm sự riêng, đối diện lẫn nhau không nói gì.

Khi nàng từ Tổng thành rời đi, dọc theo thôn Châu Mai, Thường Tân, lại đến Miệng Hồ là đi vòng đường xa. Mà đi thuyền theo sông Hoàng chuyển nhập Yên Hạnh Hà, về Tùng Nguyên. Nàng nghĩ Chung lão đại bại ở Lệ Xuyên, nếu chưa bị bắt giữ, tất nhiên sẽ trốn về Tổng thành. Tùng Nguyên là bản doanh của Trương Đa Văn, ở nơi đó cô gắng có thể nghe được chút tin tức.

Khi đến Tùng Nguyên, đã là tám ngày sau. Cũng là hạ tuần của những ngày tháng sáu, trời chuyển oi bức.

Hơn một tháng trước, Phượng Tây Trắc từng lần mò rõ rõ rành rành mỗi góc ngách của nơi này, nhưng hiện tại bước chân đi lại là một loại tư vị khác.

Trong tiệm rượu vẫn ồn ào tiếng người cười nói như cũ, nhưng có nói cũng chỉ là những chuyện lông gà vỏ tỏi, ngẫu nhiên cũng có người nhắc vài câu tới chiến sự ở Lệ Xuyên, nhưng chỉ là dùng để trêu ghẹo, không có nội dung cụ thể.

Phượng Tây Trắc ngồi một lúc, quyết định về Tổng thành trước. Nghe giọng điệu của bọn họ, có vẻ như đại quân của Trương Đa Văn vẫn còn đang ở ranh giới Tân Ung và Thụy Châu tìm kiếm Chung Chính, không bắt chấp tiến công Tổng thành, Chung lão coi như vẫn bình an.

Nàng vội vàng thanh toán, sau đó không dám trì hoãn nữa chạy tới Tổng thành.

Không khí ở Tổng thành so với tưởng tượng của nàng tốt hơn rất nhiều, ít nhất cửa thành rộng mở vẫn có dân chúng ra vào, không đến mức toàn thành giới nghiêm.

Chung phủ nhìn qua vẫn là bộ dáng như hồi trước, điểm khác biệt duy nhất là hiện tại do Chung Túc làm chủ. Người gác cổng thấy nàng trở về, rất là cao hứng, không khỏi nói liên miên cần nhân những chuyện sau khi nàng rời đi.

Ví dụ như Chung Chính và Chung Túc âm ỷ một trận sau khi bọn họ rời đi.

Ví dụ như Chung phu nhân sắp tới kỳ sinh.

“Chung lão đại có truyền thư trở về không?” Nàng thuận miệng hỏi.

Người gác cổng cảnh giác nhìn nàng một cái, “Tiểu nhân không biết.”

Phượng Tây Trác cười khỏ, quả nhiên là một lần bất trung, vạn lần bất tín. Chỉ sợ hiện tại ở trong cảm nhận của người Chung phủ, nghi vấn rất nhiều đối với sự trở lại lần này của nàng.

Không khí cứng ngắc cho đến tận bên ngoài hoa viên.

“Chung lão còn đang ở trong hoa viên?” Nàng kinh ngạc nói.

“Đúng thế, mấy ngày trước Chung lão gia có phân phó, nếu Phượng cô nương trở về thì trực tiếp mời đến nơi đây. Xin chờ một lát.” Nói xong, hần đi thẳng vào trong vườn thông báo.

Phượng Tây Trác buồn bực nhăn mặt. Hành tung của nàng quả nhiên khắp thiên hạ đều đoán được.

Giây lát, người gác cổng đi ra nói: “Phượng cô nương mời.”

Phượng Tây Trác lại cười nói cảm ơn, mới đi vào bên trong.

Cả vườn hoa thơm cỏ tươi vẫn rực rỡ như trước.

Nàng nhìn chung quanh vài lần, “Có loại cây nào có thể ăn được không?”

Chung Túc trừng mắt nhìn nàng, “Ngươi coi nơi này là nhà ăn sao?”

“Tùy tiện hỏi thôi.” Nàng ngồi xổm xuống bên người Chung lão.

Chung Túc không để ý tới nàng, vẫn còn tu bổ cảnh lá.

Phượng Tây Trác đợi một lúc, nhin không được nói: “Có tin tức của Chung lão đại không?”

“Nếu đổi lại là kẻ khác tới hỏi chuyện này, ta sẽ nghĩ hần là gian tế.”

“Không sao cả, vừa rồi đã bị coi là một lần.”

Chung Túc nở nụ cười, “Như thế nào? Cáo trạng?”

“Nào dám, chỉ có thể tự mình tỉnh lại.” Nàng nói rất thành kính.

“Có cái gì mà phải tỉnh lại. Người trong thiên hạ ngoại trừ cha mẹ huynh đệ, làm gì còn mối quan hệ nào mà không cắt được?” Hần cười nhạo nói, “Ngươi lớn như vậy rồi vẫn nhìn không thấu.”

“Không phải Chung lão đã dự đoán trước là ta sẽ trở về sao?”

“Cho nên ta mới nói ngươi nhìn không thấu! Ngày hôm qua là ngày hôm qua, cần gì kéo đến ngày hôm nay?”

“Không trải qua hôm qua thì sao có thể có ngày hôm nay?”

Chung Túc lắc đầu, “Rõ ràng là người thông minh, việc gì phải đâm đầu vào chỗ không thông minh đây?”

Phượng Tây Trác cũng lắc đầu, “Bằng không sao có thể chứng tỏ được trí tuệ của mình?”

Chung Túc trề miệng một cái, sau một lúc lâu mới nói: “Đói bụng không? Ta sai phòng bếp đi hâm nóng vài món ăn.”

“Ngài còn không nói cho ta biết tin tức của Chung lão đại.”

Lộp cộp. Cây kéo lưu loát cắt bỏ một cành.

“Nếu quay về được đã sớm về.”

Phượng Tây Trác từ phòng bếp bung chút đồ ăn lạnh trở về tây viện. Sân phòng đều đã được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ là thiếu đám người Hiểu Hiểu, cả một sân vườn to lớn chỉ thấy trống rỗng.

Nàng ăn xong thức ăn lập tức lên giường nằm ngủ. Xem thái độ của Chung lão, chỉ sợ sẽ không dễ dàng rời khỏi Tổng thành. Lão nhân gia ngoài miệng nói Chung lão đại sẽ không trở lại nữa, nhưng trong lòng chắc chắn vẫn ôm một tia hy vọng, trừ phi nhìn thấy thi thể. Như vậy tiếp theo chắc chắn là một

trận đánh ác liệt, về phần bước tiếp theo nên đi thế nào... Vẫn là chờ ngủ đủ rồi tính sau.

Vì vội vàng lên đường, đã mấy ngày nàng chỉ chợp mắt một hai canh giờ.

Nằm xuống mới chỉ khoảng hai canh giờ, trong viện truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Phượng Tây Trắc lập tức đứng dậy mở cửa, vừa vặn ngăn cản động tác gõ cửa của nha hoàn.

“Xảy ra chuyện gì?” Phượng Tây Trắc buồn ngủ lơ lửng nhìn về mặt kinh hoàng của nàng.

“Chung lão gia mời cô nương đến chính sảnh.”

Chính sảnh là chỗ trước kia Chung Chính triệu tập bọn họ nghị sự, có điều phần lớn chỉ bàn chút việc nhỏ không quan hệ, chuyện quan trọng thật sự bình thường đều nói ở trong thư phòng.

Phượng Tây Trắc gật gật đầu, trở lại mặc thêm một chiếc áo khoác, liền vội vàng ra.

Cho dù là việc nhỏ, xảy ra trong tình huống máu chó như lúc này, cũng là chuyện lớn.

Đến chính sảnh, phát hiện Chung phu nhân đã ở đó, nhưng tinh thần uể oải, hoàn toàn không thấy vẻ tự tin đàng hoàng của lúc trước.

Chung Túc từ ghế trên đứng dậy, “Có tin tức của Chính nhi.”

Phượng Tây Trắc ngẩng đầu, lúc này mới chú ý tới sắc mặt của hắn cũng không đẹp hơn Chung phu nhân là bao.

“Trương Đa Văn bắt được hắn ở núi Thiên Hà.”

Phượng Tây Trắc ngăn ra, hỏi: “Vì sao Chung lão đại lại chạy đến núi Thiên Hà?” Núi Thiên Hà, cách Tùng Nguyên chỉ hơn mười dặm. Chạy đến đó chẳng khác gì đưa dê vào miệng cọp, tự chui đầu vào lưới của Trương Đa Văn.

“Bên người có tiểu nhân kích động.”

Ánh mắt Phượng Tây Trắc khẽ động.

“Tổng thành... chỉ sợ cũng là chuyện sớm muộn.” Không còn một vạn binh mã chống đỡ, Tổng thành đã như cá nằm trên thớt, mặc kệ người ta xâu xé.

“Không bằng...” Phượng Tây Trắc cắn răng nói, “Mời Kiều quận vương xuất mã.” So với việc để cho Tổng thành rơi vào tay Thượng Sĩ Bắc, chẳng bằng đưa cho Kiều quận vương, còn có thể duy trì tính mạng.

Chung Túc cười khổ, “Ngươi nghĩ rằng ta không nghĩ đến sao? Có điều Kiều quận vương cũng phải đồng ý mới được.”

Phượng Tây Trắc nhớ tới biến hoa sau vườn, lặng lẽ thở dài. Có thể bất chấp thời tiết, trồng ra những loại hoa không hợp mùa, nói vậy đã là tâm tình như nước, khó tranh thiên hạ.

Chung Túc nghiêm túc nhìn nàng nói: “Ngươi đã trở về Tổng thành, lão phu liền mặt dày đưa ra một yêu cầu quá đáng.”

Phượng Tây Trắc mặc dù mơ hồ đoán được nói chuyện hấn muốn, nhưng vẫn hỏi: “Chuyện gì?”

“Tư Hồng trong bụng nàng ta là huyết mạch cuối cùng của Chung gia, xin ngươi hãy bảo vệ nàng!” Chung Túc đưa mắt nhìn Chung phu nhân, ánh mắt bất lực bức này cũng có nghĩa là hy vọng Chung Chính bình an còn sống đã bị dập tắt.

Phượng Tây Trắc nhìn Chung phu nhân ngồi ở ghế trên không biết suy nghĩ cái gì, lại nhìn Chung lão hai mắt rung rung, vẻ mặt kiên nghị, trịnh trọng gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sống Hay Chết (Hạ)

Thanh Vân vệ đồng thời rút đao, trên mỗi thanh đao đều sắc bén tràn ngập sát ý, giống như đã uống máu trăm ngàn người.

Phượng Tây Trác cười lạnh một tiếng, trường kiếm đột nhiên thu lại, tay trái nhanh như chớp giật đưa về phía Trương Đa Văn.

Trương Đa Văn giống như đã sớm đoán được một chiêu này, duỗi tay chụp vào lấy quan tài. Quan tài kia được mọi người trong Chung phu cẩn thận chuẩn bị, là loại gỗ thượng đẳng, lại bị hấn dễ dàng nắm lấy, che ở trước người.

Phượng Tây nhìn thấy cảnh này lại càng giận không thể nhịn nổi, cả bàn tay trái dồn sức tung ra một chưởng vào tấm ván gỗ. Trương Đa Văn chỉ cảm thấy một lực lượng vô cùng mạnh mẽ xuyên qua tấm chắn trước mặt, lực phủ ngũ tạng đảo lộn đau đớn khôn cùng, lập tức phun một ngụm máu tươi.

Đúng lúc này, đao của Thanh Vân vệ đã ở sau lưng.

Phượng Tây Trác cũng không quay đầu lại, tay phải vung kiếm. Khí thấu ánh kiếm, trước khi đao kiếm chạm nhau, đã đánh bay một loạt đao.

Thủ lĩnh Thanh Vân vệ hoảng sợ nói: “Vô hình kiếm khí!”

Người có thể luyện đến cảnh giới vô hình kiếm trong thiên hạ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, đều là tông sư cấp bậc cao nhất, Phượng Tây Trác tuổi còn trẻ lại có tu vi như thế, sao không khiến người ta kinh sợ.

Thật ra một kiếm vừa rồi nhìn có vẻ lợi hại, nhưng chưa đối với bọn họ chưa tạo ra thương tổn nghiêm trọng. Ngược lại khiến Phượng Tây Trác chịu nội thương không nhỏ.

Võ công trong thiên hạ chia làm hai loại, một loại như danh môn chính phái, chậm rãi từng bước, tiến hành theo chất lượng, không có nửa điểm may mắn. Một loại giống như Tự Tại sơn, mặc dù tu vi không đến, cũng có thể đi lối tắt, đi đường nhỏ, nhưng đối với thân mình của bản thân thương tổn vô cùng lớn. Võ công của nàng vốn không đến cảnh giới này, lại cố tình sử dụng, bị thương gần như đạo kiếm khí kia chém vào chính mình.

Giờ phút này địch nhiều ta ít, nàng không thể tỏ vẻ yếu thế. Nhắm mắt lại, đem máu trào đến yết hầu nuốt ngược trở vào, nàng quay người xoay kiếm như hoa, cười nói: “Dùng Trương đại nhân đổi Chung phu nhân, thế nào?” Tuy rằng Trương Đa Văn không rơi vào trong tay nàng, nhưng giờ phút này nàng vẫn đứng ở trước mặt bọn họ, hơn nữa một chiêu vừa rồi cao minh đến cực điểm, bởi vậy đám người Thanh Vân vệ không biết nàng chỉ mạnh miệng.

Thủ lĩnh Thanh Vân vệ thấy Trương Đa Văn im lặng không lên tiếng, hiểu được hấn muốn đáp ứng lại không muốn mất mặt, nhân tiện nói: “Phượng cô tội gì khó xử một vị phụ nhân tay trái gà không chặt?”

Phượng Tây Trác cong khóe miệng, “Ta chỉ hỏi ngươi, đồng ý hay không đồng ý?”

Thủ lĩnh Thanh Vân vệ thờ dãi, “Được.” Nhiệm vụ hàng đầu của bọn họ là bảo vệ Trương Đa Văn, Chung phu nhân vốn không phải chức trách.

“Trương đại nhân!” Chung phu nhân kêu thảm một tiếng, thân thể mềm mại đổ gục.

Thủ lĩnh Thanh Vân vệ nhú nhú mày. Hấn nặc dù đồng ý đổi người, lại không thể tự tay đem nàng giao cho Phượng Tây Trác, nhưng nếu không như thế, bọn họ cũng chỉ có thể thôi lui. Đến lúc đó nếu Phượng Tây Trác đổi ý, chỉ sợ Trương Đa Văn cùng Chung phu nhân đều rơi vào tay nàng.

Đang lúc hấn hết sức do dự, tầm ti của Phượng Tây Trác đã im lặng không một tiếng động quán lấy cổ Chung phu nhân. Chung phu nhân ạch một tiếng, cái cổ trắng nõn bị quán chặt một vòng.

Trong mắt Phượng Tây Trác chợt lóe ánh sáng lạnh, thân như chim yến, chớp mắt xẹt qua mọi người, lao ra ngoài cửa.

Cổ của Chung phu nhân bị quán chặt, ngay cả giây dựa đều không kịp đã bị kéo ra ngoài. Thi thể của đứa trẻ như vải rách rơi xuống đất, lăn đến một bên.

Thủ lĩnh Thanh Vân vệ không chút nghĩ ngợi đuổi theo.

Tầm ti dưới ánh sáng ban ngày lấp lánh phản quang.

Thủ lĩnh Thanh Vân vệ quay người từ trong tay thủ hạ nắm lấy một thanh đao, quăng về phía tầm ti.

Chỉ nghe một tiếng keng thanh thụy vang lên, tầm ti chấn động, đao bắn ngược giữa không trung.

Đám người Thanh Vân vệ thấy thế, đều quăng đao trên tay đi. Tầm ti như dây đàn, đứt quãng ra tiếng, cuối cùng không chịu được, bị cắt đứt.

“Phụt!” Chỉ thấy Phượng Tây Trác ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như điều đứt dây lao ra ngoài, ở giữa không trung, nàng miễn cưỡng giữ một hơi, cầm kiếm đâm về phía Chung phu nhân.

Kiếm đâm được hai phần ba, kiệt lực rơi xuống.

“Đuổi theo!”

Thanh Vân vệ tự tin tăng nhiều, đồng loạt tiến về phía nàng.

Trương Đa Văn từ bên trong đuối ra, nhìn thấy Chung phu nhân hấp hối, mặt đen như than.

Thị vệ đứng ở một bên hỏi: “Đại nhân, nàng...”

“Bà đỡ đâu?” Trương Đa Văn không để ý tới hân, quay đầu hô lớn.

Không bao lâu, một bà mụ lật đật từ bên ngoài cửa vội vàng tới, “Dân phụ bái kiến đại nhân.”

Trương Đa Văn chỉ vào xác đứa nhỏ nói: “Ngươi có thể nhận được?”

Bà mụ thấy Chung phu nhân mất đi nửa cái mạng quỷ rạp trên mặt đất, thân thể run rẩy, thật cẩn thận đi đến bên cạnh đứa nhỏ, xem xét kỹ càng mới nói: “Đứa trẻ này chính là hậu nhân của Chung gia.”

“Không sai chứ?”

“Quyết không thể sai, khi đứa bé này sinh ra, trước ngực có một vết bớt màu đen.” Nói rồi bà ta cầm quần áo lật ra cho hân xem.

Trương Đa Văn vừa lòng gật gật đầu, nói với thị vệ: “Thay chung phu nhân mời đại phu tốt nhất.”

Thị vệ nghe lệnh lên đường, chạy được một nửa, lại xoay người nói: “Nhờ đâu Chung phu nhân...”

Trương Đa Văn cười nhạo nói: “Thì đã làm sao?”

Phượng Tây Trắc giống như nỏ mạnh hết đà. Con đường dưới chân ngày càng trở nên phù phiếm, đầu nặng giống như có thể ngã quỵ về phía trước bất cứ lúc nào. Cả đời nàng, chưa bao giờ gặp cảnh thế thảm thế này. Cho dù lần đó bị tam đại cao thủ vây công, nàng vẫn có thể duy trì thanh tỉnh để tiếp tục tính bước tiếp theo nên đi đường nào, nhưng giờ phút này, dường như toàn bộ thiên địa đều muốn vứt bỏ nàng.

“Cẩn thận!” Trong mê man có người bắt được cánh tay nàng.

Nàng theo bản năng trở tay bắn ra một tâm ti, lại bị đối phương thoải mái nắm ở trong lòng bàn tay, “Ngay cả bị thương cũng không ngoan.” Miệng bị mạnh mẽ nhét vào một viên thuốc, thân thể đỡ lấy kéo đi một đoạn mới dừng lại.

Chỉ một lúc sau, sự đau đớn trong lục phủ ngũ tạng giảm đi một chút. Trong đầu, giống như có giọt nước mưa nhỏ vào lạnh lẽo lại khiến suy nghĩ của nàng trở nên tỉnh táo.

Nàng nâng mắt, liếc mắt nhìn người đang ngồi cạnh, “Sao ngươi lại trở lại?”

“Trắc nhi gặp nạn, sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn.” Nam Nguyệt Phi Hoa cười tủm tỉm nhìn nàng.

Phượng Tây Trắc lè mắt nhìn bà vai vừa rồi bị mình ghé đầu tựa lên, bên trên là một chiếc khuyên tai màu vàng óng hình bông lúa, chậm rãi thẳng đứng dậy, “Xuất hiện rêu rao như vậy mà chưa bị tóm lấy, thật sự là ông trời không có mắt.”

“Ha ha, ta hiện tại đã là khách khanh* của Thượng Sí Bắc, Trương Đa Văn làm sao có thể bắt ta?” Hân cười vô cùng sáng lạn, hoàn toàn không thấy sắc mặt đột nhiên trầm xuống của Phượng Tây Trắc.

*Khách khanh: Thời xưa dùng để chỉ những người ở các nước chư hầu làm quan ở bản quốc. Nam Nguyệt Phi Hoa là người của Nam Nguyệt quốc.

“Chung lão đại là ngươi bắt?”

Nam Nguyệt Phi Hoa chống má nói: “Sao Trắc nhi có thể đổ oan cho ta như thế. Ta và Chung lão đại cùng nhau bị bắt, có điều sau đó hân muốn chạy trốn, bị giết. Không có cổ chủ, ta mới có mà tìm chủ mới.”

Phượng Tây Trắc nói: “Ngươi và Thượng Sí Bắc không phải bắt hòa sao?” Nàng vừa nói chuyện, vừa điều hòa chân khí.

“Trước khác nay khác.”

Phượng Tây Trắc nói: “Hiện tại ngươi cứu ta, có tính phản bội chủ nhân mới hay không?”

Trong mắt Nam Nguyệt Phi Hoa hơi lóe lên, “Ta chưa từng có chủ nhân, chỉ có ông chủ.”

Phượng Tây Trắc chống tường đứng dậy, đánh giá bốn phía, là một ngôi nhà cũ kỹ, “Đây là nơi nào?”

“Bắc thành.” Hân nhún vai nói, “Là ngươi chạy đến nơi này, ta chỉ trùng hợp gặp gỡ.”

Thành bắc là nơi Trương Đa Văn đóng quân.

“Có điều, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Cho dù Trắc nhi bị thương, vẫn rất thông minh.”

Phượng Tây Trác cảm thấy chân khí trong cơ thể dần dần tràn đầy, ‘Tự nhiên khí’ của Tự Tại sơn quả nhiên diệu dụng vô cùng: “Ta phải đi.”

Hắn thân nhiên nói: “Có muốn... cùng hợp tác với ta hay không?”

“Không.”

“Tất cả chuyện của Chung gia đều do Trương Đa Văn gây nên, Thượng Sí Bắc vốn muốn thủ hạ lưu tình.”

Phượng Tây Trác cười lạnh nói: “Nói chính xác là Thượng Sí Bắc muốn thu thêm một tay sai, nhưng Trương Đa Văn lại không muốn nhiều thêm một đối thủ tranh thủ tình cảm thì đúng hơn nhỉ?”

Nam Nguyệt Phi Hoa vỗ tay cái bốp, “Phải.”

“Vậy người nên cẩn thận mạng nhỏ của mình.”

“Ta? Ha ha, ta đối với giang sơn Đại Tuyên không có một chút hứng thú nào.” Hắn nháy mắt nói, “Có điều nếu Trác nhi muốn đáp trả Trương Đa Văn, đây chính là một biện pháp tốt.”

Phượng Tây Trác dựa vào tường trầm mặc một lúc lâu nói: “Thượng Sí Bắc sẽ trọng dụng ta?”

“Cái này chỉ sợ người phải hỏi hắn mới biết được.”

Nàng buồn bã nói: “Những người khác đã đi cùng với Nguyễn Đông Linh đến Miến châu.”

“Hai chữ Phượng cô chẳng lẽ còn phải người khác phụ trợ?”

“Ta cũng không muốn chống lại bọn họ.”

“Trác nhi nghĩ thật xa.” Hắn đột nhiên tới gần nàng, nhẹ giọng nói, “Nếu có ngày đó, không bằng Trác nhi theo ta trở về Nam Nguyệt?”

Phượng Tây Trác liếc trắng mắt, “Ta thà rằng bị đám người Hiểu Hiểu loạn đao chém chết.”

“Trác nhi luôn vô tình như vậy.” Hắn ra vẻ bị thương.

“Hiện tại Thượng Sí Bắc ở nơi nào?”

“Lê Xuyên.” Nam Nguyệt Phi Hoa mở cửa ra, “Chúng ta mau chóng lên đường, để tránh Trương Đa Văn chạy đến cản người.”

Phượng Tây Trác một đường đi theo Nam Nguyệt Phi Hoa ra khỏi Tổng thành, quả nhiên không ai tra hỏi.

Hắn chuẩn bị một chiếc xe ngựa, trên xe áo com không cần lo lắng, còn có rất nhiều sách giết thời gian.

Phượng Tây Trác ngồi trên xe ngựa, yên lặng vận công chữa thương. Viên thuốc Nam Nguyệt Phi Hoa cho nàng ăn quả nhiên là thánh phẩm trị thương, nhưng chỉ có thể trị phần ngọn không thể trị tận gốc, vết thương của nàng nếu tự mình điều trị, chỉ sợ phải mất một hai năm mới có thể khôi phục như lúc ban đầu. Nghĩ đến đây, không khỏi vì lúc đó cậy mạnh mà âm thầm ảo não.

Nam Nguyệt Phi Hoa cũng không quấy rầy nàng, sau khi dặn dò đi về phía bắc, liền ung dung nằm ở trên trên thảm mềm nghiêng đầu đọc sách.

Xe ngựa chạy đến bờ sông Hoàng Thủy, cũng không thấy Trương Đa Văn phái người đuổi theo.

Bên bờ, Nam Nguyệt Phi Hoa đã chuẩn bị một con thuyền nhỏ có thể chứa được mười mấy người.

Phượng Tây Trác thở dài: “Xem ra đãi ngộ của người ở phủ La quận vương không tốt lắm.”

Sắc mặt của Nam Nguyệt Phi Hoa cũng không đẹp mắt lắm, “Đã nhiều ngày nay thuyền lớn đều đi Phàn châu.”

“Phàn châu?”

“Sắp đến sinh nhật của Trương Tôn Nguyệt Sắc.”

Phượng Tây Trác giật mình ồ một tiếng, nói: “Thế diện thật lớn.” Ngay cả phủ La quận vương cũng không tìm thấy thuyền lớn.

Hắn cười nhạo nói: “Ừ, hắn là thủ phủ Đại Tuyên, thương nhân trong thiên hạ tự nhiên phải nhìn sắc mặt hắn mà sống.”

Phượng Tây Trác nhảy lên thuyền, tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống nói: “Ta phát hiện ra một chuyện, ngoại trừ giang sơn, tiền cũng là một thứ tốt.”

Nam Nguyệt Phi Hoa theo nàng lên thuyền.

Sông Hoàng Thủy rất rộng, khoảng chừng bốn năm dặm, thuyền chạy chậm chậm. Đi được nửa sông, Phụng Tây Trác đột nhiên hỏi Nam Nguyệt Phi Hoa đang nhắm mắt dưỡng thần: “Người quen biết Thượng Sĩ Bắc được bao lâu rồi?”

Nam Nguyệt Phi Hoa bỗng dưng mở to mắt, “Sao Trác nhi lại hỏi lại đây?”

“Người sáng mắt không nói tiếng lóng.” Nàng học ngữ điệu lên cao của hắn.

Hắn mỉm cười, “Trác nhi biết được bao nhiêu rồi?”

“Trần Nguyên Thu nói Tiêu Tấn vốn cũng không tin nhiệm Trương Đa Văn, nhưng từ sau khi Nguyễn Đông Lĩnh qua thành Tùng Nguyên, sợ Hoàng đế truy cứu lên, mới liên tiếp lấy lòng hắn, lúc này Tiêu Tấn mới tin hắn. Nguyễn Đông Lĩnh qua Tùng Nguyên là ý của Chung lão đại, nhưng người đề suất là người. Chung lão đại đương nhiên sẽ không lấy an nguy thuộc hạ của mình đi giúp đỡ kế hoạch của người khác, thế người hợp tác với Thượng Sĩ Bắc, ta nghĩ không cần thẳng nói ra.” Nàng hơi dừng một chút, lại nói tiếp, “Có điều người và Thượng Sĩ Bắc liên thủ diễn thật là không tệ.” Lúc ấy toàn bộ Chung phủ chỉ sợ ngoại trừ hai người bọn họ, có ai cũng cảm thấy Nam Nguyệt Phi Hoa và Thượng Sĩ Bắc không hợp nhau.

Hắn cười nói: “Chỉ bằng điểm này, Trác nhi không khỏi vỗ đoán rồi.”

“Sau đó Chung lão đại thất bại ở Lệ Xuyên, con đường trốn chạy lại từ núi Thiên Hà... Chuyện này chỉ sợ cũng là kiệt tác của người?” Lúc ấy Chung Túc đã nói, có tiểu nhân châm ngòi.

“Hai điểm này toàn bộ đều là Trác nhi là đoán.”

“Vậy người muốn nguy biện thế nào?”

Khóe miệng Nam Nguyệt Phi Hoa cong lên, nói: “Hình như bất luận ta nói cái gì Trác nhi đều sẽ không tin. Cho nên... ta thừa nhận. Ta cùng với Thượng Sĩ Bắc trước khi đến Tổng thành đã quen biết.”

Phụng Tây Trác thân nhiên nhìn hắn.

“Chẳng lẽ người không cảm thấy, luận tâm kế luận mưu lược, so với Thượng Sĩ Bắc, Chung Chính chỉ là đứa trẻ cái gì cũng không hiểu sao?”

Phụng Tây Trác không phủ nhận.

“Thiên hạ phân tranh, nếu thật sự phải có người đứng lên, chỉ sợ thế nào cũng không đến lượt hắn.” Hắn mở tay ra, “Cho nên, ta có gì sai?”

Phụng Tây Trác nhún vai nói: “Ta cũng không nói người sai. Chỉ là...”

Nàng đột nhiên đứng dậy, thân thể lao ra đầu thuyền.

Nam Nguyệt Phi Hoa nhướng mày, thân hình lại vẫn ngồi yên bất động.

Phụng Tây Trác nhảy vào trong nước, lộ đầu ra, vẫy vẫy tay với hắn, “Không chung đường thì mưu cầu khác nhau mà thôi!” Dứt lời, đầu chìm vào trong nước không thấy.

Thủ hạ nhìn Nam Nguyệt Phi Hoa, “Công tử?”

Thấy hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ cái trán, “Không cần để ý nàng. Đi thôi.”

“Vâng.”

Trong thành Truy Lạc.

Thượng Tín đứng ở tường thành cao nhất, nhìn cát vàng ngoài thành, hăng hái. Ngày hôm qua, hắn còn đứng tại ở đầu kia ra xa nhìn thành này. Hôm nay, hắn đã đem chỗ ngồi này dẫm nát dưới chân!

Phó tướng vội vàng tới, “Khởi bẩm Vương gia, trong kinh truyền đến thư mật.”

Nếu là ngợi khen, không khỏi quá nhanh rồi, “Chuyện gì?”

Phó tướng vội vàng mở thư ra, biến sắc nói: “La quận vương phản!”

Tuy rằng Thượng Tín khiếp sợ, nhưng cũng không quá bất ngờ. Từ lúc La quận vương dâng thư đi bắt Chung gia, cảm giác bất an đã luẩn quẩn trong lòng hắn, hiện tại nghĩ đến, đại khái sầu lo chính là do việc này.

Kích động Hoàng đế cùng Lam quận vương đầu võ, mới không rảnh để ý đến hắn. La quận vương tình toán tốt lắm!

“Hoàng Thượng mời Vương gia lập tức về kinh hộ giá.”

Thượng Tín ngần ra, “La quận vương tấn công Đế châu?”

Phó tướng lại nhìn thư lại một lần, nói: “Chuyện này không thấy nói.”

Có lẽ là Hoàng Thượng chợt dạ, sợ. Thượng Tín nện một quyền lên tường thành, “Thế Truy Lạc thì sao?” Hắn vất vả vài ngày đêm, dùng máu tươi của mấy ngàn binh lính thay đổi thành trì, chẳng lẽ cứ như vậy chấp tay dâng cho người khác?

“Trong thư Hoàng Thượng nói, toàn quân lùi trở về.” Phó tướng nhìn đáng người vẫn bất khuất trước mắt, nhỏ giọng nói, “Vương gia, quân lệnh như núi.”

Thượng Tín trầm mặc một lúc lâu, nói: “Bỏn vương đã biết.”

Dưới ánh chiều tà, cát vàng trước mắt như máu.

Trên đầu tường, máu trong cơ thể như cát vàng.

Cuối tháng sáu.

Hành trình chinh phạt của Kiều Dương vương Thượng Tín chỉ vì một phong mật thư của Hoàng Đế mà vội vàng chấm dứt. Tám vạn năm ngàn đại quân được thiên hạ xưng là ‘Lư Mã sư’, Kiều Dương vương được gọi là Lư Mã vương.

Mặt khác, La quận vương đã lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh hạ Tân Ung, chiếm cứ một nửa Thụy Châu, binh lực gia tăng tới mười lăm vạn. Cùng Lam quận vương là thế đối chọi, kìm kẹp Đế châu.

Ngày mùng một, tháng bảy.

Thượng Tôn chiếu cáo thiên hạ, phong La quận vương thành Tân Ung vương, ngầm đồng ý sở hữu Tân Ung. Đồng thời, kết tội Lam quận vương ngỗ nghịch phạm thượng, phạt bổng ba năm.

Đến tận đây, thiên hạ phân tranh đã nổi lên trên mặt nước.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Mỹ Nhân Thiên Hạ (Thượng)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Núi xanh hai bên bờ cao hơn trăm trượng, ngửa đầu nhìn lên, đỉnh trời lấp sau làn mây trắng. Mặt sông xanh biếc, sóng gợn lăn tăn, dãy núi trùng điệp đổ bóng xuống mặt sông như một bức tranh thủy mặc huyền bí.

Giữa bức tranh non xanh nước biếc, một chiếc thuyền lớn rộng khoảng mười bốn trượng ngược dòng chạy chậm, dương dương tự đắc.

Đuôi thuyền, một thiếu nữ mặc trang phục nha hoàn ghé vào lan can, nhìn phong cảnh bên bờ, một nửa gương mặt trắng nõn bị che trong chiếc khăn vải, chỉ lộ ra chiếc cằm xinh xắn.

“Tiểu Phong, thân thể đã khỏe chưa?” Trương lão vốc người vạm vỡ cười tùm tùm đi tới.

Cô gái được gọi là Tiểu Phong chậm rãi xoay người, nở nụ cười sáng lạn nói: “Đỡ nhiều rồi!”

Trương lão nhìn nụ cười kiều diễm của nàng mà ngần ra, liên tục ho khan, sau một lúc lâu mới nói: “Vậy người định khi nào thì rời đi?”

“Rời đi?” Đôi con ngươi của cô gái chuyển động, vẻ mặt rung rung như chực khóc, “Từ khi ta bị biểu ca nhốt tâm đày từ trên thuyền xuống, đã không có chỗ để đi nữa rồi.”

“Trời ạ!” Trương lão vừa thương cảm lại vừa căm phẫn thốt lên, “Không ngờ thiên hạ lại có kẻ vì vinh hoa phú quý mà vứt bỏ cả người đã kết tóc se duyên với mình!”

Tiểu Phong vội vàng nói: “Kết cũng như không kết mà thôi.”

Trương lão càng thêm đồng tình với nàng, lập tức vỗ ngực nói: “Chi bằng thế này, ta sẽ nói với tiểu thư, để người tạm thời ở lại trên thuyền chúng ta, khi nào có dự định khác lại nói sau.”

Trong lòng Tiểu Phong mừng thầm, nhưng về ngoài vẫn làm bộ như không, nói: “Không biết tiểu thư nhà lão có thể đồng ý hay không?”

“Tiểu thư nhà ta lương thiện cả thiên hạ đều biết, chuyện này chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, chắc chắn sẽ được.”

Thiên hạ đều biết? Tiểu Phong lại nói: “Ôn cứu mạng không thể không cảm tạ, còn chưa biết được đại danh của ân nhân.”

“Muốn tạ thì tạ tiểu thư nhà ta, nếu lúc ấy không phải tiểu thư đứng ở đầu thuyền ngâm thơ ngắm trăng, cũng sẽ không phát hiện ra người chút nữa chết chìm trong nước.”

Tiểu Phong thầm nghĩ: ai biết nàng xui xẻo như vậy, ngâm mình trong nước một ngày một đêm mới gặp được một chiếc thuyền: “Thì ra là thế, ta có thể tự mình nói lời cảm tạ với tiểu thư hay không?”

“Không cần, mấy ngày gần đây tiểu thư đang chuyên chú luyện thơ từ, chỉ sợ không rảnh phân tâm.”

“Luyện thơ từ?”

“Đúng thế, lần này chúng ta đi về phía tây là vì tham gia lễ mừng sinh nhật Trương Tôn công tử ngày mười lăm tháng bảy. Tài trí của tiểu thư kinh diễm thiên hạ, đến lúc đó chắc chắn sẽ phải bộc lộ tài năng trong Bán Nguyệt yến này.”

Tiểu Phong như đột nhiên nghĩ ra cái gì, hồ hồ: “Chẳng lẽ tiểu thư là một trong số những vị ‘Thu Nguyệt Hải Đường Vũ Vô Hạ’ của Bách Hoa Châu?”

Trương lão ha ha cười nói: “Không ngờ người còn nhỏ mà đã có chút kiến thức. Không sai, tiểu thư nhà ta đúng là Thu Nguyệt.”

“Chúng ta đang đi đến Phàn Châu?” Hai mắt nàng sáng lên.

Trương lão gật gù đầu, “Không sai, Trương Tôn công tử đã muốn thông báo lễ tiệc từ nửa tháng trước, nghe nói chỉ cần có thể đến Phàn Châu trong khoảng từ mười lăm tháng bảy đến mừng một tháng tám, dù có thiệp mời hay không, đều có thể trở thành khách của Trương Tôn gia.”

“Xa xỉ quá.”

“Cái gì?”

Tiểu Phong nghiêm túc nói: “Ý ta là Trương Tôn gia quả nhiên phú giáp thiên hạ*.”

*Phú giáp thiên hạ: Vô cùng giàu có.

Trương lão nói: “Có lẽ vị biểu ca kia của người cũng sẽ đến, đây dù sao cũng là cơ hội tốt nhất để những người có chí trong thiên hạ bộc lộ tài năng.”

Tiểu Phong cười gượng nói: “Gặp lại không bằng hoài niệm.”

“Người không cần lo lắng, ta chắc chắn đem việc này báo cho tiểu thư, đến lúc đó định nhất định có người thay người trút giận!”

“Thật ra... Không trút cũng không sao cả.” Vì sao mỗi lần nàng bịa chuyện nói dối, mọi người đều tin tưởng như vậy? Lần trước Thượng Tín cũng thế, còn tìm được cả tên tri phủ háo sắc trong tưởng tượng của nàng nữa.

Tiểu Phong đương nhiên chính là người nhảy từ thuyền của Nam Nguyệt Phi Hoa xuống – Phụng Tây Trác, có điều lúc này nàng trọng thương chưa lành, lại không biết thế cục hiện tại của Tân Ung và Thụy Châu, vì thế mai danh ẩn tích rồi tính toán sau.

“Đúng rồi, biểu ca của người tên là gì?”

Phụng Tây Trác cắn răng nói: “... Tang Tri Bội.”

“Thế tiểu thư nhà giàu mà hần muốn dựa hơi nương tựa?”

“... Nhạc Phi Hoa.”

Trương lão cẩn thận nhớ kỹ, lại nói: “Nếu người đã quyết định ở lại, phải tuân theo quy củ trên thuyền này. Tiểu thư thích yên tĩnh, bình thường nếu thấy nàng xuất hiện đi đứng nói chuyện nhất định phải nhẹ nhàng. Trên thuyền này ngoại trừ tiểu thư, những chuyện còn lại đều do Ánh Hồng cô nương, nha hoàn bên người tiểu thư định đoạt, khi nói chuyện với nàng, nhất định phải cẩn thận ôn trọng. Nàng ghét nhất người cợt nhả.”

Phụng Tây Trác gật đầu một cái.

“Trên thuyền ngoại trừ tiểu thư và Anh Hồng cô nương, còn lại đều là nam tử, bởi vậy người cũng sẽ không phải làm việc gì nặng, cho nên không cần lo lắng, chờ ta gặp tiểu thư, sẽ nghe nàng sắp xếp công việc cho người.”

Phượng Tây Trắc lẩm bẩm: “Phiền toái, không sắp xếp cũng được.”

“Cái gì?”

“Ý ta là, nếu không phiền, xin hãy sắp xếp sớm một chút.”

Trương lão vô cùng hài lòng với thái độ nhiệt tình làm việc của nàng, “Hai ngày nữa sẽ rời khỏi Ô Hạp, qua Ô Hạp là đến địa phận Phàn Châu, người còn chưa tới Phàn Châu đúng không?”

“Tây phú Phàn Châu, thật sự là làm người ta ngóng trông.” Nhiều người giàu có, mục tiêu đánh cướp cũng nhiều.

Trương lão cười hi hi, “Ta đi nói chuyện của người với tiểu thư, người ở chỗ này chờ đã.”

Phượng Tây Trắc mỉm cười nhìn Trương lão đi xa.

Sắp ra khỏi Tân Ung. Xem ra Nam Nguyệt Phi Hoa và Thượng Sí Bắc sẽ không xếp nàng vào phạm vi truy nã, nếu không từ lúc nàng còn đang chìm nổi ở trong nước, người truy bắt đã đến. Là Nam Nguyệt Phi Hoa niệm tình đồng nghiệp ngày xưa thả cho nàng một con ngựa, hay là có nguyên nhân khác?

Đối với người tâm tư thâm trầm mưu kế lo xa như Thượng Sí Bắc và Nam Nguyệt Phi Hoa, nàng không sợ bọn họ ra tay, khó lòng phòng bị, lại sợ bọn họ không ra tay, có ám chiêu khác.

Đang suy nghĩ miên man, phía sau có tiếng rẽ nước rào rạt. Quay đầu nhìn lại, ngay chỗ rẽ sông, ba chấm đen chậm rãi lớn dần.

Truy binh? Trong lòng Phượng Tây Trắc căng thẳng, bước nhanh đi trở về trong khoang thuyền.

Trong phòng bếp, vài hán tử cao to đang cầm chảo lớn không ngừng xào nấu, thấy nàng tiến vào, cười nói: “Nhanh như vậy đã đói bụng rồi? Đến đến đến, ném thử mấy miếng này trước.”

Phượng Tây Trắc dung mạo kiều diễm, lại ‘thân thể khốn khổ’, đối với những hán tử vô gia này mà nói, không khác gì lương duyên trời ban, bởi vậy tuy rằng chỉ ở chung ngắn ngủn mấy ngày, nhưng chỉ cần có cơ hội là lập tức lấy lòng.

Phượng Tây Trắc tuy hiểu được, nhưng nàng trước giờ vẫn sống theo kiểu binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, chỉ cần bọn họ không nói ra, nàng cũng vui vẻ giả bộ không biết, “Ồi, cá chung!” Trong tay lập tức được nhét vào một đôi đũa, còn chưa kịp xuống tay với con cá béo múp vàng ươm, mục tiêu đã bị một bàn tay khác cướp đi.

Một nam tử vẻ mặt lạnh lùng từng mắt nhìn nàng, nói: “Đây là đồ ăn của tiểu thư.”

Độ ẩm trong phòng bếp đột nhiên giảm xuống.

Ngay cả ngọn lửa trên bếp đều cháy nhỏ đi một nửa.

Hán tử đề nghị nàng ném thử món ăn lúc trước lúng túng nói: “Mục đại ca, đồ ăn nguội rồi, không bằng cho Tiểu Phong ăn trước?”

Mục đại ca nhìn hán, trầm giọng nói: “Là tiểu thư quan trọng hay là nàng quan trọng?”

Hán tử lập tức im tiếng không nói.

Phượng Tây Trắc oán thầm: quả nhiên, họ Mộ họ Mục đều là oan gia của nàng.

“Nơi này là phòng bếp, những người không liên quan đi ra ngoài!” Mục đại ca nói xong, xoay người rời đi, không liếc nhìn nàng một cái.

Phượng Tây Trắc sờ sờ mũi, đang cảm thấy vô vị muốn đi ra, dưới chân đột ngột rung lên, thân thuyền bị đâm hơi nghiêng về bên phải. Nàng vừa mới đứng vững, bên phải lại bị đâm thêm một cái nữa, thân thuyền lại nghiêng về phía trái!

Tiếng kêu sợ hãi vang đầy thuyền.

Hán tử trong phòng bếp đều lao ra ngoài, cầm đầu đúng là Mục đại ca: “Các người đừng đi ra, để ta đi phía trước xem tình hình.”

Phượng Tây Trắc tro mắt nhìn hán không coi ai ra gì đi ngang qua nàng, lần đầu tiên ném thử tư vị bị người khác hoàn toàn xem nhẹ.

“Tiểu Phong, người không sao chứ?” Nhóm hán tử lo lắng nhìn nàng.

“Ta không sao.” Nàng cười lộ ra hàm răng đều tăm tắp, lòng tự trọng được bù lại nho nhỏ. Có điều động tĩnh này... Sẽ không phải là đám người Thượng Sí Bắc thay đổi chủ ý tới bắt nàng chứ?

Chương 34: Mỹ Nhân Thiên Hạ (Trung)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Trên mặt sông, một chiếc thuyền lớn hoa lệ bị một trái, một phải, một sau ba chiếc thuyền quan nhỏ hơn vây quanh. Thuyền ở hai bên trái phải nhanh chóng bắc một tấm ván gỗ rộng sang thuyền lớn, chỉ chốc lát, quan binh bước qua ván gỗ nhanh chóng tiến lên thuyền lớn.

Mục đại ca cùng Trương lão đứng ở đầu thuyền, lấy thân ngăn trở đường vào khoang thuyền. Ánh Hồng đứng phía sau bọn họ, khẩn trương nhìn quan binh xuất hiện càng lúc càng nhiều.

“Các vị quan gia, không biết đây là có chuyện gì?” Mục đại ca cố nén bất an, không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ hỏi.

Quan sai cầm đầu nhìn quần áo của bọn họ mộc mạc, biết không phải chủ thuyền, lập tức quát: “Chủ thuyền của các người đâu?”

Trương lão khó xử nói: “Chủ nhân nhà ta thân thể không khỏe, đã nằm trên giường nhiều ngày, xin quan gia thứ lỗi.”

Quan sai cầm đầu lập tức sa sầm mặt mặt.

Ánh Hồng vội vàng lấy từ trong người một tấm thiệp viết tay giao cho Mục đại ca. Mục đại ca chuyển trình lên quan sai kia.

Quan sai mở tấm thiệp ra, sắc mặt lập tức biến đổi, cười nói: “Thì ra là Thu Nguyệt tiểu thư của Bách Hoa Châu, chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc, nếu có gì đắc tội, trước mặt Lão đại nhân cũng xin bỏ qua cho.” Lão đại nhân tự nhiên chính là người viết tấm thiệp kia.

Mục đại ca vội vàng nói: “Không dám không dám, tiểu thư quả thật thân thể không khỏe, còn xin quan gia bao dung.”

Quan sai trả lại thiệp, cười nói: “Không sao không sao, vốn chuyện này cũng không quan hệ gì với Thu Nguyệt tiểu thư. Chỉ là Thế tử nhà ta lệnh chúng ta âm thầm tìm kiếm một vị giai nhân, người cũng biết, chuyện này không thể gióng trống khua chiêng được, để tránh đường đột giai nhân.”

Ở trong cảnh nội Tân Ung được gọi là Thế tử chỉ có một người. Mục đại ca liên tục nói phải, lại hỏi: “Không biết là vị giai nhân nào, có thể lọt vào mắt xanh của thế tử phủ La quận vương? Ta tuy rằng thô bỉ, nhưng cũng có thể tìm hiểu bên đường, vì Thế tử gắng hết sức mọn.”

“Chuyện này...” Quan sai do dự một chút, pha trò nói: “Chính là một cô nương mười bảy mười tám tuổi, về phần tục danh, chúng ta miệng thô, không dám gọi bừa.”

Mục đại ca gật đầu nói: “Phải phải phải, là tiểu nhân lắm lời.”

“Các người chỉ cần chú ý một vị cô nương mười bảy mười tám tuổi, dung mạo khí chất xuất chúng là được.” Hần hàm hồ nói, cũng không cụ thể nói sau khi chú ý được nên như thế nào.

Mục đại ca cho rằng Thượng Sĩ Bắc không muốn để người khác biết tường tận chuyện này, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Quan sai nói: “Một khi đã như vậy, ta cáo từ trước, hãy thay ta vấn an Thu Nguyệt tiểu thư.”

Mục đại ca đáp lại, sau đó lấy ra chút bạc vụn từ trong tay áo dâng lên.

Lúc này đám quan sai mới mặt mày hớn hở rời đi.

Nhìn ba chiếc thuyền quan chậm rãi rời đi, Ánh Hồng mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nói với Trương lão: “Lão nói vị giai nhân mà Thế tử đang tìm kia, có thể chính là người mà chúng ta mới cứu lên hay không?”

Trương lão cùng Mục đại ca đồng thời ngẩn người.

Trương lão bật cười nói: “Sẽ không trùng hợp như vậy chứ.”

Mục đại ca thu lại vẻ mặt lúc trước, lạnh nhạt nói: “Ngoại trừ tuổi tác, dung mạo khí chất có chỗ nào giống?”

Trương lão cũng cười nói: “Giai nhân có thể làm cho Thế tử tâm nghi nhất định là khuê tú nhà nào đó, làm sao có thể nghèo túng như thế.”

Ánh Hồng nghĩ nghĩ một lát, âm thầm cảm thấy may mắn vì vừa rồi không xúc động nhất thời. Bằng không trở thành trò cười không quan trọng, chỉ sợ còn có thể mang đến phiền toái cho tiểu thư.

Phượng Tây Trác vừa rồi vẫn luôn tránh ở trong khoang thuyền dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng, nghe đến đó, thầm nghĩ trong lòng: nghe miêu tả, có vài phần tương tự nàng. Có điều... Giai nhân? Nhớ tới gương mặt tuyệt mỹ của Thượng Sí Bắc, nàng âm thầm lắc đầu. Trùng hợp đi?

Chứng kiến cảnh Thượng Sí Bắc vì người tâm niệm trong lòng mà phái ra rất nhiều quan binh ngàn dặm tìm kiếm, nàng không khỏi cười trộm trong lòng: quả nhiên là người không thể chỉ nhìn tướng mạo.

Quan thuyền tới đột ngột, đi nhanh chóng, mọi người chỉ suy nghĩ một chút sau đó lập tức đem chuyện này ném ra sau đầu.

Trương lão tìm được Phượng Tây Trác, nói: “Tiểu thư đã đồng ý để người ở lại, về sau người sẽ phụ trách việc sinh hoạt ăn uống của Ánh Hồng cô nương.”

Phượng Tây Trác tất nhiên là tỏ vẻ vô cùng cảm kích.

Trương lão do dự một chút, mở miệng hỏi: “Người có biết Thế tử của phủ La quận vương?”

“Ồi chao?” Phượng Tây Trác khoa trương đưa tay che miệng, trong nháy mắt nói: “Đương nhiên không biết. Xảy ra chuyện gì sao?”

Trương lão cha bật cười nói: “Là ta lắm miệng, không có việc gì, người lo việc của mình đi.”

Phượng Tây Trác ra về sợ hãi trở về, trong lòng ngược lại thầm mắng Thượng Sí Bắc nhằm chán, ngay cả nói chuyện yêu đương cũng khiến người khác gà chó không yên.

Thuyền lớn một đường đi về phía Tây, có tám thiệp viết tay của Lỗ đại nhân một đường bình yên vô sự. Cho đến địa giới Phần châu, thuyền chung quanh bắt đầu tăng lên, phần lớn là thuyền lớn của hậu duệ quý tộc phú hào, hiển nhiên cũng đến vì yến tiệc sắp diễn ra.

Phượng Tây Trác quét tước xong phòng của Ánh Hồng, đang muốn tìm một chỗ ngủ gật, lại nghe thấy Ánh Hồng gọi nàng ở phía sau: “Nhanh như vậy đã quét xong rồi? Để ta kiểm tra.”

Phượng Tây Trác âm thầm kêu khổ, bà cô này ngày nào không ép buộc nàng vài lần sẽ không cam lòng.

“Góc này có sợi tóc, bàn trang điểm còn chưa lau sạch... gương có bụi, làm lại một lần nữa.” Ánh Hồng chỉ liếc mắt một cái.

Phượng Tây Trác ngoan ngoãn nói: “Vâng, Ánh Hồng cô nương.”

Ánh Hồng ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn nàng quét tước, “Người chớ trách ta nghiêm khắc, nếu đổi thành tiểu thư, chỉ sợ đã đuổi người đi.”

Phượng Tây Trác vừa dùng sức lau thật mạnh gương trang điểm, vừa dịu dàng đáp: “Không có, Ánh Hồng cô nương cũng chỉ vì muốn tốt cho ta, ta biết.” Nhưng biết và thông cảm là hai việc hoàn toàn khác nhau.

“Người biết là tốt rồi.” Thật ra Ánh Hồng cũng không phải chán ghét nàng, trên thuyền hiếm khi có nữ tử để sai sử, chỉ hy vọng có người trò chuyện thôi. Có điều Phượng Tây Trác là kẻ lười tận xương, một khi làm xong việc, trừ lúc ăn cơm và ngủ, bằng không tuyệt đối không nhìn thấy nàng. Cho nên mỗi ngày Ánh Hồng đành phải chọn xương trong trứng gà, để tha kéo nàng nhiều một lúc.

Nếu Phượng Tây Trác biết nguyên nhân mỗi ngày nàng phải quét dọn nhiều lần, chỉ sợ muốn phun máu ba thước.

“Qua hai ngày nữa, chúng ta sẽ chạm mặt với những thuyền khác của Bách Hoa Châu, nếu ngay cả chút chuyện nhỏ ấy người đều làm không tốt, tiểu thư cũng sẽ mất mặt.”

Phượng Tây Trác đưa lưng về phía nàng làm cái mặt quỷ. Ai lại rảnh rỗi chạy đến phòng người tìm bụi, chỉ để bôi đen mặt mũi tiểu thư nhà người?

“Người không tin? Những người trong Bách Hoa Châu, chỉ có không nghĩ tới, chứ không có chuyện bọn họ làm không được.” Nàng nhìn đến khuôn mặt vạm vỡ trong gương đồng, giọng nói lập tức tỏ vẻ không thích.

“Bách Hoa Châu không chỉ phái một mình tiểu thư đến sao?”

“Sự kiện lớn như vậy, Hải Đường và Vũ Vô Hạ sao có thể bỏ qua?” Nàng cười lạnh nói, “Huống chi đến lúc đó Bội Mạc Đình của kinh thành, Mộc Hương lâu của Tần Dương cũng sẽ trình diễn, còn thêm cả Thủy Thượng Cư và Tam Lưỡng Nhại, Ngũ đại danh điểm đứng đầu thiên hạ tề tụ đầy đủ, không thể thiếu một phen tranh tài. Bách Hoa Châu sao có thể không toàn lực ứng phó?”

Nói là toàn lực ứng phó, thật ra là điều động cả nhà đến cợ cơm ăn đi? Bách Hoa Châu quả thật chỉ có chuyện bọn họ không nghĩ đến, chứ không có chuyện bọn họ làm không ra. Có điều, năm danh điểm lớn nhất đều tụ tập đầy đủ? Phượng Tây Trác nuốt nước miếng, nói: “Quả nhiên là sự kiện lớn.”

“Tuy rằng Trương Tôn công tử nói qua cho dù có thiệp mời hay không đều dùng lễ tiếp đãi, nhưng khách quý và tục khách vẫn có sự khác nhau. Người bình thường đừng nói xem Ngũ đại danh điểm tranh tài, chỉ sợ cửa phủ Trương Tôn đều không sở tới đâu.”

“May mắn ta đi theo Thu Nguyệt tiểu thư.” Phụng Tây Trắc lấy làm may mắn nói. Ngũ đại danh điểm tọa lạc khắp mọi nơi, ngày thường muốn ăn một lượt ít nhất phải đi quá nửa Đại Tuyên, hiện tại cơ hội này có thể nói là ngàn năm một thuở.

“Ngươi bớt năm mơ đi. Tiểu thư nhà ta đến Bán Nguyệt yến là để hiến nghệ, làm sao sẽ mang theo kẻ trói buộc như ngươi.”

Trói buộc? Khăn trong tay Phụng Tây Trắc bị vo tròn.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.” Nàng tự cảm thấy tán gẫu vô cùng khoái trá, đã hết hứng trí một ngày.

Vì thế, thể xác của Phụng Tây Trắc dưới sự ân xá của Ánh Hồng cô nương đạt được giải phóng, mà tinh thần vẫn chịu tàn phá thật lâu không xóa bỏ được.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Mỹ Nhân Thiên Hạ (Hạ)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Tối trung tuần bảy tháng.

Thuyền từ các nơi theo sông nhánh dần dần hội tụ về dòng chính, trên mặt sông xanh biếc, từng con thuyền song song lại nối đuôi nhau, vô cùng đồ sộ.

Ánh Hồng đi đến bên cạnh Phụng Tây Trắc đang dựa vào lan can trông về phía xa, chỉ vào con thuyền hồng lam gần đó, nói: “Kia, kia chính là thuyền của Hải Đường.”

Nghe đồn Tam đại hoa khôi của Bách Hoa Châu đều là nhân gian tuyệt sắc, lại thêm mỗi người một sở trường, khiến cho nam nhi trong thiên hạ cúi đầu khâm phục. Đáng tiếc nàng ở trên thuyền lao động sắp nửa tháng, mà ngay cả góc áo của Thu Nguyệt đều không thấy, “Ôi, thuyền đang đến đây.”

Ánh Hồng cười lạnh nói: “Nàng ghen tị tiểu thư xếp hạng phía trên nàng, cho nên luôn tìm cơ hội khó xử chúng ta, ngươi cẩn thận chút, đừng để cho nàng bắt được nhược điểm.”

Phụng Tây Trắc nói: “Không phải chứ? Tốt xấu gì chúng ta cũng nên thể hiện chút thủ đoạn trị nàng, không nên để cho nàng kiêu ngạo như vậy mới phải.”

Ánh Hồng lườm nàng một cái, “Hải Đường và tiểu thư đều là một trong Tam đại hoa khôi, thân phận ở trên chúng ta, ngươi bớt sinh sự đi. Bằng không ngay cả tiểu thư cũng không giúp được ngươi.”

Là giúp không hay là không muốn giúp? Ấn tượng của Phụng Tây Trắc với Thu Nguyệt bỗng nhiên giảm mạnh.

“Ngươi gọi Mục Thiên tới đây.”

Mục Thiên chính là Mục đại ca trong miệng nhóm hán tử ở phòng bếp.

Phụng Tây Trắc theo bản năng hỏi: “Để làm gì?”

Ánh Hồng gõ đầu nàng một cái, “Võ công của Mục Thiên cao cường, có hấn ở đây, Hải Đường mới không quá phận.”

Võ công cao cường? Ở trên giang hồ, võ công như hấn chỉ xếp vào hàng hai mà thôi, cho dù vết thương của nàng chưa lành, nhưng giải quyết vài người như hấn cũng không có vấn đề gì. Ôi, vì sao nàng như vậy lại chỉ có thể làm kẻ sai vặt, hấn lại là núi cho người ta dựa vào. Phụng Tây Trắc xoa chỗ vừa bị gõ, buồn bực đi đến phòng bếp.

Mục Thiên ngoại trừ lúc ngủ, một ngày tám canh giờ đều trôi mình ở phòng bếp cắt cắt xào xào, rất có vì phong phạm của thiên hạ đệ nhất đầu bếp.

Quả nhiên, Phụng Tây Trắc đẩy cửa vào, thấy hấn đang dùng dao băm băm cái gì đó.

“Ánh Hồng cô nương tìm ngươi.” Nàng hô.

Mục Thiên buông dao, xoa xoa tay, nói cũng không nói một câu lướt qua người nàng.

Phượng Tây Trắc nhìn phòng bếp trống rỗng, càng thêm buồn bực, “Tốt xấu gì cũng nên hỏi: ‘Tìm ta làm gì’ chứ.”

Phía sau truyền đến giọng nói vui vẻ của vài hán tử, “Tiểu Phong tìm chúng ta có chuyện gì?”

Phượng Tây Trắc quay đầu lại, nghiêm túc nói: “Không có chuyện gì.”

Thật vất vả thoát khỏi dây dưa của đám người nhà bếp chạy đến đầu thuyền, dưới sự vây quanh của mọi người, Hải Đường đã đi qua cầu bắc giữa hai thuyền, đến trước mặt Ánh Hồng và Mục Thiên. Đôi mắt nàng sáng như châu, cười tươi như hoa, giữa trán vẽ một đóa hải đường đang nở rộ, y phục hồng phấn mỏng tang, kiêu diễm ướt át. Lụa mỏng mặc trên người chẳng những không hiện ra nửa phần lỗ mãng, lại cảm thấy ung dung cao quý, ngạo bễ quần phượng. Nàng liếc về phía Mục Thiên, quả nhiên là sóng thu lay động, ân tình đưa tình.

Phượng Tây Trắc bất giác so sánh nàng với bức họa của Chung Lâm lang ở Chung phủ. Lập tức phân ra cao thấp, Hải Đường đẹp thì đẹp thật, nhưng là do tình tế trang điểm mà thành, còn Chung Lâm lang đẹp tự nhiên tạo nên thần thái. Xem ra có thể trở thành hoàng hậu của một quốc gia, nhất định phải chọn một trong ngàn vạn.

Ánh Hồng cúi người hành lễ với Hải Đường, “Ánh Hồng cúi chào Hải Đường cô nương.”

Hải Đường không đáp lại mà hỏi thẳng, “Tiểu thư nhà ngươi đâu?”

“Thân thể của tiểu thư không khỏe...”

“Thân thể không khỏe còn chạy đến Phần Châu xa xôi này làm gì? Không bằng sớm trở về, đỡ làm mất mặt Bách Hoa Châu ta.” Đôi mắt sáng ngời của Hải Đường ngưng lại.

Phượng Tây Trắc mặc dù tránh ở phía sau Mục Thiên và Trương lão, cũng cảm thấy một trận gió lạnh thổi tới.

Mục Thiên thấy vẻ mặt Ánh Hồng khó xử, tiếp lời: “Hải Đường cô nương nên lo cho bản thân mình trước thì tốt hơn.”

Về mặt Hải Đường bỗng dung biến đổi, hai con ngươi mông lung mờ mịt, nước mắt giống như có thể trào ra bất cứ lúc nào, “Ngươi... vì sao luôn giúp đỡ nàng?”

Mục Thiên lạnh lùng quay đầu đi chỗ khác.

Phượng Tây Trắc nhìn về giường cung bật kiếm ở hai bên mà khăn trương nhéo cánh tay Trương lão.

Trương lão chịu đau nói: “Tiểu Phong, ngươi làm cái gì?”

Phượng Tây Trắc lấy lại tinh thần, trấn định nói: “Bị rút gân tay.”

Ánh mắt Hải Đường lập tức bắn về phía nàng, “Ngươi là người nào?”

Phượng Tây Trắc nhìn thấy nước mắt trong con ngươi nàng chốc lát biết mất, tốc độ nhanh khiến cho người ta phải than thở: “Mới tới, râu ria. Các ngươi cứ tiếp tục, không cần để ý đến ta.”

Hải Đường lạnh nhạt nói: “Nếu là nha hoàn mới thu, cũng xem như là tỷ nữ của Bách Hoa Châu, vì sao thấy ta không hành lễ?”

Bách Hoa Châu phân ra hai hệ nam nữ, Tam đại hoa khôi đứng đầu hệ nữ, mà đám người Mục Thiên, Trương lão thuộc hệ nam, tuy rằng địa vị không bằng Tam đại hoa khôi, nhưng cũng không phải Tam đại hoa khôi có thể quản lý, bởi vậy Mục Thiên mới dám chống đối Hải Đường.

Ánh Hồng vội hỏi: “Nàng mới đến, quy củ còn chưa học xong.”

Hải Đường nhẹ nhàng bước lên, đi đến trước mặt Phượng Tây Trắc, “Vậy để ta dạy dỗ nàng!” Vừa nói xong đã giơ tay lên, mắt thấy một bàn tay sẽ hạ xuống.

Phượng Tây Trắc lập tức ngồi xổm xuống tránh đi, ôm đầu kêu lên: “Ôi mẹ ơi, tiên nữ muốn đánh người!”

Bàn tay của Hải Đường vung vào giữa khoảng không, đang muốn nổi giận, nghe thấy nàng gọi mình là tiên nữ, sắc mặt trở nên hòa hoãn một chút: “Đứng lên.”

Phượng Tây Trắc vụng trộm giương mắt, thấy nàng ta mặc dù tỏ vẻ lạnh lùng, nhưng trong mắt lại có ý cười, cẩn thận đứng lên nói: “Tiên nữ tỷ tỷ...” Ta nhìn, ta nhìn, ta nhìn nhìn nhìn.

Hải Đường thu tay lại, hỏi: “Ngươi tên là gì?”

“Tiểu Phong.” Một tiếng này cũng không phải nàng đáp. Mọi người quay đầu, thấy một nữ tử mềm mại như nước, lung linh như ngọc đứng dựa vào khung cửa, sau vẻ thanh lệ động lòng người lại có chút yếu ớt bệnh tật, càng khiến người ta thêm thương tiếc.

“Tiểu thư.” Ánh Hồng vội vàng bước đến, đỡ lấy nàng nói, “Bên ngoài gió lớn, sao tiểu thư lại ra đây?”

“Hiếm khi Hải Đường muội muội đến làm khách, ta sao có thể thất lễ.” Thu Nguyệt lạnh nhạt nói.

Hải Đường cười kiều diễm tiến lên, kéo tay Ánh Hồng ra, thay bằng tay của mình, nói: “Ta nghe nói tỷ tỷ bị bệnh, trong lòng lo lắng, cho nên mới lỗ mãng như thế, tỷ tỷ không nên để ở trong lòng.”

Phượng Tây Trác thấy vẻ mặt nàng liên tục thay đổi, đối với người ngoài thì lạnh lùng, với Mục Thiên thì đầm ấm đáng thương, đến bây giờ lại tỏ vẻ vô cùng thân thiết, mọi sắc mặt đều thể hiện vô cùng thuần thực, không khỏi bội phục.

Thu Nguyệt cười yếu ớt nói: “Tâm ý của Hải Đường muội muội, người làm tỷ tỷ như ta sao có thể không biết, nào có thể hiểu lắm?”

Trong khoảnh khắc, Hải Đường Thu Nguyệt hai mỹ nhân tuyệt sắc mang phong tư khác nhau đứng giữa thuyền hoa nhìn nhau mỉm cười.

Tiến bước Hải Đường, nhìn thuyền hoa của bọn họ đi xa, nụ cười trên mặt Thu Nguyệt mới nhạt đi.

Mục Thiên tự trách nói: “Đều do ta vô năng.”

Thu Nguyệt nói: “Nàng là đối thủ của ta, cùng người có quan hệ gì đâu?”

Về mặt Mục Thiên càng uể oải.

Ánh Hồng nói: “Tiểu thư, bên ngoài gió lớn, để ta dìu người trở về phòng.”

Phượng Tây Trác thấy nàng đi như gió nhẹ liễu rủ, so với Chung phu nhân không biết đẹp mặt hơn bao nhiêu lần, tầm hiểu biết với hai chữ ‘mỹ nhân’ lại được nâng lên một tầng cao mới: “Trương lão, Bách Hoa Châu thường xuyên như vậy sao?”

Mục Thiên đang muốn rời khỏi, nghe vậy lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng: “Đã là hạ nhân, phải biết an phận.” Dứt lời, cũng không để ý xem nàng có phản ứng gì, xoay người bước đi.

Phượng Tây Trác nhìn bóng hắt rời đi nghe răng làm mặt quỷ.

“Người chó trách hần, tính tình của hần vốn như thế.” Trương lão an ủi.

Phượng Tây Trác nói: “Ta thấy hần đối với tiểu thư rất dịu dàng.”

“Tất nhiên là không giống rồi.” Hần nói nửa câu, lại thăm hỏi hận lời.

“Làm sao không giống?” Nàng lạnh lẽo ghé đến bên tai Trương lão, nhẹ giọng nói, “Có phải hần thích tiểu thư hay không?”

Trương lão khẽ quát: “Bớt nói bậy đi. Làm hạ nhân kỳ nhất là nói bậy sinh sự, người phải nhớ cho kỹ!”

Phượng Tây Trác nhìn Trương lão cũng phẩy tay áo bỏ đi, thấp giọng oán giận: “Hạ nhân hạ nhân, còn tiếp tục bị gọi như vậy, ta cũng sắp quên mất ban đầu mình là cái gì!” Sau đó liên tục hô thầm ở trong lòng ta là cường đạo, ta là cường đạo rồi trở về phòng.

Một đêm trăng tàn, đèn đuốc trên sông sáng ngời.

Phượng Tây Trác bị Ánh Hồng chop tới lau boong tàu.

“Người cần phải lau thật cẩn thận, lau sạch mùi trên người Hải Đường vương lại đây!” Ánh Hồng kéo ghế dựa đến, vừa ngồi canh chừng vừa ăn hạt dưa.

Phượng Tây Trác một bên hất nước một bên oán thầm cảnh hồ xuống đồng bằng.

“Đặc biệt là mấy nơi nàng đã đứng, đợi khi lên bờ, tốt nhất đem đổi mấy tấm ván gỗ mới.”

Phượng Tây Trác không nhịn được nói: “Thế chẳng bằng lúc trước không cho nàng lên thuyền.”

Ánh Hồng cười lạnh nói: “Người biết cái gì? Ở Bách Hoa Châu, lời nói của Tam đại hoa khôi và tổng quản chính là trời, bọn họ muốn bóp chết chúng ta, cũng không phí một chút sức lực.”

“Tiểu thư của chúng ta là hoa khôi đứng đầu cơ mà.”

“Thì tính sao? Bách Hoa Châu cấm không được đấu đá nhau. Nếu Hải Đường thực sự muốn loại trừ chúng ta, tiểu thư không thể phản đối ngay mặt, chỉ có thể đem người bên cạnh nàng loại bỏ để trả thù thôi.”

“Hả? Vì sao ta cảm thấy... xui xẻo nhất vẫn là chúng ta?”

Ánh Hồng thở dài: “Đúng là như thế. Hoa khôi của Bách Hoa Châu đều là trăm ngàn dặm mới tìm được một, bồi dưỡng từ nhỏ, tự nhiên không thể chịu tổn hại bất cứ phần nào. Nhưng chuyện gạ nhà đá nhau lại không thể tránh khỏi, cho nên đã xuất hiện một quy củ bất thành văn như thế.”

Phượng Tây Trác cũng thờ dài đặt mông ngồi xuống sàn tàu.

“Người thờ dài thì thờ dài, nhưng không được nhàn hạ đâu đấy.” Ánh Hồng nhắc nhở.

“Đã biết, vẫn đang lau đấy.” Nàng cầm khăn lại bắt đầu lau lung tung.

“Ánh Hồng, người lại bắt nạt Tiểu Phong.” Thu Nguyệt khoác một chiếc áo choàng tím, cầm trên tay đèn lồng cát tường, từ bên trong khoang thuyền khoan thai đi ra, “Tiểu Phong, người nghỉ ngơi một chút đi.”

Phượng Tây Trác lập tức buông khăn lau, nằm xuống mặt sàn theo hình chữ đại (大), “Tiểu thư thật là Bô Tát đại từ đại bi.”

Ánh Hồng kéo ghế dựa để cho Thu Nguyệt ngồi xuống, rồi quay sang Phượng Tây Trác dậm chân nói: “Nhìn bộ dạng này của người xem, còn ra thể thống gì!”

Phượng Tây Trác chậm rãi ngồi dậy.

Thu Nguyệt hơi siết lại áo choàng phủ trên vai, “Ánh Hồng, ta đói bụng, muốn ăn bánh phở dung, người đi phòng bếp làm một ít.”

Ánh Hồng đáp lời, trước khi đi vẫn không quên trừng mắt nhìn Phượng Tây Trác.

“Ngày mai thuyền sẽ ngừng lại ở Thủy Tú thành, người có thể rời đi.”

Phượng Tây Trác ngẩn người, xoay người nhìn nàng, “Ta chưa nói muốn đi.”

“Ta không muốn giữ người.”

“Vì sao? Chẳng lẽ ta ăn quá nhiều? Nhưng ta làm cũng không ít.”

Ánh mắt Thu Nguyệt dừng lại ở giữa mi tâm nàng, “Ta hỏi người, người nói người rơi xuống nước bởi vì biểu ca ham vinh hoa phú quý, vứt bỏ người, là thật là giả?”

Đôi mắt của Thu Nguyệt có ma lực khiến lòng người kinh sợ, khiến nàng không chỗ nào che giấu. Phượng Tây Trác liêm liếm môi nói: “Vì sao hỏi như vậy?” Nàng đề lộ sơ hở chỗ nào?

“Ánh mắt của người nói cho ta biết. Nó không có đau thương của người đã từng yêu.”

“Cái này...”

“Theo ta biết, quan lại phú hào ở Tân Ung không có nhà nào họ Tang. Nhưng nếu nói gần đây, thật ra có một nhà, đó là chủ nhân mới của Tân Ung La quận vương. Khéo là, tước danh của Thế tử phủ La quận vương đồng âm với biểu ca của người. Tang Tri Bội, Thượng Sí Bắc.”

Phượng Tây Trác á khẩu không trả lời được. Lúc ấy rốt cuộc ma xui quỷ khiến thế nào khiến nàng nghĩ ra cái tên ngu ngốc như vậy.

“Ta mặc dù không biết lai lịch của người, có điều nhìn cách người giơ tay nhắc chân đều lộ ra vẻ hào sảng, nói vậy không phải người nhà võ tướng cũng là người trong giang hồ.”

Phượng Tây Trác bội phục sát đất. Không ngờ nàng và Thu Nguyệt mới chỉ gặp hôm nay, mà đã bị lộ hơn nửa.

“Nếu người muốn trốn họa, Bách Hoa Châu cũng không phải nơi tốt lành, người vẫn nên sớm rời đi.” Thu Nguyệt thấy nàng không phản bác, ác cảm bởi vì nàng giấu diếm thân phận giảm đi vài phần, thờ dài: “Nếu người muốn tìm một chỗ sống yên, Bách Hoa Châu càng không phải sự lựa chọn tốt.”

“Thật ra...” Phượng Tây Trác giống như đứa trẻ làm chuyện sai trái, nhỏ giọng nói: “Ta chỉ là muốn đến tham gia Bán Nguyệt yến, nếu có thể thuận tiện ném thù thức ăn của Ngũ đại danh điểm càng tốt.”

Thu Nguyệt ngẩn ra, chột che miệng cười khẽ.

Phượng Tây Trác suy sụp nói: “Tiểu thư không tin ta?”

“Không, ta tin người.” Thu Nguyệt nói, “Người ta thường thích nhìn vấn đề theo hướng phức tạp, không biết rằng đôi khi sự thật lại rất đơn giản.”

Phượng Tây Trác gật đầu nói: “Thật là thâm ảo. Ý của tiểu thư có phải là Bách Hoa Châu nhìn có vẻ phức tạp, thật ra rất đơn giản hay không?”

Về mặt Thu Nguyệt Sắc âm đạm nói: “Không, Bách Hoa Châu từ trước đến giờ chỉ có phức tạp, không có đơn giản.”

“Nhưng là ta nghe huynh đệ trong bang nói, hoa khôi của Bách Hoa Châu kinh diễm thiên hạ, từ hoàng thân quốc thích cho tới tiểu thương buôn bán đều lấy kính làm lễ, là những nhân vật xuất chúng nhất Đại Tuyên.” Câu nói này thừa nhận nàng xuất thân giang hồ.

Thu Nguyệt nói: “Những người đó kính, không phải Thu Nguyệt, không phải Hải Đường, cũng không phải Vũ Vô Hạ, mà là danh hào Tam đại hoa khôi mà thôi. Người trong thiên hạ quan tâm, không phải tài nghệ của chúng ta, mà là danh hào Tam đại hoa khôi. Mặc dù nghe rất nở mày nở mặt, nói trắng ra cũng chỉ là kỹ nghệ mà thôi.”

Phượng Tây Trác nghe nàng đem chính mình so sánh với kỹ nghệ, không khỏi ngạc nhiên.

“Ngươi cho rằng ta vì sao mà bệnh?” Nàng cười khổ nói, “Ba người chúng ta, ta giỏi thi từ, Hải Đường giỏi ca vũ, Vũ Vô Hạ giỏi đánh đàn, trước nay, bởi vì văn nhân đông đảo, ta mới miễn cưỡng đứng đầu. Nhưng khi đang ở đỉnh cao nhất cũng là lúc dễ thất thủ nhất, một khi như thế có thể muôn đời muôn kiếp không gượng dậy được!”

Phượng Tây Trác ghen hờn nhìn nàng: “Chẳng lẽ nhiều ngày ngươi đóng cửa không ra là vì chuẩn bị thi từ cho Bán Nguyệt yến?”

“Trên thực tế, từ nửa năm trước, ba người chúng ta đã bắt đầu âm thầm chuẩn bị. Bảy bước làm thơ, còn phải làm ra một tác phẩm xuất sắc, chuyện này chẳng những phải nhờ vào tư chất kinh người, còn phải dựa vào thiên thời địa lợi nhân hoà, trên đời này nào có việc hoàn mỹ như vậy? Thế nhân cho rằng ta nhặt hoa thành thơ, nâng chén thành từ, thật ra đều do ta đã nghĩ sẵn biện pháp ứng đối, lại có người trợ giúp mà thôi.”

Phượng Tây Trác đột nhiên cảm thấy thấy cường đạo mới là nghề nghiệp hạnh phúc nhất thiên hạ.

“Trong Bán Nguyệt yến, tài tử thiên hạ hội tụ, muốn khiến cho bọn họ nhìn với cặp mắt khác xưa, khó khăn như thế nào khỏi nói cũng biết!” Thu Nguyệt cười khổ nói, “Nhưng câu hay khó được, ta lại không phải Trạng Nguyên, ép buộc bản thân suy nghĩ quá mức, mới thành tật.”

“Không bằng đổi nghề đi?”

“Ngươi cho rằng Thu Nguyệt còn có thể làm cái gì?”

Phượng Tây Trác muốn nói cường đạo, nhưng nhìn đáng người yếu điệu của nàng, lại nuốt trở vào.

“Bán nghệ không bán thân chính là hoa khôi. Một khi không còn là hoa khôi, cũng chỉ có thể là...” Nửa câu sau nàng không nói, nhưng ý nghĩa thâm lương của nó, khiến lòng người lạnh giá.

Ánh Hồng đột nhiên bước ra từ trong khoang thuyền, trên tay cầm một đĩa bánh phù dung nóng hổi: “Bán Nguyệt yến là nơi tài tử hội tụ, tất nhiên sẽ có người khiến tiểu thư đề mắt tới, đến lúc đó tiểu thư có thể rời khỏi nơi này.”

“Thiên hạ có mấy người có thể khiến cho Bách Hoa Châu đồng ý thả hoa khôi?” Thu Nguyệt tự giễu cười, “Cho dù có, lại làm sao có thể để ý đến ta.”

Ánh Hồng nói: “Chuyện này khó nói, nói không chừng Trương Tôn công tử...”

“Đừng vội nói vậy!” Thu Nguyệt liếc nhìn Phượng Tây Trác.

Ánh Hồng vừa xuất hiện không lâu, bởi vậy không nghe được nàng vạch trần thân phận của Phượng Tây Trác, chỉ nghĩ là tiểu thư then thùng, cười che miệng lại, “Ta không nói, chờ coi là được. Tiểu thư không phải đối bụng sao, mau ném thử bánh phù dung.”

Thu Nguyệt cầm một chiếc, đưa tới trước mặt Phượng Tây Trác, “Ngươi cũng thử xem.”

Phượng Tây Trác nói lời cảm ơn nhận lấy, cắn một miếng, cảm thấy ăn rất ngon, cho nên không khách khí cầm thêm một chiếc nữa. Khiến cho Ánh Hồng tức giận đến nỗi thiếu chút nữa ném cái mâm qua

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Nhiều Khách Ghé Thăm (Thượng)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Buổi sáng hôm sau, thuyền quả nhiên dừng lại ở Thủy Tú thành. Trương lão dẫn đầu đoàn người lên bờ mua hàng, Phượng Tây Trác vốn muốn đi, nhưng khi chuẩn bị xuất phát lại bị Ánh Hồng ép ở lại rửa thuyền.

“Ánh Hồng tỷ tỷ à, thuyền này mỗi ngày đều ngâm mình trong bồn nước tắm của thiên nhiên, đâu có cần tẩy rửa gì chứ?” Nhìn bóng dáng Trương lão càng lúc càng đi xa, nàng khóc không ra nước mắt.

Ánh Hồng đem bàn chải và khăn lau ném cho nàng, “Ngươi thì hiểu cái gì, phía trước chính là Tiên Đô, không thể không chuẩn bị kỹ càng được.”

Phượng Tây Trác nhìn thuyền đậu neo kín hai bên bờ, tuy rằng lớn nhỏ khác nhau, nhưng trang trí vô cùng rực rỡ. Duy chỉ chiếc thuyền chiến này của các nàng, nhìn chẳng khác gì gà trong bầy hạc, “Chúng ta chuẩn bị dùng sự mộc mạc sạch sẽ để khiến người khác chú ý sao? Cũng đúng, hoa ngấm nhiều thành nhàm, thỉnh thoảng nhìn thấy một cọng cỏ nhỏ cũng rất mới mẻ!”

Ánh Hồng vỗ cái gáy nàng, “Ngươi cho là Trương lão đi chơi chác? Đồ vật trang trí chúng ta không thiếu, chỉ là tiểu thư không muốn rêu rao quá sớm. Bằng không dọc đường đã chọc đến không biết bao nhiêu ong bướm.”

Nhớ tới danh tiếng lan xa của Tam đại hoa khôi, Phượng Tây Trác cười gượng nói: “Ha ha, tiểu thư quả nhiên suy nghĩ chu toàn. Có điều thuyền của Hải Đường hình như vô cùng khoe khoang.” Thuyền kia, quần áo kia, khí phái kia...

“Hừ, nàng lúc nào chẳng muốn phô trương thanh thế, thu hút sự chú ý của toàn bộ người có quyền thế trong thiên hạ mới vừa lòng.”

Phong cách hành sự của Hải Đường và Thu Nguyệt thật ra cũng phù hợp với dung mạo của các nàng, một kẻ xán lạn như ánh bình minh, khắp nơi danh vọng. Một người thanh nhã như hoa sen, mọi chuyện thu liễm: “Đúng rồi, ‘Thu Nguyệt Hải Đường Vũ Vô Hạ’ không phải có ba vị hoa khôi sao? Vì sao Vũ Vô Hạ không tới?”

“Từ hai tháng trước nàng đã mất tích.”

“Ồ? Các ngươi không đi tìm sao? Cứ kệ như vậy?” Phượng Tây Trác kinh ngạc hỏi.

Ánh Hồng liếc mắt xem thường, “Đương nhiên là không rồi. Tiểu thư ra ngoài bên cạnh lúc nào cũng có người theo dõi, đi nơi nào, đi bao nhiêu ngày, đi gặp ai, làm cái gì đều được báo lại chi tiết cho Sầm tổng quản. Vũ Vô Hạ mất tích lâu như vậy tổng quản lại không nói một lời, tất nhiên là biết nàng đi nơi nào.”

“Bách Hoa Châu quả nhiên là một tổ chức nghiêm mật.”

Ánh Hồng nói: “Đó là tất nhiên. Nếu không ngươi cho rằng Bách Hoa Châu dựa vào cái gì có thể sừng sững trăm năm không đổ, còn đứng đầu trong Ngũ đại danh điểm?”

Phượng Tây Trác ho nhẹ một tiếng, đột nhiên tới gần nàng hỏi: “Ngươi có nghĩ đến chuyện rời đi hay không?”

Ánh Hồng sợ tới mức ngón tay mềm nhũn, khăn lau rơi xuống sàn thuyền: “Ngươi nói vậy bực bực gì đó!” Nàng trừng mắt một cái, nhặt lên khăn lau, đứng dậy chống nạnh nói: “Đừng tưởng rằng nói chút chuyện phiếm là có thể nhàn hạ! Mau đi làm việc!”

Phượng Tây Trác cầm lấy khăn lau hét lớn một tiếng: “Tuân mệnh!”

*

Đèn hoa thấp lên, bên bờ rực rỡ vô cùng.

Phượng Tây Trác cũng học mọi người lấy đèn bát giác lưu ly từ trong khoang thuyền ra thấp sáng từng cái một treo lên, những chiếc đèn lồng hình dáng tương tự nhưng mỗi mặt đèn lại có một hình vẽ màu mỹ nhân, trăm ngàn tư thái, không một người lặp lại.

Lối đi lại lớn trên thuyền được trải thảm lông dê trắng tinh, bên trong phòng khách bày biện đồ cổ, đồ ngọc quý khí trang trọng, toàn bộ thuyền lấy tốc độ ngăn ngắn một canh giờ hoàn toàn lột xác, biến từ gà trong bầy hạc thành phượng hoàng giữa quần hạc.

Trương lão trở về mua không ít nguyên liệu nấu ăn trân quý, vây cá, tổ yến muối... làm cho Phượng Tây Trác nhìn xem thêm nhỏ dãi ba thước, mắt sáng hơn đuốc. Càng khiến Mục Thiên canh giữ ở bên cạnh nguyên liệu nấu ăn nửa bước không dời.

“Mục Thiên, ngươi ra ngoài này treo cờ lên.” Ánh Hồng đứng ở cửa khoang thuyền hô lớn.

Mục Thiên trừng mắt nhìn Phượng Tây Trác vẫn không nhúc nhích.

“Mục Thiên?” Ánh Hồng lại hô một lần nữa.

Phượng Tây Trác thấy toàn bộ phòng bếp mọi người đang nhìn nàng, đành phải cười làm lành nói: “Chi bằng chúng ta cũng đi xem?”

Mục Thiên nhấc cánh cửa lên.

Phượng Tây Trác biết điều đi ra ngoài trước.

“Mục Thiên đâu?” Ánh Hồng thấy nàng đi ra, không khỏi hỏi.

“Vừa ăn vụng còn đang chùi mép.” Phía sau truyền đến một tiếng hừ lạnh. Phượng Tây Trác buông tay nói, “Được rồi, Mục gia trước giờ ăn vụng không cần chùi mép.”

Mục Thiên từ phía sau nàng bước nhanh đi qua, quay đầu lại nhìn nàng với vẻ mặt lạnh như băng.

Phượng Tây Trác không sợ chết lại bỏ thêm một câu, “Là người ta khinh thường không thèm chửi.”

Ánh Hồng đầu đầu nói: “Các người đã xong chưa, mau giúp ta treo cờ lên đi thôi.”

Mục Thiên nhận lấy lá cờ thả người nhảy lên trên đỉnh thuyền, đem cờ treo lên trên lan can. Bên trên mặt cờ màu da cam, trăm hoa rực rỡ, trông rất sống động.

Phượng Tây Trác nhìn cờ Bách Hoa đón gió bay phấp phới, cảm khái nói: “Đây chính là thương hiệu.”

Ánh Hồng đắc ý nói: “Chỉ cần trông thấy Bách Hoa kỳ, hắc đạo hay bạch đạo đều nể mặt ba phần.”

Phượng Tây Trác trầm hạ quyết tâm, chờ khi hội họp với mọi người Tự Tại sơn, cũng phải làm một chiếc Tự Tại kỳ, đại diện cho bộ mặt của Tự Tại sơn.

“Mục Thiên, có chuyện gì vậy?” Ánh Hồng thấy sắc mặt Mục Thiên sau khi nhảy xuống không tốt lắm.

Mục Thiên lạnh lùng nói: “Có hai chiến thuyền đang đi về phía này.”

Ánh Hồng nhú nhú mày, “Chỉ sợ là vì tiểu thư mà đến.”

Phượng Tây Trác hiểu kỳ nói: “Các người làm sao mà biết là đến vì tiểu thư, mà không phải Hải Đường hay Vũ Vô Hạ?”

Ánh Hồng giải thích: “Bách hoa kỳ phân ra bốn màu. Tiểu thư là màu cam, Hải Đường là màu đỏ, Vũ Vô Hạ là màu lam, màu tím là màu riêng của chủ nhân Bách Hoa Châu, có điều cho tới bây giờ chưa ai gặp qua.”

Xem ra màu sắc cũng là một kiểu thương hiệu. Khó trách Nam Nguyệt Phi Hoa trước giờ chỉ mặc đồ màu đỏ. Phượng Tây Trác lại học được một bài học.

Ánh Hồng hỏi: “Là thuyền như thế nào? Nhìn ra được đối phương là ai không?”

“Một chiếc thuyền quan, một chiếc thuyền thương gia bình thường.”

Ánh Hồng bắt đầu phân tích, “Hiện tại đến Phàn Châu phần lớn đều là tới tham gia Bán Nguyệt yến của Trương Tôn công tử. Tiểu thư là khách nhân hiển nghị mà Trương Tôn công tử mời, có lẽ bọn họ không dám quá ngạo mạn.”

Trương lão cũng đã tới, “Có hai chiếc thuyền tới gần chúng ta.”

Ánh Hồng nói: “Chờ bọn họ đưa thiệp gặp mặt rồi nói sau.”

Hai chiến thuyền đồng thời dừng lại ở đuôi thuyền, thiệp gặp mặt quả nhiên rất nhanh được đưa tới.

Ánh Hồng nhìn lướt qua hai tấm thiệp: “Liễu Tề Mi của Yên liễu sơn trang, Cảnh Hi quận chúa của phủ La quận vương?”

Nghe được bốn chữ phủ La quận vương, lỗ tai Phượng Tây Trác dựng thẳng, “Phủ La quận vương còn có quận chúa?”

Ánh Hồng dùng tấm thiệp gõ trán nàng, “Thật sự là dùng câu ‘kiến thức nông cạn’ cũng không đủ để hình dung trình độ hiểu biết của người.”

“Vậy thì không cần dùng nó để hình dung ta.” Phượng Tây Trác úy khuất xoa cái trán.

Ánh Hồng quay sang nói với Trương lão: “Lão giải thích với nàng ta, ta đưa thiệp đến cho tiểu thư.”

Trương lão cười nói: “Năm đó La quận Vương phi sinh một đôi long phượng. Nam chính là Thế tử La quận vương, thiên hạ đều biết đứng đầu trong Tứ đại công tử. Nữ chính là vị Cảnh Hi quận chúa này. Có điều vị quận chúa này từ nhỏ thân thể yếu ớt, bình thường đều ở trong vương phủ, ngay cả đường kim Hoàng đế truyền nàng vài lần vào kinh yết kiến, đều bị La quận vương lấy bệnh từ chối. Cho nên tiếng tăm không thể bằng ca ca nàng.”

“Ồ? Thế sao bây giờ nàng còn quang minh chính đại chạy đến đây?” Không có sức gấp Hoàng đế lại có sức chạy đến đây gặp Trương Tôn? Thế này không phải là nói cho người trong thiên hạ, Hoàng đế không có mặt mũi bằng Trương Tôn sao.

Trương lão cười nói: “Trước khác nay khác. Hiện tại ngay cả Tân Ung La quận vương còn dám xuất binh công chiếm, sao còn để ý Hoàng đế nghĩ như thế nào?”

Phượng Tây Trác nghĩ nghĩ nói: “Cũng đúng. Hiện tại thông gia Hoàng đế còn không lo nổi, nói cái gì mặt mũi.”

Mục Thiên mũi hừ nói: “Đại nghịch bất đạo.”

Phượng Tây Trác đồng ý nói: “Ngay cả giang sơn tổ tiên lưu lại đều không đảm đương nổi, quả thật là đại nghịch bất đạo.”

Mục Thiên trừng nàng, “Ta nói ngươi ngông cuồng nói chuyện triều chính, đại nghịch bất đạo.”

Phượng Tây Trắc cột nhà nói: “Làm trò, ngươi cũng nghe say sưa mà. Nếu không tại sao vẫn đứng ở đây?”

Mục Thiên quay đầu không để ý tới nàng.

Ánh Hồng từ bên trong đi ra, giao hai tấm thiệp hồi âm cho Mục Thiên, “Ngươi đưa qua đó.”

Mục Thiên tiếp nhận, cũng không quay đầu lại đi về phía đuôi thuyền.

Phượng Tây Trắc đột nhiên nói: “Cái cô quận chúa kia sẽ không phải mượn cớ đến chúc mừng sinh nhật để đến làm thông gia chứ?”

Sắc mặt Ánh Hồng khẽ biến, lập tức nói: “Cũng không biết quận chúa kia có bộ dạng thế nào.”

Phượng Tây Trắc nói: “Bình thường thai long phượng có bộ dạng không khác nhau lắm đúng không?”

Trương lão nói: “Luôn luôn có năm sáu phần tương tự.”

Phượng Tây Trắc nhớ tới dung mạo tuyệt sắc của Thượng Sí Bắc, thấp giọng nói: “Vậy thì không ổn rồi.”

Chỉ trong lát, Mục Thiên tay không trở về. Lập tức, hai chiếc thuyền một trước một sau chậm rãi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nhiều Khách Ghé Thăm (Trung)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Bách Hoa kỳ màu cam vừa xuất hiện, quả nhiên không giống bình thường.

Thuyền vừa rời bến, phía trước lập tức có hai chiếc thuyền quay đầu mở đường, hai bên trái phải cũng mấy chiếc thuyền đi theo, đuôi thuyền có ba chiếc thuyền thương gia song song che chắn.

Phượng Tây Trắc cứng lưỡi, “Ồi trời ạ, đây chính là chúng tinh phùng nguyệt* trong truyền thuyết sao?”

*Chúng tinh phùng nguyệt: Sao vây quanh trăng, ý nói được mọi người quan tâm vây quanh.

Ánh Hồng tức giận nói: “Quy củ của Bách Hoa Châu trước giờ luôn là có đến có về. Ý nghĩa là, tuy rằng tiểu thư đến vì Trưởng Tôn công tử, nhưng khi trở về vẫn có thể nhận lời mời của người khác. Bọn họ làm như thế chẳng qua là vì muốn lọt mắt xanh của tiểu thư mà thôi.”

“Quy củ gì chứ, nói thẳng ra là không buông bỏ bất cứ cơ hội nào thò tay móc túi người.”

Ánh Hồng tức giận, phun ra một câu: “Thấp kém!”

Phía sau thuyền đến một tiếng cười khế, Thu Nguyệt khoác áo đứng ở cửa khoang thuyền, không trang điểm chút nào vẫn động lòng người, chỉ có điều vành mắt đen không thể giấu diếm: “Tiểu Phong nói không sai, thật ra chính là như vậy.”

Ánh Hồng dậm chân nói: “Tiểu thư, đừng nghe nàng nói bừa.”

Phượng Tây Trắc đột nhiên chỉ vào một chiếc thuyền quan ở bên phải kêu lên: “A, nó đang ghé lại đây.”

Quả nhiên, chiếc thuyền kia chậm rãi tách khỏi đội ngũ, đi về phía thuyền của các nàng.

Thu Nguyệt nhíu mày nói: “Hôm qua ta đã khéo léo từ chối Cảnh Hi quận chúa, người thường chắc không ai muốn tự tìm mất mặt, chỉ sợ người tới lại lịch không nhỏ.”

Phượng Tây Trắc nói: “Ngươi mau vào đi, nói không chừng hẳn là ngươi được mùi mới dày mặt tìm tới.”

“Một câu ‘nghe hương biết người’ tốt đẹp là thế sao đến miệng ngươi lại trở nên thô bỉ như vậy?” Ánh Hồng mang vẻ khinh bỉ nói.

Phượng Tây Trắc thờ ơ nhún vai, “Ta vốn thấp kém mà.”

Thu Nguyệt gật đầu, “Các người đi mời Mục Thiên lại đây. Có hấn, đối phương sẽ kiêng kị ba phần.”

Phượng Tây Trắc lại một lần nữa khắc sâu cảm nhận cao thủ bị xem nhẹ.

Thấy Thu Nguyệt trở lại khoang thuyền, Ánh Hồng cũng xoay người đi tìm Mục Thiên, chỉ để lại Phượng Tây Trắc một người ở đầu thuyền.

Thuyền đến chỉ trong chốc lát, người đứng ở đầu thuyền đã có thể ngó ngó thấy rõ tình cảnh của hai bên. Trên thuyền của đối phương, đứng một đám người. Nàng nhìn qua một lượt, ánh mắt dừng lại ở trên người một thanh niên khuôn mặt anh tuấn đội quan ngọc thất lưng bạc. Dung mạo kia, vẻ mặt kia, khí thế thế... Vì sao càng nhìn càng quen mắt?

Phía sau, Mục Thiên và Trương lão theo sát Ánh Hồng ra khỏi khoang thuyền.

Sắc mặt Trương lão ngưng trọng nói: “Đầu thuyền khác đầu rồng.”

Phượng Tây Trắc hoảng sợ, “Chẳng lẽ là Hoàng đế đến đây?”

Ánh Hồng nói: “Ngoại trừ Hoàng Thượng, hoàng thân được ban tước vị cũng có thể dùng biểu tượng rồng, chỉ là số móng vuốt khác nhau.”

Phượng Tây Trắc rốt cục nhớ ra vì sao nhìn người kia lại thấy quen mắt. Khuôn mặt nếu gầy một chút, ánh mắt cao ngạo thêm một chút, mặt mày lại thanh tú một chút, tuổi nhỏ hơn một chút, rõ ràng là một Thượng Tín thứ hai.

“Lát nữa các người nhớ phải quỳ xuống hành lễ.” Trương lão trầm giọng nhắc nhở. Thật ra Ánh Hồng và Mục Thiên đều ở Bách Hoa Châu lăn lộn nhiều năm, sao có thể không biết chút quy củ ấy? Hấn chủ yếu muốn nhắc nhở Phượng Tây Trắc.

Về mặt Phượng Tây Trắc đau khổ nói: “Hiện tại ta tránh đi có kịp hay không?”

Mục Thiên liếc nhìn nàng nói: “Vấn đề người hỏi còn có thể ngu ngốc hơn nữa không?”

Thuyền đến gần, lại cũng không thả neo dừng lại, mà duy trì khoảng cách một trượng không xa không gần, sóng vai cùng đi.

Thanh niên trên thuyền đi đến bên cạnh lan can, quét mắt nhìn về phía bọn họ, nói: “Thu Nguyệt cô nương đâu?”

Phượng Tây Trắc thấy hấn không muốn để lộ thân phận, đang mừng rỡ tránh được một kiếp quỳ gối, lại thấy đám người Ánh Hồng chậm rãi quỳ xuống nói: “Thảo dân tham kiến Vương gia!”

Bốn người ba quỳ, một người còn lại hiển nhiên nổi bật giữa đám đông.

Phượng Tây Trắc xấu hổ cười cười, cũng dần dần hạ thấp người xuống.

Thanh niên nói: “Đứng lên đi. Bốn vương cải trang ở bên ngoài, không cần giữ lễ tiết.”

Phượng Tây Trắc một bên học theo tạ ơn một bên oán thầm nói: cải trang còn mặc long bào, thế không cải trang thì mặc cái gì?

Thanh niên tiếp tục hỏi: “Thu Nguyệt cô nương đâu?”

Ánh Hồng lại dùng lý do thoái thác Hải Đường lần trước, nói: “Tiểu thư thân thể không khỏe, đang ốm đau nằm trên giường, cúi xin Vương gia bao dung.”

Thanh niên mím mím khóe miệng.

Phượng Tây Trắc có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, thanh niên quay đầu nói với thị vệ ở phía sau: “Người đến, mời Thu Nguyệt ra đây.”

Phía sau thị vệ vâng một tiếng, lập tức nhảy sang thuyền bên này, ngay cả khóe mắt cũng không liếc lập tức đi về phía cửa khoang thuyền.

Phượng Tây Trắc khản trương, vừa muốn chuyển người, ống tay áo hai bên trái phải đã bị Trương lão và Ánh Hồng giữ chặt. Mục Thiên che ở phía trước nàng, thân hình to lớn như cây cột, nhưng chăm chú lắng nghe, có thể nghe được tay hấn nắm chặt đến nỗi phát ra tiếng xương kêu kẹt.

Nếu nói nơi này ai tức giận nhất, tuyệt đối không tới phiên nàng. Nghĩ đến đây, Phượng Tây Trắc âm thầm hít sâu, đem Tâm Ti quần ở đầu ngón tay kéo trở về.

Thị vệ kia vừa mới tiến vào vài bước, đã lại quay ra.

Phía sau hấn, Thu Nguyệt mang lụa mỏng che mặt, bước chân hơi lão đảo bước ra.

“Ta trong người mang bệnh, không thể cung nghênh Vương gia đại giá, cúi xin Vương gia thứ tội.” Nàng quỳ trên mặt đất, âm cuối mỗi câu, giống như đứt gãy lại giống như không phải.

Thanh niên nhăn mày, “Bình thân. Đường đường là hoa khôi Bách Hoa Châu bệnh nặng như vậy, lại không có người chẩn trị? Ngươi đến trên thuyền của bản vương, để Thái y nhìn xem.”

Thu Nguyệt đứng lên, dịu dàng nói: “Đa tạ Vương gia quan tâm. Gia phó của ta có biết y thuật, nói ta chỉ là lo lắng quá nhiều, đóng cửa tĩnh dưỡng mấy ngày sẽ khỏi bệnh.”

Thanh niên nói: “Gia phó thì biết cái gì y thuật, chỉ sợ bắt nhầm bệnh.”

Thu Nguyệt vội hỏi: “Gia phó này vốn là học đồ của y quán, sau đó bởi vì y quán đóng cửa mới đến Bách Hoa Châu.”

Thanh niên thấy nàng bao che hạ nhân như thế, hỏi: “Ồ? Như thế bản vương thật muốn xem thử bản lĩnh của hân. Hân là kẻ nào?” Ánh mắt hân nhìn về phía đám người Ánh Hồng.

Thu Nguyệt giờ ngón tay ngọc, chỉ về một người trong số bọn họ.

Phượng Tây Trắc theo ngón tay nàng chia chia vào chóp mũi của mình nói: “Ta?”

Ánh Hồng nhéo một cái vào tay nàng.

Thanh niên ồ lên một tiếng.

Phượng Tây Trắc vội vàng buông tay cười gượng nói: “Đúng đúng đúng, là thảo dân.”

Thanh niên nói: “Một khi đã như vậy, ngươi đến đây luận bàn với Thái y của ta.” Hân quay sang phía thị vệ còn đang đứng bên người Thu Nguyệt nói, “Ngươi đi mời Thái y ra.”

Thị vệ kia lập tức nhảy trở về thuyền quan, lĩnh mệnh mà đi.

Thanh niên lại nói: “Nghe danh Bách Hoa Châu Tam đại hoa khôi ‘Thu Nguyệt Hải Đường Vũ Vô Hạ’ diễm tuyệt thiên hạ đã lâu, hôm nay được gặp mặt, nếu không thể nhìn thấy hoa dung, không khỏi tiếc nuối.”

Thu Nguyệt cúi đầu nói: “Thân thể mang bệnh, sợ làm dơ mắt Vương gia.”

Sắc mặt Thanh niên trầm xuống, nhưng cũng không tiếp tục ép buộc.

Trong lòng Phượng Tây Trắc còn đang âm thầm tính toán xem ứng đối với Thái y kia như thế nào. Dùng võ lực mà nói, trên thuyền đối phương tuy rằng có nhiều người, nhưng đều là nhân vật không đáng nhắc đến, nàng tự tin trong vòng mười chiêu có thể đánh gục bọn họ. Nhưng khắc phục hậu quả sau đó mới là vấn đề. Những thuyền chung quanh mặc dù cách xa, nhưng ánh mắt lại không nhàn rỗi, phạm là động tĩnh dù là nhỏ nhất, đều bị bọn họ nhìn chăm chăm. Nàng cô độc, bị truy nã thành thói quen, không cảm thấy có gì, chỉ sợ là liên lụy đám người Thu Nguyệt.

Hiện nay chỉ có một kẻ, đó là lừa gạt. Về phần cụ thể dùng phương pháp lừa gạt thế nào, nàng còn chưa nghĩ ra, chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy.

Thị vệ chốc lát đã đi ra, theo sau không phải Thái y, mà là một thiếu niên tuấn tú hơn người, cũng mặc long bào.

Phượng Tây Trắc vội vàng rút cổ lại. Quả nhiên ban ngày không thể nhắc tới người, buổi tối không thể nhắc tới quý. Vừa mới thấy thanh niên kia giống Thượng Tín, Thượng Tín lập tức xuất hiện ở trước mắt.

Thượng Tín nhìn lướt qua thuyền bên này, ánh mắt đến chỗ Phượng Tây Trắc thì dừng lại, sự lạnh lùng trong khóe mắt không hề che dấu, “Thái y vừa mới trượt chân ngã, thất lưng bị thương, tạm thời khó có thể đi lại.”

Phượng Tây Trắc thiếu chút nữa kích động đến rơi nước mắt. Ngã rất đúng lúc!

Thanh niên hoài nghi nhìn hân, “Khéo như vậy sao?”

Thượng Tín hỏi ngược lại: “Thuận Bình vương có nghi vấn?”

Lúc này mọi người mới biết thanh niên trước mắt này chính là em ruột của đương kim Hoàng đế – Thuận Bình vương, Thượng Truân. Tên tuổi của hân tuy rằng không vang dội như Thượng Tín, nhưng rốt cuộc vẫn cùng chung dòng máu với Hoàng đế, thế lực trong kinh thành còn trên cả Thượng Tín.

Khóe miệng Thượng Truân giương lên, “Tín đệ đương nhiên sẽ không vì một hoa khôi mà lừa gạt bản vương.”

Thượng Tín giương mắt cười lạnh nói: “Thuận Bình vương đương nhiên cũng sẽ không vì lấy lòng Cảnh Hi quận chúa, mà trút giận lung tung lên người ngoài.”

Phượng Tây Trắc bắt đầu tiêu hóa lời nói của hân, đưa ra một cái kết luận. ngày hôm qua Cảnh Hi quận chúa ở chỗ này bị từ chối gặp mặt, tuy rằng

không phát tác tại trận, nhưng rất tức giận, cho nên mượn Thuận Bình vương đến đây xả giận thay?

Đám người Thu Nguyệt tuy rằng chưa nói, nhưng trong lòng cũng chung suy nghĩ.

Hình tượng Cảnh Hi quận chúa trong cảm nhận của Phượng Tây Trắc lập tức bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục.

Ngón tay Thượng Truân nhẹ nhàng gõ lên lan can, đi đến bên cạnh Thượng Tín, đặt tay lên bờ vai của hắn nói: “Hiếm khi huynh đệ chúng ta ra ngoài cùng nhau, nhắc đến chuyện nữ nhân làm cái gì. Đến đến đến, cùng ca ca đi vào uống vài chén.”

Luận thân thế Thượng Tín có lẽ vẫn kém nửa bậc, nhưng luận sự tin sùng của Hoàng đế, Thượng Truân lại kém xa. Dù sao Thượng Tín xuất thân quân doanh, vô cùng thiện chiến, lần động chính này tuy rằng bỏ dở nửa chừng, nhưng hắn chỉ tốn thời gian không đến nửa tháng đã đánh hạ thành Truy Lạc. Trong những người gọi hắn là ‘Lưu Mã vương’, thật sự có không ít kẻ là vì che giấu sự kính hãi với hắn!

Thượng Truân đương nhiên cũng hiểu, trong suy nghĩ của Hoàng đế, Đại Tuyên có thể thiếu mười người như Thuận Bình vương cũng không thể thiếu một Kiều Dương vương.

Thượng Tín cười nói: “Từ chối thì bất kính.” Về kiều căng vừa rồi biến mất vô tung.

Hai người sánh vai nhau tiến vào khoang thuyền, để lại mọi người hai mặt nhìn nhau.

Vốn hai chiếc thuyền đang chạy song song với nhau dần dần tách ra. Nhìn thuyền quan đi càng lúc càng xa, một lần nữa nhập vào đội ngũ, Ánh Hồng buồn bực nói: “Chuyện này là thế nào đây?”

Thu Nguyệt có thâm ý liếc nhìn Phượng Tây Trắc, lại cười nói: “Gặp quý nhân, chuyển nguy thành an.”

Ánh Hồng nói: “Vương gia trong kinh thành đều bí hiểm như vậy?”

Trương lão cũng thờ ra một hơi, “Mặc kệ bọn họ. Xem hành trình, khoảng chừng sáng sớm mai có thể đến được Tiên Đô, chúng ta phải đề cao tinh thần, tuyệt đối không thể để có chuyện gì xen ngang.”

Ánh Hồng than thờ nói: “Chuyện này cũng không phải do chúng ta định đoạt.”

Thu Nguyệt cảm tay Phượng Tây Trắc, về mặt xin lỗi nói: “Vừa rồi tình thế cấp bách, làm khó người.”

Phượng Tây Trắc khoa trương ngồi bịch xuống sàn tàu, “Làm khó thì không khó, chỉ là nhũn chân ra rồi.”

Mục Thiên hừ một tiếng, đi vào bên trong.

Phượng Tây Trắc cảm thấy khó hiểu hỏi: “Ta nhũn chân, cũng liên quan đến hắn?”

Trương lão cùng Ánh Hồng nhìn nàng đồng thời lắc đầu thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nhiều Khách Ghé Thăm (Hạ)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Phàn Châu trong thời kỳ Thuận đế, thu nhập hàng năm từ thuế chỉ xếp hạng trung bình, thỉnh thoảng còn bị vỡ đê ngập lụt, cần triều đình tiếp tế. Nhưng đến khi Tuyên hoàng băng hà, Phàn Châu bắt đầu canh tác ruộng bậc thang, dẫn nước sông, mở đường buôn bán với Tây Hoang, đời sống dân chúng bỗng nhiên được cải thiện đáng kể. Đến thời của Tĩnh đế, đã sánh ngang với Hoán Châu nổi tiếng vô cùng giàu có, rồi dần thay thế cho Ung Châu, trở thành trụ cột tài chính của phía tây Đại Tuyên.

Tiên Đô là thành thị lớn nhất Phàn Châu, cũng từ một thành hoang có đất lại không có nhà, dần dần trở thành nơi tụ tập của thương nhân các nước buôn bán. Chỉ mới là bến đò, đã có thể thấy được những chiếc thuyền thương gia của ngoại quốc khác hoàn toàn với những con thuyền hình mái đình cong đặc trưng của Đại Tuyên, hoặc hình như đỉnh vàng, hoặc hình như cây cung. Thương nhân ra vào cao lớn dị thường, ngũ quan sâu sắc, quần áo tươi đẹp, trang sức sặc sỡ, hoặc cười to hoặc nói to, thật là sinh động thú vị, khác hoàn toàn với con dân Đại Tuyên đường nét khuôn mặt mờ nhạt, vẻ mặt ngơ ngẩn.

Những con thuyền đi theo hai bên thuyền Bách Hoa Châu treo cờ màu cam chậm rãi tiến vào trong cảng, lần lượt đậu ở hai bên, chừa ra vị trí chính giữa.

Trên thuyền, Trương lão vội vàng chỉ huy đám hán tử chạy thuyền đến vị trí trống kia để thả neo. Ánh Hồng ở trong phòng Thu Nguyệt, vì nàng cẩn thận trang điểm. Còn lại Phụng Tây Trắc một người giống như du hồn bay từ nơi này đến nơi khác.

Trên bến, hơn mười chiếc xe ngựa gỗ hoa lê xếp thành hai hàng trái phải, tách ra dòng người, chậm rãi đi đến trước những con thuyền vừa cập bến. Trên xe ngựa nhảy xuống hai thiếu niên một nam một nữ, mặt mày thanh tú, cử chỉ đoan trang, thong dong chờ ở một bên.

Phụng Tây Trắc đang nhàm chán ghé vào lan can, nhìn thấy bọn họ ánh mắt sáng lên, cất tiếng chào hỏi: “Thời tiết nóng quá, các người mặc nhiều như vậy không khó chịu sao?”

Cô gái khẽ cười: “Đa tạ cô nương quan tâm, nô tỳ không nóng.”

Thiếu niên bên người nàng đột nhiên nghiêng đầu nói thầm điều gì đó, cô gái đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức tỏ vẻ vô cùng vui sướng, ánh mắt nhìn Phụng Tây Trắc lập tức khác hẳn.

Phụng Tây Trắc dựng thẳng lỗ tai cũng chỉ mơ hồ nghe được loáng thoáng vài chữ: ‘Công tử... bức họa’.

“Xin hỏi...” Cô gái dưới sự giật dây của thiếu niên bên cạnh đang muốn mở miệng, lại nhìn thấy phía sau nàng, Thu Nguyệt dưới được Ánh Hồng và Mục Thiên hộ tống, che mặt bước ra, thân thể yếu ớt ở trong gió nhẹ nhàng như muốn tung bay.

“Cung nghênh Thu Nguyệt cô nương.” Cô gái cùng thiếu niên lập tức trở nên nghiêm túc, hành lễ nói.

Gót sen của Thu Nguyệt uyển chuyển rời thuyền, thướt tha yếu điệu kéo lại ánh mắt của không ít khách khứa đang muốn bước lên xe ngựa.

“Trưởng Tôn công tử mời, Thu Nguyệt vô cùng vinh hạnh.” Hoa dung đẹp đẽ như ánh trăng giấu sau lớp lụa mỏng, lời nói nhỏ nhẹ như chim hoàng oanh.

Thiếu niên nhìn một tay của mỹ nhân vươn ra, ngượng ngùng nghiêng người nhường đường: “Xin mời Thu Nguyệt cô nương.”

Thu Nguyệt hơi hơi vuốt cằm, dưới sự nâng đỡ của Mục Thiên đi vào trong xe ngựa. Ánh Hồng quay đầu, thấy Phụng Tây Trắc còn đang nằm úp sấp ở trên thuyền tội nghiệp nhìn bọn họ, tức giận nói: “Còn không mau đuổi kịp.”

Ánh mắt âm thầm của Phụng Tây Trắc lập tức biến thành ánh lửa hùng hục, vội vàng vọt từ trên thuyền xuống.

Cô gái khẽ đảo mắt một cái, ngăn ở phía trước nàng, nói: “Xe ngựa nhỏ hẹp, xin mời vị cô nương này đi một chiếc xe khác.”

Phụng Tây Trắc nhìn nàng, lại nhìn chiếc xe ngựa xa hoa rõ ràng có thể chứa đến bảy tám người, ngón tay buồn bực kéo kéo bộ quần áo nha hoàn trên người. Quả nhiên là người phải dựa vào quần áo, phát phải dựa vào kim trang. Đều do Ánh Hồng sống chết không muốn cho nàng mượn quần áo, làm hại nàng ngay cả làm người hầu đều không đủ tư cách.

Cô gái quay sang nói với thiếu niên: “Huynh đi trước, ta theo sau liền.”

Buồn bực của Phụng Tây Trắc vơi đi hơn nửa. Đạo đãi khách của Trưởng Tôn thế gia cuối cùng cũng tạm được, ít nhất không vứt nàng một mình ở chỗ này.

Ánh Hồng do dự nhìn Thu Nguyệt, Thu Nguyệt lại đã chui vào trong xe ngựa. Mục Thiên ngồi ở vị trí của cô gái lúc này, cùng thiếu niên song song đánh xe.

Nhìn xe ngựa lục tục rời khỏi bến tàu, trong lòng Phụng Tây Trắc suy nghĩ trăm chuyện. Rõ ràng có rất nhiều nô bộc nhìn qua cũng không khá hơn nàng là bao có thể cùng chủ nhân lên xe, hơn nữa có xe còn rất đông người, vì sao chỉ một mình nàng bị giữ lại? Nhớ tới vừa rồi thiếu niên ghé vào bên tai cô gái nói gì đó. Chẳng lẽ... Nàng được vẽ lên bức họa để truy nã?

Cô gái thấy nàng thật lâu không nói, chủ động thăm hỏi: “Cô nương thoát nhìn khí chất bất phàm, không biết đại danh là gì?”

Phụng Tây Trắc nói: “Vô danh tiểu tốt, không đáng nhắc đến.”

Cô gái nói: “Cô nương thoát nhìn không giống người của Bách Hoa Châu.”

Phụng Tây Trắc nói: “Ha ha, thật không? Người không thể chỉ nhìn tướng mạo.”

Cô gái che miệng cười nói: “Cô nương nói chuyện thật thú vị. Có điều vì sao phải mặc quần áo của nam bộc?”

Phụng Tây Trắc quay một vòng nói: “Sở thích đặc biệt.”

Nụ cười của cô gái càng sâu, “Càng nhìn càng thấy cô nương không giống người của Bách Hoa Châu.”

Phụng Tây Trắc hỏi ngược lại: “Vậy người cảm thấy ta giống người nào?”

“Ừm, Tự Tại sơn?” Trong mắt cô gái hiện lên một chút giao hoạt.

Phượng Tây Trắc cố nén đắc ý, khiêm tốn thỉnh giáo: “Làm sao nhìn ra được?”

“Thực giác.”

Có quý mới tin người. Phượng Tây Trắc lắc đầu nói: “Sai lệch ngàn dặm.”

Lúc này, lại có hai chiến thuyền chậm rãi tiến đến, đều là quan thuyền.

Phượng Tây Trắc nhìn Thượng Tín và Thượng Truân đứng ở đầu thuyền, trong lòng âm thầm kêu khổ. Tự lần đó, thuyền Thượng Truân chậm rãi giảm tốc, rời khỏi đội ngũ hộ hoa, không ngờ nằng lại chạm mặt ở đây.

Thuyền càng đến càng gần, khoảng chừng cách hai ba trượng, Thượng Truân tung người nhảy khỏi thuyền đáp xuống trước mặt các nàng, “Tiểu thư nhà người đâu?”

“Mới vừa đi.” Phượng Tây Trắc tốt bụng chỉ cho một con đường, “Hiện tại đuổi theo, tuyệt đối kịp.”

Cô gái thấy hấn mặc long bào, vội vàng quỳ xuống nói: “Nô tỳ tham kiến Thuận Bình vương.”

Phượng Tây Trắc lại một lần nữa chậm chạp, từ từ cúi thấp người xuống, hàm hồ nói: “Tham kiến Vương gia.”

Thượng Truân không để các nàng đứng dậy ngay, mà là hỏi: “Làm sao người biết ta là Thuận Bình vương?”

Cô gái cười nói: “Khí chất của Vương gia tự nhiên mà thành, vạn người có một, nô tỳ có mắt không trông, cũng quyết không nhận sai.”

Khỏe miệng Thượng Truân khẽ nhếch.

Phượng Tây Trắc thầm nghĩ trong lòng: Câu này cũng tuyệt đối là ma quỷ.

“Vậy người có nhận được bốn vương?” Thượng Tín cũng chậm rãi đi tới.

Cô gái nói: “Nô tỳ tham kiến Kiều Dương vương.”

Phượng Tây Trắc đang suy nghĩ có phải học tập cúi đầu hô tiếp hay không, đã nghe thấy Thượng Tín nói: “Cũng có chút mắt nhìn, đều đứng lên đi.”

“Tạ ơn Vương gia.” Cô gái vui vẻ kéo Phượng Tây Trắc đứng lên.

Thượng Truân có thâm ý nhìn hấn nói: “Không ngờ Tín đệ vẫn là người thương hoa tiếc ngọc.”

Khuôn mặt của Thượng Tín cứng đờ, không được tự nhiên quay đầu nói: “Quận chúa còn đang ở trên thuyền.”

Lúc này, một chiếc thuyền quan khác cũng đã cập bờ.

Thượng Truân ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đa tạ Tín đệ nhắc nhở.” Sau đó phất tay áo đi về phía thuyền cập bến.

Thượng Tín vẫn đứng im tại chỗ.

Hiện tại giả điên hay là giả ngốc đây? Trong đầu Phượng Tây Trắc loạn vô cùng.

Cô gái nhìn hai người, chậm rãi lui vài bước.

Lại thêm hai chiếc xe ngựa của Trương Tôn gia rầm rộ đến, giống hệt như lúc trước, đến trước thuyền thì đồng loạt ngừng lại.

Cô gái với với một cô nương khác ở trên xe, cô nương kia lập tức nhảy xuống khỏi xe.

“Cô nương, chúng ta đi thôi.” Cô gái nhìn về phía Phượng Tây Trắc hô lên.

Thượng Tín lại được một thiếu niên mời đến một chiếc xe ngựa khác.

Phượng Tây Trắc rón ra rón rén dựa vào xe ngựa, đang muốn nhảy lên trên, chợt nghe thấy Thượng Tín ngập ngừng hỏi: “Không thể ngồi một chiếc sao?”

Không thể, không thể, không thể... Phượng Tây Trắc dùng ánh mắt vô cùng nhiệt liệt nhìn thẳng cô gái.

Cô gái mỉm cười nói: “Vương gia muốn ngồi chung với vị cô nương này sao?”

Phượng Tây Trắc cảm thấy lưng bị hai ánh mắt dán chặt, lập tức làm bộ ngẩng đầu nhìn trời.

Giây lát, “Ai nói!” Ngay sau đó là một loạt tiếng bước lên xe, rào, cửa xe bị đóng thật mạnh. Người hầu đứng ở bên thuyền chờ thấy hắt lên xe, cũng dùng hết sức bình sinh chạy tới.

Cô gái quay đầu nhìn phía Phụng Tây Trắc, “Cô nương, mời lên xe.”

Phụng Tây Trắc vội vàng chui vào. Đóng cửa lại, nàng vén lên rèm cửa sổ, lộ ra nửa cái đầu.

Trên thuyền của Cảnh Hi quận chúa, xuất hiện một chiếc kiệu quan màu vàng nhạt, nâng kiệu là bốn nữ tử dáng người uyển chuyển, chỉ thấy các nàng nhẹ nhàng nhún chân, đã mang cả người và kiệu từ trên thuyền sang đến bờ. Tư thế tuyệt đẹp như thiên nữ hạ phàm.

Thượng Truân đi theo phía sau các nàng, ngược lại giống như người hầu.

Bên ngoài cửa xe, khóe miệng cô gái cong cong nở nụ cười, dùng giọng nói mà người bên ngoài khó nghe, nói: “Phụng cô nương, lên đường thôi.”

*Leo: Trời ơi, sao ta thích anh Tín quá, ngoài cứng trong mềm vốn là hình mẫu lý tưởng của ta mà, tiếc là... anh không phải nam chính... huhu

Nhưng không sao, nam chính sắp lên sàn rồi, ta cũng yêu anh ấy lắm lắm. Hãy tin tưởng và ủng hộ ta đi nào

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nguyệt Công Tử (Thượng)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Trưởng Tôn thế gia ở tại Tiên Đô chiếm diện tích khổng lồ, gần như là nửa thành, đứng đầu thiên hạ Ngũ đại danh điểm Tam Lượng Nhai cũng ở trong đó.

Đáng tiếc khi đi ngang qua Phụng Tây Trắc đang ngủ say như chết, không biết trời trăng, đến tận nửa canh giờ sau khi xe ngựa dừng lại, mới thần nhiên tỉnh dậy.

“Cô nương tỉnh rồi?” Cô gái nghe được tiếng động trong xe, lập tức mở cửa xe hỏi.

Phụng Tây Trắc xoa mắt ngồi dậy, “Giờ nào rồi?”

“Vừa đến giờ Tuất.” (Giờ Tuất: từ 19-21h)

“Hả?” Phụng Tây Trắc nhảy khỏi toa xe, nhìn chân trời còn vương chút tàn hồng, “Đã trễ thế này?”

Cô gái che miệng cười nói: “Cô nương nhất định là rất mệt.”

“Quả thực nghĩ lại mà kinh.” Phụng Tây Trắc nhớ lại cuộc sống tơi tở ở trên thuyền.

Cô gái xoay người bước lên cầu thang, đẩy ra một cánh cửa vàng son chói lọi, “Xin mời cô nương sớm vào phòng nghỉ ngơi.”

Lúc này Phụng Tây Trắc mới chú ý tới xe ngựa dừng trước một tòa có cánh cửa vô cùng lớn. Phía sau cánh cửa, vô số những tòa núi giả hình thù kỳ dị đập vào mắt.

“Cô nương, mời.” Cô gái dẫn trước bước vào bên trong.

Phụng Tây Trắc vội vàng đuổi theo, “Tiểu thư ở nơi này?”

Cô gái nói: “Thu Nguyệt cô nương ở biệt viện Vi Hương.”

Thu Nguyệt lại chỉ có thể ở biệt viện? Nàng càng thêm nghi ngờ: “Thế nơi này là?”

“Nơi này là Trưởng Tôn thế gia.”

Bước chân Phụng Tây Trắc lập tức dừng lại, “Hả?” Chủ nhân ở trong biệt viện, hạ nhân nghỉ tại phủ chính. Đây là quy củ đãi khách kiểu gì?

Cô gái thấy vẻ mặt nàng kinh ngạc, cười yếu ớt nói: “Cô nương không cần nghĩ nhiều, chỉ cần ở lại là được.”

Phượng Tây Trắc lại một lần nữa đi theo phía sau nàng, thầm nghĩ trong lòng: đây ý là, cho dù các người đem ta bán đi, ta cũng chỉ cần lo việc kiếm tiền? Ta thật sự không dám nghĩ nhiều.

Phía sau núi giả, đình đài lầu các, cầu kiều suối nhỏ, phía trước cây cối xanh um như những đám mây liên miên, phòng ốc phía sau như ẩn như hiện.

Cô gái thấy Phượng Tây Trắc nhìn cảnh sắc không nói lời nào, về mặt vô cùng xin lỗi nói: “Đây đã là một viện nhiều cây nhất của Trương Tôn thế gia, nếu cô nương không hài lòng, chờ ta trở về bẩm báo công tử, lại xây một viện khác cho cô nương.”

Phượng Tây Trắc sững sờ nói: “Xây một viện khác?”

Cô gái nói: “Chuyện này cũng không khó. Chờ ngày mai cô nương đi chung quanh tham quan một vòng, nếu cô nương thích vị trí của viện nào, hãy đi xây lại theo ý là được.”

Phượng Tây Trắc giữ chặt nàng, hít thở sâu một lát, mới nói: “Người thẳng thắn nói cho ta biết người xem trọng ta ở điểm nào?”

Cô gái xi cười nói: “Cô nương không cần nhiều lo...”

“Không phải.” Phượng Tây Trắc vẫy tay cắt ngang, “Cố câu nói: nhận của người ta một ly nước phải báo đáp một dòng sông, nhưng nhận của người ta một dòng sông không phải ta phải phun máu báo đáp?”

Cô gái cuối cùng không kìm nén được, phá lên cười nói: “Cô nương, cô nương...”

Phượng Tây Trắc nói: “Chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của Trương Tôn gia?” Nếu mỗi người đều được tiếp đãi theo phương pháp này, Trương Tôn thế gia vẫn có thể giàu như vậy quả thật không dễ dàng.

Cô gái vỗ vỗ hai má đã hơi cứng vì cười, nghiêm mặt nói: “Cô nương trước cứ ở tạm lại đây, tất cả đến ngày mai sẽ rõ ràng.”

Phượng Tây Trắc thấy nàng chỉ tìm lý do qua loa mà không chịu nói rõ, biết cho dù có ép cũng vô dụng, đành phải gật gật đầu.

Trong phòng lớn, giường chiếu trang trí vô cùng xa hoa, chớ nói Tự Tại sơn, so với Chung phủ cũng tốt hơn trăm lần. Phượng Tây Trắc sờ đông sờ tây một lát, con buồn ngủ lại một lần nữa ập đến. Tuy rằng Trương Tôn thế gia lộ ra nhiều điều cổ quái, nhưng nàng cảm thấy cho dù trời có sập xuống cũng phải ngủ một giấc thật ngon đã, bởi vậy tạm đem mọi việc vứt ra sau đầu, ôm chần ngay cả giày cũng không cởi, gục xuống giường lập tức ngủ say.

*

Sáng sớm, tiếng chim hót, mùi hoa thoang thoảng đưa lại.

Phượng Tây Trắc ôm tinh thần no đủ đi dạo trong cảnh rừng. Ngày hôm qua ngủ sớm, bỏ qua cơn chiều. Hiện tại bụng đói kêu vang, đói đến choáng váng mặt mày. Cũng may đi một hồi rốt cục cũng nhìn thấy một mảnh áo xanh, “Xin chào...” Đối phương quay người lại, đúng là cô gái ngày hôm qua dẫn nàng đến đây, Phượng Tây Trắc lúng túng nói, “Phải rồi, còn chưa biết người tên là gì.”

Cô gái lại cười nói: “Nô tỳ Lục Quang.”

Phượng Tây Trắc nói: “À, Lục Quang, xin hỏi phòng bếp ở nơi nào?” Trực tiếp hỏi có cơm ăn hay không hình như không được tế nhị cho lắm.

Lục Quang khề đào con người, chỉ tay về con đường nhỏ quanh co phía trước, “Cô nương cứ đi về phía trước là được.”

Phượng Tây Trắc sợ run một lúc, nói: “Ồ, cảm ơn.” Vì sao nàng không hỏi mình muốn tìm phòng bếp để làm gì? Như vậy nàng là có thể thẹn mà quang minh chính đại nói rằng mình đói bụng.

Lục Quang nghiêng đầu, bỏ qua những ám chỉ liên tiếp mà Phượng Tây Trắc truyền đến.

Phượng Tây Trắc bắt đầu đi tiếp về phía trước.

“Phượng cô nương đi cẩn thận.” Phía sau Lục Quang đột nhiên nói.

Phượng Tây Trắc quay đầu. Lục Quang đứng ở dưới tán lá, nụ cười dịu dàng.

Bị nhận ra rồi?

Cũng đúng. Nếu nàng có thể nhận ra Thuận Bình vương cao cao tại thượng cả ngày ở trong phủ, thì sao có thể không nhận biết được một người suốt ngày chạy loạn, truy nã nổi danh là nàng? Bị nhận ra, lại giống như ném được một gánh nặng đi, cảm giác thoải mái hẳn lên. Xoay người phát phát tay với nàng ta, Phượng Tây Trắc thông dong đi về phía trước, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. Có điều chỉ là trong chớp lát mà thôi. Đi khoảng chừng năm sáu mươi bước, trong bụng lại bắt đầu reo lên những tiếng thê lương, đến ngay cả chủ nhân như nàng cũng không nghe thấy.

Cố gắng kéo bàn chân về phía trước, hương com vẫn ở ngoài ngàn dặm, nhưng tiếng thác nước ầm ầm lại càng ngày càng rõ. Nghiêng tai lắng nghe, còn có thể nghe thấy tiếng đàn réo rắt. Nghiến cổ nhìn về phía trước, vẫn là một màu xanh ngắt. Phòng bếp của Trương Tôn gia rốt cuộc xây ở trong cái khe

núi nào.

Phượng Tây Trắc quay đầu nhìn lại. Đường mòn tuy rằng quanh co gấp khúc, lại chỉ có một đường, không có lối rẽ, theo lý mà nói sẽ không đi nhầm. Trừ phi Lục Quang chỉ sai... loại khả năng nằng so với việc nằng đi nhầm còn nhỏ hơn.

Nếu muốn trở lại sẽ phải đi lại năm sáu mươi bước, mà đi về phía trước là... không biết. Mũi giày của nàng tiếp tục về phía trước. Có tiếng đàn là có người, có người chính là có đường.

Chỗ rẽ phía trước, hai cây đào cành lá xum xuê, như đón khách cũng như chỉ hướng đi.

Sau chỗ rẽ, là một con đường giữa núi dài hơn mười trượng, thạch bích hai bên cao gần trăm trượng, người đi ở trong đó, nhỏ như con kiến. Phía cuối đường là một tảng đá lớn. Phượng Tây Trắc nhảy lên, tầm mắt bị thạch bích ngăn cản thoáng chốc rộng mở ra trước mắt.

Thác nước cao ngất như chộc vào trong mây rơi xuống thẳng tắp, nước bắn lên vách đá tung tóe, hơi nước trắng xóa tràn ngập ở khắp nơi. Tiếng đàn thông dong, lại bắt nguồn từ sau thác nước. Trong tiếng nước đập mệnh mông, tiếng đàn chẳng những không bị lấn át, ngược lại cùng tiếng thác nước hòa thành một khúc, khi thác nước ào ạt, tiếng đàn bằng phẳng, khi thác nước dịu đi, huyền cầm lại kinh ngàn quân.

Nàng đứng ở trên tảng đá lớn, trong lúc nhất thời lại quên đi đói khát, khoan chân mà ngồi, say mê ở trong khúc ca hợp tấu vô cùng tự nhiên.

Tiếng thác nước ngày càng mãnh liệt...

Tiếng đàn lại càng lúc càng nhỏ, đến khi hoàn toàn không nghe được.

Phượng Tây Trắc bừng tỉnh say mê, buồn bã thất vọng nhìn thác nước.

Giấy lát, nàng kinh ngạc đứng lên.

Từ trong thác nước, một nam tử mặc trường bào xanh nhạt cầm ô, chậm rãi đi ra. Cả dòng nước mạnh mẽ rơi xuống ô, chiếc ô vẫn vững vàng không hề lung lay, dòng nước bị vẩy ra chung quanh.

Nam tử đi đến bên ngoài thác nước, bước chân hơi ngừng lại, bỗng nhiên nhẹ nhàng lướt trên, dừng lại ở phía sau nàng cách không xa. Ngoại trừ dưới chân có vết nước, góc áo vạt áo, không hề ẩm ướt.

Phượng Tây Trắc xoay người, lập tức bị dung mạo dưới tán ô dọa cho kinh sợ.

Nàng gặp qua mỹ nam không ít, Tứ đại công tử thì đã gặp ba. Nam tử trước mắt luận tú không bằng Thượng Tín, luận điểm không bằng Nam Nguyệt Phi Hoa, luận anh khí không bằng Nguyễn Đông Linh, luận tuấn mỹ không bằng Thượng Sí Bắc, luận tôn quý không bằng Tiểu Tấn, luận tiêu sái không bằng Mộ Tăng Nhất.

Dung mạo của hắn là thanh nhã, là ôn hòa dịu dàng như gió mát thổi qua mặt hồ, như minh nguyệt sáng ngời hoàn mỹ. Cả người tỏa ra khí chất bất đồng với tất cả mọi người nàng từng gặp, thân nhiên như khi gặp biến không sợ hãi, làm cho người ta dù gặp lần đầu nhưng vô cùng yêu thích.

“Thần tiên sao?” Phượng Tây Trắc ghen nửa ngày mới ra một câu.

Nam tử mỉm cười, thu ô lại hơi cúi người nói: “Tại hạ Trương Tôn Nguyệt Sắc.”

*

Leo: Anh Nguyệt đây rồi, nam chính mà ta (có thể cả các nàng) ngày nhớ đêm mong đây rồi. Huhu, xúc động quá, gần 40 chương anh ấy mới xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nguyệt Công Tử (Trung)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Trương Tôn Nguyệt Sắc, một trong Thiên hạ Tứ đại công tử?

Trương Tôn Nguyệt Sắc, nhà giàu nứt đố đổ vách?

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc, tộc trưởng Trưởng Tôn thế gia?

... Không phải thần tiên?

Trong đầu Phụng Tây Trắc hiện lên bốn dấu chấm hỏi, rốt cục ý thức được chính mình sai ở chỗ nào: “Kính đã lâu kính đã lâu.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc mỉm cười, sâu trong đồng tử dịu dàng như nước chảy nhỏ giọt. Trong ánh mắt của hắn, nàng giống như là trên đời bảo vật trân quý nhất, nâng trong lòng bàn tay, trân trọng bảo vệ.

Dù Phụng Tây Trắc tự nhận da dày thịt béo, đao thương không sợ, nhưng dưới ánh nhìn của hắn lập tức bại trận, xấu hổ quay mặt sang một bên nói: “Nơi này thật xinh đẹp, ha ha, núi rừng xinh đẹp, dòng nước xinh đẹp, người...” Ba chữ ‘cũng xinh đẹp’ đã muốn phun đến đầu lưỡi, lại mạnh mẽ nuốt trở về, “Người nào cũng thích.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc giống như cảm nhận được nàng không được tự nhiên, nhẹ nhàng dời tầm mắt, “Phụng cô nương có thích?”

Phụng Tây Trắc nhẹ nhàng thở ra, vội vàng gật đầu nói: “Thích thích.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc duỗi tay chỉ, “Ta đây đem đình này đổi thành một biệt viện trên nước được không?”

Phụng Tây Trắc theo hướng tay hắn nhìn lại, một tòa đình nghỉ chân lục giác đứng thẳng cao ngất. Phía dưới tảng đá lớn, mơ hồ có thể nhìn thấy một cây cầu nhỏ bắc đến trên đình, nhưng hơn nửa bị bao phủ ở bên trong hơi nước mờ mờ.

Ý tứ của hắn là ở trong này xây một căn nhà cho nàng ở? Nghĩ đến cảnh ngày sau cùng thác nước làm bạn, mỗi ngày đều nghe tiếng nước ầm ầm, nàng kiên quyết nói: “Đình này rất tốt, không nên phá đi.”

Mi mắt Trưởng Tôn Nguyệt Sắc sụp xuống.

Phụng Tây Trắc lập tức bị sự áy náy này phủ kín nội tâm “Có điều thỉnh thoảng ta có thể đến đình này dạo chơi, hơi lạnh một chút, nhưng cũng may ta có công lực thâm hậu...”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc bật cười nói: “Sao có thể để cho khách quý ở đình nhỏ.”

Phụng Tây Trắc cũng cảm thấy có lý, “Quên đi.”

“Ta có chuẩn bị một chút điểm tâm ở trong đình, nếu Phụng cô nương không chê...”

“Không chê không chê.” Phụng Tây Trắc không đợi hắn nói xong, đã phi thân nhảy lên, mũi chân điểm nhẹ vài cái, rơi xuống trong đình.

Trên bàn đá, sáu đĩa điểm tâm tinh xảo xếp thành một vòng, chính giữa có một ấm trà còn đang bốc khói, giống như cánh hoa đang bao lấy nhị hoa.

Nàng vươn tay, lại đột nhiên nhớ ra chủ nhân còn chưa tới, vội thu tay về.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc đi theo phía sau nàng, khẽ cười nói: “Mời Phụng cô nương dùng.”

Phụng Tây Trắc vội vàng nhét một chiếc bánh Mã Đề vào miệng, liên tục gật đầu.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc hỏi: “Có hợp khẩu vị của Phụng cô nương?”

Phụng Tây Trắc vừa ăn vừa dùng sức gật đầu.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nói: “Bánh Mã Đề ăn mát lại dễ tiêu hóa, Phụng cô nương không ngại nếm thử trước.”

Phụng Tây Trắc nhìn chiếc đĩa trống không, xấu hổ cười với hắn, phát hiện hắn vẫn như cũ là vẻ mặt chờ mong, bất giác cảm thấy có chút quái dị. Một ý nghĩ khó mà tin nổi xuất hiện trong đầu, khiến cho nàng không tự chủ vươn tay về phía trước, nhẹ nhàng hươ hươ trước mặt hắn.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc giống như phát hiện ra gì đó, khẽ nghiêng đầu, lại cười nói: “Từ nhỏ mắt ta đã không thể nhìn thấy, nếu có gì sơ xuất, xin thứ cho.”

Bàn tay Phụng Tây Trắc đột nhiên cứng đờ ở giữa không trung. Một đôi mắt xinh đẹp như vậy, lại không nhìn thấy?! Nhìn vẻ mặt bình thản ung dung của hắn, cái mũi nàng như bị kim đâm, đau xót vô cùng.

“Thật, thật xin lỗi.” Sau một lúc lâu, nàng mới lúng ta lúng túng nói. Miếng bánh Mã Đề cuối cùng trong miệng dường như biến thành móng ngựa sắt, khó có thể nuốt xuống.

“Phụng cô nương không cần để ý.” Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nói, “Ta sinh ra trong yên vui, lớn lên trong bình thuận, mặc dù không thể thấy thế giới nhiều màu rực rỡ như thế nào, nhưng tai lại có thể nghe được ngàn vạn âm thanh của đất trời, mũi có thể ngửi được mùi của tự nhiên vạn vật, tứ chi đầy đủ, có thể đi lại hành động tự nhiên, ông trời đã ưu ái ta rất nhiều.”

Phượng Tây Trắc cảm thán: “Phân lớn người trong thiên hạ luôn nghĩ vì sao người khác có mà ta không có, lại không nghĩ ta đã có được những gì. Trương Tôn công tử lòng dạ như biển, thật sự người thường không thể so sánh.”

Trương Tôn Nguyệt Sắc nói: “Thật ra ta từng được một vị cao nhân dẫn dắt mà thôi.”

“Cao nhân?”

“Người đó từng nói: Ngưỡng mộ quyền thế, là ti tiện; ngưỡng mộ phú quý, là dê hèn. Ngửa mặt lên trời than thở, là tự nhão. Sống dựa vào người khác, là tự mình hại mình. Ta sinh ra mà hưởng lạc, thiên hạ cùng ta gì liên quan? Ta chết đi để giải phóng, thiên hạ cùng ta gì ràng buộc? Tung hoành giang sơn trăm ngàn dặm, ta ca ta vũ ta không lo lắng. Nhật nguyệt luân phiên vô số năm, ta cười ta khóc ta đâu cầu gì đâu? Mặc kệ thế sự thay đổi thất thường, ta chỉ thích là một người tiêu dao thiên hạ.”

Phượng Tây Trắc tròn mắt há hốc mồm, “Sống tự tại như vậy, người ấy không gia nhập Tự Tại sơn thật sự là rất đáng tiếc.”

Trương Tôn Nguyệt Sắc nói: “Cách nói của người đó mặc dù ta không hoàn toàn tán đồng, nhưng nó lại giúp ta tỉnh ngộ. Đòi người ngăn ngừa được mấy chục năm, so với việc ưu thương sầu não vì những việc chẳng thể thay đổi, chẳng bằng thưởng thức vẻ đẹp của cuộc sống hiện tại.”

Phượng Tây Trắc vuốt cằm nói: “Phải, nên sống vì chính khoảnh khắc này. Không biết vị cao nhân kia là ai?” Chém thất tình, bỏ lục dục. Khẩu hiệu này mỗi người đều hô lớn, nhưng thật sự làm được, chỉ như muối bỏ biển mà thôi.

“Tục danh của lão nhân gia là Mộ Hoài Tĩnh.”

Họ Mộ? Phượng Tây Trắc hơi nhúm mày.

Trương Tôn Nguyệt Sắc giống như cảm nhận được suy nghĩ của nàng, bổ sung thêm: “Danh hiệu Phế Phẩm. Có điều người ấy càng thích được gọi là Tán tiên vô ưu.”

Phượng Tây Trắc vô cùng kinh ngạc. Từ sau khi Phi Húc ẩn cư, Phế môn trở thành sương mù, ngay cả tên Phế Nhân đều rất ít người biết, huống chi so với Phế Nhân càng thần bí gấp trăm lần, Phế Phẩm. Ngay cả nàng cũng chỉ mơ hồ nghe Tự Tại lão nhân nhắc qua một lần.

“Làm sao người lại quen biết người ấy?” Hỏi xong, lại cảm thấy có chút đường đột, đang nghĩ xem nên giải thích như thế nào, lại nghe hắn nói: “Phế môn và Tổ thượng của Trương Tôn gia có chút quan hệ sâu xa, xem như thế giao. Luận bối phận, ta nên gọi Phế Nhân tiền bối một tiếng thúc thúc.”

Hắn quả nhiên biết rất nhiều chuyện của Phế môn, Phượng Tây Trắc không hề nghi ngờ, nói: “Cũng rất lâu rồi ta không gặp Phế Nhân thúc thúc.” Nàng dừng một chút, đột nhiên hiếu kỳ nói: “Thê tử của Phế Phẩm là người thế nào?” Rất khó tưởng tượng được người như vậy cũng sẽ cưới vợ sinh con.

Trương Tôn Nguyệt Sắc nói: “Người ấy chưa từng cưới vợ.”

“Nhưng Phế Nhân không phải là...” Được sinh ra đó sao?

“Danh phận vợ chồng với hắn mà nói, chẳng qua chỉ là gong xiềng thế tục mà thôi.”

Phượng Tây Trắc cúi đầu suy nghĩ nửa ngày nói: “Người ấy đi quá xa.” Tuy rằng tự xưng là từ nhỏ hưởng lạc, nhưng lại cách ly mình với hồng trần, phải biết rằng những việc vui sướng nhất thế gian vẫn chỉ xảy ra ở trong trần thế. Như vậy, so với việc nói hưởng lạc, chẳng bằng nói trốn tránh sự áp đặt của thế tục: “Người ấy có mặc quần áo không?”

“Có mặc.” Trương Tôn Nguyệt Sắc buồn cười nói, “Ít nhất người bên ngoài chưa bao giờ đề cập tới quần áo của hắn.”

Có lẽ do sự chênh lệch nhiệt độ bốn mùa. Bằng không với tính cách kiêu ngạo của người đó, cũng lười quần người khác đánh giá thân thể hắn thế nào? Phượng Tây Trắc vô cùng tò mò đối với nhân vật truyền kỳ miễn cưỡng có thể coi là ông của mình.

“Sắp đến trưa rồi, chi bằng Phượng cô nương dùng cơm trưa trước?”

Phượng Tây Trắc bị lời nói của hắn làm cho tỉnh ra.

Không ngờ bọn họ mới lần đầu gặp mặt mà đã nói chuyện lâu như thế. Phải biết rằng lời tiên đoán của Phế môn, hoặc những việc có liên quan đến Phế môn đều có thể liên lụy đến toàn bộ giang sơn xã tắc, nếu mang nó làm tin tức bán đấu giá, tiền thưởng không đếm được. Mà những tin tức trong lời nói vừa rồi của bọn họ, không chỗ nào không phải vạn lượng.

“Phượng cô nương?” Trương Tôn Nguyệt Sắc thấy nàng chậm chạp không trả lời, không khỏi lo lắng gọi.

Phượng Tây Trắc hoàn hồn nói: “A, đúng đúng, tiền thưởng vạn lượng.” Nhận thấy biểu tình cười như không cười của Trương Tôn Nguyệt Sắc, nàng mới đột nhiên ý thức được chính mình vừa nói gì, “Ha ha, Trương Tôn công tử vừa rồi nói cái gì?”

“Sắp tới trưa rồi, chi bằng Phượng cô nương dùng cơm trưa trước?” Trương Tôn Nguyệt Sắc kiên nhẫn lặp lại không sai một từ.

“Cơm trưa?” Hai mắt Phượng Tây Trắc sáng lên. Điềm tâm tuy rằng đã ăn không ít, nhưng đối với người đã đói bụng hai bữa như nàng mà nói, nuốt vào trong bụng không khác gì muối bỏ biển, càng ăn càng đói.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc đi ra khỏi đình, đưa lưng về phía nàng, vạt áo phấp phới bên cạnh thác nước vẫn đang bắn tung tóe, “Ngày mai là ngày đầu tiên của Bán Nguyệt yến, không biết Phượng cô nương có thể không thu xếp thời gian đến dự hay không?”

Phượng Tây Trác cười nói: “Nơi nào có ăn có uống cho dù lấy cái chổi đuổi ta, ta cũng không đi.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc quay đầu lại, một bên mặt hoàn mỹ ôn hòa như ánh trăng, hàng lông mi dài nhẹ nhàng run lên, che đầy đôi con ngươi sáng ngời, một cái má lúm đồng điệu bên khóe miệng như ẩn như hiện, “Như thế ngày mai gặp lại.”

Trong miệng Phượng Tây Trác vẫn còn đang ăn, gật gật đầu, lại nhớ ra hẳn không nhìn thấy, vội vàng nói: “Nhất định.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nghiêng người, “Đề ta đưa Phượng cô nương trở về.”

Phượng Tây Trác nghĩ nghĩ nói: “Có thể đi nhà bếp hay không?” Nhờ đâu sau khi hẳn đưa nàng trở về, nàng lại bị lãng quên thì làm sao?

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc hơi giật mình, cười nói: “Có chỗ nào ở Trưởng Tôn thế gia mà cô nương không đi được.”

Tuy nói bởi vì quan hệ của Phế môn, bọn họ cũng coi như thế giao, nhưng thịnh tình như thế, Phượng Tây Trác vẫn cảm thấy quá được ưu ái rồi, “Có rảnh mang ta đi khỏi phòng được không?”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc mỉm cười nói: “Đi luôn bây giờ sao?”

Phượng Tây Trác từ chối, “Vẫn nên đi phòng bếp trước.” Nàng không muốn trở thành người chết đói trong kho vàng.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc hơi hơi hạ thấp người, “Mời.”

Phượng Tây Trác đi theo phía sau hẳn, thấy hẳn đi lại nhẹ nhàng, đặt chân chuẩn xác, cử chỉ so với người sáng mắt như nàng còn tao nhã thông dong hơn, không khỏi thán phục, “Nếu không phải chính tai nghe được, đánh chết ta cũng không tin người không nhìn thấy.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nghe được ý chưa nói hết trong lời của nàng, đáp lời: “Từ nhỏ ta đã lớn lên ở nơi này, mỗi cành cây ngọn cỏ đều thuộc lòng.” Người trong Trưởng Tôn gia trước giờ luôn thật cẩn thận với lời ăn tiếng nói, chỉ sợ mấy từ ‘không nhìn thấy’, ‘người mù’ linh tinh sẽ xúc phạm tới hẳn, nhưng ba chữ này Phượng Tây Trác lại bình thản nói ra, không có thương hại hay trào phúng, làm cho người ta cảm thấy không nhìn thấy cũng không phải việc gì quá nghiêm trọng, ngược lại khiến hẳn thoải mái

Bạn đang đọc truyện *Số Ngủ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nguyệt Công Tử (Hạ)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Tổng thúc là đầu bếp chính của Trưởng Tôn gia mười hai năm, nhưng đây là lần đầu tiên gặp được Trưởng Tôn Nguyệt Sắc tự mình xuống phòng bếp, tay cầm chiếc muôi nâng lên hạ xuống, lại không biết đặt ở chỗ nào. Sau một lúc lâu mới nói: “Công tử sao lại tự mình đến đây? Có chuyện gì, cứ chuyển lời cho Từ Khí cô nương đến phân phó một tiếng không phải được rồi? Sao người lại mệt nhọc xuống đây.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc khẽ cười nói: “Không cần đề ý đến ta, các người cứ làm việc của mình.”

Tổng thúc nhìn thấy Phượng Tây Trác ở phía sau, đang mờ to mắt, lưu luyến không dời nhìn mấy đĩa thức ăn trên bàn, lập tức hiểu rõ: “Vị cô nương này đói bụng sao?”

Xưa nay Phượng Tây Trác luôn nhận da mặt dày, nhưng hôm nay không biết tại sao lại có chút ngại ngùng, “Nào có, ha ha.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nói: “Tổng thúc, xin hãy chuẩn bị vài món ăn trong yến hội ngày mai, ta muốn thử xem.”

Tổng thúc thấy công tử nhà hẳn lại nhớ rõ tên mình, vẻ mặt vô cùng cảm động. Những món ăn cần chuẩn bị cho yến hội ngày mai bọn họ đã chuẩn bị trong nhiều ngày, lúc nào cũng luyện tập, tất nhiên là sớm có chuẩn bị. Hẳn lập tức sai người chuẩn bị một bộ bàn ghế trong sân, mời Trưởng Tôn Nguyệt Sắc và Phượng Tây Trác đến ngồi xuống ghế, mới lần lượt đưa đồ ăn lên.

Phượng Tây Trác làm thổ phỉ đã nhiều năm, thứ tốt nhìn thấy không ít, nhưng một bàn đồ ăn trước mắt này có hơn một nửa nàng chưa hề nhìn thấy, chưa từng nghe thấy.

“Đây là món gì?” Phụng Tây Trắc nhìn một đĩa vật rắn vàng óng ánh lại điểm chút xanh biếc nói.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nâng đũa chỉ vào một đĩa đồ ăn khác, “Cái này?”

Lúc này Phụng Tây Trắc mới nhớ ra hẳn nhìn không thấy, vội nói: “Không phải, là cái này.” Nàng duỗi tay nắm lấy bàn tay đang cầm đũa của hắn, di chuyển sang một hướng khác. Đầu đũa dừng ở lại ở trên món ăn kia, lại ngưng một lúc lâu không hề động đậy.

Nàng giương mắt nhìn về phía chủ nhân của đôi đũa, “Làm sao vậy?”

Hai gò má tròn mịn tinh tế như bạch ngọc của Trưởng Tôn Nguyệt Sắc lộ ra chút ửng đỏ, nghe nàng hỏi thì mím môi nói nhỏ: “Không có gì.” Chiếc đũa nhẹ nhàng gấp một miếng, để vào trong miệng.

Phụng Tây Trắc lập tức hỏi: “Thế nào?”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc bắt đầu nhai nuốt, sau khi nuốt xuống mới nói: “Đây là đậu hũ tỳ bà.”

“Đậu hũ?” Phụng Tây Trắc cũng gấp một miếng bỏ vào miệng, vừa ăn vừa la lớn: “Ngon quá! Quả thật là đậu hũ, vào miệng là tan, còn có vị tôm.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nói: “Đây là một món ăn nổi tiếng của Phàn Châu, nhìn có vẻ đơn giản, nhưng lại cực kỳ mất nhiều thời gian. Là sở trường của Tổng thúc.”

Tổng thúc đã sớm bỏ lại công việc của mình, đang đứng ở cạnh cửa, một bên thúc giục mọi người, một bên đề tâm cuộc nói chuyện của bọn họ, nghe Trưởng Tôn Nguyệt Sắc khen mình, vội vàng tiếp lời: “Ta đã thực hiện rất nhiều cải tiến trong món ăn này, so với ban đầu phức tạp hơn vài lần.”

Phụng Tây Trắc lại ăn thêm một miếng lớn, dựng thẳng ngón cái với Tổng thúc: “Ăn ngon tuyệt.” Chọc Tổng thúc cười vui vẻ không thôi.

Đôi đũa trong tay nàng đảo nhanh như bay, mỗi một nơi chiếc đũa lướt qua, trong đĩa lại thiếu đi một miếng thịt.

Phụng Tây Trắc ăn khoảng nửa canh giờ, đến khi cảm thấy mỹ mãn mới xoa xoa cái bụng nói: “Sớm biết như thế ngày hôm qua đã đói rồi.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc khẽ cười ra tiếng.

Lúc này Phụng Tây Trắc mới phát hiện ra hẳn hình như còn chưa động đũa, lúng túng nói: “Người không ăn thêm một chút sao?” Trên thực tế trên bàn đã không còn gì có thể ăn.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc lắc đầu nói: “Ta không đói. Nếu Phụng cô nương chưa no, có thể gọi thêm một bàn.”

“Có thể để lại đến lần sau hay không?” Nàng ọ một tiếng no nê nói.

“Nếu Phụng cô nương thích, bất cứ lúc nào Trưởng Tôn phủ cũng hoan nghênh.”

Mặc dù hẳn không nhìn thấy, nhưng ánh mắt lại thật sự thành khẩn, Phụng Tây Trắc thấy thế gật gật đầu.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc giống như cảm ứng được, nở nụ cười, đột nhiên quay đầu nói: “Từ Khí, tiến vào đi.”

Phụng Tây Trắc ngăn ra, thấy một nữ tử yêu điệu mặc áo tím từ ngoài cửa tiến vào, dung mạo xinh đẹp lại thanh thoát, vẻ mặt lạnh như băng, đến khi cách Trưởng Tôn Nguyệt Sắc ba bước thì dừng lại, nói: “Hai hàng chường quây đã ở thư phòng đợi một canh giờ.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc lại cười nói: “Không sao, bọn họ có thói quen mang theo sổ sách bàn tính ở bên người, có lẽ giờ này còn đang tính đến cao hứng.”

Từ Khí nghe vậy không nói gì nữa.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc quay sang phía Phụng Tây Trắc, “Nếu Phụng cô nương không có chuyện gì quan trọng, để Từ Khí dẫn cô nương đi dạo chung quanh một chút được không?”

Phụng Tây Trắc nhớ tới Trưởng Tôn Nguyệt Sắc quản lý một trong số những nơi giàu có nhất thiên hạ, tiếp đón mình đã không biết chậm trễ bao nhiêu chuyện, vội vàng nói: “Ta không sao, Trưởng Tôn công tử có việc cứ đi trước.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc mím cười đứng dậy, cáo biệt đám người Tổng thúc mới rời đi.

Chờ Trưởng Tôn Nguyệt Sắc biến mất ở chỗ rẽ, nàng mới quay sang hỏi: “Từ Khí cô nương, cô có biết ở Tiên Đô có chỗ nào bán đồ ngọc hay đồ cổ không?”

Về mặt Từ Khí không thay đổi nói: “Biết.” Dứt lời, xoay người đi ra ngoài trước.

Phụng Tây Trắc thè lưỡi, lại ca ngợi Tổng thúc một phen, mới bước nhanh đuổi theo nàng.

Nàng vốn xem như là nha hoàn đi theo Thu Nguyệt, tặng lễ vật vốn không đến phiên nàng. Nhưng hiện tại biến hóa nhanh chóng, nàng trở thành khách của Trương Tôn thế gia, hai tay trống trơn hiển nhiên không thể chấp nhận được. Đáng tiếc nàng vốn là chạy trốn đến đây, trên người không mang thứ gì trân quý. Thứ đáng giá nhất là một mảnh của tấm bảo đồ Cao thị Chung lão đưa cho, nhưng Trương Tôn Nguyệt Sắc vốn vô cùng giàu có, chưa chắc đã để nó vào mắt. Thứ hai trên người nàng chỉ có một phần tư của tấm bản đồ, thành ý tất nhiên không đủ. Thứ ba là Cao Thị bí bảo là thật hay là giả tạm thời chưa biết, nhưng bị mọi người nhòm ngó là chuyện thật, nhờ đâu lễ vật nàng tặng lại mang đến phiền toái cho người ta, nàng càng băn khoăn. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nên chuẩn bị một phần lễ khác. Có điều... nàng sờ sờ túi tiền lép kẹp, trầm nghĩ vì tặng lễ mà ở cướp bóc ở Tiên Đô, có lẽ Trương Tôn Nguyệt Sắc sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt đi?

Trên đường đến Trương Tôn thế gia, nàng luôn ngủ, cho nên bỏ lỡ cơ hội ngắm cảnh, bởi vậy lần này đi ra ngoài nàng phải trừng mắt thật to, chuẩn bị thu toàn bộ phong thái của thủ phủ vào đáy mắt.

Sau nửa canh giờ, mắt nàng cay xè, chui ra khỏi toa xe ngồi bên cạnh Tử Khí, chỉ vào hai bên tường cao kéo dài không dứt, nói: “Chúng ta còn chưa ra ngoài sao?”

Tử Khí ừ một tiếng coi như đáp lời.

Phượng Tây Trác nằm ngửa mặt lên trời, hai chân treo ở giữa không trung, đầu gối vào trong xe, “Xem ra buổi tối phải ở lại bên ngoài rồi.”

Tử Khí: “Ngày mai ta tới đón ngươi.”

... Ngươi thật đúng là sáng khoái. Phượng Tây Trác quay đầu đi, đột nhiên ngồi bật dậy, chỉ vào ngã tư đường vừa quét mắt qua, “Đó là chỗ nào?” Mùi hương kia... Rõ ràng là cháo! (Cháo: Món đậu phụ ủ lên men)

“Tam Lọng Nhai.”

Phượng Tây Trác ấn bụng, nội tâm giãy dụa. Quay đầu, không quay đầu, quay đầu, không quay đầu, quay đầu... Không quay đầu!

Xe ngựa càng chạy càng nhanh, như tên một mũi tên bắn xuyên qua chiếc cổng tò vò.

“Ra ngoài rồi.” Tử Khí thản nhiên nói.

“Hả?” Phượng Tây Trác lại ngồi dậy, tầm mắt lướt qua xe đỉnh nhìn về phía sau, “Không có cổng sao?” Tường cao như vậy, mà lại không có cổng.

Tử Khí nói: “Thời điểm cần tự nhiên sẽ có.”

“... Không ngờ Trương Tôn gia lại tiết kiệm như vậy.”

Xe ngựa xuyên qua một cánh đồng lúa mì, tới phố xá náo nhiệt. Nghe những tiếng ồn ào làm Phượng Tây Trác thiếu chút nữa lệ nóng doanh tròng. Nửa tháng khiếp sống phong kín trên thuyền, khiến cho nàng cảm thấy thành thị xa lạ này lập tức trở nên đáng yêu lại thân thiết.

Tử Khí đánh xe dần chậm lại, cuối cùng dừng trước cửa một tiệm tên là ‘Bảo Lai các’.

Phượng Tây Trác nhảy xuống xe ngựa, nhìn tấm biển cửa tiệm đã hơi cũ, nhỏ giọng nói: “Có nơi nào cao cấp hơn một chút không?”

Tử Khí ném dây cương cho tiểu nhị vừa chạy tới tiếp ứng, “Phượng cô nương chỉ cần lo tiền bạc là được.”

Nghe giọng điệu chắc chắn của nàng, Phượng Tây Trác mới bắt đầu lo lắng. Sau khi rơi xuống nước, tất cả ngân phiếu đều trở thành phế thải, có thể sử dụng được chỉ còn lại không đến mười lượng bạc vụn: “Có bán chịu sao?”

Ánh mắt Tử Khí hờ hững đảo qua.

Phượng Tây Trác liếm liếm môi nói: “Hiểu rồi.”

Vào bên trong, Phượng Tây Trác mới chính thức hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng. Chỉ nhìn vào những đồ vật đặt bên ngoài đã không có một món đồ nào dưới trăm lượng, huống chi những đồ tốt bình thường chủ cửa hàng đều cất giấu chờ khách quý tới cửa mới lấy ra.

“Tử Khí cô nương.” Chương quỳ có dáng người mập mạp khó khăn từ phía sau quỳ bước ra, “Ngài sao lại có thời gian rảnh rồi tới đây?”

Tử Khí nói: “Vị này là Phượng cô nương, nàng muốn mua một món đồ ngọc khí cao cấp.”

Tuy rằng hai chữ cao cấp là nàng nói, nhưng trong trường hợp này hiển nhiên có chút không thích hợp. Phượng Tây Trác nhìn hai mắt chương quỳ đột nhiên sáng lên, khóc không ra nước mắt.

“Phượng cô nương thích cái gì, chỉ cần mở miệng.” Chương quỳ cười đến nỗi hai mắt híp lại thành một đường thẳng.

Cho dù không có thuật đọc tâm, Phượng Tây Trác cũng biết hẳn hiện tại nhất định đang tính toán có thể kiếm được bao nhiêu tiền từ nàng. Nghĩ đến trong túi chỉ còn chưa đầy mười lượng, đầu nàng thật sự không nâng lên nổi: “À thì, nhỏ thôi, tình xào một chút, tặng người.” Máu chốt là giá rẻ.

“Không biết cô nương muốn tặng cho người nào?”

Phượng Tây Trắc nhìn Từ Khí, phát hiện nàng đã sớm ngồi vào một bên uống trà, “Bằng hữu.”

Chường quỳ ha ha cười, “Có có, người thanh nhã như Phượng cô nương, bằng hữu cũng nhất định vô cùng thoát tục.” Hắn xoay người trở lại quỳ, sờ soạng một hồi lâu, mới lấy ra một chiếc hộp gỗ, “Cô nương cảm thấy thứ này như thế nào?”

Phượng Tây Trắc mở nắp ra, một chiếc vòng mặt trâm trở tỳ hưu bằng ngọc trắng vô cùng tinh tế: “Thứ này...”

“Tỳ hưu chiêu tài lại thu tài, nếu tặng cho thương nhân, là thích hợp nhất.” Chường quỳ nhảy mắt mấy cái với nàng. Hiển nhiên đã đoán ra đối tượng nàng muốn đưa. Dù sao cũng là đích thân nha hoàn Từ Khí bên người Trương Tôn Nguyệt Sắc hộ tống tới, mà ngày mai lại là Bán Nguyệt yến.

Phượng Tây Trắc chỉ liếc mắt một cái đã biết thứ này tối thiểu cũng hai trăm lượng.

“Hơn nữa chỉ cần hai...”

“Quá keo kiệt.” Phượng Tây Trắc khép lại hộp, “Nhỏ và tinh xảo thật, nhưng cũng phải cảm được mới được.”

Chường quỳ thu hồi tráp, liên tục gật đầu nói: “Ta đổi cho ngài một thứ khác.”

Phượng Tây Trắc nhìn hắn cố gắng sờ soạng bên dưới quỳ, vô cùng không đành lòng, “Thật ra...”

“A!” Chường quỳ đột nhiên nhảy dựng lên, “Chỉ bằng Phượng cô nương lên trên lầu, có một bảo bối nhất định khiến Phượng cô nương vừa lòng.”

Phượng Tây Trắc vươn ngón trở gãi gãi trán, “Chỉ sợ hơi khó.”

Chường quỳ cho rằng nàng yêu cầu cao, cam đoan nói: “Tuyệt đối là thứ tốt thế gian khó tìm, mời đi bên này.”

Phượng Tây Trắc bắt đầu đi theo phía sau hắn, lại nghe tiếng bước chân từ bên trên xuống.

Bởi vì cầu thang chật hẹp, chường quỳ liền lui qua một bên chờ đối phương xuống dưới mới đi lên.

Ước chừng tiếng bước chân cách nàng tám, chín bậc thang, vạt áo màu đen lọt vào tầm mắt. Phượng Tây Trắc ngẩng đầu, đến khi thấy rõ đối phương là ai, chao ôi một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Quân Hùng Hội Tụ (Thượng)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Người kia mày kiếm mắt sáng, vẻ mặt lạnh lùng khó gần, không phải Trần Ngụ Chiêu là ai?

Có điều gặp hắn ở đây cũng không phải chuyện quá ngạc nhiên, Bán Nguyệt yến của Trương Tôn Nguyệt Sắc nếu đã kinh động đến cả Thuận Bình vương Thượng Truân, Kiều Dương vương Thượng Tín cùng Cảnh Hi quận chúa của phủ La quận vương, phủ Lam quận vương quyết không thể im hơi lặng tiếng. Nói như vậy, hai phủ Kiều, Lận quận vương cũng có thể đã phái người đến.

Nàng đột nhiên nhớ đến vị Hàn tổng quản gặp mặt không nhiều lắm, lại quan tâm đầy đủ.

Trần Ngụ Chiêu bước đến bậc thang cuối cùng thì dừng lại.

Chường quỳ cười hỏi: “Nhị thế tử có gì vừa ý hay không?”

Trần Ngụ Chiêu nói: “Vốn không có, hiện tại có rồi.”

Phượng Tây Trắc rung mình một cái. Tuy rằng Tự Tại sơn đã đi theo Nguyễn Đông Lĩnh gia nhập vào phủ Lam quận vương, nhưng trước khi ân oán không được hóa giải, bọn họ vẫn bị vây trong trạng thái là địch không phải bạn.

Chường quỳ làm buồn bán nhiều năm như vậy, sớm luyện được một đôi mắt vàng chói lóa, nghe lời nói đoán tâm trạng, sao không thấy được mùi thuốc súng ở chỗ nào. Hắn thấy Từ Khí vẫn thản nhiên, mở miệng nói: “Một khi đã như vậy, không bằng hai vị cùng nhau lên lầu nhìn xem?”

Trần Ngu Chiêu nói: “Ta cùng với Phurong Nhị đương gia là bạn cũ, không cần phiền chương quây dẫn đường.” Dứt lời, xoay người đi lên trên.

Phurong Tây Trác hần đi thân nhiên, liếc mắt xem thường, ngược lại quay đầu đi ra ngoài cửa.

Chương quây sững sờ, nhìn bóng dáng hai người đột nhiên không biết nên gọi lại Phurong Tây Trác, hay là nên nhắc nhở Trần Ngu Chiêu.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn biết giá trị của vật trong tay ngươi sao?” Giọng nói của Trần Ngu Chiêu không lớn không nhỏ lại khiến cho tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe thấy.

Trong tay nàng có cái gì giá trị sao? Không phải chỉ là một tấm bản đồ Cao thị bí bảo? Đáng tiếc nàng cũng chẳng quan tâm lắm. Nhưng vừa suy nghĩ đến đây, bước chân Phurong Tây Trác bỗng nhiên dừng lại.

Đúng rồi, bản đồ Cao thị bí bảo ở trong tay quả thật không có giá trị gì, nhưng đối với những kẻ tranh nhau muốn nó lại coi tiền như rác mà nói, là vô giá. Mà trước mắt kẻ coi tiền như rác lớn nhất chính là ——

Phurong Tây Trác cong cong khóe miệng, gót chân lập tức xoay chuyển, bỏ qua chương quây còn đang ngẩn ngơ, vui vẻ đi theo lên lầu.

Bố trí của lầu hai so với lầu một thanh nhả không ít, đồ cổ cũng chỉ đặt vài cái tô điểm.

Trần Ngu Chiêu ngồi ở ghế trên, trên bàn đặt một chén trà đã uống rồi.

Tiểu nhị của Bảo Lai các hiển nhiên không ngờ hần đi rồi còn quay lại, kinh ngạc nói: “Nhị thế tử còn gì muốn phân phó sao?”

Trần Ngu Chiêu nói: “Mượn tạm nơi này.”

Phurong Tây Trác vừa vặn đi lên.

Tiểu nhị lập tức hiểu được ý của hần, rất nhanh đi xuống lầu.

Phurong Tây Trác ngồi xuống đối diện, cười tùm tùm hỏi: “Những lời vừa rồi của ngươi là có ý gì?” Nếu muốn bán, trước tiên phải nghe ngóng giá thị trường. Câu nói vừa rồi của hần, có vẻ như đã tìm thấy đáp án của Cao thị bảo đồ.

Trần Ngu Chiêu nhìn nàng, gằn từng chữ một: “Vật ấy đối với ngươi vô dụng.”

Điều này nàng thừa nhận. Dù sao da trâu cũng không phải thịt bò, lúc đói lại không thể no bụng: “Chẳng lẽ hữu dụng với ngươi?”

Trần Ngu Chiêu im lặng.

Phurong Tây Trác cảm thấy đây chính là thời điểm quăng mồi, “Thật ra ta cũng không phải người không hiểu đạo lý. Nếu nó thật sự quan trọng với ngươi... không phải không thể thương lượng.”

Trần Ngu Chiêu đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn phố phường trầm tư một lúc lâu mới nói: “Cao thị bí bảo thật ra không phải kho báu, mà là một bí mật, một bí mật có thể lật đổ hoàng triều Thượng thị.”

“Hả?” Phurong Tây Trác nghĩ tới vô số loại khả năng, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới loại này, “Bí mật lật đổ hoàng triều Thượng thị?”

Trần Ngu Chiêu nói: “Cho nên nó đối với ngươi, không đáng một đồng.”

Chưa nói đến ân oán của Lam hoàng hậu và huynh đệ Lam gia, chỉ riêng việc Hoàng đế vô cớ tấn công Miễn châu, cũng đủ để phủ Lam quận vương toàn lực phản kích. Nhưng bí mật đủ để lật đổ hoàng triều, trên đời này chẳng lẽ thực sự có thứ thần kỳ như thế? “Đợi chút, nghe nói Cao thị bí bảo là do năm đó một Vương gia tạo phản lưu lại. Nếu hần nắm bí mật như vậy, vì sao lại tạo phản thất bại?”

Vấn đề này Trần Ngu Chiêu tất nhiên cũng đã suy nghĩ đến, bởi vậy trả lời như trong định liệu, “Đừng quên, vị Vương gia kia trong phong hào có chữ ‘Cao’, nhưng họ của hần vẫn là ‘Thượng’.”

“Ý của ngươi là, bí mật này đủ để loại bỏ toàn bộ Thượng thị? Một người cũng không lưu?” Cho nên dù Vương gia đó nắm bí mật này, cũng không dám vận dụng, bởi vì một khi dùng, toàn bộ Thượng thị sẽ bị lật đổ! Ngay cả hần cũng không ngoại lệ.

Phurong Tây Trác nhìn vẻ mặt kiên định của hần, không khỏi nói: “Ngươi làm sao mà biết được tường tận như vậy?”

Nếu đã nói ra, Trần Ngu Chiêu cũng không giấu diếm nữa: “Có lẽ do ý trời, năm đó một vị Phi tử của Vương gia kia nói bí mật này cho một người tâm phúc, mà hậu nhân của vị tâm phúc kia không lâu trước mới gia nhập phủ Lam quận vương ta.”

“Loại tin tức truyền lưu mấy đời này ngươi cũng tin tưởng?”

“Trên tay hần có ấn tín bí mật của vị Vương gia kia.” Trần Ngu Chiêu giải thích, “Loại ấn tín này làm từ cùng một khối ngọc với ngọc tỷ, cho dù có thể tìm được loại ngọc thạch tương tự, cũng quyết không có hoa văn tương tự. Phủ Lam quận vương nhiều đời cũng chỉ truyền lại một khối ngọc như vậy,

đây là vinh hạnh chỉ Vương gia có được đất phong mới được.”

“Đất phong a.” Từ sau Kiều quận vương, Hoàng đế không còn phong thưởng nữa, bởi vậy cơ hội tạo ấn tín giả cũng vô cùng nhỏ bé.

Trần Ngu Chiêu thấy nàng vẫn còn do dự, lại nói: “Bốn tấm bí bảo đồ, thiếu một cũng không được. Cho dù ngươi cầm một tấm ở trong tay cũng là vô dụng.”

Phượng Tây Trắc nhủ mảy, “Chẳng lẽ ngươi biết tung tích của mấy tấm khác?”

Trần Ngu Chiêu nói: “Một tấm trong đó không phải ở trong tay ngươi sao?”

Phượng Tây Trắc đột nhiên nhớ tới câu nói kia của hắn với chương quây: ‘Vốn không có, hiện tại có rồi’. Ngụ ý, mục đích hắn tới nơi này chính là bí bảo đồ, nói cách khác, hắn cho rằng một tấm bí bảo đồ nằm ở Phần Châu! Hoặc là nói thẳng là ở Tiên Đô!

Nàng gần như muốn vỗ tay cho khả năng suy luận của mình. Nếu là như thế, nàng đã biết vị trí của ba mảnh bản đồ, mà mảnh cuối cùng... Tấm chín phần ở Phủ Lam quận vương.

“Đám người Hình tổng quản rất lo lắng cho ngươi.” Trần Ngu Chiêu đột nhiên chuyển đề tài.

Phượng Tây Trắc ngăn ra, sau đó lập tức phản ứng lại, hắn đang muốn cho nàng ăn cả cứng lẫn mềm. Một bên dùng mọi người ở Tự Tại sơn khiến nàng lung lay, một bên lại âm thầm lấy bọn họ để uy hiếp: “Ha ha, đâu có đâu có, chờ sau khi dạo chơi xong nơi này, ta lại chuẩn bị đi đến phủ Lam quận vương cạo ỉm uống!”

Trần Ngu Chiêu neho mắt, giống như đang tính xem lời nói của nàng có thể tin được mấy phần.

“Một khi đã như vậy, phủ Lam quận vương nghênh đón bất cứ lúc nào.” Hắn giống như chắc chắn chỉ cần Tự Tại sơn ở phủ Lam quận vương, tấm bản đồ trên tay nàng sẽ chạy không thoát.

Phượng Tây Trắc cười nói: “Ta gần đây hình như gặp rất nhiều may mắn, đến đâu cũng có núi dựa vào.”

Trần Ngu Chiêu nghe vậy quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Phượng Nhị đương gia đang ở tại phủ Trương Tôn?”

“Ngươi làm sao biết?” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng hối hận. Bởi vì trên mặt Trần Ngu Chiêu rõ ràng viết ‘Thì ra là thế’: “Nghe đồn thiên hạ ngoại trừ người của Trương Tôn thế gia, gặp được Trương Tôn công tử không vượt quá mười người, không biết Phượng Nhị đương gia có tính là một trong số đó không?”

Phượng Tây Trắc cười nói, “Ngươi đoán xem?”

Trần Ngu Chiêu nói: “Có điều không sao, nếu Trương Tôn công tử đã thay đổi tác phong kín đáo của lúc trước, giống trống khua chiêng chiêu đãi thiên hạ, nói vậy có lẽ sẽ hiện thân một lần.”

Nghe bọn hắn nói như vậy, Phượng Tây Trắc không khỏi ngần ngại. Lý do Trương Tôn Nguyệt Sắc lúc trước thần bí như vậy nàng đã biết, nhưng lý do đột nhiên hắn không thần bí nữa nàng lại chưa nghĩ ra được.

Có điều, hắn và nàng mới chỉ gặp mặt một lần, ý tưởng của hắn dường như không có quan hệ với nàng. Nghĩ đến đây, nàng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Trần Ngu Chiêu ôm quyền nói: “Nếu Phượng Nhị đương gia chán ở lại Trương Tôn phủ, cửa lớn của chúng ta luôn rộng mở.”

Phượng Tây Trắc chấp tay đáp lại.

Trần Ngu Chiêu cũng không khuyên nữa, đi thẳng xuống lầu.

Phượng Tây Trắc thu hai chân lại, cả người ngồi ở trên ghế, dung nhan kiều mỵ nhẵn lại. Vừa rồi không đem bí bảo đồ lập tức bán cho hắn không phải là nàng quên, mà là nàng nghĩ đến một vấn đề.

Nếu một trong số những tấm bản đồ ở tại Phần Châu, nó có khả năng ở trong tay ai nhất? Đáp án không cần nói cũng biết. Nếu đã như thế, tặng đi lễ vật này chưa chắc đã vô dụng như nàng suy nghĩ. Dù sao cách nói ‘Bí bảo cất giấu bí mật có thể loại bỏ Thượng thị hoàng triều’, là lời nói từ một phía Trần Ngu Chiêu, vì bí bảo đồ, khả năng hắn lừa nàng có đến hơn bảy phần. Nhưng... trong tay hắn còn nắm mọi người của Tự Tại sơn.

... Đến tận cùng là đưa hay không đưa? Nếu đưa, lại đưa cho ai?

Bí bảo đồ ở trong lòng nàng, lúc này nhưng nóng lên như sắt nung.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Quân Hùng Hội Tụ (Trung)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Những chuyện nghĩ không ra, biện pháp tốt nhất chính là không nghĩ nữa.

Phượng Tây Trác xuống lầu vừa vặn chạm mặt chương quỳ đang muốn lên lầu.

Chương quỳ khom lưng cười nói: “Phượng cô nương có gì để mất hay không?”

Phượng Tây Trác thờ dài, lắc lắc đầu ra khỏi cửa.

Chương quỳ cho rằng nàng nhìn không thuận mắt thứ gì, vội vàng đuổi theo: “Thật ra trong điểm còn vài thứ...”

Phượng Tây Trác không thể nhìn được nữa, quay đầu lại, đặt tay lên vai hấn kéo sang một bên nhỏ giọng nói: “Thật ra gần đây ta không được dư dả cho lắm...”

Chương quỳ hơi giật mình, sau đó lấy từ trong tay áo ra một khối ngọc bích hình con ếch ngồi trên lá sen chỉ to bằng ngón tay cái, “Cái này chỉ cần một trăm hai mươi lượng.”

Phượng Tây Trác thờ dài.

Chương quỳ thu ngọc bích lại, móc ống tay áo thêm một hồi lâu nữa lấy ra một chiếc nhẫn đính viên thủy tinh màu nâu, “Năm mươi lượng.”

Phượng Tây Trác nhìn đau đầu lắc đầu.

Sắc mặt chương quỳ đã không thể dùng từ khó coi để hình dung nữa, nàng xấu hổ vỗ vỗ bờ vai của hấn, “Chờ ngày nào đó ta phát đạt, nhất định ôm một xấp ngân phiếu đến tiệm của ngài.”

“Đa tạ Phượng cô nương.” Rốt cuộc chương quỳ cũng là người nhiều kinh nghiệm, chớp mắt một cái đã thay đổi thái độ, lời cảm tạ thể hiện vô cùng chân thành.

Tuy rằng da mặt Phượng Tây Trác không tệ, nhưng cũng ngượng ngùng tiếp tục ở lại, vội vàng chấp tay nói: “Như vậy hẹn ngày gặp lại.” Xoay người đi hai bước, lại nghe chương quỳ thấp giọng nói, “Đầu đường có một cửa hàng ‘Tạp pho’, có lẽ sẽ có thứ cô nương muốn.”

Tạp pho? Nghe có chút thần bí, bình thường bảo bối đều nằm ở trong những cửa tiệm nhỏ như thế này chờ đợi người có duyên đến khai quật. Phượng Tây Trác vô cùng hưng phấn nhìn về phía Từ Khí đang nhàn nhã thưởng trà, “Ta muốn đi dạo chung quanh một mình.”

Từ Khí nói: “Nếu Phượng cô nương đi dạo mệt, có thể nghỉ lại khách điểm Tứ Quý lớn nhất trong thành. Sáng sớm ngày mai ta sẽ tới đón.”

Tối hôm nay quả nhiên muốn để nàng ở lại bên ngoài, có điều cũng tốt, nàng còn chưa có cơ hội thăm quan thành lớn nhất Phần Châu này đâu.

Nếu đã thống nhất, hai người cứ như vậy chia tay.

Dựa theo chỉ dẫn của chương quỳ vừa đi vừa hỏi, quả nhiên gặp được cửa hàng tạp pho kia. Nhìn thấy đám người hỗn loạn bên ngoài cửa hàng, không phải đang ôm bao gạo thì cũng là bán quần áo cũ, nàng cảm thán: “Quả nhiên là tạp pho.”

Cửa hàng vốn không lớn, khách đến lại nhiều. Phượng Tây Trác nghiêng người chen nửa ngày mới vào được. Vào đến bên trong, đầu người so với bên ngoài càng thêm nhiều, đáng người nàng vốn là nhỏ bé, lúc này bị đẩy ngã trái ngã phải, còn không bắt được điểm tựa nào.

Trong tình huống này đừng nói tìm kiếm bảo vật, ngay cả hô hấp đều thành vấn đề.

Phượng Tây Trác thật sự buồn bực không chịu nổi, nắm lấy bả vai một người, mượn lực nhảy lên, bay lên không xệt qua đỉnh đầu mọi người, dừng ở trước mặt chương quỳ.

Chương quỳ lập tức dừng việc gây bàn tính, im lặng há hốc miệng, ánh mắt nhìn nàng tràn ngập hoảng sợ.

Đám người nháy mắt an tĩnh lại, đồng loạt quay đầu nhìn nàng.

Phượng Tây Trác sờ sờ cái mũi, thấy phía sau có một hấn tử đang cầm một cây đao nhỏ, thuận tay bắt lấy nó đặt ra trước mặt chương quỳ, “Ta mua cái này.”

Lúc này chuông quầy mới hồi phục tinh thần lại, “Được được, hai đồng.”

“Quá đắt.” Nàng theo thói quen than thở một câu, vừa muốn trả tiền, chợt nghe chuông quầy run giọng nói: “Như thế xin mời ngài ra một cái giá.”

Phượng Tây Trác thấy tất cả mọi người lui về phía sau hai bước, cười gượng nói: “Ta thấy bốn đồng thì tạm được.”

“...”

Phượng Tây Trác dứt khoát trả tiền, sau đó xách đao đi ra ngoài.

Đám người nhanh chóng dạt sang hai bên, tự động tạo thành một lối đi cho nàng.

Phượng Tây Trác đi ra khỏi cửa tiệm, thấy thời gian vẫn còn sớm, trong lòng lại nhớ thương đến Tam Lưỡng Nhai. Sau khi hỏi người qua đường mới biết được, để chuẩn bị cho Bán Nguyệt yến ngày mai, Tam Lưỡng Nhai cùng Thủy Thượng Cư đều đóng cửa toàn bộ.

Nói đến Thủy Thượng Cư, nàng lại nhớ đến đám người Thu Nguyệt từng ngồi chung một con thuyền. Từ sau khi chia tay ở bến tàu, đều không biết tin tức của đối phương, không biết các nàng có sốt ruột hay không. Lục Quang nói các nàng được an trí ở tại biệt viện Vĩ Hương, cũng không biết ở nơi nào.

Nhìn chiến lợi phẩm duy nhất trong tay, Phượng Tây Trác lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ... tặng đao?”

Cho dù có đưa đao cũng nên đưa một thanh đao chém sắt như chém bùn.

Nàng vừa nghĩ vừa bỏ thử đao vào tảng đá bên cạnh. Chém không mạnh lắm, nhưng lưỡi đao răng rắc mẻ, vụn đao rơi xuống bị gió cuốn đi. Nàng buồn bã nhìn lưỡi đao không biết nói gì.

*

Sau cuộc chiến tranh chấp giữa Hoàng đế, La quận vương cùng Lam quận vương, Đại Tuyền gần trăm năm không thay đổi bắt đầu phân bố lại thế lực. Lời tiên đoán ‘Thiên hạ phân tranh’ của Phế môn cũng bắt đầu ứng nghiệm.

Nhưng mà đối với những người không quan tâm đến thế sự mà nói, biến hóa như vậy làm sao có thể so sánh với Bán Nguyệt yến của Trường Tôn Nguyệt Sắc?

Trong nội thành Tiên Đô, khách từ bốn phương tám phương tụ tập đến, trong đó không ít dị tộc đến từ Bắc Di, Tây Hoang. Bởi vì khác biệt văn hóa chủng tộc cùng với lập trường quốc gia mà khiến cho nhân sĩ Đại Tuyền cùng dị quốc va chạm không ít, nhưng dưới sự can thiệp của Trường Tôn thế gia, không hề có một người chịu thương tích.

Bán Nguyệt yến phân ra ba khu chính.

Khu thứ nhất bao gồm Tam Lưỡng Nhai và ngoài phủ Trường Tôn thế gia, tiếp đãi những vị khách không có thiệp mời đến từ khắp nơi.

Khu thứ hai là Thủy Thượng Cư và bến tàu, tiếp đãi văn nhân hào khách nổi danh ở các nơi có thiệp mời màu đỏ.

Khu cuối cùng chính là nội phủ Trường Tôn thế gia, có thể vào nơi đây, không phải phủ hào có quan hệ làm ăn chặt chẽ với Trường Tôn gia, thì cũng là quý tộc quan lớn tay nắm quyền thế.

Phượng Tây Trác phát hiện ra nàng chẳng những được xếp vào khu cuối cùng, mà còn ở hẳn trong phủ, vô cùng xấu hổ lau trán. Nói thật, nếu có thể lựa chọn, nàng thà rằng đến Tam Lưỡng Nhai. Ít nhất ngồi ở tay phải của nàng sẽ không phải là Trần Ngu Chiêu. Cái bàn bên cạnh, cũng sẽ không phải Thượng Truân, Thượng Tín từng mắt nhìn.

Đồ ăn nóng hổi hấp được bung lên. Có một nửa là thức ăn ngày hôm qua đã thử qua.

Tuy rằng Phượng Tây Trác đã ăn một lần, nhưng mỹ vị trước mặt, vẫn khiến cho người ta thèm ăn khó nhịn như cũ.

Trần Ngu Chiêu thấy nàng luôn vụng trộm vuốt chiếc đĩa, trong mắt xuất hiện ý cười rất hiếm khi thấy, “Đói bụng?”

Ánh mắt mọi người trong mâm đồng loạt hướng về phía hai người.

Phượng Tây Trác lúng túng nói: “Không phải, chỉ là cảm thấy chiếc đĩa này rất đẹp.”

Trần Ngu Chiêu cười cười.

Ngồi ở bên tay trái Phượng Tây Trác là một gã to con cười nói: “Đương nhiên, đây là tay nghề của ‘Thiên Xảo phường’.”

‘Thiên Xảo phường’ là một trong số những thương hiệu của Trường Tôn thế gia, xét về danh vọng còn ở bên trên Thủy Thượng Cư và Tam Lưỡng Nhai. Bởi vì hai nơi kia chỉ là hai trong Ngũ đại danh điểm, mà ‘Thiên Xảo phường’ đứng đầu nghề trạm khắc của Đại Tuyền.

Phượng Tây Trắc đột nhiên có chút buồn bực sửa lại ống tay áo.

Đúng lúc này tiếng ồn ào từ một bàn ngoài cùng như một làn sóng truyền vào bên trong.

Khoảng chừng nửa nén hương, Trương Tôn Nguyệt Sắc dưới sự nâng đỡ của mọi người đi đến từng bàn kính rượu.

Lễ mừng sinh nhật cũng giống như thọ yến, bình thường chủ nhân đều chờ khách đến kính rượu chúc mừng, nhưng thứ nhất do Trương Tôn Nguyệt Sắc tuổi còn trẻ, những người đang ngồi phần lớn đều là trưởng bối của hắn, để bọn họ kính rượu là không hợp đạo lý. Thứ hai, trước lần này Trương Tôn Nguyệt Sắc chưa hề công khai gặp mặt người ngoài, tuy rằng Trương Tôn thế gia có gia nghiệp khổng lồ, nhưng sau lưng vẫn gặp không ít chê cười. Hành động lần này của hắn đã âm thầm rút ngắn khoảng cách giữa các bên, khiến cho không ít người cảm thấy địa vị của mình tuy không phải nổi bật, nhưng cũng không bị thất lễ.

Mà những chuyện này đều không phải là đáng nói nhất, đáng nói nhất là từng người được hắn kính rượu tuy rằng ha ha cười, nhưng trong mắt lại không che dấu được vẻ kính sợ.

Người đứng đầu Tứ đại công tử, nắm trong tay toàn bộ mạch kinh tế của Đại Tuyên, Trương Tôn Nguyệt Sắc được công nhận là con trời là là một người mù mắt không thể nhìn thấy, cần người khác nâng đỡ?!

Trên khuôn mặt tuyệt sắc của Trương Tôn Nguyệt Sắc là nụ cười khéo léo, ánh mắt vốn nên long lanh xinh đẹp lại âm trầm sụp xuống. Lục Quang cùng Tử Khí đứng ở hai bên người hắn, mỗi khi cái chén của hắn cạn sạch lại lập tức đổi chén mới. Mỗi lần rời khỏi một bàn, lại được hai nàng một trái một phải nâng đi. Cho nên, so với việc nói Trương Tôn Nguyệt Sắc đi đến từng bàn, chẳng bằng nói Lục Quang và Tử Khí dẫn hắn đi đường.

Phượng Tây Trắc chống má nhìn, cảm giác quái dị trong lòng càng lúc càng rõ ràng. Trương Tôn Nguyệt Sắc mà ngày hôm qua nàng nhìn thấy, rõ ràng là một người tinh thần phấn chấn, bình thần ung dung không thua kém gì đám người Tiêu Tấn, Thượng Sí Bắc. Vì sao trước mặt mọi người lại trở nên yếu thế?

“Đây là Trương Tôn Nguyệt Sắc?” Bên tai vang lên giọng nói hồ hững của Trần Ngu Chiêu.

Hoặc, đây mới là mục đích thực sự của việc hắn mở yến tiệc?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Quân Hùng Hội Tụ (Hạ)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Đám người Trương Tôn Nguyệt Sắc chậm rãi tới bàn này. Phượng Tây Trắc thấy những bàn đã được kính rượu đều đang ăn uống thỏa thuê, hận hắn không thể đi nhanh thêm chút nữa. Giống như cảm ứng được tâm tư của nàng, bước chân Trương Tôn Nguyệt Sắc đột nhiên loạn, nửa người ngã về phía trước, may mắn Lục Quang cùng Tử Khí tay mắt lanh lẹ, kịp thời đỡ lấy hắn, tuy rằng bình yên vô sự, lại dọa mọi người đổ mồ hôi lạnh.

Trần Ngu Chiêu thấy ánh mắt Phượng Tây Trắc nhìn một màn trước mặt không chút nào động dung, thuận miệng nói: “Cũng coi như quen biết, Phượng Nhị đương gia lại không lo lắng sao?”

Phượng Tây Trắc chậm chạp vỗ ngực nói: “Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy ta đã bị dọa đến choáng váng?” Như khinh công đạt đến cảnh giới lăng ba vi bộ của Trương Tôn Nguyệt Sắc mà nàng đã nhìn thấy, hắn ngã xuống mới là có quý. Huống chi đệm thịt bên người còn nhiều mà, tre già măng mọc, không sợ không đủ.

Trần Ngu Chiêu nói: “Nhìn không ra.”

Hai người đang nói, Trương Tôn Nguyệt Sắc đã kính đến bàn này.

Mọi người đều đồng thời đứng lên. Trải qua khoảng thời gian này để tiêu hóa tin tức, tuy rằng trong lòng mọi người vẫn vô cùng kính sợ, mặt ngoài lại che dấu vô cùng tốt. Chén đầy rượu tràn, ăn uống linh đình, lời chúc mừng không dứt, chủ nhân khiêm nhường nói lời cảm tạ, vui vẻ biết bao.

Chén của Trương Tôn Nguyệt Sắc đưa đến trước mặt Phượng Tây Trắc.

Phượng Tây Trắc nói: “Chúc Trương Tôn công tử này nào cũng như hôm nay, tuổi nào cũng như tuổi này. Tiền bạc tiến vào, phúc thọ kéo dài.”

Trương Tôn Nguyệt Sắc khẽ cười nói: “Đa tạ.”

Những người ngồi cùng bàn đều nghiêng tai muốn thám thính lai lịch của Phụng Tây Trắc, lại thất vọng. Lục Quang ghé sát vào tai hắn thì thầm hai câu, ngay lập tức Trương Tôn Nguyệt Sắc chuyển về phía Trần Ngu Chiêu nói: “Nhị thế tử thu xếp công việc tranh thủ thời gian đến dự, thật là về vãng cho kẻ hèn này.”

Trần Ngu Chiêu phá lệ mỉm cười nói: “Trước khi đi, vương huynh vẫn luôn dặn dò muốn ta có thể thay huynh ấy đến tạ tội với Trương Tôn công tử.”

Trương Tôn Nguyệt Sắc mỉm cười xua tay nói: “Đại thế tử thật sự quá khách khí.” Danh phận thế tử của đám người Tiêu Tấn, Hoàng đế chưa bao giờ ân chuẩn, trận chiến ở Truy Lạc tháng sáu đẩy triều đình và phủ Lam quận vương về hai hướng đối lập bờ sông, bởi vậy cách gọi thế tử trong miệng hắn cũng chính là cho phủ Lam quận vương mặt mũi.

Hai người lại hàn huyên vài câu, dưới sự dẫn dắt của Lục Quang, Trương Tôn Nguyệt Sắc lại đi đến bàn tiếp theo.

Phụng Tây Trắc rốt cục có thể cầm lấy chiếc đĩa tưởng niệm bấy lâu, nhanh chóng ra tay với đĩa thức ăn để ý này giờ.

Sau khi Trần Ngu Chiêu ngồi xuống, nhìn chằm chằm bóng dáng Trương Tôn Nguyệt Sắc có chút suy nghĩ.

Phụng Tây Trắc bận rộn với thức ăn nhưng vẫn không quên hỏi: “Không phải nhanh như vậy ngươi đã thăm thương trộm nhớ người ta đấy chứ?”

Trần Ngu Chiêu trầm mặt xuống, “Luận đánh đơn độc, ta không thể thắng được ngươi.”

Phụng Tây Trắc nói: “Không phải thì trực tiếp phủ nhận là được rồi, không cần nói hàm súc như vậy. Ta rất ngốc, không thể lĩnh ngộ.”

Trần Ngu Chiêu cắn răng nói: “Không phải.”

Phụng Tây Trắc cười nhét miếng đậu hũ tỳ bà vào miệng, “Thật ra ngươi rất biết nghe lời.”

Dù là tảng băng như Trần Ngu Chiêu, cũng bị nàng làm cho tức giận đến hai mắt bốc hỏa. Nhưng Phụng Tây Trắc biết rằng hắn không thể nổi bão trong trường hợp này, bởi vậy yên tâm thoải mái ăn.

“Ồ, nhưng lời đồn mà bốn vương nghe được không phải như thế!” Đang khi các bàn nghị luận nói chuyện phiếm, mặc dù không quá gây ồn ào nhưng cũng không yên tĩnh, đột nhiên giọng nói ngạo mạn của Thượng Truân cất lên, khiến xung quanh đồng loạt lặng im.

Tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Giọng nói tao nhã của Trương Tôn Nguyệt Sắc cũng lập tức vang lên, “Vương gia minh giám, từ tổ tiên kính thương tới nay, lời đồn vô căn cứ đếm không hết. Tuy rằng trong lòng Nguyệt Sắc căm phẫn, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ hy vọng trí giả trong thiên hạ có thể dùng lời đồn nhầm, trả lại sự trong sạch cho Trương Tôn thị ta.”

Thượng Truân âm trầm nói: “Ý của Trương Tôn công tử là bốn vương ngu dốt, bị người ta che đậy mà không thể làm rõ sai trái?”

Trương Tôn Nguyệt Sắc không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Vương gia là hậu duệ quý tộc, cành vàng lá ngọc, là ngu hay là trí đều không tới phiên một kẻ dân thường áo vải như ta xen vào.”

Thượng Truân nói: “Không hổ là thiên hạ đệ nhất thương, quả nhiên lưỡi mọc hoa sen, rất biết ăn nói.”

Phụng Tây Trắc thấy hắn muốn dồn ép Trương Tôn Nguyệt Sắc, không khỏi cười lạnh nói: “Cho nên ông trời có mắt, để cho Trương Tôn công tử làm thương nhân, cho ngươi làm Vương gia mà.”

Phòng khách vốn yên tĩnh, giờ phút này càng thêm lạnh ngắt như tờ, giống như tất cả mọi người đều bị lời nói làm cho bối rối, sững sờ không biết nên phản ứng thế nào.

“Xi.” Một tiếng cười khê phá vỡ yên lặng.

Thượng Truân đúng lúc đang ngáp trời lửa giận không có chỗ phát tiết, lập tức quay đầu xem ai to gan như vậy, lại thấy Thượng Tín một tay phe phẩy chén rượu, một tay chống má, nụ cười vẫn duy trì trên môi.

“Làm càn!” Thượng Truân không thể trêu vào hắn, đành phải đánh lên kẻ đầu tiên gây chuyện.

Phụng Tây Trắc vô tội nói: “Vương gia nhìn rõ mọi việc, đó thật là ông trời quyết định, mà không phải chuyện của ta.”

Thượng Tín ngắt lời nói: “Chiếu theo lời nói của ngươi, những người làm Vương gia đều là vì không làm nổi thương nhân?”

Phụng Tây Trắc có thể ăn nói linh tinh với Thượng Truân, nhưng với Thượng Tín không vục dậy nổi tinh thần, “Thần ý của ông trời không phải phạm nhân như ta có thể vọng đoán, có điều ông trời đã sắp xếp như vậy, nhất định có thâm ý.”

Khóe miệng Thượng Tín kéo lên, hí giận khó phân biệt.

Thượng Truân nói: “Khi ở trên thuyền Thu Nguyệt bốn vương nhìn thấy ngươi, Thu Nguyệt nói ngươi là học đồ của tiệm thuốc? Một học đồ có thể ngồi

cùng người của phủ Lam quận vương, hừ, chẳng lẽ Thu Nguyệt cho rằng bản vương là đứa trẻ ba tuổi, có thể tùy ý lừa gạt!”

Phượng Tây Thấy hắn đột nhiên chỉ mũi giáo về phía Thu Nguyệt, trong lòng thầm kêu ti bi, đang suy nghĩ xem nên nhận tội thế nào. Lại nghe thấy Trương Tôn Nguyệt Sắc nói: “Phượng cô nương chính là người ta mời đến hộ tống Thu Nguyệt cô nương, nếu đắc tội chỗ nào, xin Vương gia thông cảm một hai.” Hắn lại đem chuyện này vợ đến người mình.

Thượng Truân thấy Thượng Tín vẫn ung dung uống rượu, biết hôm nay không chiếm được chỗ tốt, cho nên tự mình hòa hoãn: “Bản vương không biết Trương Tôn công tử lại đề ý đến Thu Nguyệt cô nương như thế.”

Trương Tôn Nguyệt Sắc cười mà không nói.

Thượng Truân thừa cơ ngồi xuống.

Chén rượu của Trương Tôn Nguyệt Sắc lại chuyển đến phía Thượng Tín, cười nói: “Kiều Dương vương tuổi trẻ anh hùng, Nguyệt Sắc ngưỡng mộ đã lâu.” Thái độ của hắn vẫn khiêm nhường như cũ, độ cong khoe miệng hoàn mỹ không sút mẻ, giống như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng vừa rồi.

Thượng Tín ngồi ngay ngắn bất động, chỉ ngẩng đầu quơ quơ cái chén, “Trương Tôn công tử phú giáp thiên hạ, bản vương hâm mộ đã lâu.”

Một người giàu có lại bị người khác hâm mộ, tuyệt đối không là chuyện tốt. Nếu đối phương là một Vương gia nắm quân quyền mà nói, đó không những không phải chuyện tốt, còn rất có thể biến thành tai họa.

Trương Tôn Nguyệt Sắc đương nhiên hiểu được đạo lý này, nhưng hắn nhìn qua vẫn tỏ ra không hề hay biết: “Nếu Vương gia không chê, sao không ở lại tiểu phủ vài ngày?” Tiểu phủ ở đây, đương nhiên không phải biệt viện bên ngoài Trương Tôn thế gia, mà là bên trong.

Ánh mắt Thượng Tín đột nhiên liếc đến Phượng Tây Trắc. Vì ánh mắt kia quá nhanh, bởi vậy ngoại trừ bỏ bản thân hắn, mọi người đều không phát hiện: “Cũng được.”

Trương Tôn Nguyệt Sắc lạnh nhạt cười, lại kính rượu đến bàn kế tiếp.

Bên bàn này, Trần Ngu Chiêu cười lạnh nói: “Thú vị.”

“Không nhìn ra.” Phượng Tây Trắc đột nhiên hạ giọng nói, “Lời đồn trong miệng Trương Tôn vừa nãy là chỉ cái gì?”

Trần Ngu Chiêu liếc nàng một cái, “Tên của ta là Trương Tôn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Bán Nguyệt Yên (Thượng)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Tuy rằng tên của hắn không phải Trương Tôn, nhưng hậu trường của hắn chính là phủ Lam quận vương.

Phượng Tây Trắc đảo mắt một hồi, nói: “Chẳng lẽ có liên quan đến phủ Lam quận vương?” Thật ra nàng càng muốn hỏi ‘Có phải có liên quan đến lời tiên đoán của Phế môn hay không’, lời đồn đại có thể khiến cho Vương gia kinh thành quan tâm, quyết không phải chỉ là ai tốt, ai không tốt.

Trần Ngu Chiêu hàm hồ đáp: “Có thể.”

Phòng thủ chắc chắn như thép, có tiến bộ. Nàng nhàm chán sờ sờ cái mũi.

Gã to con ngồi ở bên cạnh nàng đột nhiên hắt xì một cái.

Phượng Tây Trắc quay đầu nhìn hắn còn đang đắm chìm trong vẻ mặt hắt xì, lễ phép nói: “Có một cái vây cá ở trong lỗ mũi của người.”

Về mặt của to con lập tức đỏ bừng, vội vã lấy tay che mặt. Phượng Tây Trắc cho rằng hắn muốn lau đi, lại nghe một tiếng hít sâu, khi hắn buông tay xuống, vây cá đã thần kỳ biến mất.

Phượng Tây Trắc kinh sợ lại bội phục.

Trần Ngu Chiêu nhẹ giọng nói: “Hắn là ông chủ của Bảo Nguyên tiền trang.”

“Tiền trang lớn thứ hai Đại Tuyên?” Tô gia ở Lâm Xương, đại phú hộ hết sức quan trọng ở Hoán Châu.

“Ừ.”

Ánh mắt Phụng Tây Trác nhìn hấn lập tức biến đổi, “... Thật là một con dê béo.”

Gã to con không hiểu sao đột nhiên lạnh cả người.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc đi đến một bàn cuối cùng.

Phụng Tây Trác chỉ vào bóng dáng yếu điệu đối diện hỏi: “Đó là ai?”

Trần Ngu Chiêu lại không thoái thác, đáp: “Cảnh Hi quận chúa.”

Lúc này, Cảnh Hi quận chúa đang nâng chén đáp lễ, một tay che miệng một tay nâng chén, không ít người ngẩn cổ muốn nhìn rõ mặt nàng lại thất vọng. Trên mặt nàng là một chiếc khăn màu trắng, che kín toàn bộ khuôn mặt. Cho dù chỉ lộ ra một đôi mắt, lại long lanh đủ khiến tâm trí người ta rung động, suy tư vô hạn.

Một bàn tay nàng khẽ nâng khăn che mặt, đưa rượu cửa vào, động tác tao nhã trôi chảy, Phụng Tây Trác hí mắt nhìn hồi lâu cũng chỉ thấy rõ miệng và dưới cằm nàng.

“Ồ?”

Tuy rằng lúc trước Trần Ngu Chiêu đã hạ quyết không để ý đến nàng, nhưng lúc này lại không nhịn được hỏi: “Làm sao vậy?”

Phụng Tây Trác ngậm đầu quay đầu nói: “Thật giống Thượng Sí Bắc.”

Trần Ngu Chiêu nói: “Bọn họ là song sinh, dung mạo tương tự cũng chẳng có gì lạ.”

Phụng Tây Trác chắc chắn nói: “Như vậy nàng cũng là tuyệt đại mỹ nhân.”

Khi nàng nói những lời này không có hạ giọng, bởi vậy gã to con ngồi ở bên trái nàng cũng nghe rõ ràng.

To con ha ha cười, hiển nhiên muốn cứu vãn lại màn xấu hổ vừa rồi, “Mỹ nhân xứng hào phú, cũng chỉ có tuyệt đại giai nhân như Cảnh Hi quận chúa mới xứng với Trưởng Tôn công tử.”

Tuy rằng lúc trước Phụng Tây Trác cũng có phán đoán nàng đến Phàn Châu rất có thể mượn cơ chúc mừng để tiến hành thông gia, nhưng giờ phút này nghe từ miệng người khác nói ra, không biết vì sao lại cảm thấy có chút khó chịu trong lòng.

Trần Ngu Chiêu khẽ hừ một tiếng.

Phụng Tây Trác tới gần hấn nói: “Cái hừ này của Nhị thế tử, là dành cho quận chúa hay là cho Trưởng Tôn công tử?”

Trần Ngu Chiêu không bị chọc giận giống bình thường, mà hỏi ngược lại: “Người đoán xem?”

Phụng Tây Trác nói: “Quá khó, ta từ bỏ.”

Bữa tiệc buổi trưa này chỉ là màn chào hỏi, thịnh yến thật sự là ở buổi tối. Bởi vậy khi Trưởng Tôn Nguyệt Sắc đi kính rượu tất cả các bàn xong cũng coi như gần tan tiệc, mấy bàn bên ngoài đã bắt đầu tan.

Phụng Tây Trác nhìn mọi người dần dần đứng lên, cảm thán nói: “May mắn không phải bàn cuối cùng.” Khó trách quận chúa ăn cơm cũng mang theo cái khăn che mặt, căn bản chính là biết trước ăn ở nơi này không đủ no, trở về lại ăn sau.

Trần Ngu Chiêu đi rất nhanh. Phụng Tây Trác vừa mới dời mông khỏi ghế dựa, bóng dáng của hấn đã cô đọng thành một nắm tay, nhanh chóng biến mất ở trong đám người.

Nàng theo dòng người đi ra bên ngoài phủ, mới phát hiện mỗi người đều có xe ngựa đợi, chỉ mình nàng, không quen biết ai, hết sức thê lương. Từ Khi, Lục Quang hấn là đang chiếu cố Trưởng Tôn Nguyệt Sắc, nhìn hấn vừa rồi uống không biết bao nhiêu ly, cho dù nội lực thâm hậu, cũng chắc chắn sẽ say.

“Không có chỗ để đi sao?”

Nàng quay đầu. Thượng Truân đang đứng ở trên bậc thang nhìn nàng cười chế nhạo.

Phụng Tây Trác nhìn thấy mọi người bị chặn ở phía sau hấn, không dám bước qua hấn, lại không dám ngắt lời hấn, bất bình nói: “Vương gia đại nhân, đáng người mập mập nên đứng giữa đường, rất dễ chặn đường đi của người khác.” May mà Thượng Truân là đám người ra chậm nhất, bị ngăn cản còn không đến mười người.

Sắc mặt Thượng Truân lại đen kịt, “Làm càn! Ngươi nhiều lần chọc giận bốn vương, có biết sẽ có hậu quả gì?”

Phượng Tây Trắc ra vẻ suy tư nói: “Bị ngươi chán ghét?”

Thượng Truân kéo khéo miệng, “Ngươi còn lo lắng bị bốn vương chán ghét?”

“Bởi vì ta không nghĩ ra còn hậu quả nào khác.” Nàng thành thực nói.

Ánh mắt Thượng Truân híp lại, che dấu vẻ ngoan độc, “Lại nói, hai lần gặp mặt bốn vương đều chưa biết tên ngươi.”

Thượng Tín từ phía sau hần bước lên, lạnh lùng nói: “Cần gì vì kẻ nhảm chán mà lãng phí thời gian?”

“Phượng Tây Trắc.” Phượng Tây Trắc trả lời mạnh mẽ vang dội.

Trong mắt Thượng Truân hiện chút kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Thượng Tín đang khẽ nhăn mày, nói: “Nàng không phải đối tượng mà hoàng huynh giao cho Tín đệ tiêu diệt sao?”

Về mặt Thượng Tín không thay đổi nói, “Bởi vậy không nhọc Thuận Bình vương lo lắng.”

Thượng Truân nhìn hần, lại nhìn Phượng Tây Trắc, phát ra tiếng cười khó hiểu, phát tay áo lướt qua nàng rồi đi.

Phượng Tây Trắc làm sao nhìn không ra Thượng Tín vừa giúp nàng, đang suy nghĩ nên nói lời cảm tạ như thế nào, lại thấy hần không nhìn nàng lấy một cái, cũng đi mất rồi.

Những người còn lại thấy kết thúc tốt đẹp, cũng đều tự rời đi. Cảnh Hi quận chúa đi ở cuối cùng, khi đi qua nàng, tầm mắt hai người tiếp xúc, tuy rằng đều rất nhanh dời đi, nhưng Phượng Tây Trắc vẫn cảm thấy khó hiểu trong lòng.

Loại cảm giác này, vì sao có chút quen thuộc?

“Phượng cô nương, chúng ta cũng đi thôi.” Lục Quang từ bên trong vội vàng chạy đến, cười nói, “Công tử bảo ta đưa cô nương trở về.”

Phượng Tây Trắc cảm động nghĩ: Thì ra vẫn chưa bị lãng quên.

Lại trở về viện có một cánh rừng kia. Phượng Tây Trắc đột nhiên tò mò hỏi: “Ngươi làm sao biết ta thích cây cối?” Trên thực tế, sở thích này đến nay nàng cũng chưa phát hiện ra.

Lục Quang nghịch ngợm trừng mắt nhìn, “Phượng cô nương sinh ra trong lục lâm*, nói vậy sẽ có cảm tình đặc thù với rừng núi?”

*Lục lâm chỉ những người ở rừng núi để cướp bóc hoặc để chống quan lại.

Phượng Tây Trắc lẩm bẩm: “May mắn ta không phải hải tặc, bằng không các ngươi sẽ ném ta đến trong biển.”

Lục Quang cười nói: “Chuyện đó thì không có, cùng lắm là nương Thủy Thượng Cư cho cô nương ở mà thôi.”

Đem Thủy Thượng Cư làm biệt viện cho khách ở? Cảm giác của nàng đầu chỉ là được sủng ái mà suy nghĩ, phải là khiếp sợ mới đúng. Ngay cả Hoàng đế cũng chưa nghĩ tới chuyện biến Bối Mạc Đình thành hành cung.

Phượng Tây Trắc cười gượng nói: “Cũng không biết ta có phải đi nhầm vào đây hay không.”

Lục Quang bật cười, “Thật ra còn có một chuyện cũng rất được, cô nương chẳng những có thể coi Thủy Thượng Cư là biệt viện, còn có thể coi Trường Tôn phủ như nhà mình.”

Phượng Tây Trắc đột nhiên ôi chao một tiếng, khiến Lục Quang sợ tới mức vội vàng đỡ lấy nàng, “Có chuyện gì sao?”

“Bụng đau, quá mót!” Phượng Tây Trắc không đợi nàng phản ứng lại, đã thi triển khinh công, nhanh như chớp biến mất khỏi tầm mắt của nàng.

Chạy về phòng đóng cửa lại, Phượng Tây Trắc vỗ ngực kinh sợ.

Trường Tôn thế gia quả nhiên đáng sợ. Nàng mới ở hai ngày, mà tim đập không bình thường vô số lần. Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì nàng cũng đột tử.

Vì thế nàng quyết định đi ngủ.

Ngủ một giấc này thẳng đến khi bóng tối buông xuống.

Khi Lục Quang đến, nàng vừa mới dụi mắt ngồi dậy.

“Cô nương, người...” Lục Quang nhìn hai mắt mê ly của nàng, hồi lâu không nói gì.

Phượng Tây Trắc a một tiếng nói: “Đã đói bụng.”

Lục Quang khẽ cười, “Vừa đúng lúc, tiệc tối sắp bắt đầu.”

Hai mắt Phượng Tây Trắc tỏa sáng, “Ngũ đại danh điểm sẽ tỷ thí trong tối nay sao?” Mỹ vị buổi trưa vẫn đọng trên đầu lưỡi, nghĩ lại cũng khiến nước miếng chảy ròng ròng.

Lục Quang lấy từ tủ quần áo ra một chiếc váy dài màu hạt lựu, vạt áo thêu chỉ vàng, “Cô nương mau thay.”

Phượng Tây Trắc duỗi tay sờ thử chiếc váy, mặt lộ vẻ khó xử, “Quá rêu rao.”

Lục Quang nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ôi, yến hội đã bắt đầu rồi.”

Xoát! Bàn tay của Phượng Tây Trắc lập tức xỏ vào trong áo

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Bán Nguyệt Yến (Trung)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Tiệc buổi tối có sự khác biệt với buổi trưa.

Không còn là bàn tròn gỗ đàn hương nữa, mà là hai mươi lăm chiếc bàn vuông có thể chứa bốn năm người. Bàn của chủ nhân dựa lưng hướng bắc nhìn về hướng nam, đối diện cửa lớn. Ngồi thẳng ở chính giữa là một vị lão bà tóc trắng xoá, Trương Tôn Nguyệt Sắc cùng một phụ nhân trung niên khoảng trên dưới bốn mươi ngồi ở hai bên ghế phụ.

Bên trong nội đường, sáu hướng đông bắc, đông, đông nam, tây nam, tây, tây bắc đặt bốn chiếc bàn song song, giữa mỗi khu lại để ra một lối đi rộng bằng khoảng hai người. Ở chính giữa đặt một cái bàn cao bằng đầu gối. Chính giữa đài, hoa tươi muôn hồng nghìn tía ghép thành hình chữ ‘Thọ’ cao nửa người.

Khi Phượng Tây Trắc chạy tới nơi, sáo trúc vừa bắt đầu nổi lên.

Lục Quang dẫn nàng tới vị trí, sau đó vội vàng đứng trở lại phía sau Trương Tôn Nguyệt Sắc, cùng với Tử Khí một trái một phải sẵn sàng đợi lệnh.

Chỗ ngồi của Phượng Tây Trắc ở phía tây một bàn bên tay trái, ngồi ở chính giữa là gã to con mới quen buổi trưa, cách hắn gần nhất bên phải là là bạn cũ Trần Ngu Chiêu.

To con vốn không có lời nào để nói với Trần Ngu Chiêu, đang vô cùng buồn chán, nhìn thấy nàng thì hai mắt sáng lên, “Không ngờ chúng ta lại cùng bàn, thật sự là có duyên.”

Phượng Tây Trắc nhìn mấy món ăn và điểm tâm điểm tâm trên bàn, trêu chọc: “Buổi tối sẽ không ăn vậy cá chứ?”

To con thoát nhìn da dày thịt béo, nhưng khi thẹn thùng thì cũng đỏ mặt: “Ha ha, cái này, cái này không có cũng không sao. Còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh của cô nương?”

Một khi đã báo danh tính cho nhau, về sau sẽ rất khó trở mặt. Đột nhiên mất đi một con dê béo. Phượng Tây Trắc lấy tốc độ cực nhanh hàm hồ nói: “Phượng Tây Trắc.”

To con đuổi thẳng lỗ tai, “Hà?”

“Phượng Tây Trắc.” Nói so với vừa rồi chậm một chút, nhưng so với bình thường vẫn nhanh hơn mấy chục lần.

To con lại càng nhích gần về phía nàng, “Hà?”

Phượng Tây Trắc hít một hơi thật sâu, đang muốn nắm lỗ tai hắn rống to, chợt nghe thấy phía sau một tiếng xé gió tới, to con đột nhiên đổ cả người về phía Trần Ngu Chiêu.

“Ôi!” To con chịu đau ôm cánh tay kêu lên.

Trần Ngu Chiêu đẩy thân thể hẳn ra, ánh mắt nhìn về một chiếc bàn phía bên phải hướng tây bắc.

Nơi đó đang ngồi một cô gái giả nam tuổi chừng mười bảy mười tám, anh khí bùng bùng. Ánh mắt nàng nhìn to con có vài phần căm giận bất bình.

Phượng Tây Trác nhìn nàng lại nhìn to con, “Kẻ thù của ngươi?”

To con buông xuống bàn tay, cười khổ nói: “Xem như thế.”

Phượng Tây Trác so sánh tuổi tác của hai người, “Yêu hận tình thù?”

To con sững sốt một chút nói: “... Coi như thế đi.”

Phượng Tây Trác thờ dài, lắc đầu nói: “Từ xưa đến nay đa tình không nên hận.”

To con nghĩ nghĩ, nhú mồm nói: “Cô nương, hình như ngươi hiểu lắm.”

Phượng Tây Trác nói: “Hiểu lắm cái gì?”

To con há miệng thờ dốc, đang muốn nói gì đó lại thấy lão bà bên người Trương Tôn Nguyệt Sắc dưới sự nâng đỡ của phụ nhân đứng lên, trong sảnh lập tức lặng ngắt như tờ.

Lão bà tuy tóc đã bạc trắng, khuôn mặt đều là nếp nhăn, nhưng khi ánh mắt nhìn quét qua, mỗi người đều cảm thấy một loại uy thế không nói nên lời.

“Lão thân không hỏi thế sự đã hơn ba mươi năm, không ngờ đến tuổi xế chiều lại có thể gặp lại những vị bằng hữu năm đó...” Nói xong, chấp tay với những vị khách có tuổi tác tương đương mình đang ngồi ở phía đông, ánh mắt lại chuyển, nhìn lướt qua đại sảnh một vòng, khiến cho mỗi người có cảm giác mình vừa bị liếc mắt nhìn, “Hôm nay còn nhìn thấy nhiều nhân tài mới xuất hiện như vậy, cuộc đời này không uổng.”

Trong nội đường vang lên liên tiếp những lời chúc: ‘Tùng hạc trường xuân’, ‘Thọ tựa nam sơn’.

Lão bà cười đến hai mắt眯 thành một đường, “Hôm nay là sinh nhật Nguyệt Sắc, tổ mẫu như ta không thể cướp phong thái của nó được.”

Trương Tôn Nguyệt Sắc thừa cơ đứng lên nói: “Hôm nay chư vị không ngại xa xôi ngàn dặm mà đến, là vinh hạnh của Nguyệt Sắc. Ngày sau khi chư vị đi về, nếu cảm thấy chuyến đi này không tệ, đó là may mắn của Nguyệt Sắc.” Hắn vỗ vỗ tay.

Tôi tớ nâng khay, từ ngoài cửa nối đuôi nhau mà vào. Hương thức ăn thơm ngào ngạt làm cho hai mắt Phượng Tây Trác tỏa sáng. Món ăn so với buổi trưa còn phong phú hơn rất nhiều.

To con hàm súc nói: “Cô nương dường như có cách nhìn khác với mỹ thực?”

Phượng Tây Trác nói: “Dân dĩ thực vi thiên mà thôi.”

To con đột nhiên nhớ ra nói: “Còn chưa biết tính danh của cô nương...”

Trong mắt Phượng Tây Trác giờ phút này chỉ có đồ ăn, làm sao còn nhớ cái gì, thuận miệng nói: “Phượng Tây Trác.”

To con ồ một tiếng, cầm lấy chiếc đĩa, phút chốc quay đầu nói: “Phượng cô?”

Bao nhiêu lâu rồi không nghe xưng hô như thế? Thật ra lại cảm thấy có vài phần thân thiết. Phượng Tây Trác cười tùm tùm gật gật đầu.

To con nhìn nàng không coi ai ra ăn uống ngon lành, thờ dài một tiếng, vùi đầu dùng bữa.

Món ăn được mang lên đổi không ngừng như nước chảy cuồn cuộn, trôi chảy tự nhiên. Tân khách vừa ăn vừa nói chuyện, mỗi người đều vui vẻ.

Trương Tôn Nguyệt Sắc không đi từng bàn kính rượu như buổi trưa, mà ngồi ở bên cạnh tổ mẫu của mình, nửa bước không rời.

Rượu quá ba tuần.

Phượng Tây Trác đã ăn no đến yết hầu, đang buồn bực nhìn thịt lợn nướng thơm ngào ngạt trước mắt, do dự nên nhịn xuống đau bụng cổ nhét thêm, hay là nhịn xuống đau lòng ngồi nhìn.

Đột nghe thấy tiếng đàn từ ngoài cửa lan đến, khiến cho mọi người đều ngẩn cổ nhìn qua.

Bốn cô gái eo nhỏ hai trước hai sau nâng một chiếc kiệu nhẹ nhàng đi tới. Trên kiệu, một nữ tử tuyệt sắc khoanh chân đánh đàn, da trắng nõn nà, nhân tình đoan trang.

Kiệu được nhẹ nhàng hạ xuống ở trên đài giữa phòng, bốn cô gái lui ra phía sau vài bước, xếp thành một hàng, quỳ gối xuống, hai tay nâng về phía trước,

như lá sen nở ra.

Phượng Tây Trắc đột nhiên nhớ tới khi Thượng Truân đến tiếp Cảnh Hi quận chúa rời thuyền, dường như cũng là cổ kiệu kia, bởi vậy nhìn về phía Cảnh Hi quận chúa. Nàng ngồi ở ghế phía đông, Phượng Tây Trắc vừa nhắc đầu đã đối mặt với nàng. Vẫn là chiếc khăn mỏng che mặt, có thể mơ hồ tưởng tượng ra hình dáng mặt mày.

“Phượng cô.” To con lấy tay che miệng, làm bộ đang nhắm nuốt, giọng nói cực nhỏ, “Thuận Bình vương nhìn ngơoi chăm chăm này giờ.”

Phượng Tây Trắc nhủ mảy. Bị người như hấn nhìn chăm chăm quyết không phải chuyện tốt, nàng tức giận trừng mắt lại phía Thượng Truân đang ngồi ở hướng đông bắc. Hấn chẳng những không tránh, ngược lại nở một nụ cười quý dị xấu xa. Cười không ngừng khiến tóc gáy nàng dựng thẳng, cả người như bị ướp lạnh.

Trong tiếng đàn uyển chuyển. Một nữ tử dung mạo xinh đẹp lạ thường thân mặc một chiếc váy the mỏng bảy màu, tay nâng dải lụa ngũ sắc, từ ngoài cửa múa vào.

Đẹp càn rỡ như vậy, múa xinh đẹp như vậy, không phải Hải Đường thì là ai? Phượng Tây Trắc thầm nghĩ: ngồi ở chỗ kia đánh đàn hiển nhiên là Vũ Vô Hạ.

Những cô gái quý dưới đất, từ nam tới bắc, cùng tiếng đàn, đồng loạt đưa tay hạ thấp xuống, để cho Hải Đường đạp chân ngọc đi lên.

Dải lụa ngũ sắc ở giữa không trung tung bay, như những bông hoa rực rỡ thi nhau đua nở. Hải Đường kiễng mũi chân, như một con bướm bướm xinh đẹp lạc giữa rừng hoa rực rỡ, lượn vòng không ngừng, như thiêu đốt sinh mệnh.

Tiếng đàn nhanh dần. Hải Đường bay vọt một cái, nhẹ nhàng dừng ở trên đài.

Vũ Vô Hạ và nàng không hề trao đổi ánh mắt, nhưng tiếng đàn và điệu múa lại như hòa hợp làm một thể! Tuy rằng cùng thi triển bản lĩnh, lại hỗ trợ lẫn nhau.

Hô hấp của Vũ Vô Hạ đột nhiên ngưng lại. Mười ngón tay dần chậm, động tác múa của Hải Đường cũng thuận thể mà mềm mại.

Như khói lửa tiêu tán sau màn đêm, nhưng vẻ đẹp vẫn còn nguyên vẹn.

Tiếng đàn từ từ dừng lại.

Hải Đường đổ người xuống mặt đất, tay vẫn hướng lên không trung.

Lão bà dẫn đầu vỗ tay nói: “Không hổ là người của Bách Hoa Châu, quả nhiên tư nghệ song tuyệt.”

Một trung niên văn sĩ cao gầy ở phía tây nam đứng dậy, xoay người ôm quyền nói: “Đa tạ Thái quân tán thưởng.”

Lão bà híp mắt đánh giá hấn nói: “Ngươi là tân tổng quản của Bách Hoa Châu? Đã đổi người mới rồi, lão thân cũng không biết. Lão đệ Sầm Tĩnh vẫn mạnh khỏe chứ?”

Trung niên văn sĩ vội đáp: “Đa tạ Thái quân quan tâm. Thân thể của gia phụ vẫn tốt, lần này người vốn muốn tự mình tiến đến ôn chuyện với Thái quân, đáng tiếc chân không còn được nhanh nhẹn, đại phu không cho đi xa nhà.”

Lão bà nói: “Thì ra ngươi là con trai của Tĩnh lão đệ, xem ra Bách Hoa Châu sẽ lại sừng sững trăm năm không đổ. Hoán Châu và Phàn Châu cách quá xa. Lão thân vài năm nay cũng muốn đi mà không đi được. Ngươi tên gì?”

“Tiểu chất là Sầm Thanh Ái.” Mười năm nay Sầm Thanh Ái mặc dù không thể nói xưng bá một phương, nhưng cũng tuyệt đối không hề dậm chân tại chỗ, có thể chấn động người giang hồ, cũng chỉ có người ba mươi năm không hỏi đến thể tục như lão bà mới chưa từng nghe qua tên của hấn.

Phượng Tây Trắc thấy bọn họ ở trước mặt mọi người nói việc nhà, không khỏi ngáp một cái, thầm nghĩ: Hải Đường và Vũ Vô Hạ liên thủ, khúc vũ kinh người, không biết Thu Nguyệt sẽ dùng cái gì để ứng đối đây?

Đột nhiên Từ Khí từ ngoài cửa vội vàng tiến vào, đi đến bên người Trương Tôn Nguyệt Sắc, thấp giọng thì thầm.

Khúc miệng Trương Tôn Nguyệt Sắc hơi mím lại, gật gật đầu.

Từ Khí lĩnh mệnh, lại vội vàng đi ra ngoài.

Bên kia lão bà cùng văn sĩ trung niên cũng đã nói xong.

Không bao lâu, tiếng tiêu vang lên. So với vũ khúc vừa rồi, lại có vẻ đặc biệt tiêu điều.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Bán Nguyệt Yên (Hạ)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Tiếng tiêu trầm thấp uyển chuyển, như đau khổ tương tư. Trong lúc giật mình, lại giống như một cô gái ai oán đứng ở bờ sông, dung nhan như họa lại gây yếu, nghĩ mình lại xót cho thân. Tiếng tiêu dần yếu, tiếng sáo lại nổi lên, trong trẻo cao vút, giống như khi cô gái đang bi thương u oán, một thiếu niên xuất hiện ở bờ bên kia, nhìn nàng dùng khúc nhạc để gửi tâm tình.

Tiêu sáo hợp làm một, càng lúc càng gần.

Phượng Tây Trác cũng học mọi người ngẩng đầu nhìn xung quanh. Bước vào nội đường là hai nam tử cao to tuấn mỹ. Người chấp tiêu mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng, vẻ mặt kiêu căng. Người thổi sáo môi dày tai rộng, nở nụ cười yếu ớt. Tuy là nam tử, lại diễn dịch tư tình dây dưa nam nữ vô cùng nhịp nhàng ăn khớp, khiến người nghe quên đi thế tục.

Phượng Tây Trác nhỏ giọng nói: “Vì sao hai nam nhân lại thổi ‘Uyên Ương dẫn’?”

Uyên Ương dẫn là danh khúc tiền triều, kể về một đôi nam nữ mến nhau ở bờ sông, mượn hình ảnh uyên ương để thể hiện tình yêu, cuối cùng những có tình đã thuộc về nhau, có thể nói sang hèn cùng hưởng.

To con thấy hai người đến gần, chính giọng nói đến mức thấp nhất giải thích: “Bọn họ là Tào Mạnh An, Chu Thanh Huyền.”

Phượng Tây Trác trừng mắt nhìn, “Thế thì sao?” Tên gọi là gì, cũng là nam nhân.

To con xê dịch thân thể về phía nàng, lại giống như nhớ ra cái gì nhìn thoáng qua bàn bên cạnh. Thấy cô gái nữ phần nam trang vẫn đang say mê trong nhạc khúc giống mọi người, không chú ý bên này, mới an tâm nói: “Bọn họ được gọi là Tiêu Sáo nhị mỹ, danh khí không thua Tam đại hoa khôi của Bách Hoa Châu.” Nói xong, lại tò mò hỏi, “Phượng cô chẳng lẽ chưa từng nghe qua?”

Nhị mỹ? Nghe rồi mới kỳ quái. Phượng Tây Trác nhìn tuấn dung tuổi trẻ đang hoàng của bọn họ, bất giác sợ run cả người.

Tiếng tiêu cùng tiếng sáo hòa quyện vào nhau. Cảnh tượng đôi nam nữ thắm thương mến nhau được khắc họa vô cùng sống động.

Âm nhạc du dương cộng hưởng, khách khứa đang ngồi ở đây phần lớn đều đã cười thê lập thiếp, kinh nghiệm phong nguyệt không thiếu, nhưng tình cảm đơn thuần ngây ngô, trong tiếng nhạc vẫn khiến không ít người nhớ lại.

Chỉ có Phượng Tây Trác đôi cảm tình không hiểu biết, trong lòng lại nhớ đến Thu Nguyệt chưa lộ diện, có chút không kiên nhẫn.

May mà Uyên Ương dẫn cũng không dài, đến khi Phượng Tây Trác ngáp cái thứ sáu rốt cục chấm dứt.

Tào Mạnh An cùng Chu Thanh Huyền chấp tay thi lễ với bàn chủ, sau đó nhanh nhẹn rời đi, tiêu sái phi phàm.

Lão bà dưới sự nâng đỡ của phụ nhân trung niên cẩn thận đứng lên, xoa tay cười nói: “Rốt cuộc vẫn là già rồi, mới ngồi một lúc như vậy, thắt lưng đã mỏi như uống một ca giấm.”

Chuyện cười cực nhạt, mọi người lại vẫn cười rộ lên.

Lão bà nói: “Hôm nay là sinh nhật Nguyệt Sắc, các người ở lại chung vui với nó, lão thân phải đi nghỉ ngơi trước.” Sau đó chuyển hướng về phía các lão bằng hữu, “Các người cũng mau đi nghỉ ngơi, bằng không con cháu biết, đau lòng lại trách lão thân chậm trễ, không hiểu nhân tình.”

Lão hữu tự nhiên lắc đầu liên tục, có điều cuối cùng cũng lục tục đứng dậy.

Chờ sau khi những tiền bối đều đã rời đi, nội đường khôi phục vài phần náo nhiệt âm ỉ.

Ca múa lại vang lên. Phượng Tây Trác nhìn ngắm ca cơ không có tiêu chuẩn như Bách Hoa Châu và Tiêu Sáo nhị mỹ, biết vì làm vui lòng lão tổ tông của Trương Tôn gia, trò hay đều biểu diễn trước tiên, chỉ là vì sao không thấy Thu Nguyệt?

Nàng theo bản năng nhìn về phía Thượng Truân, hần đang tán gẫu đến quên cả sự đời. Nhưng vừa rồi rồi nụ cười xấu xa của hần lại khắc sâu trong đầu nàng, càng nghĩ càng cảm thấy như là cười gian sau khi thực hiện được trò đùa. Bất an ở trong lòng càng lúc càng lớn.

Lục Quang vừa vịn đi đến phía bàn của nàng, “Phượng cô nương, Trương Tôn công tử sai nô tỳ tới hỏi cô nương có tận hứng hay không?”

Phượng Tây Trác giữ chặt nàng, nhẹ giọng nói: “Vì sao Thu Nguyệt không tới?”

Lục Quang sững sốt một chút, khẽ đảo con ngươi nói: “Hôm nay ca múa là chính, Thu Nguyệt cô nương tự nhiên không cần xuất hiện.”

Nhưng hôm nay là sinh nhật Trương Tôn Nguyệt Sắc, nàng tuyệt đối không thể vắng mặt: “Mang ta đến Vi Hương viện.”

Lục Quang lộ vẻ khó xử.

Lúc này Phụng Tây Trắc mới nhớ ra Từ Khi không ở, nhiệm vụ hầu hạ Trương Tôn Nguyệt Sắc ở trên người nàng, nhân tiện nói: “Không sao. Ta đi ra bên ngoài tìm một người dẫn đường cũng được.”

Lục Quang nghĩ nghĩ nói: “Cô nương chờ ta đi báo cáo công tử.”

Nàng rời đi còn phải báo lại cho Trương Tôn Nguyệt Sắc? Phụng Tây Trắc cảm thấy chính mình hết sức quan trọng rồi.

To con ngẩng đầu, “Phụng cô và Lục Quang cô nương rất quen thuộc sao?”

Phụng Tây Trắc không yên lòng thuận miệng nói: “So với miếng thịt trên chiếc đĩa của ngươi còn quen hơn.”

To con cắn một miếng thịt, cảm thán nói: “Quả nhiên rất quen thuộc.”

Lục Quang quay lại, “Phụng cô nương, mời.”

Phụng Tây Trắc quay đầu nhìn Trương Tôn Nguyệt Sắc, thấy hán một mình ngồi ở bàn, kinh ngạc nói: “Trương Tôn công tử làm sao bây giờ?”

Lục Quang nói: “Công tử đều có an bài, Phụng cô nương không cần lo lắng.”

Phụng Tây Trắc nhớ tới thân thủ nhanh nhẹn của Trương Tôn Nguyệt Sắc, xác thực không tới phiên nàng lo lắng, yên tâm mà đi ra ngoài.

Đi đến bên ngoài, sớm có xe ngựa chờ.

Lục Quang cùng Phụng Tây Trắc lên xe. Vô ngựa kéo bánh xe, lộc cộc đi trong đêm vắng.

Vi Hương viện là một viện nằm gần với nội phủ. Thu Nguyệt, Hải Đường, Vũ Vô Hạ ở cùng một chỗ.

Khi Phụng Tây Trắc cùng Lục Quang đến nơi, toàn bộ sân yên lặng như tờ. Hiển nhiên Hải Đường và Vũ Vô Hạ còn chưa trở về.

Trong không khí có tiếng khóc vô cùng nhỏ.

Lục Quang thấy Phụng Tây Trắc đột nhiên chuyển hướng, đi về phía sau núi giả, không khỏi hỏi: “Phụng cô nương?”

Phụng Tây Trắc đưa tay lên miệng làm tư thế xuyết.

Phía sau núi đá giả lờ mờ, trong hang cao bằng nửa người, có một cô gái đang vùi đầu khóc.

Phụng Tây Trắc tới gần vài bước, thấp giọng kêu: “Ánh Hồng?”

Ánh Hồng run lên, ngẩng đầu, hai con mắt đỏ như đèn lồng, trũng đến nỗi không mở ra được, “Tiểu Phong?”

Phụng Tây Trắc thấy nàng như thế càng cảm thấy bất an, nắm chặt tay nàng hỏi: “Sao ngươi lại ở trong này? Xảy ra chuyện gì?”

Ánh Hồng che miệng nghẹn ngào, trong mắt tràn đầy nước mắt, “Tiểu thư...” Ánh mắt lại liếc đến Lục Quang ở phía sau, ngón tay đặt trong bàn tay Phụng Tây Trắc đột nhiên run rẩy, “Nàng là...”

Lục Quang cười tủm tỉm nói: “Nô tỳ là nha hoàn của Trương Tôn gia, kêu Lục Quang.”

Phụng Tây Trắc nghe nàng nói một nửa, không khỏi vội la lên: “Ngươi vừa rồi nói tiểu thư làm sao?”

Ánh Hồng cúi đầu nói: “Tiểu thư... thân thể tiểu thư không thoải mái.”

Rõ ràng là nói có lẽ.

Lại nghe Lục Quang nói: “Ta đi gọi đại phu.”

“Không cần.” Ánh Hồng kéo tay Phụng Tây Trắc vội nói, “Tiểu Phong là tiểu nhị của tiệm thuốc, trước kia tiểu thư cũng đã được nàng chẩn trị, có nàng ở đây là được rồi.”

Phụng Tây Trắc ngần ra, do dự có nên nói là Lục Quang đã biết thân phận của nàng.

Lục Quang thần nhiên cười, “VẬY ta đến phòng bếp nấu bát súp. Thu Nguyệt cô nương giao cho Tiểu Phong cô nương.”

Phượng Tây Trắc thấy nàng không vạch trần, cũng chỉ phải tiếp tục âm lao theo lao.

Chờ Lục Quang đi rồi, Ánh Hồng mới chui ra khỏi động, dùng tay áo lau mắt.

Phượng Tây Trắc gấp gấp: “Rốt cuộc tiểu thư làm sao vậy?”

Ánh Hồng lau mắt một chút, sau đó kéo nàng đi về phía đông phòng.

Phượng Tây Trắc không biết đi bao xa, càng đi càng nóng lòng như lửa đốt, một đường không ngừng hỏi. Ánh Hồng chỉ nghe không đáp, ngẫu nhiên bị hỏi nóng nảy, lại khóc nức nở hai tiếng. Phượng Tây Trắc không thể làm gì hơn, đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng.

Trong sương phòng thấp đèn.

Trương lão cùng Mục Thiên một trái một phải canh giữ trước cửa, thấy các nàng tiến vào, Trương lão vội hỏi nói: “Không phải ngươi đi múc nước sao?”

Ánh Hồng cả kinh nói: “Thôi chết.” Dứt lời, xoay người lại đi ra ngoài.

Mục Thiên nhìn Phượng Tây Trắc, trong mắt chỉ có sự đề phòng, “Ngươi tới làm cái gì?”

Phượng Tây Trắc cười lạnh nói: “Ta đến thăm tiểu thư.”

“Nếu đã đi rồi còn trở về làm gì.” Mục Thiên lạnh lùng nói.

“Thật ra ta không rời đi, chỉ là vì...”

Mục Thiên liếc nhìn nàng, nói, “Lại muốn bịa chuyện sao?”

Phượng Tây Trắc cắn môi dưới, lúc trước quả thật là lừa bọn họ, điểm ấy không thể cãi lại: “Vô luận ta từng nói cái gì, ít nhất cảm kích của ta với tiểu thư là thật.”

Mục Thiên trừng mắt nhìn nàng một lúc lâu, sắc mặt thoáng dịu đi, “Ngươi đi đi, ý tốt của ngươi ta sẽ chuyển cáo cho tiểu thư.”

Phượng Tây Trắc có chút tức giận, “Mục đại gia, ta nghĩ khách của Thu Nguyệt tiểu thư còn không tới phiên ngươi đuổi?”

Trương lão thấy không khí càng lúc càng khẩn trương, vội hoà giải nói: “Các ngươi mỗi người nói ít đi một câu, chuyện chính trước mắt là nên an ủi tiểu thư như thế nào.”

Mục Thiên lộ ra sát khí, “Loại sự tình này phải an ủi thế nào? Báo thù mới là cách tốt nhất!”

Phượng Tây Trắc gấp đến độ nhảy dựng lên, “Thu Nguyệt rốt cuộc thế nào!”

Đột nhiên, Ánh Hồng từ bên ngoài vội vàng chạy vào, thở không ra hơi nói: “Sầm tổng quản cùng Hải đường, Vũ Vô Hạ đến đây.”

Mục Thiên nhú mày. Sắc mặt Trương lão cũng vô cùng khó coi.

Phượng Tây Trắc thừa dịp bọn họ không chú ý, lách mình đi tới trước cửa phòng, nhanh chóng đẩy cửa bước vào, nhanh tay đóng cửa, làm liền một mạch.

Không kịp đắc ý, đến khi nàng xoay người, cả người lại giống như bị một chậu nước đá hắt vào, lạnh run từng trận. Trong phòng, Thu Nguyệt đang nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng như độc xà.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phượng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Lạc Hoa (Thượng)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Xây ra chuyện gì? Trước khi tiến vào Phượng Tây Trắc đã tính đến khả năng tệ nhất, nhưng trong nháy mắt vừa rồi, nàng lại cảm thấy mọi chuyện có lẽ

còn tệ hơn cả dự tính của mình.

“Tiểu Phong.” Giọng nói của Thu Nguyệt khàn khàn vang lên.

Phượng Tây Trác thấy vẻ mặt nàng đau khổ thê lương, trong mắt vẫn ướt lệ, như hoa đào gặp mưa, thấy mà thương xót, làm sao có vẻ u ám ngoan độc, không khỏi cười thầm mình hoa mắt, vẻ oán độc đến tận xương kia làm sao có thể xuất hiện ở trên khuôn mặt tuyệt sắc của Thu Nguyệt? Nhất định là ảo giác.

“Thu Nguyệt tiểu thư.” Phượng Tây Trác lấy lại bình tĩnh, thật cẩn thận mở miệng nói, “Có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Cả người Thu Nguyệt chấn động, mi mắt buông xuống, chậm rãi lắc đầu. Chỉ là một động tác, lại dường như đã dùng toàn bộ sức lực.

“Tuy rằng ta chỉ là một tiểu tỳ không quan trọng gì, nhưng giết người phóng hỏa... à không, ý của ta là, một người kẻ ngắn, hai người kẻ dài, người nói ra, biết đâu ta có thể góp chút sức mọn?” Phượng Tây Trác nhìn nàng rơi lệ như mưa, khẩn trương xem xét khắp mọi nơi xem có thứ gì có thể lau nước mắt. Cuối cùng nhìn tầm mắt, nàng cất bước đi đến gần, lại nghe Thu Nguyệt hoảng sợ hô: “Không được!”

Nhưng đã muộn.

Phượng Tây Trác nhìn rõ ràng thấy trên giường đệm chấn hỗn độn cùng với một bãi đỏ sậm chói mắt!

Thu Nguyệt đột nhiên giống như phát điên xông tới, đem đệm chấn cả ga trải giường nhấc lên, ra sức nhét xuống dưới gầm. Tiếng khóc nức nở bị chặn sau lòng bàn tay ép chặt, tuy rằng cố gắng vui lập, nhưng nước mắt vẫn rơi không ngừng.

Phượng Tây Trác nhìn nàng ngồi dưới đất bất lực khóc, yết hầu giống như bị nước mắt của nàng làm cho nghẹn lại, một chữ cũng không thốt ra được. Nàng ngồi xổm xuống, đem thân hình run rẩy bị thương muốn chết kia nhẹ nhàng ôm vào trong lòng. Bị thống cùng oán hận đột nhiên bộc phát ra khỏi thân thể Thu Nguyệt, làm cho Phượng Tây Trác cũng chấn động không thôi.

Tiếng bước chân ngoài cửa đột nhiên trở nên hỗn độn.

Giọng nói mềm mại đáng yêu như tơ của Hải Đường theo gió, đưa qua khe hở cửa sổ vào bên trong, “Nghe nói Thu Nguyệt tỷ tỷ bị bệnh, Trương Tôn công tử riêng mời đại phu tới thăm.”

Mục Thiên trả lời lạnh như băng: “Đêm đã khuya, tiểu thư nghỉ ngơi rồi.”

Hải Đường nói: “Bên trong vẫn còn sáng đèn, Thu Nguyệt tỷ tỷ chỉ sợ còn chưa chợp mắt đâu.” Nói xong, cố ý hô lớn một tiếng, “Phải không? Thu Nguyệt tỷ tỷ?”

Thân thể Thu Nguyệt giật giật.

Phượng Tây Trác thấp giọng nói: “Đừng để ý đến bọn họ. Mục Thiên sẽ đuổi đi.” Trong lòng âm thầm nghi hoặc: Hải Đường là chồn chúc tết gà không có ý tốt, nhưng không biết Trương Tôn Nguyệt Sắc chạy tới làm gì?

Quả nhiên Mục Thiên nói: “Mỗi lần tiểu thư đến địa phương xa lạ đều phải đốt đèn qua đêm.”

Hải Đường thờ dãi nói: “Ta thì không nói làm gì, dù sao cũng bị người ta xem thường, có điều Sầm tổng quản cùng Vô Hạ muội muội vừa nghe tỷ tỷ bị bệnh, không đợi tiệc tan đã vội vàng tới. Có câu không nể mặt sư thì cũng nể mặt phật... chẳng lẽ ngay cả Sầm tổng quản và Vô Hạ muội muội, Thu Nguyệt tỷ tỷ cũng không gặp?”

Bên ngoài đột nhiên an tĩnh lại.

Nằm ở trong lòng Phượng Tây Trác, trong mắt Thu Nguyệt đột nhiên hiện lên một chút rét lạnh.

Mục Thiên trầm ngâm nói: “Còn thỉnh Sầm tổng quản ngày mai lại đến.” Hải Đường hẳn có thể không để ý tới, nhưng Sầm tổng quản chẳng những là quân sư của hắn, còn là con trai của Sầm đại nguyên lão, bởi vậy đối mặt hắn, Mục Thiên không dám thất lễ.

Sầm Thanh Ái nói: “Vô Hạ, người thấy thế nào?”

Vũ Vô Hạ nói: “Không bằng hỏi ý tứ của Thu Nguyệt tỷ tỷ.”

Hải Đường xen mồm nói: “Trương Tôn công tử cũng đã riêng mời đại phu tới, Thu Nguyệt tỷ tỷ sao có thể cô phụ hảo ý.”

Trương Tôn Nguyệt Sắc cười nhẹ nói: “Chuyện này không có gì, đại phu có thể ngủ lại sương phòng phía bắc, đợi ngày mai Thu Nguyệt cô nương tỉnh rồi nói sau.”

Hải Đường vốn định dùng lý do này uy hiếp, không ngờ bị Trương Tôn Nguyệt Sắc nhẹ nhàng băng quơ đẩy ra.

Sầm Thanh Ái nói: “Có điều Thu Nguyệt tới nay vắng mặt, thật sự là hồ thẹn với thịnh tình của Trương Tôn công tử.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nói: “Thi từ quan trọng nhất là cảm giác thông hiểu, nếu miễn cưỡng Thu Nguyệt cô nương vì sinh nhật tại hạ mà làm, không khỏi rơi vào khuôn sáo cũ.”

Sầm Thanh Ái nói: “Dụng tâm của Trưởng Tôn công tử, ta thay Thu Nguyệt cảm tạ.” Nói tới đây, hần khẽ thờ dài, “Đáng tiếc đưa nhỏ càng lớn càng khó quản giáo.”

Thân thể Thu Nguyệt run lên, đẩy Phượng Tây Trác ra, đột nhiên đứng lên, nói: “Là Sầm tổng quản đến sao?” Giọng nói của nàng khàn khàn, quả thật giống như mới từ trong lúc ngủ mơ tỉnh dậy.

Hải Đường cười rộ lên, “Ta đã nói Thu Nguyệt tỷ tỷ còn chưa ngủ đâu. Mục Thiên, người mất công rồi.”

Thu Nguyệt không để ý tới nàng, nói thẳng: “Sầm tổng quản, thuốc lần trước ngài đưa ta uống hết rồi, có thể đưa thêm được không?”

Sầm Thanh Ái khẽ nhủ mảy, nhưng về mặt không hề thay đổi nói: “Ừm, ta nghĩ có thể dùng đến, nên đã mang theo.” Hần xoay người tạ lỗi với Trưởng Tôn Nguyệt Sắc, “Xem ra là tật cũ, làm phiền Trưởng Tôn công tử cùng đại phu vất vả một hồi.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nói: “Sầm tổng quản khách khí.”

Hải Đường nghi ngờ nhìn về phía Vũ Vô Hạ, lại thấy nàng đang si ngốc nhìn Trưởng Tôn Nguyệt Sắc, thấy nàng nhìn qua, mới thần nhiên dời mắt đi.

Thu Nguyệt nghe thấy bước chân của Sầm Thanh Ái đến gần, cúi đầu nhìn về phía Phượng Tây Trác.

Lúc này Phượng Tây Trác này mới phát hiện mình đang ngồi ở nơi nào, vội vàng đứng dậy nói: “Muốn ta bảo vệ người hay không?” Tuy rằng nàng không biết Bách Hoa Châu có quy củ thế nào, nhưng hoa khôi thất thân. . . Mới nghĩ thôi đã thấy hậu quả nặng nề.

“Người yên tâm, hần sẽ không hại ta.” Khi Thu Nguyệt nói những lời này, ánh mắt nhìn về phía cửa, về mặt là có thể coi là an tường trấn định.

Sầm Thanh Ái đứng ở cửa, giống như đang chờ đợi.

Phượng Tây Trác vỗ vỗ bả vai của nàng.

Thu Nguyệt lại giống như bị rần rần, đột nhiên tránh ra.

Bàn tay Phượng Tây Trác ngại ngần dừng ở giữa không trung.

Thu Nguyệt tránh đi ánh mắt của nàng, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

Phượng Tây Trác nghĩ rằng nàng đột nhiên gặp phải biến cố này, miễn cảm cũng không có gì đáng trách, thông cảm gật gật đầu, xoay người đi đến trước cửa, cúi tay mở cửa ra. Sầm Thanh Ái đứng ở cửa, nhìn thấy nàng không kinh ngạc, cũng không hiểu kỳ, chỉ liếc mắt một cái, rồi bước qua.

Phượng Tây Trác đón nhận ánh mắt dò hỏi của mọi người bên ngoài, sờ sờ cái mũi, bước ra khỏi phòng.

Cửa lập tức được đóng lại.

Ánh Hồng nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mưa to, “Tiểu thư, nàng. . .”

Bắp chân của Phượng Tây Trác đột nhiên bị rút gân. Nàng độ khí thông kinh mạch sau đó mới cười nói: “Ừm, Thu Nguyệt. . . Tiểu thư không có việc gì, chỉ là hơi đau ngực.”

Đôi mắt đẹp của Hải Đường nhìn chăm chăm nàng, “Vị cô nương này, nhìn rất quen mắt.”

Phượng Tây Trác pha trò nói: “Mọi người đều nói như vậy. Có lẽ do bộ dạng của ta phổ biến.”

Vũ Vô Hạ nói: “Tối nay nàng ngồi cùng bàn với Nhị thế tử phủ Lam quận vương.”

Hải Đường giống như nhớ tới cái gì, ánh mắt rồi đột nhiên sáng ngời, “Tiểu Phong?”

Ánh mắt nghi kỵ của mọi người giống như muốn lảng tránh nàng. Phượng Tây Trác rốt cục cũng hiểu được tư vị tự làm tự chịu là thế nào: “Việc này nói ra rất dài.”

Hải Đường nở nụ cười câu hồn, “Dù sao. . . Chúng ta đều quan tâm Thu Nguyệt tỷ tỷ, vừa nghe vừa chờ cũng được.”

Phượng Tây Trác đảo mắt châu, nói: “Hôm nay là ngày quan trọng của Trưởng Tôn công tử, sao có thể để người ta ở đây hứng gió.”

Hải Đường ngắt ra, “Không bằng Trưởng Tôn công tử trở về trước. . .”

Phượng Tây Trác không đợi Trưởng Tôn Nguyệt Sắc trả lời, nhân tiện nói: “Đêm muộn như vậy, ta đưa Trưởng Tôn công tử trở về.” Cho dù đợi Sầm Thanh Ái đi ra, cũng chắc chắn không hỏi được gì, chuyện như vậy càng ít người biết càng tốt, cho nên tất cả vẫn nên chờ ngày mai hỏi Ánh Hồng. Chỉ là

thắc mắc lớn nhất trong lòng nàng lúc này —— Kẻ kia là ai?

Đều là nữ tử, nàng hiểu rõ trình tiết quan trọng với nữ nhân như thế nào! Huống chi Thu Nguyệt xuất thân nước bần, tâm lại sạch sẽ hơn cả hoa sen. Trình tiết chính là thứ quan trọng nhất để nàng chứng minh sự trong sạch của mình, nay lại bị hủy trong tay một kẻ cầm thú!

Nhớ tới bộ dạng run rẩy của nàng, Phụng Tây Trác cảm thấy vô cùng khó chịu trong người, hận không thể lập tức đem người nọ băm thây vạn đoạn!

Hải Đường bỗng nhiên cười lạnh nói: “Trưởng Tôn công tử có Tử Khí cô nương ở bên cạnh, cần gì ngại hiếp ân cần.”

Phụng Tây Trác sớm muốn thoát khỏi dây dưa, thuận miệng nói: “Sao ngại biết Trưởng Tôn công tử không cần ta hiếp ân cần?” Lời vừa nói ra khỏi miệng, lại thấy không ổn, nhờ đâu Trưởng Tôn Nguyệt Sắc không cho mặt mũi, nàng đột nhiên trở thành trò cười không nói, chỉ sợ càng khó thoát thân.

Tầm mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía nam tử đứng chính giữa, người kia một thân trắng thuần, mỉm cười như gió thu.

“Vậy làm phiền cô nương.” Trưởng Tôn Nguyệt Sắc dịu dàng nói.

Tầng đá lớn trong lòng Phụng Tây Trác được gỡ xuống. Lúc này nàng mới phát hiện mình vừa rồi lại không tự giác mà ngừng thở, trên mặt hơi hơi đỏ lên, vội đi nhanh ra ngoài, “Không sao không sao.”

Tử Khí thấy nàng chạy vội đi tức giận gọi lại: “Cô nương...”

Phụng Tây Trác quay đầu.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng. Trưởng Tôn Nguyệt Sắc vẫn còn đứng tại chỗ, không bước một bước. Trên khuôn mặt tuấn nhã lại có vài phần bị vứt bỏ không biết phải làm sao.

Phụng Tây Trác thầm khen một câu, hành động rất cao. Lại hùng hục chạy trở về, duỗi tay nắm lấy tay áo của hắn, nhỏ giọng nói: “Đi thôi.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc khẽ đáp một tiếng, khi xoay người đưa lưng về phía mọi người, khoe miệng chậm rãi cong lên một độ cong sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Lạc Hoa (Trung)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Chỗ ngoặt, xác định thoát khỏi tầm mắt của bọn họ, Phụng Tây Trác nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận buông góc áo của Trưởng Tôn Nguyệt Sắc, cười gượng nói: “May mà không bị nhấn.”

Giọng nói của Trưởng Tôn Nguyệt Sắc mang ý cười nói: “Đây là áo của Thiên Y phường, nắm một ngàn năm cũng sẽ không nhấn.”

Phụng Tây Trác trộm liếc mắt nhìn hắn một cái. Trời rất tối, hình dáng của hắn mờ mờ, khuôn mặt ở trong bóng tối, nhưng trong đầu nàng rõ ràng hiện ra biểu tình của hắn lúc này. Đôi môi hơi mím, khoe miệng lại cong lên, má lúm bên miệng có thể thấy rõ ràng, ánh mắt lẳng lặng nhìn, tinh thần phản chấn.

Trong bóng đêm đột nhiên truyền đến một tiếng vang trầm thấp.

Phụng Tây Trác quay đầu. Thấy Trưởng Tôn Nguyệt Sắc đang xoa xoa cái trán trước một cây cột.

“Không có việc gì chứ?” Phụng Tây Trác vội hỏi.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc cười khổ nói: “Vi Hương biệt viện xưa nay đều chiêu đãi nữ khách, ta rất ít khi đến đây.”

Phụng Tây Trác nhìn lại phía sau, Tử Khí không đi theo bọn họ, không khỏi thầm trách mình sơ ý, duỗi tay muốn kéo tay áo hắn, lại thấy không thỏa đáng lắm, do dự nói: “Nếu Trưởng Tôn công tử không chê, chúng ta đi cùng nhau được không?” Nàng lấy ra một sợi Tầm Ti, nhét vào trong tay hắn.

Tầm Ti rất nhỏ, nắm ở trong tay như có như không. Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nghĩ một chút, quấn nó vào ngón út, “Như vậy sẽ không làm mất.”

Phụng Tây Trác đáp một tiếng, cúi đầu ở phía trước dẫn đường.

Ra khỏi hành lang dài, ánh trăng tán mạn, chiếu trên con đường phía trước hiền hòa.

Tâm Ti ở dưới ánh trăng, sáng lên một vệt trắng bạc.

Phượng Tây Trác cúi đầu nhìn liên hệ giữa hai người, dâng lên một loại cảm giác kỳ dị, trong trái tim như có gì đó đang âm thầm chảy ra.

“Phượng cô nương.”

Nàng đáp rất nhanh: “Có chuyện gì?”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nhẹ giọng hỏi: “Vì sao Phượng cô nương đến Phàn Châu?”

Phượng Tây Trác cười khê nói: “Ta nếu nói, bởi vì sinh nhật của Trưởng Tôn công tử mà đến, người có tin?”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc mỉm cười, “Tất nhiên là tin.”

Hắn trả lời sáng khoái kiên định như thế lại làm cho nàng xấu hổ, “Thật ra là thuận gió đáp thuyền.” Nói đến thuyền, lại nghĩ tới Thu Nguyệt, trong lòng phiền muộn khổ sở nói không nên lời, “Đáng tiếc chung quy không phải thuận buồm xuôi gió.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc im lặng một lúc mới nói: “Phượng cô nương muốn nói đến chuyện của Thu Nguyệt cô nương?”

Phượng Tây Trác ngạc nhiên, “Công tử làm sao mà biết?”

“Thu Nguyệt cô nương đột nhiên thay đổi ý định không tham gia yến tiệc, chắc là có chuyện quan trọng.” Bằng không hắn cũng sẽ không cùng đám người Sâm Thanh Ái vội vàng chạy tới.

Phượng Tây Trác cúi đầu đi ở phía trước, im lặng không hé răng.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc phối hợp với bước chân của nàng, không gần không xa duy trì khoảng cách giống nhau.

Giọng nói buồn buồn của nàng được gió đưa lại, “Người nói xem vì sao đòi người tám chín phần mười là chuyện không như ý?”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nói: “Có lẽ là những chuyện người ta muốn như ý quá nhiều. Có điều tám chín phần không như ý, chứng tỏ rằng ít nhất còn có một hai phần như ý, không phải sao?”

“Còn có một hai phần như ý...” Nàng lặp lại một lần, đột nhiên nói, “Người có tin tưởng vào sự an bài của số mệnh không?” Có lẽ nàng thật sự không được vận mệnh ưu ái, bắt đầu từ Chung phủ, mỗi một chuyện luôn đi theo hướng tệ nhất. Những người chung quanh lần lượt lâm vào khổ cảnh —— từ vọng, thất tình... Nghe nói có một loại người được gọi là Thiên Sát cô tinh, số mệnh an bài khắc thân nhân bằng hữu, nàng sẽ không phải người rủi ro trăm ngàn người mới có một đó chứ!

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc bị vấn đề thành linh của nàng làm cho sửng sốt, nói: “Chuyện này...”

Phượng Tây Trác dừng bước lại, nghiêng đầu nhìn hắn, “Rất khó trả lời?”

“Không phải khó hay không khó.” Hắn lắc đầu nói, “Chỉ là ta chưa bao giờ nghĩ tới phải chọn. Nếu tin, vô luận làm cái gì cũng không trốn thoát khỏi hai chữ vận mệnh. Nếu không tin, cần gì phải quan tâm cái gì là mệnh hay không mệnh? Thật ra chọn tin hay không, đều là giống nhau.”

Phượng Tây Trác cẩn thận nghiền ngẫm lời nói của hắn, giấy lát thờ dài: “Nghe quân nói chuyện một buổi, hơn đọc sách mười năm, ta lãng phí mười năm rồi. Có câu ba người đồng hành, tất có một người là thầy ta. Không ngờ Trưởng Tôn công tử một người bằng hai, khiến cho ta được lợi không ít, thật sự là bội phục bội phục.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc khiêm tốn nói: “Phượng cô nương quá khen.”

Phượng Tây Trác nhún vai nói: “Có điều như Trưởng Tôn công tử nói, chẳng bằng ta cứ làm những chuyện theo tính cách của mình, cho dù kết quả như thế nào, ít nhất tâm tình thoải mái.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc mỉm cười nói: “Khi nào thì Phượng cô nương không thuận theo tính tình làm việc?”

Phượng Tây Trác lộ vẻ mặt khó xử nói: “Thỉnh thoảng.”

“Ồ? Ví dụ như?”

“Ví dụ như hiện tại...” Nàng xấu hổ gãi gãi đầu, “Hình như không đi theo tính tình nên lạc đường rồi.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc bật cười, “Chung quanh có bằng hiệu gì không?”

“Chờ một chút.” Phượng Tây Trác buông Tâm Ti ra, nhảy lên mái hiên, chạy một đoạn đường về phía trước, lại chạy trở về nhảy đến trước mặt hắn, tự nhiên mà cúi xuống nhặt Tâm Ti rơi trên mặt đất nói, “Phía trước vài chục trượng có một tòa đại viện, tên Nguyệt cư.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc mỉm cười xoay người nói: “Lục viên đi bên này.”

Lúc này Phụng Tây Trắc mới biết nơi mình ở tên là Lục viên. Nói ra thật xấu hổ, nàng ra ra vào vào nhiều lần như vậy, cho tới bây giờ còn chưa thực sự nhìn qua tấm biển: “An bài ta ở Lục viên, là vì ta xuất thân Lục Lâm?”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc hơi kinh ngạc, “Tất nhiên không phải.”

Tốt lắm, Lục Quang, món nợ này nàng nhớ kỹ.

“Không phải Phụng cô nương rất thích cây cối tươi mát sao?”

Lần này đến phiên Phụng Tây Trắc ngạc nhiên nói: “Làm sao công tử biết được?” Đây tuy rằng không phải bí mật gì, nhưng không phải chuyện ai ai cũng biết.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc cười mà không đáp

Phụng Tây Trắc kéo Tầm Ti trong tay, oán giận nói: “Chẳng lẽ là bởi vì quan hệ cạp vấy với Phế môn? Xem ra sư huynh chán ghét Phế môn vẫn là có căn cứ.”

Bước chân Trưởng Tôn Nguyệt Sắc dừng lại, nhẹ giọng nói: “Nếu Phụng cô nương không thích ta biết việc này, Nguyệt Sắc về sau quyết không mạo phạm.”

Phụng Tây Trắc vốn chỉ nói giỡn, thấy hắn nói nghiêm túc như vậy, đột nhiên do dự không biết nói tiếp như thế nào. Bảo nàng nói nàng rất thích hắn biết việc này... thật sự là nói không nên lời. Nhưng bốn chữ ‘quyết không mạo phạm’ của hắn thật là quá mức quyết tuyệt, quyết tuyệt khiến nàng đứng ngồi không yên. Đoán mệnh quả nhiên là khắc tính của nàng, ngay cả mượn Phế môn ra vui đùa một chút cũng gặp phải hiểu lầm.

Hai người một đường im lặng, cho đến Lục viên.

Tầm Ti trong tay, ai cũng không buông ra.

Phụng Tây Trắc ngẩng đầu nhìn hai chữ ‘Lục viên’ rồng bay phượng múa, nhỏ giọng nói: “Đến rồi.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc mỉm cười gật đầu, “Phụng cô nương sớm đi nghỉ ngơi.”

Nụ cười của hắn hoàn mỹ trước sau như một, nhưng Phụng Tây Trắc lại cảm thấy khó chịu, muốn thu Tầm Ti lại, phát hiện hắn căn bản không định buông tay, “Cái kia...”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc đứng ở tại chỗ, ung dung tiêu sái.

Phụng Tây Trắc mất hết dũng khí, buông tay bỏ Tầm Ti. Một đầu Tầm Ti mất đi sức kéo, như lá rụng trước gió, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc buồn bã khẽ sụp mắt xuống, mũi chân hơi chuyển động.

“À.” Phụng Tây Trắc đột nhiên lấy từ trong tay ống tay áo ra thứ gì đó nhét bằng bàn tay nhét vào trong tay của hắn, “Lễ mừng sinh nhật.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc ngẩn ra, mở ra lòng bàn tay.

Một con chim phượng hoàng bằng đá ở dưới ánh trăng trông rất sống động, giương cánh muốn bay.

Đao khắc tuy rằng hơi thô một chút, nhưng khả năng của nàng cũng không tệ: “Tuy rằng không thể so với tay nghề của Thiên Xảo phường, nhưng cốt ở tấm lòng.”

Hắn chậm chạp nâng lên bàn tay còn lại, nhẹ nhàng vuốt ve tượng đá, Tầm Ti vẫn đang quán trên ngón út của hắn theo động tác mà nhẹ nhàng bay lên.

Phụng Tây Trắc nhìn ánh mắt vô cùng ôn nhu của hắn, cả người nóng như bị thiêu đốt: “Ta... Khụ, cứ như vậy đi, ta đi ngủ trước.” Nàng vội vàng chạy về bên trong, lại đột ngột dừng lại, xoay người nói: “Cái kia, Trưởng Tôn công tử, thân là danh nhân, được người khác biết sở thích... Cũng rất bình thường.” Trời ạ, nàng đang nói linh tinh cái gì thế này!

Đang lúc nàng lo lắng có nên bỏ sung cho rõ hay không, Trưởng Tôn Nguyệt Sắc ngẩng đầu, cười nói: “Bốn chữ Trưởng Tôn công tử nghe rất phiền toái, gọi ta là Nguyệt Sắc đi.”

“Nguyệt Sắc?” Phụng Tây Trắc ngây ngốc lặp lại.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nở nụ cười. Khoảnh khắc, ánh trăng giống như tràn ngập trên người hắn, trong trẻo khiến cho người ta không dời nổi tầm mắt. Đợi đến khi lấy lại tinh thần, bóng dáng trắng thuần kia đã biến mất ở chỗ rẽ.

Phụng Tây Trắc ngây ngốc đứng giữa trời, gõ gõ đầu, “Lại hoa mắt. Nhất định là ngủ không đủ giấc, phải ngủ bù, nhất định phải ngủ bù!”

Chương 50: Lạc Hoa (Hạ)

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Hôm sau, trời tờ mờ sáng, cả thành Phàn Châu còn đang ngủ say.

Phượng Tây Trác mang một đôi mắt thâm đen, bẻ một nhánh cây luyện kiếm ở trong sân.

Một đêm mất ngủ, làm cho tâm tư bị bế tắc vì mỹ thực của nàng dần dần thông. Bắt đầu từ chuyện rơi xuống nước được Thu Nguyệt cứu lên, đến vết máu đêm qua nhìn thấy ở trong phòng Thu Nguyệt, nửa tháng thời gian lần lượt hiện lên trong đầu.

Tuy rằng nàng không biết Thu Nguyệt có bao nhiêu kẻ địch, nhưng trước mắt ít nhất trước mắt có bốn người xếp vào phạm vi hiểm nghi ——

Hải Đường, Vũ Vô Hạ, các nàng đã nhiều năm xếp dưới Thu Nguyệt, tất nhiên không cam lòng, điểm này Hải Đường đã biểu hiện vô cùng rõ ràng. Lần này phủ hào khắp thiên hạ cùng tụ tập trong Bán Nguyệt yến, đúng là thời cơ tốt khiến cho Thu Nguyệt thất bại thảm hại, vĩnh viễn không có cơ hội ngóc đầu.

Mà Cảnh Hi quận chúa sau lần bị Thu Nguyệt từ chối gặp mặt vẫn canh cánh trong lòng, lần trước mượn Thượng Truân trả thù không thành, lần này âm thầm trả thù cũng chưa biết chừng.

Về phần Thượng Truân... động cơ của hắn là nhiều nhất. Nhớ tới ánh mắt âm lãnh lại đặc ý của hắn trong yến hội, Phượng Tây Trác dám cá chín phần ở trên người hắn! Trong bốn người, cũng chỉ có hắn là nam tử. Khả năng làm việc này lớn hơn gấp hai so với những người còn lại.

Phượng Tây Trác càng nghĩ càng tức giận khó nhịn, nhánh cây trong tay vung nhanh như gió. Nàng đột nhiên nhảy lên, giữa không trung vung một Hoành tảo thiên quân, kiếm khí sắc bén, lá gãy cành đoạn.

Nàng thu chiêu rơi xuống đất, lập tức đứng không vững. Nội thương lần trước còn chưa khỏi hẳn, lại miễn cưỡng luyện công, khiến cho kinh mạch bị thương càng thêm nặng: “Đáng chết, sớm biết như thế để liều mạng với tiện nhân rồi lại chịu.”

Cho dù tội danh của Thượng Truân chưa được xác minh, nàng vẫn muốn gọi hắn là tiện nhân.

Một canh giờ sau, Lục Quang đưa thức ăn đến đây, nhìn thấy nửa thân trên của cái cây bị tước sạch cành lá, hỏi: “Nửa trên đâu rồi?”

Phượng Tây Trác xấu hổ chỉ vào cành lá dưới cái chổi, “Đang chờ mai táng.”

Lục Quang nói: “Ta còn tưởng rằng Phượng cô nương rất yêu cây cối.”

Phượng Tây Trác cười quái dị nói: “Ta xuất thân lục lâm mã. Cho nên khi không có người để cướp, thường thích đánh cướp cây cối cho đỡ buồn.”

Lục Quang nhớ tới lúc trước mình có lấy lý do có lệ để đáp Phượng Tây Trác, lập tức cười gượng hai tiếng, “Nếu Phượng cô nương cảm thấy không đủ, ta có thể nhờ công tử lại trồng thêm ít cây cối nữa.”

“Cướp cây thì không có ý nghĩa.” Phượng Tây Trác lắc mình đi đến trước mặt nàng, dùng ngón tay trở khê nâng cằm của nàng, ngả ngón nói: “Ta còn thích cướp sắc hơn.” Nói đến cướp sắc, lại nhớ tới chuyện Thu Nguyệt gặp được, mất hết hứng thú nói giỡn. Nàng buông tay, thở dài, về mặt âm đạm.

Lục Quang thấy nàng cười một hồi dào dạt đặc ý, lại một hồi cúi đầu than thở, nhất thời không hiểu ra sao, “Phượng cô nương?”

Ánh mắt Phượng Tây Trác liếc đến cái khay trên tay nàng, “Ồ, nem rán, bánh bao, cháo đậu đỏ gạo nếp... Đều là món ta thích ăn.” Nói rồi không chút khách khí nhận lấy khay, “Lục Quang, cùng nhau ăn đi.”

Lục Quang thấy mắt nàng phát sáng khi nhìn thấy đồ ăn, cười xua tay nói: “Ta không đói bụng.”

Phượng Tây Trác một tay nâng khay, một tay cầm lấy bánh bao nhét vào trong miệng, “Thế ta không khách khí.”

Lục Quang cười nói: “Chi bằng Phượng cô nương vào trong đình ngồi ăn.”

Trên thực tế, khi Phượng Tây Trác đi vào trong đình, thức ăn trên khay đã chẳng còn bao nhiêu.

“Hôm nay Phụng cô nương thức dậy thật sớm.” Những lần trước khi nàng đến, Phụng Tây Trắc còn đang ngủ say như chết.

Phụng Tây Trắc duỗi tay cầm chiếc bánh bao cuối cùng nhét vào miệng, phúi phúi vạt áo nói: “Bởi vì hôm nay có việc phải làm.”

Lục Quang tò mò nhìn nàng: “Chuyện gì?”

Phụng Tây Trắc lau miệng, “Chuyện lớn.”

*

Tuy rằng đã qua một đêm. Nhưng Vi Hương viện lại không khác mấy so với đêm qua.

Trương lão tà ngồi dựa hành lang, ngủ gà ngủ gật.

Mục Thiên ngồi ở trên bậc thang, ánh mắt sung đỏ, hiển nhiên một đêm không ngủ, nhìn thấy nàng lập đứng dậy: “Ngươi tới làm cái gì?”

Phụng Tây Trắc nhìn xung quanh, “Ánh Hồng đâu?”

Mục Thiên lạnh lùng nói: “Chuyện của Bách Hoa Châu không cần người ngoài xen vào!”

Trương lão bị giọng nói của hấn làm cho bừng tỉnh, mờ mịt ngồi dậy, nhìn thấy Phụng Tây Trắc, kinh ngạc nói: “Tiểu Phong? Sao ngươi lại tới đây?”

Phụng Tây Trắc nhẹ giọng nói: “Ta đến thăm tiểu thư.”

Trương lão thở dài, “Ngươi vẫn nên trở về đi. Vùng nước bản này ngươi đừng có nhảy vào, dù sao cũng có có Sầm tổng quản rồi.”

“Ít nhất các ngươi cũng phải nói cho ta là kẻ nào?” Phụng Tây Trắc không thỏa hiệp hỏi.

Mục Thiên nói: “Ngươi biết thì thế nào? Ngươi không biết thì lại thế nào? Chẳng lẽ ngươi có thể ngăn cản sự tình phát sinh?”

“Tuy rằng ta không thể ngăn cản sự tình phát sinh, nhưng ít ra có thể giúp các ngươi một tay!”

Cửa phòng Thu Nguyệt đột nhiên được mở ra. Ánh Hồng đưa tay lên miệng làm tư thế xuyết, đi ra: “Tiểu thư thật vất vả mới ngủ được một chút, chẳng lẽ các ngươi muốn đánh thức nàng?”

Mục Thiên trừng mắt nhìn Phụng Tây Trắc, bĩu môi.

Phụng Tây Trắc tiến lên giữ chặt Ánh Hồng, “Ngươi nhất định biết là ai, nói cho ta biết!”

Ánh Hồng khó xử quay đầu đi chỗ khác.

Mục Thiên cười lạnh nói: “Ngươi nói cho chúng ta ngươi là ai sao? Tiểu Phong!”

Từ đêm qua Vũ Vô Hạ nói nàng cùng Trần Ngu Chiêu ngồi cùng một bàn, nàng đã biết thân phận của mình tuyệt đối không thể giấu diếm thêm nữa, bởi vậy không chút do dự nói: “Ta là Phụng Tây Trắc, Tự Tại sơn, Phụng Tây Trắc.”

Mục Thiên cùng Trương lão đồng thời sùng sốt.

Ánh Hồng biến sắc, nói: “Vậy biểu ca vứt bỏ ngươi...”

“Là giả.” Phụng Tây Trắc cười khở, “Ta bị Nam Nguyệt Phi Hoa cùng với Thượng Sí Bắc ép nhảy xuống sông.” Tuy rằng không liên quan Thượng Sí Bắc, nhưng nhớ tới Cảnh Hi quận chúa khả năng liên quan đến việc này, nàng đành phải thuận tiện kéo hấn xuống nước, hy vọng cùng chung mối thù, bọn họ có thể tiếp nhận nàng một lần nữa.

Mục Thiên nói: “Ngươi cho rằng chúng ta còn tin ngươi sao?”

Phụng Tây Trắc vội vàng nói: “Có Trương Tôn công tử làm chứng.”

Mục Thiên nhớ tới nàng đêm qua hoang mang chủ động đưa Trương Tôn Nguyệt Sắc trở về, không khỏi trào phúng nói: “Trương Tôn Nguyệt Sắc và Bách Hoa Châu xưa nay nước giếng không phạm nước sông, ngươi kéo hấn vào thì có ý nghĩa gì?”

Chẳng qua nàng chỉ muốn mượn Trương Tôn Nguyệt Sắc làm chứng, như thế nào nói nàng giống như là người của hấn. Phụng Tây Trắc không thể nhận được nữa, “Được, một khi đã như vậy, ta muốn nghe xem Bách Hoa Châu định làm như thế nào?”

Nàng nhìn ba người im lặng, trong lòng cười lạnh. Nếu Bách Hoa Châu thực sự có hành động, giờ phút này bọn họ sẽ không ngồi ở chỗ này, mà xoa tay đi chuẩn bị đi làm đại sự rồi! Một hoa khôi mất đi trình tiết, giá trị của nàng có thể nghĩ.

Mục Thiên phất tay áo đứng lên, “Vậy ngươi định làm thế nào?”

Khóe miệng Phụng Tây Trác cong lên.

Mục Thiên còn chưa thấy rõ động tác của nàng, nàng tay đã đặt ở trên động mạch sau gáy của hắn.

“Ta nghĩ, những chuyện ta có thể làm nhiều hơn ngươi.” Ngón tay Phụng Tây Trác khẽ bắn trên cổ hắn một chút.

Cửa phòng Thu Nguyệt lại lần nữa được mở ra.

Thu Nguyệt đứng ở nơi đó, thân thái như từng khiến Phụng Tây Trác kinh diễm giờ lại âm thầm chỉ còn tiêu tụy.

Phụng Tây Trác nhìn nàng, cảm giác cả người lạnh lẽo lại đến.

“Là Thuận Bình vương.” Ánh mắt Thu Nguyệt trống rỗng vô thần, giống như một cái người gỗ không có cảm tình, “Thượng Truân.”

Phụng Tây Trác cảm thấy như có một cái búa tạ đập thẳng vào đầu mình. Cho dù trước đó có chuẩn bị, nhưng nghe kết quả như thế, trong óc vẫn đột nhiên trở nên trống rỗng.

Sở dĩ nàng quan tâm đến chuyện này như vậy, ngoại trừ việc muốn cảm tạ Thu Nguyệt, thật ra là đáy lòng nàng vẫn luôn có một thanh âm vang vọng, mỗi khi đêm dài yên tĩnh lại vang lên nhắc nhở chính nàng ——

Thu Nguyệt của hôm nay, có lẽ là do một tay ngươi tạo thành!

Có lẽ, nhưng lại chính là khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Lòng Lang Dạ Thú (Thượng)

Thời điểm Thượng Truân nhìn thấy Phụng Tây Trác xuất hiện ở biệt viện của mình, biểu tình có thể nói là sung sướng: “Quả nhiên là kẻ sơn dã, không biết là muốn yết kiến bản vương phải được cho truyền vào sao?”

Phụng Tây Trác rút ra một thanh đao bồ cùi mới trộm từ phòng bếp, “Ngươi cứ xem ta là thích khách là được rồi.”

Thượng Truân hoảng sợ bật khỏi ghế dựa, lớn tiếng quát: “Lớn mật!”

Phụng Tây Trác vỗ vỗ cánh tay, nhìn thẳng hắn, dùng ánh mắt nhìn một người chết, gần từng chữ một: “Đi chết đi!” Vừa dứt lời thì đao cũng vung lên. Thân pháp của nàng nhanh như quỷ mị, dưới chân nhoáng lên một cái, đã ở trước mặt hắn.

Mặc dù Thượng Truân không thích tập võ, nhưng rốt cuộc vẫn là long tử long tôn, tuổi nhỏ được dạy dỗ văn võ kiêm tu, đến thời điểm nguy cơ, thần trí thanh tỉnh như chưa từng có, sở học trong người phát huy đến mức tận cùng, hai tay nhanh chóng tung lên muốn đỡ đòn, phản thủ giành công.

Từ nhỏ đến lớn Phụng Tây Trác trải qua vô số trận đánh, kinh nghiệm thực chiến phong phú hơn hắn gấp trăm lần, tùy tay vung đao bồ cùi cũng hoa mắt, khiến cho Thượng Truân sợ tới mức vội rút tay về! Đao trong tay nàng vẫn vung không ngừng, ép sát từng bước, như bóng với hình. Thượng Truân xuất ra tất cả bản lĩnh còn thay đổi vài loại thân pháp, đao phong vẫn ép tới không thờ nổi!

“Ngươi đang làm gì!” Phía sau Phụng Tây Trác đột nhiên có một tiếng gầm lên.

Phụng Tây Trác nhú mày, cố nén nội thương, vận chân khí vào đao, kiếm khí vô hình khiến lưỡi đao bắn đi ra.

Thượng Truân chỉ thấy lưỡi đao trước mắt như có một mũi nhọn vô hình, trước ngực lập tức bị cắt qua lạnh lẽo, tuy rằng không sâu, nhưng loại cảm giác sống chết cận kề này làm cho hắn kinh hãi đến nỗi hồn phi phách tán.

Roi của Thượng Tín quán về phía Phụng Tây Trác. Phía sau nàng, tiếng bước chân hỗn loạn, thị vệ của Thượng Truân từ bên ngoài xông vào.

Một tay Phụng Tây Trác ném đao bồ cùi trong tay về phía Thượng Tín, một tay đỡ lấy đầu roi. Roi quất vào lòng bàn tay nàng thật mạnh, đau xót! Đuôi roi chưa bay hết thế, linh động quay lại. Nàng hơi nghiêng mặt qua một bên, roi quất vào má trái.

Phụng Tây Trác giống như không phát hiện, thu chiêu nhìn về phía Thượng Truân. Về mặt hắn kinh sợ ngã ngồi trên đất, đao chỉ xẹt qua chân hắn, roi xuống đất. Trên đất có một bãi máu chỗ, có thể thấy chỉ thương ngoài da.

Thị vệ xông lên, vây lấy nàng, cô lập khỏi Thượng Truân.

Thượng Tín thu roi, đi đến trước mặt nàng, gầm nhẹ: “Ngươi điên rồi!”

Phượng Tây Trắc không để ý tới hắn, nhìn Thượng Truân được thị vệ nâng dậy, nói: “Ngày ấy ngươi hỏi ta đắc tội ngươi có hậu quả gì, hôm nay ta cho ngươi biết đắc tội ta có hậu quả gì!”

Thượng Truân chịu hai vết thương ở trước ngực và sườn chân, đau nhe răng trợn mắt, lại bởi vì lời nói và thái độ của nàng mà tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, “Tiện nhân! Ngươi coi trời bằng vung, trong mắt không có vương pháp!”

Phượng Tây Trắc phản bác: “Nếu trong mắt ta có vương pháp, sẽ không vào rừng làm cướp!”

Thượng Truân tức giận phát tay với đám thị vệ, “Còn không bắt lại cho ta!”

“Chậm đã!” Thượng Tín xoay người che ở trước người nàng, “Ít nhất cũng phải làm rõ chân tướng của việc này.”

Thượng Truân giận dữ cười, “Ta bị nàng đả thương thành như vậy còn muốn chân tướng cái gì! Ám sát Vương gia, tội không thể thứ, ta muốn trăm cả nhà nàng!”

Phượng Tây Trắc ôm ngực nói: “Chúc mừng ngươi, nhà ta chỉ có một mình ta, ngươi có thể bóp chết rất nhiều lần.”

Thượng Tín quay đầu nói: “Lý do ngươi giết hắn?”

Phượng Tây Trắc nháy mắt, “Ta nói muốn giết hắn khi nào?”

Thượng Truân chỉ vào miệng vết thương, “Thế đây là cái gì?”

“Ngoài ý muốn.” Phượng Tây Trắc nói vô cùng thần nhiên, “Có điều nửa đời còn lại của ngươi, chuyện ngoài ý muốn này sẽ liên tục xuất hiện, có lẽ là khi ngươi ngủ, khi ngươi ăn, khi đi tiểu, khi ngươi mơ mộng hão huyền... tốt nhất vương gia nên cầu nguyện cho mình máu đủ nhiều, da đủ dày!” Thu Nguyệt bị hắn hủy đi hạnh phúc cả đời, như thế nàng sẽ trả lại cho hắn cả đời ác mộng!

Thượng Tín thấy Thượng Truân còn muốn kêu loạn, không kiên nhẫn nói: “Các ngươi còn không nâng Thuận Bình vương đi xuống băng bó vết thương, nếu Thuận Bình vương vì mất máu quá nhiều mà có gì sơ xuất, nơi này ai cũng không thoát tội!”

Thị vệ như ở tỉnh lại từ trong mộng, vội vàng đỡ Thượng Truân đi.

Thượng Truân đã được nâng đi xa, nhưng âm thanh vẫn còn rỗng lại đây, “Thượng Tín! Nếu ngươi không giải quyết tốt việc này, đừng trách bốn vương không nể mặt!”

Thượng Tín nhìn vết thương trên mặt nàng, nhíu mày nói: “Hiện tại ngươi nên nói cho bốn vương đã xảy ra chuyện gì?”

Phượng Tây Trắc nghe được hai chữ ‘bốn vương’ cảm thấy vô cùng chán ghét, cười lạnh nói: “Kiêu Dương vương, chúng ta là kẻ địch thì phải?” Dứt lời, xoay người bước đi.

Sắc mặt Thượng Tín trầm xuống nói: “Ám sát hoàng thân, chỉ có đường chết.”

“Ngươi đã gặp ai trường sinh bất lão chưa, dù sao cũng phải chết, có con đường nào mà không phải đường chết.”

“Ngươi!” Thượng Tín bước vọt một cái tới trước mặt nàng, nghiêm mặt nói, “Chẳng lẽ ngươi không thể không đối nghịch với bốn vương?”

Phượng Tây Trắc vốn bởi vì hắn giúp nàng giải vây nhiều lần mà trong lòng mang hảo cảm, nhưng giờ phút này vừa nghĩ đến chuyện hắn và tên cầm thú kia chảy chung một dòng máu, lửa giận vô cớ tràn lan, “Không sai, từ đầu tới đuôi, đối nghịch các ngươi đều là Phượng Tây Trắc ta, có quan hệ gì với người khác đâu? Có bản lĩnh thì nhắm vào ta là được! Phượng Tây Trắc này không ngại phụng bồi!”

Thượng Tín nhíu nhíu mày, đột nhiên nói: “Chuyện hôm nay có liên quan đến Thu Nguyệt?”

Ánh mắt Phượng Tây Trắc nhìn hắn lập tức tràn ngập căm hận cùng chán ghét, “Quả nhiên ngươi có biết.”

Thật ra hôm sau hắn mới nhận được thông báo, có điều hắn từ nhỏ lớn lên trong hoàng gia, mặc dù không thích cách hành xử của Thượng Truân nhưng cũng không cảm thấy là chuyện gì động trời, “Tuy rằng Thuận Bình vương quá khích, nhưng Thu Nguyệt xuất thân phong trần, loại chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra.”

Phượng Tây Trắc khinh ghét nói: “Chẳng lẽ những người xuất thân phong trần là không có linh hồn không có ý nguyện không có cảm giác? Chẳng lẽ xuất thân phong trần là có thể tùy ý cưỡng đoạt, tùy ý đùa bỡn? Thượng Tín, ta vốn tưởng rằng ngươi khác bọn họ, thì ra chỉ khác bọn họ một tấm da người!”

Thượng Tín mím đôi môi, cả người rồi đột nhiên âm lãnh, “Thu lại lời ngươi vừa nói!”

Phượng Tây Trắc nói: “Người làm chuyện gì, ông trời đều thấy. Có một số chuyện cho dù ta không nói, cũng không phải trời không nhìn thấy!”

Thượng Tín trừng mắt nhìn nàng không nói lời nào.

Phượng Tây Trắc lại nói: “Giúp ta chuyển cáo tới Thượng Truân, Phượng Tây Trắc ta nói được thì làm được, ngươi khuyên hắn về sau tốt nhất nên trốn mất mà ngủ.” Nàng nói xong bước đi, giống như phía sau có thứ gì vô cùng ghê tởm đang đuổi theo.

Thượng Tín cúi đầu hít sâu vài lần, đột nhiên thi triển khinh công chạy đến phía trước nàng, “Đội đi!”

Phượng Tây Trắc lạnh lùng dừng lại bước chân.

“Ngươi từng nói khi mười một tuổi bị một tên tri phủ lừa dối, hiện tại ta đã tìm được người nọ, ngươi muốn khi nào thì đổi chất?” Thượng Tín nghiêng đầu không nhìn nàng, giống như đang nói với không khí.

Phượng Tây Trắc nghi hoặc nói: “Ngươi tìm được rồi?”

“Ừ, Khuru Trọng Nhân. Năm đó hắn vừa vận được điều từ Đại Ung đến Tân Ung, hơn nữa có tiếng háo sắc. Hắn chính là hắn.”

Trong lòng giống như có gì đó muốn chạy ra. Phượng Tây Trắc rũ mắt, nhìn chằm chằm mũi giày nói: “Không có người này.”

Thượng Tín ngạc nhiên quay đầu: “Cái gì?”

Phượng Tây Trắc ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Chưa từng có người này, câu chuyện đó là ta bịa ra.”

Thượng Tín nhìn nàng, giống như đang nhìn một quái vật chưa từng thấy, nửa ngày mới thân nhiên hỏi: “Ý ngươi là, từ đầu tới cuối ngươi đều đang dối gạt ta?”

Phượng Tây Trắc quay mặt sang một bên không nói lời nào.

Thượng Tín im lặng hồi lâu, đột nhiên bật cười, “Thật tốt. Thì ra từ đầu tới đuôi ta đều là một kẻ ngốc. Đột nhiên lật trở lại lệnh điều động của toàn quốc mấy năm trước, điều tra tất cả mọi quan viên... Kết quả là cũng chỉ là một lời nói dối.” Nụ cười của hắn mang hơi thở lãnh khốc lại thê lương, “Ngươi nói xem, có phải rất buồn cười hay không?”

Phượng Tây Trắc nhìn mũi giày nửa ngày, mới cố lấy dũng khí ngẩng đầu nói: “Không phải...” Người đã đi.

... Đến tốt cùng nàng đang làm cái gì?! Vì sao tất cả lại giống một trò đùa như vậy?!

Nàng đứng im giây lát, mới ấn cái trán tự giễu đi ra ngoài.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc đứng ở con đường phía trước.

“Đề ta đưa Phượng cô nương về.” Nụ cười của hắn giống như tấm áo khoác che đi mọi gió lạnh, trước sau vẫn luôn ấm áp, làm cho hốc mắt Phượng Tây Trắc nóng lên. Nàng ngẩng đầu, cho đến tận khi nước mắt chảy trở về.

Xe ngựa của Trưởng Tôn Nguyệt Sắc so với của Nam Nguyệt Phi Hoa mộc mạc hơn rất nhiều, vật phẩm lại đầy đủ hết.

Hắn lấy ra một cái cái hòm thuốc, “Phượng cô nương cần hỗ trợ sao? Ta có thể gọi Lục Quang tiến vào.” Lục Quang đang ở bên ngoài đánh xe.

Phượng Tây Trắc tiếp nhận hòm thuốc nói: “Làm sao mà ngươi biết ta bị thương?”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nói: “Có mùi máu.”

Phượng Tây Trắc nói: “Chưa biết chừng là máu của người khác.”

“Máu rất tinh khiết.”

Máu còn phân ra tinh khiết và không tinh khiết sao? Phượng Tây Trắc vừa mở nắp bình thuốc, vừa suy nghĩ vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Lòng Lang Dạ Thú (Trung)

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc đưa nàng về Lục viên.

Phượng Tây Trắc vốn muốn đến thăm Thu Nguyệt trước, nhưng trong sân đã được dọn sẵn rượu và thức ăn phong phú.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nói: “Phượng cô nương yên tâm, ta đã để Từ Khi ở lại Vi Hương viện, ngươi hãy an tâm ăn xong bữa cơm này.”

Chẳng lẽ thoát nhìn nàng rất đói bụng? Phượng Tây Trắc ốm ở ngoài xuống.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc ngồi ở đối diện pha trà.

Hương trà theo hơi nóng bay ra hòa vào món ăn, khiến cho thức ăn trong miệng cũng trở nên thanh nhã hơn.

Phượng Tây Trắc biến phần nộ thành sức ăn, đĩa không dừng, chỉ trong khoảnh khắc, thức ăn trên bàn như gió cuốn mây trời hết sạch.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc thấy nàng ăn xong đưa một chén trà đến, mở miệng nói: “Thu Nguyệt cô nương ở tại Trưởng Tôn phủ gặp chuyện không may, Nguyệt Sắc khó thoát khỏi tội này. Chỉ vọng có thể giúp Thu Nguyệt cô nương chuộc thân, bày tỏ áy náy.”

Phượng Tây Trắc nhận trà, hoài nghi nhìn hần: “Làm sao mà ngươi biết chuyện này?”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nói: “Không thể ngăn cản chuyện này, đã là sai sót của Nguyệt Sắc. Nếu còn hoàn toàn không biết gì cả, đó là Nguyệt Sắc vô năng.”

Phượng Tây Trắc nghe hần nói như thế, cũng không hỏi lại. Nếu ở trong Trưởng Tôn thế gia, hần nhất định có biện pháp của mình: “Có điều Thu Nguyệt là hoa khôi của Bách Hoa Châu, chuộc thân chỉ sợ cũng không phải đơn giản như vậy đi?”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc lạnh nhạt cười, “Việc này đều có Nguyệt Sắc lo lắng, xin Phượng cô nương yên tâm. Có điều lúc này Nguyệt Sắc gặp Thu Nguyệt cô nương mạo muội đề nghị chỉ sợ đường đột, bởi vậy còn nhờ Phượng cô nương thay ta chuyển đạt.”

Phượng Tây Trắc nhớ tới hy vọng của Ánh Hồng khi chưa tới Phàn Châu, im lặng gật đầu, “Nếu thật sự Thu Nguyệt có thể rời khỏi Bách Hoa Châu, quên đi những chuyện vừa qua, bắt đầu cuộc sống mới, vẫn có thể xem là một kết thúc không tệ.”

“Còn Phượng cô nương, suy nghĩ một cuộc sống thế nào?”

Phượng Tây Trắc chống má nghĩ nghĩ, “Tự do tự tại, không bị ràng buộc... Thuận tiện ăn chùa khắp thiên hạ.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc bật cười nói: “Xác thực làm cho người ta mơ ước.”

“Thế Trưởng Tôn công tử thì sao?”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc hơi nghiêng đầu. Nàng biết rõ ánh mắt hần không nhìn thấy mình, nhưng thân thể vẫn theo phản xạ ngồi thẳng: “Có lẽ là gặp được một người thích tự do tự tại, không bị ràng buộc.”

Lời nói của hần gần tương tự nàng, nhưng ở phía trước còn thêm hai từ ‘gặp được’, thật sự ý vị sâu xa. Nàng vỗ vỗ hai má nóng bừng, muốn xua đi dị thường trong lòng. Bỗng nhiên suy nghĩ chuyển dời, nàng nhớ tới Phế Phẩm, ngay cả danh phận của thê tử đều không quan tâm, nói đến thích tự do tự tại, không bị ràng buộc, chỉ sợ không ai so được với người đó? Chẳng lẽ Trưởng Tôn Nguyệt Sắc ám chỉ muốn gặp lại hần?

“Vết thương của Phượng cô nương thế nào rồi?”

Phượng Tây Trắc dùng bàn tay bị thương sờ sờ mặt, “Không có gì, việc nhỏ.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc trầm ngâm nói: “Hôm nay Phượng cô nương đắc tội với Thuận Bình vương và Kiêu Dương vương, chỉ sợ hậu họa vô cùng, về sau cô nương có tính toán gì hay không?”

“Tính toán?” Nàng cúi đầu nghĩ nghĩ, “Đương nhiên là đi Miễn Châu tìm đám người Hiểu Hiểu.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nâng chung trà lên, khẽ nhấp một ngụm, lại cười nói: “Phủ Lam quận vương cùng đương kim thiên tử có hiềm khích, Nhị thế tử hiện nay lại đang làm khách ở Phàn Châu, có hần giúp đỡ, xác thực vô cùng thích hợp.”

Phượng Tây Trắc vỗ tay nói: “Thuận tiện cũng đưa Thu Nguyệt Ánh Hồng Trương lão đi cùng. Trần Ngu Chiêu mặt thoai như vậy tương lai nhất định không tìm được lão bà, ta sẽ giúp hần kéo dây tơ hồng. Thu Nguyệt xinh đẹp lại ôn nhu hiền lành như vậy, không sợ hần không động tâm!” Càng nghĩ nàng càng cảm thấy chủ ý này tuyệt diệu vô cùng, lập tức nhảy dựng lên nói, “Bây giờ ta đi tìm Thu Nguyệt!”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc thấy nàng nói đi là đi, cười nói: “Trà này ta nấu thật lâu, không bằng Phượng cô nương uống thêm.”

Ừng ục, Phượng Tây Trắc xử lý trong một ngụm, dùng tay áo lau miệng nói, “Đi thôi.”

Trên đường đi, Phượng Tây Trắc phác thảo ra cảnh tượng tốt đẹp trong tương lai, phiền muộn từ đêm qua đến hôm nay cũng tạm thời bị ép xuống.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nghe nàng nói đến hứng khởi, thỉnh thoảng cũng phát biểu ý kiến phụ họa chủ đề của nàng.

Đến Vi Hương viện. Phụng Tây Trắc vừa bước chân vào, đã thấy Tử Khí mang vẻ mặt nghiêm túc vội vàng chạy tới.

“Công tử.” Nàng liếc mắt nhìn về phía Phụng Tây Trắc, muốn nghiêng người nói riêng với Trương Tôn Nguyệt Sắc, lại bị nhẹ nhàng ngăn. Trương Tôn Nguyệt Sắc lạnh nhạt nói: “Phụng cô nương không phải người ngoài.”

Lúc này Tử Khí mới nhìn thẳng nàng, nhưng ánh mắt tràn đầy không ủng hộ, “Vâng. Vừa rồi Thuận Bình vương dẫn người đến đây.”

Trương Tôn Nguyệt Sắc nói: “Hiện tại ở đâu?”

“Thu Nguyệt mời hân vào trong.”

Phụng Tây Trắc vận khinh công, loáng một cái đã biến mất ở chỗ rẽ.

Đuối tới trước cửa phòng Thu Nguyệt, phát hiện bên ngoài đã tụ tập một đám người. Ánh Hồng, Mục Thiên, Trương lão lo lắng đứng ở ngoài cửa. Hải Đường, Vũ Vô Hạ cùng Sầm Thanh Ái đứng xa hơn một chút, hai người sau đang đứng nghe Hải Đường nói liên miên không dứt, vẻ mặt không chút thay đổi. Thị vệ của Thượng Truân đứng ở một góc khác, cùng đám người Ánh Hồng, Hải Đường tạo thành thế chân vạc. Bọn họ thấy Phụng Tây Trắc xuất hiện, tay lập tức nắm lấy chuôi dao, vẻ mặt đề phòng.

Phụng Tây Trắc cũng không thèm nhìn tới bọn họ, bay thẳng đến trước cửa phòng.

Mục Thiên lắc mình ngăn ở trước mặt nàng.

“Ngươi không lo lắng?” Phụng Tây Trắc dừng bước.

Mục Thiên nói: “Nếu tiểu thư đã mời hân vào, tự nhiên có đạo lý của nàng.”

“Đạo lý chó má, ngươi đã bao giờ thấy cầm thú nói đạo lý chưa?” Phụng Tây Trắc muốn vòng quá hân.

Mục Thiên vẫn không chịu buông tha, “Vậy ngươi có nói đạo lý hay không?”

Phụng Tây Trắc lườm hân một cái nói: “Ngươi trực tiếp hỏi ta là người hay là cầm thú không phải tốt hơn sao?”

“Ngươi là người hay là cầm thú?”

Phụng Tây Trắc tức giận muốn giơ chân, “Ngươi muốn cãi nhau lần khác ta tiếp, hiện tại ngươi mau tránh ra cho ta!”

“Không được.”

“Vi sao!” Nàng chỉ vào phòng ở quất, “Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra Thu Nguyệt cùng tên cầm thú kia ở một chỗ rất không an toàn?” Ngón tay chỉ về mình, “Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra ta đang muốn đi giải cứu nàng!”

Mục Thiên rũ mắt xuống, “Không nhìn ra.”

Phụng Tây Trắc bị tức muốn hộc máu.

Cửa kéo kẹt một tiếng mở ra.

Thu Nguyệt từ bên trong đi ra. Tay nàng bám lấy cánh tay Thượng Truân. Thượng Truân chống gậy, khi ánh mắt hân nhìn thấy Phụng Tây Trắc, ý lạnh trong mắt gần như khiến cả sân bao phủ một tầng băng.

Tầm mắt Phụng Tây Trắc dừng ở chỗ cánh tay hai người đây đưa.

Ánh Hồng kinh hô: “Tiểu thư?”

Thượng Truân ngao mạn nâng cổ, “Phải sửa miệng, về sau chính là Tam phu nhân của phủ Thuận Bình vương.”

Phu nhân, không phải Vương phi. Tất cả mọi người ở đây hiểu được sự khác biệt.

Hải Đường là người đầu tiên phản ứng lại, vẻ mặt tươi cười nói: “Như thế thật sự là chúc mừng Vương gia, chúc mừng Thu Nguyệt tỷ tỷ.”

Phụng Tây Trắc nhìn gương mặt đắc ý như heo của Thượng Truân, tức giận đến cả người phát run, “Ngươi uy hiếp nàng?”

Thượng Truân quay đầu nhìn về phía giai nhân bên cạnh, cười nói: “Bỏn vương uy hiếp nàng sao?”

Thu Nguyệt dịu dàng nở nụ cười, “Tất nhiên là thiếp thân tự nguyện.”

Phụng Tây Trắc bởi vì nụ cười của nàng mà tỉnh táo lại, “Nếu ngươi sợ ngày sau hân gây bất lợi với ngươi, hiện tại ta có thể cắt bỏ đầu hân là xong hết mọi chuyện.”

Thượng Truân cả giận nói: “Phượng Tây Trác, ngươi ám sát bốn vương, bốn vương còn chưa tìm ngươi tính sổ. Ngươi lại dám ở đây nói lời ngông cuồng!”

“Vương gia bớt giận. Nếu Vương gia ở Trường Tôn phủ có gì bất mãn, đều có Nguyệt Sắc tiếp nhận.” Trường Tôn Nguyệt Sắc thản nhiên từ cửa tiến vào.

Phượng Tây Trác thấy đến hán xuất hiện, hồn dổi trong ngực chậm rãi lắng xuống.

Thượng Truân nói: “Trường Tôn Nguyệt Sắc, vết thương của bốn vương ngươi định tiếp nhận như thế nào?”

Trường Tôn Nguyệt Sắc lại cười nói: “Thân thể Vương gia cao quý cỡ nào, trên đời này chỉ có nhân sâm ngàn năm mới có thể bù lại.”

Hai hàng lông mày của Thượng Truân dựng thẳng, “Một củ nhân sâm ngàn năm ngươi đã muốn ta bỏ qua?!”

Nụ cười của Trường Tôn Nguyệt Sắc vẫn không đổi, “VẬY hai củ.”

Thượng Truân đột nhiên kéo Thu Nguyệt, nhẹ nhàng cười nói: “Nếu nàng đã thành người của ta, đương nhiên không thể ở nơi này. Còn không theo ta đi?”

Cánh tay Thu Nguyệt bị hán kéo đau, lại chỉ nói: “Còn xin Vương gia để ta chuẩn bị thu dọn đồ”

“Không cần, không phải có nha hoàn sao? Để nàng ta thu dọn là được rồi.” Hán quay ra quát với đám thị vệ, “Còn không mau đi bố trí tân phòng cho phu nhân!”

Thị vệ lập tức lĩnh mệnh chạy đi.

Thượng Truân kéo Thu Nguyệt chậm rãi đi qua Phượng Tây Trác, “Bốn vương thực muốn nhìn xem, ngươi còn có thể nói cái gì.”

Phượng Tây Trác nói: “Xưa nay ta không có gì để nói với ngươi.”

Thượng Truân hừ lạnh một tiếng.

Nàng lại nói tiếp: “Cảm thấy khó chịu thì tiêu diệt là được rồi.”

Thượng Truân quay đầu, cười nhạt nói: “Chỉ mong mạng của ngươi cũng cứng giống như miệng của ngươi.” Thị vệ bảo vệ ở bên người hán, nhìn chăm chăm Phượng Tây Trác, thận trọng, cho đến khi không thấy nàng mới thôi.

Sầm Thanh Ái thấy đám người Ánh Hồng còn đứng ở tại chỗ, nói: “Còn không mau đi thu dọn đồ cho Tam phu nhân.”

Ánh Hồng bật khóc: “Tiểu thư thật sự muốn gả cho hán?”

Hải Đường trào phúng nói: “Tiểu thư nhà ngươi hiện tại là phượng hoàng bay lên đầu cành, ngươi đừng không biết phân biệt như vậy.”

Phượng Tây Trác nói: “Nếu ngươi muốn bay lên đầu cành như vậy, ta có thể giúp ngươi mỗi ngày treo lên. Cây sam, cây thông, cây dương... tùy ngươi chọn.”

Hải Đường cắn giận cắn miệng.

Trương lão thở dài, “Thu dọn đi.” Sầm Thanh Ái nắm khế ước bán thân của Thu Nguyệt, nếu ngay cả hán cũng nói như vậy, có nghĩa vận mệnh của Thu Nguyệt đã được an bài.

Ánh Hồng đi theo Trương lão thút tha thút thít vào nhà.

Mục Thiên chạy ra ngoài.

Phượng Tây Trác nhủ mảy, muốn đuổi theo, lại bị Trường Tôn Nguyệt Sắc ngăn lại: “Từ Khi, ngươi đi xem.”

Từ Khi nghe lệnh mà đi.

Vũ Vô Hạ đi đến trước mặt Trường Tôn Nguyệt Sắc, nhỏ giọng nói: “Đa tạ Trường Tôn công tử chiêu đãi trong Bán Nguyệt yến, Vô Hạ vô cùng cảm kích.”

Trường Tôn Nguyệt Sắc hồ hững nói: “Vô Hạ cô nương khách khí.”

Phượng Tây Trác đột nhiên xoay người đi ra ngoài.

Vũ Vô Hạ làm như không thấy, nói tiếp: “‘Mai Phượng phổ khúc’ ta còn mấy chỗ nghi vấn, không biết Trường Tôn công tử có rảnh?”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nói: “Tào Mạnh An công tử cùng Chu Thanh Huyền công tử cũng đang ở trong phủ, bọn họ có am hiểu âm luật hơn Nguyệt Sắc rất nhiều, Vô Hạ cô nương sao không tìm bọn họ nghiên cứu?”

Vũ Vô Hạ buồn bã nói: “Là Vô Hạ mạo muội.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc xoay người ra cửa, đuổi theo Phụng Tây Trắc, “Phụng cô nương?”

Phụng Tây Trắc quay đầu nhìn hấn, đầu tiên là ngần ra, theo sau giật mình, lấy từ trong tay áo ra một cái Tầm Ti cuốn lấy ngón út của hấn, mỉm cười nói: “Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lòng Lang Dạ Thú (Hạ)

Phụng Tây Trắc vốn định đưa Trưởng Tôn Nguyệt Sắc trở về trước, ai ngờ sau đó, chính mình lại trở thành người bị đưa.

“Phòng ốc của Trưởng Tôn thế gia thật nhiều.” Nàng không kim lòng được mà cảm khái.

“Nếu Phụng cô nương không thích, ngoại phủ có thể cải biến thành bãi cỏ.” Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nghiêm trang đề nghị.

Phụng Tây Trắc nhìn biểu tình của hấn thật sự không biết là hấn đang nghiêm túc hay vui đùa, đành phải nói, “Cũng không phải, chỉ là mỗi lần đều làm phiền Trưởng Tôn công tử...”

“Nguyệt Sắc.”

Phụng Tây Trắc bị hấn trách móc ngần ra, “Cái gì?”

“Lần trước Phụng cô nương đã đáp ứng gọi ta là Nguyệt Sắc.”

“Có sao?” Nhìn biểu tình của hấn không giống nói dối. Nàng cố gắng nhớ lại.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc âm thầm cười, “Có lẽ Phụng cô nương không nhớ rõ.”

“Không phải người vẫn một câu Phụng cô nương hai câu Phụng cô nương đó sao?”

Hấn im lặng.

Hòa nhau một một. Phụng Tây Trắc âm thầm đắc ý.

“Như thế... Nguyệt Sắc nên xưng hô với Phụng cô nương như thế nào cho thỏa đáng đây?” Hấn nhẹ giọng hỏi, mặt hơi nghiêng sang một bên.

Phụng Tây Trắc sững sờ.

Đường mòn vắng vẻ, hai người im lặng tới Lục viên.

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc dừng bước ở bên ngoài, “Phụng cô nương nghỉ ngơi cho khỏe.” Ông tay áo trắng ngần như bạch liên khi xoay người thì cô đơn bay lên.

“Nguyệt Sắc.” Phụng Tây Trắc đột nhiên gọi lại, thấy hấn quay đầu, sang sảng cười nói, “Gọi ta Tây Trắc đi. Đây chính là đặc thù mà chỉ sư phụ mới có nha.”

Trưởng Tôn Nguyệt Sắc thấp giọng nói: “Sư phụ sao?” Khi ngẩng đầu, nụ cười nháy mắt nở rộ, ý vị thâm trường.

Tuy rằng nàng cảm thấy thái độ của Trưởng Tôn Nguyệt Sắc kỳ quái, nhưng trước mắt chuyện của Thu Nguyệt chiếm gần hết tâm tư của nàng, cho nên không rảnh miệt mài theo đuổi.

Hành động lần này của Thu Nguyệt tuy rằng hơi bất ngờ, nhưng vẫn là hợp tình hợp lý. Ở Bách Hoa Châu, chớ nói mất đi trình tiết, dù là bước sai một bước, cũng sẽ không ngóc đầu lên được. Thu Nguyệt không biết Trưởng Tôn Nguyệt Sắc nguyện ý thay nàng chuộc thân, lựa chọn Thượng Truân cũng là bị bắt buộc dĩ. Nhưng nay nàng đã đáp ứng Thượng Truân, Trưởng Tôn Nguyệt Sắc không thể cướp người từ tay một Vương gia, sự tình cũng sẽ trở nên phức tạp hơn.

Mục đích Thượng Truân đón Thu Nguyệt vào cửa chỉ có hai: Đả kích nàng và kiểm chế nàng. Bởi vậy tình cảnh tương lai của Thu Nguyệt ở Thuận Bình

vuông có thể nghĩ.

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng gió lao tới.

Phượng Tây Trắc tiện tay chộp lấy vật nọ.

Mở lòng bàn tay ra, một hòn đá nhỏ bình thường đến không thể bình thường hơn.

Nàng mở cửa. Trần Ngu Chiêu đang đứng ở giữa sân, khi nhìn thấy nàng, ánh mắt hơi ngưng lại.

“Muốn tìm người cãi nhau, ra khỏi cửa đi bên trái. Muốn tìm người đánh nhau, ra khỏi cửa đi bên phải.” Phượng Tây Trắc ôm ngực nói.

Trần Ngu Chiêu nói: “Ta đến đưa ra một đề nghị.”

“Ta nhìn qua giống như người sẽ nghe người khác đề nghị sao?”

“Người không muốn nghe, có lẽ Thu Nguyệt muốn nghe.”

Phượng Tây Trắc đã không muốn hỏi xem hắn làm thế nào biết được chuyện này, bí mật ở chốn này chính là hy vọng xa vời. Nàng bắt đầu nhìn hắn, “Vào trong đi.”

“Không cần.” Hắn lạnh nhạt nói, “Ta cùng với người, còn chưa mức giao tình này.”

“Không giao tình chạy tới đề đề nghị.” Nàng nhấp nháy mắt, “Vì sao?”

Hắn thẳng thắn nói: “Bởi vì đôi ta có lợi.”

Phượng Tây Trắc ra khỏi cửa, đứng ở trên bậc thang, “Lấy nhân phẩm của người mà nói, lý do này nghe rất chân thật.”

Trần Ngu Chiêu không để ý đến lời chế nhạo của nàng, “Người không muốn cứu Thu Nguyệt khỏi tay Thượng Truân sao?”

Nàng thành thực nói: “Muốn. Người có biện pháp nào?”

“Hiện tại Thượng Truân sợ nhất là ai?”

“Hoàng đế?” Chẳng lẽ làm cho nàng đột nhập hoàng cung, buộc Hoàng đế hạ thánh chỉ làm cho Thượng Truân ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ?

Ánh mắt hắn nhìn nàng giống như đang nhìn đứa ngốc, “...”

“Thượng Tín?” Có điều sau ngày hôm đó, hắn không cần nàng đã phải cảm ơn trời đất.

Hắn không hề trông cậy vào đầu óc của nàng, “Là Thượng Vũ Nhạc.”

“Không biết.”

“... Cảnh Hi quận chúa.”

Phượng Tây Trắc sững sờ một chút, “Vì sao sợ nàng?” Cho dù ca ca nàng là Thượng Sí Bắc, nhưng còn không có hùng mạnh đến nỗi làm cho một Vương gia phải sợ hãi chứ?

“Bởi vì mục đích lớn nhất của Thượng Truân khi đến Phàn Châu lần này, chính là tiếp cận nàng.”

Phượng Tây Trắc nhớ tới lần đầu tiên gặp được Thượng Truân, hắn đúng là đến vì Cảnh Hi quận chúa, “Chẳng lẽ Hoàng đế muốn bọn họ kết thân?”

“Không sai.”

Suy nghĩ của nàng đột nhiên được mở ra, “Nhưng hắn lại cùng với Thu Nguyệt... chuyện này sẽ làm ảnh hưởng của quận chúa với hắn suy giảm... Nhưng dù sao hắn cũng là em ruột của Hoàng đế, cho dù sự tình thất bại, cùng lắm là bị mắng vài câu, còn không đến mức làm cho hắn sợ hãi đi?”

Trần Ngu Chiêu nói: “Đó là bởi vì người không hiểu Hoàng đế.”

“Hắn lại không cho ta cơ hội để hiểu.”

Trần Ngu Chiêu phát hiện nói chuyện với nàng, phải luôn luôn nhớ kỹ mình vừa nói cái gì, sau đó bỏ ngoài tai lời nói của nàng, nếu không rất dễ dàng quên đi trọng điểm: “Người có biết vì sao Nguyễn Đông Lĩnh phải rời đi hoàng cung không?”

“Bởi vì Chung hoàng hậu chết?”

“Đây là cơ hội. Cho dù không có cái chết của Chung hoàng hậu, một ngày nào đó hân cũng sẽ rời đi nơi đó.”

“Ngươi chỉ Hoàng đế?”

Hân quay đầu nhìn nàng, chậm rãi nói: “Có lẽ, ngươi có thể gọi hân là —— bạo quân.”

“Nhưng đối với em ruột...”

“Cho dù là em ruột, cũng không dám lấy tính mạng của mình đi thử xem bạo quân còn sót lại bao nhiêu nhân từ. Thi cốt của Chung hoàng hậu còn chưa lạnh đâu.”

Phượng Tây Trắc nhấp nhấp miệng, “Cho nên nếu là Cảnh Hi quận chúa ra mặt, Thượng Truân tất nhiên không dám không nể mặt.”

“Ừ.”

Nàng nghĩ nghĩ nói: “Ngươi có yêu cầu gì?”

Hân nhú mày, “Yêu cầu?”

“Ngươi nói nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ không phải vì mảnh da trâu kia?”

“Ngươi sẽ cho ta?”

“Nếu ngươi chịu giúp ta thuyết phục Cảnh Hi quận chúa, ta sẽ cho ngươi.” Dù sao nàng có hai tấm, bỏ đi một tấm không sao cả.

Trần Ngu Chiêu trầm giọng nói: “Ta không giúp được ngươi.”

Phượng Tây Trắc sừng sốt.

“Có điều ngươi có thể tự giúp chính mình.”

“Ta là thổ phỉ, ngươi là thể tử... Ngươi cảm thấy ta lại có mặt mũi hơn ngươi?”

Hân kỳ quái nhìn nàng một cái, “Chẳng lẽ ngươi không biết? Thượng Sĩ Bắc đã tuyên bố với Hoàng đế ngươi là ý trung nhân của hân.”

Phượng Tây Trắc thiếu chút nữa bị nước miếng nghẹn chết: “Ai là ý trung nhân của ai?”

Ánh mắt hân nhìn nàng có chút đồng tình, “Ngươi là ý trung nhân của Thượng Sĩ Bắc. Ít nhất hân là đã nói với khâm sai kết thân của Hoàng đế như vậy.”

Nàng cúi đầu im lặng một lúc lâu, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Hay cho kẻ một hòn đá ném hai con chim! Hân không muốn cùng Hoàng đế làm kết thân, cho nên tùy tiện kéo một người làm bia đỡ đạn, mà tiểu nhân vật như ta từng cùng hân có quan hệ nho nhỏ tự nhiên bị kéo vào. Thứ nhất ta không quyền không thể, yếu đuối dễ bắt nạt, không có uy hiếp gì với hân. Thứ hai hân là một trong Tứ đại công tử, đối tượng Hoàng đế muốn kết thân, kể từ đó, ta tất nhiên trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của rất nhiều người.”

“Có lẽ là sự thật.”

“Là thật thì heo mẹ cũng biết leo cây.” Với tính cách của Thượng Sĩ Bắc, so với việc tin hân thích một người vừa gặp mặt hai lần, còn không bằng tin hân sẽ thích một nam nhân kẻ vai chiến đấu với mình.

“Dù vậy, Thượng Vũ Nhạc sẽ vướng tằng quan hệ này, không thể không cho ngươi mặt mũi.”

Phượng Tây Trắc tức giận nói: “Nói như vậy ta còn phải cảm ơn của hân đã lợi dụng ta?”

“Lợi dụng lẫn nhau, không phải sao?”

Nàng thấy hân hiếm khi tận tình khuyên bảo, không khỏi nghi hoặc nói: “Ta không cảm thấy chuyện này có lợi gì cho ngươi?”

“Tất nhiên là có.” Hân lạnh lùng cười, “Nếu chuyện kết thân thất bại, Thượng Truân vì trốn tránh trách nhiệm, nhất định sẽ thêm mắm thêm muối trước mặt Hoàng đế, bốn cột trụ La quận vương không đáng một đồng. Quan hệ của phủ La quận vương và triều đình sẽ tụt dốc. Nếu sự thành... ta cũng không có gì tổn thất, không phải sao?”

“Ngươi không sợ sau khi Hoàng đế cùng phủ La quận vương kết thân sẽ đối phó Phủ Lam quận vương sao?”

Trần Ngu Chiêu nói: “Kết thân thành rồi hãy nói.”

“Xem ra ngươi nắm chắc chuyện sẽ thất bại.”

“Vậy ngươi có thử hay không?”

“Thử.” Phụng Tây Trắc cười khỏ nói, “Coi ngựa chết làm ngựa sống thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Người Trong Sương (Thượng)

Lời nói của Trần Ngu Chiêu như một cái chìa khóa, giúp Phụng Tây Trắc mở ra chiếc vòng tròn nhỏ hẹp giữa chính mình, Thu Nguyệt và Thượng Truân, tầm nhìn cũng được khai sáng. Thân phận của Thượng Truân là Vương gia, sau lưng là Hoàng đế, chỉ dùng vũ lực hiển nhiên không thể giải quyết vấn đề. Trên thực tế, chỉ một câu nói, hần đã khiến cho Thu Nguyệt phải ngoan ngoãn nghe theo.

Ở điểm này, Phụng Tây Trắc gặp muôn vàn khó khăn. Nhưng thân phận và bối cảnh thế lực như vậy hiển nhiên cũng khiến hần gặp phiền toái không nhỏ. Trần Ngu Chiêu muốn lợi dụng, chính là điều này.

Nay Hoàng đế, phủ Lam quận vương, phủ La quận vương đang đứng thế cục đối chọi lẫn nhau, người lừa ta gạt, cục diện giằng co đến cực điểm.

Bề ngoài Hoàng đế muốn tạo dựng quan hệ với phủ La quận vương, đối với phủ Lam quận vương lại như hổ rình mồi, nhưng trên thực tế, La quận vương đoạt Tần Ung, chiếm một nửa Thụy Châu, tương đương với việc giương cờ muốn tranh giang sơn, trừ phi Hoàng đế là kẻ ngốc, nếu không chắc chắn sẽ hận hần nghìn răng nghìn lợi. Mà phủ La quận vương cùng phủ Lam quận vương cũng có chung mối thù, đứng ở một chiến hào, cái gọi là trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi, ai mà không mong muốn hai bên còn lại lưỡng bại câu thương, còn mình là người cười cuối cùng?

Cho nên Hoàng đế chuẩn bị liên kết với La phủ tiêu diệt Lam phủ. Trước tiên là muốn thông qua đám hỏi mượn sức Thượng Sí Bắc, lại bị hần lấy nàng ra làm lý do để từ chối. Sau đó, Hoàng đế lại muốn để Thượng Truân cùng Cảnh Hi quận chúa kết thân, ý định kiềm chế La quận vương. Lần này hiển nhiên Thượng Sí Bắc không bằng lòng cự tuyệt, có lẽ là vì không muốn quá phủ phàng, khiến quan hệ với Hoàng đế trở nên căng thẳng. Vì thế phái Thượng Truân Thượng Tín mượn Bán Nguyệt yến, đến tiếp cận Cảnh Hi quận chúa.

Chưa nói đến việc ân tượng giữa hai người Thượng Truân và Cảnh Hi quận chúa như thế nào, chỉ nói đến việc Thượng Truân phi lễ với một nữ tử khác trước, sau đó mới kết thân, điều này đối với một nữ tử đang được hần theo đuổi, thậm chí có hi vọng kết thân mà nói, chính là nhục nhã. Trừ phi Cảnh Hi quận chúa yêu Thượng Truân đến chết đi sống lại hoặc là có tính toán khác, bằng không. . . Đây tuyệt đối là cơ hội từ chối tốt nhất. Cho dù sau khi Hoàng đế biết, ngoại trừ trút giận lên Thượng Truân không biết nặng nhẹ, đã không còn biện pháp nào khác.

Nhưng nếu mọi chuyện thật sự phát triển như thế, đối với Phụng Tây Trắc mà nói, không có nửa điểm tốt đẹp. Mục đích của nàng là muốn Thượng Truân buông tha Thu Nguyệt, nếu Cảnh Hi quận chúa thật sự trở mặt với Thượng Truân, như thế cho dù Thượng Truân có buộc Thu Nguyệt bên người để tra tấn, cũng quyết không dễ dàng thả nàng đi. Theo như tình hình trước mắt, điều này có khả năng nhất.

Trần Ngu Chiêu cũng là nhìn trúng điểm ấy, mới giục giây nàng tìm Cảnh Hi quận chúa. Dù sao nếu Hoàng đế và phủ La quận vương thành công kết thân, đau đầu nhất chính là phủ Lam quận vương.

Nếu là như thế, Phụng Tây Trắc quyết không muốn đi.

Giữa ba bên, tuy rằng bởi vì quan hệ đến Tự Tại sơn mà nàng có khuynh hướng đến phủ Lam quận vương, nhưng điều này không có nghĩa là nàng nguyện ý trở thành mũi dao cho kẻ khác.

Có điều lời nói của hần vẫn mở cho nàng một cánh cửa khác, tuy rằng hành vi lúc trước của nàng là nóng giận nhất thời, lại không giải quyết được vấn đề cốt lõi. Đối phó với một Vương gia như Thượng Truân, phải nhắm vào gánh nặng mà thân phận Vương gia này mang đến. Quan hệ của Cảnh Hi quận chúa và Thượng Truân quả thật có thể lợi dụng, vấn đề là lợi dụng thế nào.

Tốt nhất có thể khiến Thượng Truân vì Cảnh Hi quận chúa mà buông tha Thu Nguyệt. Nhưng để đạt được kết quả này, điều kiện tiên quyết chính là... quận chúa có thể tung ra một miếng mồi khiến Thượng Truân mắc câu.

Phụng Tây Trắc nhìn sắc trời dần dần âm đạm ngoài cửa sổ. Phân tích được mất hồi lâu, nhưng điểm quan trọng nhất vẫn chưa tìm ra được. Có lẽ... nàng nên lợi dụng thân phận ý trung nhân của Thượng Sí Bắc ý một lần?

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nếu ở trong phòng không nghĩ ra biện pháp, Phụng Tây Trắc đành phải tự mình chạy tới gặp thử vị quận chúa không hề quen biết kia một lần.

Gặp được nàng không khó như trong tưởng tượng, trên thực tế Phụng Tây Trắc chỉ cần báo tên, đã được mời đến chờ ở phòng khách.

Bên trái phòng khách là một gian nội thất nhỏ, ở giữa phòng có một tấm rèm che cách. Hai bên tấm rèm đặt một bồn điều lan, lá cây xanh vàng vươn ra khỏi bồn sứ, giống như suối phun.

Phụng Tây Trắc nhấp ly trà đã đến đáy, mới nghe thấy trong gian nội thất bên cạnh có tiếng người.

“Phượng cô.” Một lát sau, giọng nói thanh thúy như tiếng ngọc, truyền đến từ sau tấm rèm che.

Phượng Tây Trắc nói: “Quận chúa cát tường.” Tuy rằng cách mệnh, nàng vẫn ôm quyền đứng lên.

“Vũ Nhạc ở Bình Thành đã nghe đại danh của Phượng cô, không ngờ lại gặp được ở Phàn Châu.” Trong giọng nói của nàng có khí thế thuộc về kẻ bề trên, không giống như nữ nhi ru rú trong khuê phòng.

Phượng Tây Trắc không rảnh suy nghĩ nhiều, chỉ cười nói: “Cho nên mới nói trái đất tròn.”

Thượng Vũ Nhạc khẽ cười nói: “Như thế vì sao Phượng cô lại tới đây?”

“Người sáng mắt không nói tiếng lòng. Quận chúa là người sáng khoái, ta cũng không thích quanh co, thật sự là...” Nàng vội ho một tiếng, “Có việc muốn nhờ.”

Thượng Vũ Nhạc hình như hơi sững sốt một chút, một lát sau mới mở miệng: “Mời nói.”

“Thật ra là thế này, ta có một người bạn, nàng nói với ta cuộc đời này người nàng kính ngưỡng là quận chúa, nay nàng bị ác nhân bắt nhốt, đang rơi vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng...”

“Phượng cô muốn nói đến Thu Nguyệt cô nương?”

Phượng Tây Trắc nghe nàng hỏi bình tĩnh như vậy, hiển nhiên đã sớm biết chuyện, trong người lạnh đi một nửa, “Đúng thế.”

“Luận tước vị Thuận Bình vương còn trên cả vương huynh, chỉ sợ Vũ Nhạc bắt lặc.” Nàng nhẹ nhàng băng quơ sơ lược.

Nếu nàng nói nàng và Thuận Bình vương không hề có quan hệ, như thế Phượng Tây Trắc sẽ không khuyên nữa, nhưng nàng chỉ tước vị cao thấp, ngược lại làm khiến nàng dấy lên một đường hy vọng, phải biết rằng thiên hạ hiện tại tước vị chính là thứ giả tạo nhất.

“Công lý không phân biệt quý tiện, chỉ phân định đúng sai. Giờ phút này Thuận Bình vương cần là một lời cảnh báo, quận chúa đức cao vọng trọng, nếu có thể ra lời khuyên bảo, tất nhiên có thể khiến Vương gia hoàn toàn tỉnh ngộ.” Phượng Tây Trắc trắng trợn nói dối.

Thượng Vũ Nhạc lạnh nhạt nói: “Phượng cô nói quá lời. Vũ Nhạc người nhỏ, lời nhẹ, không chịu nổi chức trách lớn. Trưởng Tôn công tử là người chủ trì Bán Nguyệt yến, lại là thiên hạ thù phủ, do hấn ra tay, hơn Vũ Nhạc trăm lần.”

Phượng Tây Trắc ghen lời. Người có mắt đều nhìn thấy, buổi trưa ngày hôm ấy, thái độ của Thượng Truân với hấn tuyệt không thể coi là hữu hảo.

“Vì sao Phượng cô để bụng việc này như thế?” Thượng Vũ Nhạc thấy nàng lâu không trả lời, vòng vo đổi đề tài.

Nàng im lặng thờ dài.

“Vũ Nhạc từng nghe vương huynh nhắc tới Phượng cô, có nói...” Nàng thần nhiên nói, “Trung can nghĩa đảm, định mưu mới hành động.”

Phượng Tây Trắc chỉ vào mũi của mình, “Người xác định là chỉ ta?”

“Hiện tại Vũ Nhạc cũng không dám xác định.” Nàng dừng một chút, có thâm ý nói, “Giống như không có Tự Tại sơn bên người, cách xử thế của Phượng cô không còn cổ kỵ nổi lo về sau.”

Phượng Tây Trắc bị nàng nhắc nhở như vậy, bỗng nhiên tỉnh lại. Xác thực, khi đám người Hình Hiểu Hiểu, Hình Sư còn ở bên cạnh, nàng mang trách nhiệm trong người, mọi chuyện thận trọng, sợ đi sai bước ân hận không kịp. Nhưng thiếu đi bọn họ, nàng chỉ ôm một cái mệnh, cảm tính chỉ là muốn hay không muốn. Nếu không như thế, Thu Nguyệt cũng sẽ không bị nàng liên lụy như thế này.

Nàng từ từ nhắm hai mắt im lặng một hồi, đột nhiên trợn mắt nói: “Nghe nói ta là ý trung nhân của ca ca người?”

Thượng Vũ Nhạc bị nàng hỏi sững sốt, hồi lâu mới nói: “Phải thì như thế nào?”

“Ta đây phải suy nghĩ xem... có nên chạy tới phủ La quận vương làm Vương phi hay không.”

“Phượng cô trở thành vương tâu là vinh hạnh của Vũ Nhạc.”

“Người không ngăn cản?”

“Vì sao phải ngăn cản?”

Phượng Tây Trắc không nói ra được nguyên nhân.

Thượng Vũ Nhạc nói: “Hay là Phượng cô hoài nghi vương huynh rắp tâm?”

Phượng Tây Trắc bị nàng nói đến buồn bực, “Chẳng lẽ không nên hoài nghi?”

“Phượng cô cần gì coi nhẹ mình. Nữ tử như Phượng cô, nam tử thiên hạ cầu cũng cầu không được.”

“Tuy rằng da mặt ta dày, nhưng dày cũng có giới hạn.” Phượng Tây Trắc ngại ngùng nói. Thượng Sí Bắc trong Tứ đại công tử chú ý đến nàng? Lòng hy vọng là thật, nhưng lý trí lại nhắc nhở nàng, tuyệt đối là giả.

Thượng Vũ Nhạc khẽ cười một tiếng, “Vũ Nhạc chỉ muốn thay vương huynh biểu đạt ý tưởng thôi. Cho nên nếu Phượng cô muốn giá lâm phủ La quận vương, phủ ta hoan nghênh bất cứ lúc nào.”

“Bao gồm Nam Nguyệt Phi Hoa cũng hoan nghênh ta?” Nàng đột nhiên nhớ tới nam tử dị quốc hồng y như máu, yêu mỹ khó dò kia. Mỗi khi nhìn thấy hân nàng lại có loại áp lực nói không nên lời, nhưng người đi trà nguội, xấu xa động lại đẩy chén, tốt đẹp ở trong nước, nhớ lại, cũng khiến trong lòng vài phần hoài niệm.

Thượng Vũ Nhạc cười nhẹ, “Hắn còn không được tính là người của phủ La quận vương.”

“Là hiện tại không tính, vẫn là vĩnh viễn không tính?”

“Phượng cô có vẻ rất quan tâm hắn?”

“Dù sao cũng là cố nhân.” Nàng nói xong, mới phát hiện lại đi hơi xa, vội vàng trở về đề tài ban đầu, “Theo ý kiến quận chúa, Thu Nguyệt có hy vọng thoát khỏi hay không?”

“Nếu ta là Phượng cô, nhất định sẽ nghĩ, bản thân Thu Nguyệt có muốn thoát khỏi hay không?”

Phượng Tây Trắc giật mình.

“Trước kia Phượng cô luôn hành xử cẩn thận là vì trách nhiệm. Nay Phượng cô lỗ mãng, cũng là bởi vì trách nhiệm. Có điều nếu để nó che đậy ánh mắt, sẽ lạc mất chân tướng.”

Phượng Tây Trắc đặt chén trà lại trên bàn, đứng lên nói: “Nói chuyện với quân một buổi hơn đọc sách mười năm. Phượng Tây Trắc đa tạ quận chúa.” Từ sau khi đến Phàn Châu, hình như nàng vẫn luôn đang đọc sách.

“Vũ Nhạc vẫn giữ câu nói kia, nếu Phượng cô đến Tần Châu, phủ La quận vương cao thấp đón chào.”

“Ta thật sự là được ưu ái mà kinh sợ.” Bị đánh giá thấp quen rồi, đột nhiên được nâng cao như vậy, thật sự không quen.

Chờ nàng đi rồi. Một lão mẹ từ ngoài cửa sổ nhảy vào nội thất, “Quận chúa, nhờ đâu nàng thật sự chạy tới muốn làm Vương phi, thì làm sao bây giờ?”

“Sẽ không đâu. Phượng hoàng của Tự Tại sơn, làm sao có thể cam tâm cảm tù trong danh lợi?” Khuôn mặt tuyệt mỹ của Thượng Vũ Nhạc lộ ra nụ cười yếu ớt.

“Cái này cũng khó nói.” Lão mẹ lo lắng nói thầm.

“Nếu thế... để cho nàng làm.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Người Trong Sương (Trung)

Tính toán của Trần Ngụ Chiêu là rất thông minh, ý đồ khuấy loạn hồ nước đục rồi sống chết mặc bay, nhưng hắn lại gặp phải hồ ly của phủ La quận vương. Có huynh tât có có muội, Thượng Vũ Nhạc khôn khéo thiện mưu không thua kém Thượng Sí Bắc.

Chuyện của Thượng Truân và Thu Nguyệt xác thật là một quân bài tốt. Nhưng một khi bài đã đánh ra, chính mình sẽ lâm vào thế bị động, thế nào cũng phải chờ đối phương hạ bài mới có thể biết kết quả. So với như thế, còn không bằng nắm chặt lá bài này ở trong tay, xem rõ người khác ra bài lại quyết định làm thế nào.

Hiển nhiên đối với Thượng Truân, Thượng Vũ Nhạc muốn giả cầm vờ điếc, kéo dài đến khi Bán Nguyệt yên chấm dứt. Ít nhất trước khi bai bên rời đi Phàn Châu, duy trì tình cảnh nước giếng không phạm nước sông. Nếu sau đó Hoàng đế có hành động, sẽ có Thượng Sí Bắc ra mặt ứng phó. Một chiêu này, chỉ sợ cũng là Thượng Sí Bắc đã nhắc nhở trước.

Nếu đã như thế chuyện của Thu Nguyệt không thể trông cậy vào nàng. Bởi vì có thể ngăn cả Thượng Truân nạp thiếp, chỉ có Vương phi của Thuận Bình vương phủ. Nếu Thượng Vũ Nhạc đã không muốn liên quan, tự nhiên cũng sẽ không muốn vì một người ngoài như nàng mà dính phiền toái.

Mọi chuyện lại trở về vạch xuất phát.

Khi Phụng Tây Trắc về đến Lục viên, Lục Quang đang canh giữ cửa, thấy nàng trở về, vội vàng tiếp đón: “Phụng cô nương, tối nay Bôi Mạc Đình đến từ kinh thành mở tiệc, cô nương nhất định phải tham gia nhé.”

“Bôi Mạc Đình?” Ánh mắt Phụng Tây Trắc sáng lên, “Chẳng lẽ sắp đến yến tiệc Ngũ đại danh điểm thay phiên nhau mở?”

Lục Quang nhìn thấy hai mắt nàng tỏa sáng, không còn hoảng hốt như khi trở về, trong lòng vui vẻ, sinh động như thật nói: “Không sai. Đây chính là chuyện lớn trăm năm khó gặp, từ khi Ngũ đại danh điểm mở ra đến nay còn chưa bao giờ có đâu. Canh bát bảo phi thủy của Bôi Mạc Đình, bánh hoa quế của Mộc Hương lâu, rượu bách hoa trần của Bách Hoa Châu... Nghĩ đến khiến người ta người ta chảy nước miếng.”

“Việc trọng đại như vậy Thượng Truân khẳng định sẽ đến.” Phụng Tây Trắc thấp giọng nói.

Lục Quang nói: “Phụng cô nương?”

Phụng Tây Trắc lộ ra biểu tình quyết tâm của tráng sĩ, “Đồ ăn của Bôi Mạc Đình, giúp ta đóng gói. Ta trở về sẽ ăn.” Thượng Truân không ở, đúng là thời cơ tốt để nàng đi tìm Thu Nguyệt.

Giờ Dậu canh ba, sắc trời bên ngoài chưa tối, phủ Trương Tôn đã treo đèn lồng. Nàng ở trong viện đợi nửa canh giờ, dự tính mọi người đến dự tiệc gần như đã đông đủ, mới thi triển khinh công đi về phía biệt viện của Thượng Truân.

Vì để mặt mũi cho Trương Tôn gia, biệt viện của Thượng Truân bố trí không nhiều binh lính lắm, trong đó một bộ phận lại bị hấn dẫn đến yến hội, bởi vậy ở lại canh giữ chỉ có mười mấy người.

Phụng Tây Trắc đạp trên mái ngói, lưng thưng đi bộ, giống như đi trong sân nhà mình. Cho đến tận khi thấy một phòng nhỏ sáng đèn cùng với hai thị vệ đứng cầm đao, mới bay vút đến nóc nhà đối diện, hơi cúi người, nhấc mái ngói lên.

Thu Nguyệt đang cầm một quyển sách, ngồi trước bàn trang điểm, hai mắt mờ mịt ngẩn người.

Phụng Tây Trắc lại đặt viên ngói về vị trí cũ, từ trong túi lấy ra một viên bạc vụn, ném về phía đối diện.

Keng keng một tiếng.

Hai thị vệ trước cửa liếc mắt một cái, thân thể vẫn không nhúc nhích.

Phụng Tây Trắc buồn bực. Phương pháp điều hổ ly sơn loại này quá thông dụng, người mắc mưu càng ngày càng ít.

Nàng thấp giọng rủa một câu, rón ra rón rén đi đến một đầu khác của phòng, phía dưới có một tấm cửa sổ, nhưng ngoài cửa sổ là dòng sông. Nghĩ nghĩ, nàng lại lấy từ trong túi ra một thỏi bạc vụn, cô tay run lên, bạc vụn tung theo hình cung, bắn qua giấy cửa sổ rơi vào trong phòng, cách bàn trang điểm của Thu Nguyệt không xa.

Thu Nguyệt sững sốt một chút, đứng dậy nhặt lên bạc vụn, nắm trong tay.

Phụng Tây Trắc cúi đầu ngó xuống, nhìn thấy cửa sổ mở một cánh, Thu Nguyệt nghiêng người dựa vào cửa, nhỏ giọng hỏi: “Ai?”

Phụng Tây Trắc nhảy khỏi nóc nhà, chân trái ở khế chạm ở trên mặt nước một chút, thân nhẹ như yến, sát qua bờ vai Thu Nguyệt bay vào trong phòng.

“Ngươi...” Thu Nguyệt trừng mắt.

Phụng Tây Trắc làm tư thế xuyt, cảm hơi hắt về phía ngoài.

Thu Nguyệt gât gât đầu, thấp giọng nói: “Sao ngươi lại tới đây?” Nàng đảo mắt nhìn thấy miệng vết thương trên người nàng, “Tay ngươi... A, còn có mặt, làm sao vậy?”

Phụng Tây Trắc lắc đầu cười khò. Hai roi khi đó không phải nàng không tránh khỏi, mà là không muốn tránh. Có lẽ, ở trong tiềm thức, nàng càng muốn dùng vết thương trên thân thể để giám sát tội nghiệt của mình. Nàng không nói một lời kéo Thu Nguyệt, còi giấy, mặt đối mặt ngồi trên giường, kéo màn che xuống, mới nói: “Ta đến thăm ngươi.”

Trong mắt Thu Nguyệt chợt lóe hào quang, nhẹ nhàng cúi đầu, “Cám ơn.”

Nữ tử ngưng ngừng và tràn ngập khát khao với tương lai ở trên thuyền đã không còn nữa, chung quy là một đi không trở về. Phụng Tây Trắc thở dài trong lòng, “Vì sao ngươi muốn đi với hắn? Hắn làm hại ngươi như thế, ngươi... chẳng lẽ...”

Một giọt nước mắt rơi xuống giữa hai người, làm cho hai chữ ‘không hận’ của Phụng Tây Trắc biến mất ở trong miệng.

“Ngoại trừ nơi này, ta còn có thể đi nơi nào?” Nàng cười đến thê lương.

Phượng Tây Trắc đề lại dạ dày. Nơi đó đang co rụt run rẩy, ần ần đau đớn: “Ta mang ngươi đi, quên đi mọi chuyện, quên nơi nơi này, sau đó bắt đầu cuộc sống mới.”

Ánh mắt Thu Nguyệt hơi sáng ngời, lại chậm rãi ảm đạm xuống, “Ta có thể đi, nhưng Ánh Hồng phải làm thế nào? Mục Thiên và Trương lão phải làm thế nào? Cho dù chúng ta đều có thể đi, Bách Hoa Châu làm thế nào? Đó dù sao cũng là nơi ta lớn lên từ nhỏ, ta quyết không thể vì chính mình mà không để ý đến nó.”

Theo như tính cách độc ác và hẹp hòi của Thượng Truân, xác thực khó đảm bảo hắn sẽ không xuống tay với Bách Hoa Châu. Phượng Tây Trắc cố cười nói: “Bách Hoa Châu nếu có thể sống được nhiều năm như vậy, tự nhiên có bản lĩnh của mình. Huống chi Bách Hoa Châu ở nội thành Miên Châu, cho dù Thượng Truân có tâm, cũng phải nhìn Lam quận vương có đồng ý hay không.”

Thu Nguyệt giữ chặt tay nàng, xúc cảm lạnh như băng theo lòng bàn tay truyền tới toàn thân, “Chuyện mạo hiểm như vậy ta làm không nổi. Hơn nữa... Thu Nguyệt đã là tàn hoa bại liễu, cho dù có thể trốn khỏi nơi này, ta cũng không trốn khỏi lòng mình. Trời đất bao la, làm sao có chỗ dung thân? Còn không bằng dùng tấm thân tàn phế này khiến Thuận Bình vương nguôi lửa giận.”

Phượng Tây Trắc nghe lời nói nhẹ nhàng của nàng nhưng càng lúc càng phẫn nộ, nói: “Cái gì mà tàn hoa bại liễu? Nếu thất thân đã kêu là tàn hoa bại liễu, như thế Thượng Truân sớm không biết tàn bao nhiêu lần, bại thành cái dạng gì. Ở trong lòng ta, ngươi so với hoa sen còn tinh thuần hơn, so với hoa mai thanh khiết hơn.”

Thu Nguyệt nhẹ nhàng buông nàng ra, thờ dãi: “Nhân quả hôm nay, đều là do lúc trước. Nếu không không phải ta lúc trước cự tuyệt Cảnh Hi quận chúa, cũng sẽ không đưa tới Thuận Bình vương... Cũng sẽ không có kiếp số hôm nay. Nói đến cùng, đều là tự làm tự chịu mà thôi.”

“Không phải lỗi của ngươi.” Phượng Tây Trắc hít vào một hơi, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn nàng, “Thật ra người Thượng Truân muốn trả thù là ta! Ngộ yên hôm trước, ở trước mặt mọi người ta trào phúng chống đối hắn, làm cho hắn canh cánh trong lòng. Hắn thấy ngươi và ta ngồi chung một cái thuyền, cho nên mới...” Rốt cục cũng nói ra. Nàng nhìn Thu Nguyệt, kể tiếp vô luận là khinh bỉ là chán ghét là oán hận, nàng đều sẵn sàng gánh chịu.

Ánh mắt Thu Nguyệt lóe lên, sau một lúc lâu mới nói: “Ta biết.”

Phượng Tây Trắc sùng sốt.

“Ngày hôm qua khi hắn đến tìm ta, đã nói tất cả mọi chuyện.”

“Vậy vì sao ngươi...”

“Vì sao không hận ngươi?” Thu Nguyệt kéo tấm rèm, nhìn dòng nước chảy xuôi ngoài cửa sổ, buồn bã nói, “Mệnh người do trời định, ta có thể như thế nào?”

“Ta thì, những chuyện Thượng Truân làm, ta nhất định sẽ hoàn trả gấp bội! Nhất định!” Phượng Tây Trắc oán hận nói.

Thân thể Thu Nguyệt khẽ run lên, quay đầu lại rũ mắt xuống nói: “Xin ngươi không cần xen vào chuyện này nữa.”

“Cái gì?” Phượng Tây Trắc ngạc nhiên.

“Ta nếu đã là người của hắn, từ nay về sau, hắn là phu quân của ta, là trời của ta. Ngươi thương hắn, cũng là thương ta.” Giọng nói của nàng nhẹ nhàng mà quyết tuyệt.

Phượng Tây Trắc ghen hòng nhìn nàng, “Chẳng lẽ ngươi không hận hắn?”

“Ta đã nhận mệnh, sau này cho dù hắn đánh ta mắng ta... số mệnh của ta cũng đã được định đoạt.” Nàng nâng lên con ngươi ngán lệ, nhìn nàng, “Cho nên ta cầu xin ngươi, cho dù hắn có làm chuyện gì thật có lỗi, cho dù ngươi hận hắn thế nào, cũng không được dả thương hắn.”

“Ta...”

“Đồng ý với ta.” Khi nàng nói những lời này, vẻ mặt thật sự kiên quyết.

Phượng Tây Trắc im lặng giây lát, “Ta đã biết.”

Nước mắt Thu Nguyệt, lăn rơi xuống.

“Có điều nếu hắn làm hại ngươi, ta vẫn sẽ đến đòi!” Phượng Tây Trắc cũng thật sự kiên quyết.

Thu Nguyệt chậm rãi vươn tay, “Như thế, chúng ta vẫn là chị em tốt?”

Phượng Tây Trắc vội vàng cầm chặt, “Đương nhiên.”

Chương 56: Người Trong Sương (Hạ)

Ra khỏi biệt viện, Phụng Tây Trắc như trút được gánh nặng. Quả thật nàng không ngờ Thu Nguyệt lại dễ dàng tha thứ cho nàng như thế, khiến cho nàng có thể giảm bớt đi gánh nặng trong lòng.

Cho dù Thu Nguyệt không muốn nàng nhúng tay vào việc này nữa, nhưng nếu chuyện này do nàng gây ra, thì quyết không có đạo lý nàng khoanh tay đứng nhìn. Nàng đã quyết định sau này nếu Thượng Truân phụ Thu Nguyệt, dù mạo hiểm thế nào, nàng cũng sẽ đánh đến Thuận Bình vương phủ ở kinh thành, đòi lại công đạo. Đây coi như chuyện duy nhất nàng có thể làm vì Thu Nguyệt.

Trong lòng hạ quyết tâm, cái bụng không không chịu thua kém bắt đầu kháng nghị. Phụng Tây Trắc tưởng tượng đến mỹ vị của Bôi Mặc Đình, nước miếng chảy ròng. Thấy bốn bề vắng lặng, nàng liền nhảy lên nóc nhà, coi mái hiên là đường đi, bay thẳng đến Lục viên.

Khi sắp vào đến bên trong nội viện, lại nghe thấy ở bên trái cách đó không xa có có một tiếng ‘Ùm’ vang lên, rõ ràng lưu loát, ở trong đêm vắng lại âm trầm quỷ dị.

Lòng hiếu kỳ của Phụng Tây Trắc trỗi dậy, lao về phía vừa phát ra tiếng động.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, mặt ao trong trẻo dập dờn, bên cạnh ao có hai tòa núi giả. Nàng phi thân đáp xuống, cúi người nhặt lên một ống tiêu bằng ngọc bích. Đột nhiên có tiếng người dùng khinh công bay tới, Phụng Tây Trắc theo bản năng chui vào nắp sau núi giả.

Bên trên hành lang một thanh niên áo trắng lao nhanh đi tới.

Nàng ở một tiếng nhỏ, đang muốn đi ra, lại thấy thanh niên kia nhảy lên đến bên cạnh ao, khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra dưới bầu trời sao, Phụng Tây Trắc nhận ra hần chính là nam tử thoải sáo trong ‘Tiêu Sáo nhị mỹ’, cả người lại chậm rãi rụt trở về.

Về mặt thanh niên kích động tìm kiếm chung quanh một hồi lâu không có kết quả, ánh mắt cuối cùng dừng trên mặt ao, hiện chút do dự, không biết suy nghĩ cái gì.

Xa xa lại có tiếng người truyền đến, hô hấp ồ ồ, bước chân phù phiếm, không phải người luyện võ.

Thanh niên đột nhiên hít sâu một hơi, thả người nhảy vào trong nước.

Phụng Tây Trắc cả kinh. Nàng kinh hãi không phải vì thanh niên đột nhiên nhảy xuống, mà là vì âm thanh khi hần nhảy xuống cùng với tiếng ‘ùm’ lúc trước nàng nghe thấy hoàn toàn tương tự, nói cách khác, lúc trước rơi xuống nước có thể là một người.

Ao không lớn lắm, nhưng đêm tối như mực, tầm nhìn ở trong nước có thể nghĩ.

Phụng Tây Trắc lấy từ trong lòng ra một cây gậy đánh lửa, chuẩn bị tìm thứ gì đó giúp chiếu sáng, lại đã thấy thanh niên ngoi lên khỏi mặt nước, cánh tay còn kéo theo một người, vẫn không nhúc nhích, nhìn không rõ sống chết.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần. Bên dưới hành lang, một người cầm theo đèn lồng lao tới, thấy thanh niên kéo một người ướt sũng lên trên bờ, kinh hô: “Tào công tử? Chu công tử làm sao vậy...”

Lúc này Phụng Tây Trắc mới biết được thoải sáo là Tào Mạnh An, thoải tiêu là Chu Thanh Huyền. Tuy rằng nàng không nhìn thấy rõ mặt người đang ngất đi, nhưng nếu người kia xưng hô hần là ‘Chu công tử’, tám chín phần mười chính là Chu Thanh Huyền.

“Mau đi gọi đại phu.” Tào Mạnh An quát khê.

Người đến vội vàng đáp ứng một tiếng, bỏ lại đèn lồng chạy trở về.

Phụng Tây Trắc nhủ nhủ mảy, nếu xét về khinh công, so với việc cho người đi mời đại phu đến, còn không bằng hần tự mình công Chu Thanh Huyền. Nhớ tới vừa rồi khi Tào Mạnh An muốn cứu người lại có chút do dự, nàng không khỏi âm thầm nghĩ ngờ hần rắp tâm hại người, ngón trỏ bắn ra một sợi Tầm Tì, nếu thật sự hần muốn làm gì, cũng kịp thời cứu viện.

Tào Mạnh An chờ người đi rồi, nâng Chu Thanh Huyền đến trong lòng, bàn tay điểm nhẹ sau lưng hần. Chỉ chốc lát sau, Chu Thanh Huyền đã ho ra một ngụm nước ao, dần dần lấy lại hô hấp. Tào Mạnh An nhẹ nhàng thở ra, lấy một bình sứ nhỏ từ trong ngực, đổ ra một viên thuốc, đưa tới bên miệng Chu Thanh Huyền.

Chu Thanh Huyền quay đầu đi.

Tào Mạnh An dịu dàng nói: “Uống thuốc trước, những chuyện khác trở về nói sau.”

Khóe miệng Chu Thanh Huyền giật giật.

Tào Mạnh An cúi đầu, lỗ tai dán bên cạnh miệng hắn, hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

Chu Thanh Huyền đột nhiên há miệng, cắn lỗ tai của hắn. Hắn rơi xuống nước mới tỉnh, sức còn không đủ hô hấp, hướng chỉ cắn người. Đối với Tào Mạnh An mà nói, lỗ tai chỉ cảm thấy hơi ngứa.

Tào Mạnh An ngẩng đầu thờ dài, “Ngươi hận ta như vậy?”

Chu Thanh Huyền ngậm chặt đôi môi không nói lời nào.

Hai người vẫn ngồi không nhúc nhích.

Cho đến tận khi đại phu và kiệu đến. Chu Thanh Huyền được nâng lên trên kiệu, Tào Mạnh An lại không đi theo hắn, mà ngồi tại chỗ hồi lâu, mới chậm rãi đi về một con đường khác.

Quả nhiên là mỗi người đều có một nỗi niềm riêng. Phụng Tây Trắc thu lại Tâm Ti, cảm khái nhảy lên nóc nhà, chậm rãi trở về Lục viên.

Lục Quang quả nhiên không phụ nhò và. Phụng Tây Trắc mới đi đến bên ngoài đình, đã ngửi thấy hương thức ăn thơm nức mũi.

“Ôi, Lục Quang tốt của ta!” Con sâu thềm ăn trong người Phụng Tây Trắc rục rịch không ngừng, cả người không hề hình tượng bay về phía đại sảnh.

Trong đại sảnh, thức ăn đầy đủ hương sắc đầy bàn. Một đôi đĩa, giống như nghe thấy lời triệu hồi từ đáy lòng của nàng, đang lơ lửng ở giữa không trung, nàng cũng không thèm để ý gì xung quanh, cầm lấy đôi đĩa gấp một món ăn ăn nhét vào trong miệng.

“Ngậy mà không ngấy, vừa vào miệng đã tan, ngọt mặn vừa phải, không tẻ không tẻ.” Phụng Tây Trắc vừa ăn vừa khen, tiếng nói dứt, nghe thấy bên người có tiếng cười khẽ. Nàng quay đầu, mới phát hiện người vừa đưa đôi đĩa cho nàng không phải Lục Quang mà là Trương Tôn Nguyệt Sắc.

Miếng thịt đông pha nhanh chóng trượt xuống cổ họng, nàng vốn muốn nói ‘Sao ngươi lại ở trong này’, lại nghĩ đây vốn là Trương Tôn thế gia, hắn ở trong nhà mình đi tới đi lui rất bình thường, bởi vậy sửa miệng muốn gọi ‘Trương Tôn công tử’, đột nhiên nhớ ra đã hứa đôi cách gọi, cuối cùng thốt ra thành, “Ngươi... Trương Tôn... Nguyệt Sắc...”

Trương Tôn Nguyệt Sắc buồn cười nói, “Không sai, tại hạ đúng là Trương Tôn Nguyệt Sắc.”

Phụng Tây Trắc xấu hổ gãi đầu, nhìn trái ngó phải nói: “Lục Quang đâu?”

“Ta có chuyện dặn nàng đi làm.” Hắn nghiêng tai lắng nghe, không thấy tiếng đĩa, mới hỏi: “Đồ ăn nguội rồi, có cần hâm nóng lại một chút hay không?”

“Không cần.” Phụng Tây Trắc nhanh chóng gấp thức ăn, vừa ăn vừa nói, “Dù sao thời tiết rất nóng, ăn nguội cũng tốt.”

Trương Tôn Nguyệt Sắc cười cười, im lặng ngồi ở một bên.

Có lẽ đã quen với việc khi mình ăn cơm, hắn ở bên cạnh chỉ cười không ăn, Phụng Tây Trắc cũng không cảm thấy gò bó, ngược lại nói chuyện phiếm: “Hôm nay là Bội Mạc Đình, ngày mai là Bách Hoa Châu hay là Mộc Hương Lâu?”

“Vi sao không phải là Thủy Thượng cư hay Tam Lưỡng Nhai?”

“Chủ nhân đương nhiên là phải xuất hiện cuối cùng, lấy tài nghệ trấn áp quần hùng, điểm kinh bốn phương.”

Trương Tôn Nguyệt Sắc mỉm cười như thừa nhận.

Rõ ràng là đề tài nhàm chán không thể nhàm chán hơn, nhưng nàng vẫn có thể nói đến hăng say, “Có điều lại nói, ta còn chưa được đến Tam Lưỡng Nhai. Nghe nói ở đó chỉ cần bỏ ra ba lượng bạc, có thể ăn vầy cá tùy thích?”

Trương Tôn Nguyệt Sắc gật gật đầu.

“Có lời sao?” Nàng thực hoài nghi. Nếu lấy tiêu chuẩn ăn uống của nàng, chỉ sợ ba lượng bạc là lỗ.

“Có.”

Bình thường ông chủ nói có, như thế có nghĩa là kiếm được rất nhiều. Phụng Tây Trắc nhìn một phần tư đĩa trên bàn đã thấy đầy, thờ dài nói: “Thu hoạch lớn nhất khi đến Phần Châu chính là sức ăn của ta càng ngày càng tăng. Sau khi rời đi, có lẽ sẽ mất một thời gian để thích ứng.”

Trương Tôn Nguyệt Sắc thử nói: “Tây Trắc quyết định đến phủ Lam quận vương?”

Phụng Tây Trắc sừng sốt một chút. Lúc trước đồng ý với Nguyễn Đông Linh đến Miển Châu là vì khi đó vừa rời khỏi Chung gia, muốn tạm thời tìm

một lối đi. Nhưng sau khi đến Miển Châu lại đi con đường nào, nàng còn chưa thật sự nghĩ tới.

Nàng chưa nói. Trương Tôn Nguyệt Sắc cũng không thúc giục.

Giây lát ——

“Có lẽ thế.” Nàng đã gặp Tiêu Tấn, cũng đã gặp Trần Ngu Chiêu và Trần Nguyên Thù, quan hệ không thể nói thân quen, nhưng cũng có thể nhìn ra cách làm người của bọn họ. Lấy trí mưu lòng dạ mà nói, hơn Chung Chính rất nhiều. Lúc trước nàng có thể gia nhập Chung phủ, như thể hiện tại gia nhập phủ Lam quận vương cũng là hợp lý lẽ.

Con người Trương Tôn Nguyệt Sắc hơi thay đổi, “Đội Bán Nguyệt yến kết thúc, ta sẽ người đi xem Tam Lưỡng Nhai thực sự.”

Phượng Tây Trắc kinh ngạc nói: “Ngũ đại danh điểm so đấu, Tam Lưỡng Nhai không tham gia?”

Hắn mỉm cười, “Tham gia là đầu bếp, không phải Tam Lưỡng Nhai.”

Nàng nhớ tới lần đầu tiên đi ngang qua Tam Lưỡng Nhai, mùi cháo bay ra, như ngổ ra điều gì đó gât gù.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Hoa Đào Nát (Thượng)

Ngũ đại danh điểm có thể nổi danh thiên hạ, tự nhiên có bản lĩnh riêng. Tỷ thí mặc dù náo nhiệt phi phàm, cuối cùng lại chẳng phân được thắng bại.

Mấy ngày gần đây, chuyện ăn uống của Phượng Tây Trắc gặp rất nhiều nhấp nhô. Chưa nhắc tới thù mới hận cũ giữa nàng và Thượng Truân, Thượng Tín đã đủ để bọn họ đại chiến ba ngàn không trăm lẻ ba hiệp không dừng, riêng nói đến cô gái phần nam trang ở bữa tiệc buổi trước luôn nhìn chăm chăm, đã khiến cho nàng thực sự không nuốt trôi được.

May mà bốn ngày này cũng không quá dài.

Bán Nguyệt yến tuy rằng diễn ra trong nửa tháng, nhưng những người được mời đến đều là đại nhân vật, không có lý sẽ ở lại lâu như vậy. Đến ngày thứ bảy của yến tiệc, người tham dự đã rời đi bảy tám phần, lưu lại, phần lớn là người của Tiên Đô và dân chúng lân cận.

Yến hội trong phủ Trương Tôn đã kết thúc, chỉ còn lại Thủy Thượng cư cùng với Tam Lưỡng Nhai.

Phượng Tây Trắc nhớ tới ước định với Trương Tôn Nguyệt Sắc, nhưng đợi ở Lục viên hai ngày cũng không thấy bóng người, rốt cục không nhịn được một mình đi tới Tam Lưỡng Nhai.

Tam Lưỡng Nhai là một con đường đúng như tên gọi. Hai bên là hàng rong bán đồ ăn vặt, ở giữa đặt một chiếc bàn thật dài. Nàng đến đúng vào thời điểm đang dùng bữa, cả một con đường chỉ thấy đầu người. Nàng bị xô từ đầu đường đến cuối đường, trong bụng vẫn trống rỗng như cũ.

Khó trách Trương Tôn Nguyệt Sắc đề nghị để hắn dẫn nàng đến, quả nhiên là có nguyên nhân.

Phượng Tây Trắc âm thầm đánh giá tình thế, chuẩn bị mở một đường máu giữa vạn người.

Bỗng nhiên, một đĩa cháo vàng rực rỡ xuất hiện trước mắt.

Phượng Tây Trắc theo bàn tay đang cầm đĩa cháo, nhìn thấy một gương mặt anh khí mùi phẫn, lại khó che đi vẻ quyến rũ: “Huynh đài, người đang muốn đưa đĩa cháo cho ta? Hay là muốn dùng nó để ném vào mặt ta?”

Người kia hơi ngửa cằm, nói: “Người đoán xem?”

Phượng Tây Trắc nói: “Ta không muốn đoán.”

Người kia sùng sốt, “Vì sao?”

“Bởi vì ta muốn ăn.”

Nàng kia cười cười, đưa đĩa cháo cho nàng.

Phượng Tây Trắc lắc đầu nói: “Có điều hiện tại ta không cần.”

“Vì sao?”

“Bởi vì vừa rồi nước miếng của ngươi rơi ở bên trên.” Phụng Tây Trác lấy tay chỉ chỉ.

Mặt nàng kia ửng đỏ, “Vậy ngươi không ăn miếng này là được rồi.”

Phụng Tây Trác dừng một chút, lại chậm rãi nói: “Làm sao mà ta biết những miếng khác không dính nước miếng của ngươi.” Xem ra đối phương bị tức không nhẹ, cũng coi như thoáng giải đi mối hận nhiều ngày nay bị nàng nhìn chằm chằm.

“Phụng Tây Trác, ngươi đợi chút.” Nàng cúi đầu, nhanh chóng thay đổi vẻ mặt, lại ngẩng đầu ngạo nghễ nói, “Tại hạ Tô Du Y, gia phụ là Tô Hữu Tài ở Hoán Châu.”

Phụng Tây Trác đứng tại chỗ, gật gật đầu nói: “Sau đó?”

Ánh mắt nàng do dự nhìn sang bên cạnh, lấy tốc độ cực nhanh nói: “Ngươi có nguyện ý gả cho ta?”

Phụng Tây Trác hoài nghi ngoáy ngoáy lỗ tai, “Cái gì cơ?”

Tô Du Y nuốt nước miếng một cái, vẻ mặt giống như cho dù phải trả giá nào cũng phải làm, “Ngươi muốn gả cho ta hay không?”

“Không.” Phụng Tây Trác trả lời xong xoay người chen vào dòng người.

“Vì sao?” Tô Du Y bắt khuất đi theo phía sau nàng.

Vấn đề này căn bản không cần hỏi. Trong lòng Phụng Tây Trác khốc thâm. Nàng và Phần Châu tuyệt đối tương khắc bất tự, nếu không sao có thể xảy ra nhiều việc không thể hiểu nổi như vậy. Cuộc đời lần đầu tiên được cầu thân, đối tượng lại là một nữ nhân.

Tô Du Y đột nhiên duỗi tay muốn kéo tay áo nàng, lại bị nàng nghiêng người tránh đi, “Ta dẫn ngươi đến một nơi.”

Phụng Tây Trác không nhịn được quay đầu, cảm thán: “Đại tỷ, ngươi tha ta đi. Ta sắp chết đói rồi.”

Sắc mặt Tô Du Y đại biến, “Làm sao mà ngươi biết ta là nữ nhân?”

“Xương cốt của nữ nhân và nam nhân không giống nhau.” Nàng xoay người ân bụng, “Ta thật sự rất đói bụng, sắp chết đói rồi.”

Tô Du Y đột nhiên chen ngang đến trước một cửa hàng bánh bao, lấy ra một thỏi vàng, nói: “Cho ta năm cái bánh bao.”

Mí mắt chủ quán cũng không nâng nói: “Mời xếp hàng.”

Phụng Tây Trác đột nhiên lao đảo ngã vào người Tô Du Y, suy yếu nói: “Ta... đói, sắp chết...”

Tô Du Y duỗi tay đỡ lấy nàng, quay sang nói với chủ quán: “Nàng đói bụng đã ba ngày...”

“Được rồi.” Chủ quán lấy từ lồng hấp ra năm cái bánh bao dùng giấy dầu gói kỹ lưỡng, đưa đến trước mặt hai nàng, “Đi đi.”

Phụng Tây Trác nháy mắt một cái với Tô Du Y. Hai người vội vàng lấy bánh đỡ nhau rồi đi.

Đi ra khỏi Tam Lưỡng Nhại, Phụng Tây Trác lấy bánh bao ra vừa cắn vừa thề thốt: “Ngày mai ta nhất định phải đến nữa.” Mỹ thực đầy đường nàng lại chỉ có thể gặm bánh bao, chuyện này quả thật thương tâm.

Tô Du Y cười nói: “Ngươi thật thông minh, nghĩ ra lý do tốt như vậy.”

Trong miệng Phụng Tây Trác đầy bánh bao, cười nói: “Lý do đó quả thật là nát đến không thể nát hơn nữa. Bán Nguyệt yến mở đã bao nhiêu ngày, trong Tiên Đô làm gì còn người đói lâu như thế.”

“Thế vì sao hắn còn đưa bánh bao cho ta?”

“Bởi vì người dùng chiêu này bình thường da mặt rất dày, mà người da mặt dày bình thường rất đáng ghét.”

Tô Du Y nghiêng đầu nhìn nàng nói: “Không phải ngươi không muốn đi theo ta sao?”

“Hoàn toàn không muốn.”

“Vậy vì sao còn giúp ta...”

“Bởi vì da mặt ngươi cũng không mỏng.” Phụng Tây Trác tức giận nói.

Tô Du Y nở nụ cười, “Ta càng ngày càng thích ngươi.”

Phượng Tây Trác bị nghẹn bánh bao.

Tô Du Y dẫn theo Phượng Tây Trác, rẽ trái quẹo phải một hồi, đến trước một tiểu viện.

Một cái gã sai vặt vừa từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Tô Du Y ánh mắt sáng lên, “Tô, Tô công tử, người mau khuyên nhủ thiếu gia, ngài ấy đã mấy ngày không ăn gì.”

Tô Du Y gật gật đầu, “Ta biết rồi.” Nói xong, đi vào trong phòng.

Phượng Tây Trác đi theo phía sau nàng. Chân trước vừa bước vào cửa, mùi thuốc nồng đậm đã chui vào trong mũi. Trong phòng không lớn, liếc mắt một cái thấy toàn bộ. Trên giường, một người đang nằm, mảnh vải che đầy, mơ hồ nhìn thấy một cánh tay như tuyết trắng đặt ở mép giường.

“Nhị ca.” Tô Du Y nhỏ giọng nói. Người trên giường hơi động, duỗi tay vén rèm lên, lộ ra một gương mặt tuấn tú, lại gầy đến nỗi xương gò má nhô cao, “Người đã đến rồi.” Hắn cố hết sức ngồi dậy, thân thể dựa vào đầu giường.

Tô Du Y vội vàng bước đến, giúp hắn đặt lại cái gối sau người.

Ánh mắt hắn dừng lại trên người Phượng Tây Trác.

Phượng Tây Trác mỉm cười ôm quyền.

“Nàng chính là người người chọn?” Hắn lạnh nhạt nói.

Tô Du Y vội vàng gật đầu, giới thiệu: “Nàng là Phượng Tây Trác.” Lại quay sang phía Phượng Tây Trác nói, “Hắn là...”

“Chu Thanh Huyền công tử.” Ở khoảnh khắc hắn vén rèm lên Phượng Tây Trác đã nhận ra hắn là ai, đương nhiên cũng biết hắn vì sao ốm đau trên giường. Từ lúc hắn rơi xuống nước đến khi được Tào Mạnh An cứu lên, thời gian không ngắn, cảm lạnh là bình thường.

Chu Thanh Huyền đánh giá nàng một hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Tự Tại sơn Phượng cô, thật một lựa chọn tốt.”

Phượng Tây Trác có loại cảm giác bị người ta đem lên bàn cân.

Tô Du Y thấy vẻ mặt Chu Thanh Huyền mệt mỏi, còn tệ hơn cả hôm qua, thương tiếc nói: “Nhị ca, người cần gì tra tấn chính mình như thế? Nếu đại ca biết...”

“Hắn sẽ không biết.”

Tô Du Y kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ từ ngày đó đại ca... chưa tới?”

Về mặt Chu Thanh Huyền không thay đổi, trong mắt lại hiện vẻ thống khổ.

Tô Du Y bỗng nhiên đứng dậy nói: “Ta đi tìm đại ca.”

“Không cần, hắn sẽ không đến.”

“Trước giờ đại ca là người hiểu nhị ca nhất nhất, hắn nhất định sẽ đến!” Tô Du Y nói xong lập tức đi ra ngoài.

“Không cần đi.” Chu Thanh Huyền khó thở, lập tức ho mạnh không thôi.

Tô Du Y đành phải quay lại, ngồi vào bên giường, dịu dàng nói: “Ta không đi là được, nhị ca đừng nóng vội.”

Chu Thanh Huyền ho đến nỗi hai gò má ửng đỏ, vẻ mặt có bệnh tái nhợt lại thêm chút điểm sắc. Sau một lúc lâu mới nói: “Hắn đi tiền quận chúa rồi.”

Phàn Châu không có quận chúa, miễn cưỡng nói có, đó là Cảnh Hi quận chúa từ Tần Châu đến. Theo Phượng Tây Trác biết, hôm nay cũng là ngày nàng tọa thuyền rồi đi.

Tô Du Y kinh hãi, “Đại ca quen biết quận chúa từ khi nào?”

Chu Thanh Huyền im lặng một lúc, từ từ nói: “Thật ra Chu là họ của mẹ, ta vốn họ Cố.”

Tô Du Y nói: “Thế thì sao?”

Phượng Tây Trác như nghĩ ra chuyện gì đó, “Tà tướng Cố Ứng Quyền?”

Cố Thanh Huyền chậm rãi gật gật đầu.

Tô Du Y sững sờ.

“Nếu ta đoán không sai, Tào Mạnh An cũng không phải tên thật của hân.” Hân cười khỏ, “Ta vốn cho rằng hân chẳng hề động tâm với trăm lượng hoàng kim, cho rằng hân là thế ngoại cao nhân coi tiền như vậy ngoài thân. Thật ra, là hoàng kim quá ít, hân không để vào mắt.”

Tô Du Y nói: “Nhị ca, có lẽ ngươi hiểu lầm đại ca.”

“Ta cùng với hân quen biết đã ba năm có thừa. Ngày thường tuy rằng hân che giấu rất tốt, nhưng ở chung lâu, khó tránh khỏi hội lộ ra dấu vết.” Cố Thanh Huyền đau khổ cười, “Mỗi lần hân uống say, lại bắt đầu quở trách hào môn phú tộc phô trương và những chỗ thiếu sót, ánh mắt và kiến thức như thể quyết không phải chỉ đọc được trong sách vở.”

Tô Du Y im lặng. Nàng và Tào Mạnh An, Cố Thanh Huyền quen biết tương giao tổng cộng mới mấy tháng, tự nhiên không có lập trường phản bác.

Cố Thanh Huyền thấy sắc mặt nàng vẫn do dự, lại nói: “Hân đối với ngươi không tệ.”

Tô Du Y ngẩn ra sau, vội la lên: “Nhị ca, ngươi biết ta toàn tâm toàn ý muốn kết hôn với một nữ nhân để kế thừa gia nghiệp, quyết sẽ không...”

Cố Thanh Huyền xua tay nói: “Nếu ta không biết, cũng sẽ không nói với ngươi những lời này. Nhưng nếu ngươi đã gọi ta một tiếng nhị ca, ta sẽ không thể không nhắc nhở ngươi, Tào Mạnh An mà ngươi quen biết chắc chắn không phải con người thật của hân. Phải tuyệt đối cẩn thận.”

Tô Du Y nghe hân nói như vậy, nhớ tới ngày xưa huynh muội ba người ở chung vô cùng vui vẻ, không khỏi bi thương, nước mắt rơi không ngừng.

Cố Thanh Huyền nâng tay lau đi nước mắt của nàng, khe thờ dài: “Ngươi không phải thường nói cân quắc không thua tu mi? Sao động chút lại khóc sụt sướt?”

Tô Du Y nức nở nói: “Ta chỉ nói không thua, chưa nói không khóc.”

Cố Thanh Huyền quay đầu nhìn về phía Phượng Tây Trác, “Sau này, giao Tam muội cho ngươi.”

Phượng Tây Trác vội vàng xua tay nói: “Tự Tại sơn gần đây đã đủ người, tạm thời không muốn mở rộng.”

Tô Du Y quay đầu trừng mắt nhìn nàng một cái.

Cố Thanh Huyền khe cười nói: “Xem ra Tam muội, con đường của ngươi còn rất dài.”

Tô Du Y lau nước mắt, nhỏ giọng nói: “Nhị ca, tương lai huynh có tính toán gì hay không?”

“Ta đi ra ngoài ba năm, đã đủ lâu. Là thời điểm nên về nhà.” Hân miễn cưỡng cười nói, “Đến lúc đó chẳng những ngươi sẽ có tẩu tử, nói không chừng rất nhanh sẽ có cháu.”

Tô Du Y biết hân hận nhất được bảo hộ trong giàu sang, nếu không sẽ không mai danh ẩn tích rời nhà ra đi, nay chủ động trở về hiển nhiên là vì nản lòng thoái chí, cam chịu. Nghĩ đến đây, lòng nàng đau đớn, lại vẫn phụ họa nói: “Rượu mừng của nhị ca, nhất định ta phải uống.”

Cố Thanh Huyền mỉm cười, mặt mày như mặt hồ mùa thu, khiến Phượng Tây Trác nhìn xem mà khoe mắt nhảy dựng, nhưng mà giật mình là vì sự cô đơn và tuyệt vọng trong đôi mắt hân: “Ta đói bụng rồi, ngươi giúp ta múc cháo trên bàn đến đây.”

Tô Du Y quay người lại, Phượng Tây Trác rất tự giác đưa cháo tới tay cho nàng.

Cố Thanh Huyền uống cháo xong, hai người lại hàn huyên một hồi, Tô Du Y thấy tinh thần của hân không tốt lắm, cho nên đứng dậy cáo từ sớm.

Phượng Tây Trác không nói gì đi theo phía sau, đi đến Tam Lương Nhai định ăn cái gì đó lại gặp chuyện như vậy, thật sự là nằm mơ nàng cũng không mơ đến.

Hai người vốn không quen biết, sau đó đến quan hệ thực khách bàn lân cận, nhưng giờ phút này lại bởi vì tâm tình vừa sinh ra mà không khí trở nên vì diệu khó tả.

“Năm ta ba tuổi, mẹ ta đã qua đời.” Đi đến nửa đường, Tô Du Y đột nhiên mở miệng. Phượng Tây Trác vừa định an ủi, lại nghe nàng tiếp tục nói, “Sau đó cha ta bắt đầu không kiêng nể gì mà nạp thiếp thất, nói ra thật buồn cười, hân nạp thê thiếp liên tục trong mười sáu năm nay, mà một cọng tóc cũng không sinh ra được. Cha ta rất sốt ruột, một bên bắt đầu tìm kiếm những phương thuốc dân gian vốn chẳng chút tác dụng, một bên tích cực tìm kiếm một người con rể có thể giúp hân tiếp quản gia nghiệp.” Nàng cười lạnh một tiếng, “Từ đầu tới cuối, hân căn bản không nghĩ để ta kế thừa gia nghiệp. Dựa vào cái gì, luận tài cán năng lực, ta tin tưởng ta không thua bất luận kẻ nào. Vì đâu mà hân coi ta chỉ là công cụ để nối dõi tông đường? Ta lại một mực muốn kế thừa gia nghiệp, một mực muốn kết hôn với một nữ tử, ta muốn chứng minh ta mới là người kế thừa tốt nhất của Tô gia!”

Phượng Tây Trác vỗ tay, “Có điều, nói như vậy, ngươi hân nên tìm một người ôn nhu hiền thực làm vợ, như vậy ngươi quản bên ngoài nàng quản trong nhà, đúng là châu liên bích hợp.”

“Một người vợ hiền không phải tìm không thấy, nhưng ta không cần người vì tiền tài mà khom lưng. Ta cần người có thể thật sự thấu hiểu ta, ủng hộ ta.”

Phượng Tây Trác nói: “Ta hoàn toàn có thể thấu hiểu, cũng hoàn toàn ủng hộ, nhưng...”

Tô Du Y cắt ngang lời nàng: “Ta biết ngươi hiện tại rất khó chấp nhận, ngươi không cần nhanh như vậy trả lời. Trở về suy nghĩ kỹ rồi nói.”

Phượng Tây Trắc nhìn bóng dáng nàng bước đi, buồn bực che miệng. Nam lớn lấy vợ, nữ lớn gả chồng, nàng không ngại hoa đào nở rộ tô đẹp cuộc sống, nhưng bắt đầu từ Nam Nguyệt Phi Hoa đến Thượng Sĩ Bắc đến nàng... Tại sao hoa đào đều nát như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Hoa Đào Nát (Trung)

Càng nói hoa nát, hoa càng nát. Giống như càng nói về thị phi, thị phi càng nhiều.

Thượng Truân, Thượng Tín, Thu Nguyệt hai ngày trước đã theo Thượng Vũ Nhạc rời khỏi Tiên Đô. Thời điểm bọn họ rời đi, Phượng Tây Trắc không đến đưa tiễn, sợ lại nổi lên sóng gió, khiến cho Thu Nguyệt khó xử. Thu Nguyệt lại sai người đưa một phong thư đến, đại khái viết là tri kỷ khó cầu, âm tín thay người. Trong lòng Phượng Tây Trắc cảm động, đem thư gói chung với Cao thị bí bảo, để tránh mất đi.

Trần Ngu Chiêu đi trễ hơn một ngày so với đám người Thượng Truân, nói là muốn thuận đường đi qua Thụy Châu.

Thụy Châu từ sau trận chiến của phủ La quận vương và Chung gia, một vùng phân thành hai thế lực: một là Thụy Tây theo Trương Đa Văn đầu nhập vào phủ La quận vương, một là Thụy Đông vẫn nắm trong tay Kiều quận vương. Lần này Trần Ngu Chiêu muốn đến là Thụy Đông, mấy năm nay Thụy Châu ở giữa Hoán Châu và Phàn Châu giàu có, chiếm không ít lợi lộc của hai bên, cũng coi như giàu lên không ít.

Có điều những thị phi xa gần dặm này không phải chuyện Phượng Tây Trắc quan tâm, nàng quan tâm là có chuyện khác lạ.

Lục Quang vẫn quan tâm đến chuyện sinh hoạt hàng ngày của nàng như trước. Từ miệng nàng biết được, đã nhiều ngày Trương Tôn Nguyệt Sắc bận đến nỗi chân không chạm đất. Bởi vì mắt không thể nhìn thấy, lúc trước hẳn không ra khỏi phủ, do vậy mọn yến tiệc lần này kéo chấp nối với những nhân vật hết sức quan trọng các nơi, để đảm bảo rằng chuyện làm ăn ngày sau của Trương Tôn thế gia được thông thuận. Lục Quang cũng chỉ một ngày gặp mặt hai lần.

Cho nên những ngày tiếp theo, người Phượng Tây Trắc thấy nhiều nhất đó là Tô Du Y. Tơ lụa, vàng bạc châu báu... lễ vật nàng đưa rực rỡ muôn màu, làm cho người ta mù mắt nhìn. Cũng may Phượng Tây Trắc là người sợ nhất bị trói buộc. Chỉ sợ không may cầm nhầm là sinh lễ của Tô gia, hoặc bảo vật chỉ truyền cho con cháu gì đó, thì nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch oan.

Dưới sự dụ hoặc của tiền tài, Phượng Tây Trắc liều chết dây dưa đã hai ngày, đến nỗi đôi mắt biến thành màu đen, chỉ muốn nhắm đi. Đôi mắt nàng càng đen, Tô Du Y càng vừa lòng. Càng vừa lòng, càng đưa nhiều đồ tới. Đưa càng nhiều, đôi mắt càng đen... Tuần hoàn ác tính như thế, không cần nói rõ cũng đủ hiểu.

Đưa lợi ích hai bên lên bàn cân, Phượng Tây Trắc rút ra kinh nghiệm xương máu, linh ngộ được rằng mỹ thực trăm ngàn cũng không bằng một vùng trời tự do, quyết định rời đi trước dự tính. Dù sao nơi nên đến cũng đã đến, món nên ăn cũng đã ăn, tiếp tục ở lại, cũng chỉ thêm mấy cân thịt mà thôi.

Lục Quang nghe được quyết định của nàng, đầu tiên là kinh sợ, lập tức khuyên nhủ: “Tam Lưỡng Nhai còn rất nhiều món ăn ngon chưa bày ra.”

Phượng Tây Trắc yên lặng nuốt nước miếng một cái, trầm giọng nói: “Mỹ thực đối với ta chỉ là mây bay.”

Lục Quang lại lấp bắp kinh hãi, “Phượng cô nương, ngươi không sao chứ?”

Phượng Tây Trắc chỉ vào hốc mắt đen của mình, “Ngươi xem!”

Con người Lục Quang khế chuyển động, cười nói: “Có phải là không nhìn thấy người nào đó cho nên...”

Nếu không nhìn thấy Tô tổ tông khẳng định nàng vô cùng tốt. Phượng Tây Trắc gật gật đầu, mỗi ngày Tô Du Y đều chuyển đồ đến, động tác lớn như vậy, Lục Quang biết cũng chẳng có gì lạ, “Có điều ta vẫn nên đi thôi.”

Lục Quang cười đến rạng rỡ, “Thì ra Phượng cô nương muốn dùng kế lạt mềm buộc chặt... Có điều kế này rất tốt.”

Phượng Tây Trắc há hốc mồm, “Ta không phải lạt mềm buộc chặt. Ta và Tô Du Y là...”

Lục Quang che miệng cười nói: “Yên tâm, tuy rằng Tô cô nương phần nam trang, nhưng ta nghĩ Trương Tôn gia không ai bởi vì chuyện đó mà hiểu lầm Phượng cô nương.”

“Vậy là tốt rồi. Đúng rồi, ngươi vừa rồi nói cái gì lạt mềm buộc chặt?”

Lục Quang ném cho nàng một ánh mắt chỉ chúng ta mới hiểu, “Phượng cô nương nghỉ ngơi sớm một chút. Ta cũng phải đi chuẩn bị.”

*

Nếu tối hôm qua trước khi rời đi Lục Quang nói hai chữ ‘chuẩn bị’, Phượng Tây Trắc không hiểu gì cả, như thế giờ phút này mọi chuyện đã ở trước mắt.

“Ngươi đây là?” Phượng Tây Trắc ngạc nhiên nhìn chiếc xe ngựa có thể chứa đến mười người ngồi xếp bằng mà không cần chèn chúc. Bên trong bộ sách, điểm tâm, chăn mỏng, bàn trang điểm... Ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ mọi thứ.

Lục Quang cười hi hi mời nàng lên xe, “Khách quý như Phượng cô nương, Trưởng Tôn thế gia đương nhiên phải đích thân đưa tiễn.”

Phượng Tây Trắc đạp một chân lên xe ngựa, ôm ngực nói: “Đưa đến đâu?”

“Đương nhiên là đến nơi Phượng cô nương muốn đến.”

Phượng Tây Trắc quyết quyết miệng, “Như vậy sao...”

Về mặt Lục Quang đau khổ, “Phượng cô nương ngại nô tỳ tay chân vụng về sao?”

Phượng Tây Trắc lắc đầu thờ dãi: “Ta chỉ ngại ngồi xe không nhanh bằng đi thuyền.”

Lục Quang nói: “Khi đến Phượng cô nương đã thưởng thức cảnh trên sông, nếu trở về lại đi cùng một con đường, không khỏi mất hứng. Không bằng đi theo đường bộ, ven đường có thể thưởng thức thác nước ở Vị Ương sơn, suối Phi Long, hồ Song Nguyệt ở Lâm Xương...”

“Đợi chút, Lâm Xương không phải ở Hoán Châu sao?” Phượng Tây Trắc hoài nghi nhìn nàng.

“Đúng thế, chúng ta có thể đi đường vòng để nhìn xem.”

“... Ngươi xác định là đến tiễn ta, không phải để ta và ngươi đi du sơn ngoạn thủy chứ?”

Lục Quang nghiêng đầu nói: “Phượng cô nương không muốn đi Miễn Châu sao? Miễn Châu cùng Phàn Châu một đông bắc, một tây nam, lại vừa đứng ở hai đầu Đại Tuyên. Đường dài đi chậm, ngắm nhìn phong cảnh cũng có thể giảm bớt một mối.”

Phượng Tây Trắc không nói hai lời tiến vào toa xe đóng cửa lại.

Lục Quang quay đầu nhìn nàng, “Phượng cô nương?”

“Thế còn chờ cái gì, đi mau.” Nói thêm nữa, Tô Du Y sẽ đuổi tới.

Lục Quang nói: “Vậy chúng ta đi Thụy Châu?”

“Tùy ngươi, dù sao có thể nhìn thấy thác nước ở Vị Ương sơn, suối Phi Long gì đó là được.”

“Được. Xuất phát!” Trong mắt Lục Quang hiện lên một chút giao hoạt.

Xe ngựa ở Tiên Đô nàng còn không để ý, đến khi ra khỏi Tiên Đô rồi, Phượng Tây Trắc mới phát hiện xe ngựa mà mình ngồi đúng là một con quái vật lớn, bánh xe và ngựa so với xe của người khác hơn gấp đôi.

“Có phải hơi rêu rao hay không?” Phượng Tây Trắc quay ra ngồi ở bên cạnh Lục Quang.

Lục Quang cười hi hi nói: “Không có, đại tài mới tốt, đại tài rộng mở.”

Câu nói này chưa tới hai ngày đã bị phản bác bởi con đường núi phía trước.

Phượng Tây Trắc nhìn chỉ con đường chỉ hai người có thể sóng vai đi, hỏi: “Đây là Vị Ương sơn?”

Lục Quang có chút xấu hổ, “Đúng thế.”

“Thác nước ở sườn núi?”

“Vâng.”

Phượng Tây Trắc nghĩ một chút, nói: “Chúng ta vớt xe ngựa ở dưới chân núi đi.”

Về mặt Lục Quang như gặp nạn, “Thật ra xe ngựa này tên là Kim Ngọc Lương.”

Lần đầu tiên Phượng Tây Trắc nghe thấy xe ngựa có tên.

“Góc xe...” Lục Quang chỉ vào bốn góc chéo lên của xe, “Làm bằng vàng. Đỉnh xe được khảm ngọc lục bảo và mã não... Ngựa là những con ngựa khỏe nhất được chọn từ phương bắc, tên là đạp tuyết truy phong.” Nói đơn giản, chính là xe này vô giá.

Phượng Tây Trắc vươn ba ngón tay, “Hiện tại chúng ta có ba biện pháp giải quyết. Thứ nhất, hai chúng ta không xe lên núi.”

Về mặt Lục Quang khiếp sợ.

“Thứ hai, chúng ta thay phiên nhau lên núi, để lại một người coi xe. Thứ ba, chúng ta gỡ những thứ quý giá trên xe mang đi.”

Lục Quang nói: “Ta nghe Phượng cô nương.”

“Không lên đi.”

Sắc mặt Lục Quang giống như vừa ăn hoàng liên.

“Ha ha, nói đùa thôi.” Phượng Tây Trắc làm cái mặt quỷ, “Sơn thủy hữu tình, một mình thưởng thức thì cô quạnh. Vừa rồi ta nhìn thấy ở đầu đường có một nhà phú hộ, không bằng gửi xe ngựa ở nơi đó. Ta thấy nhà họ rộng lớn giàu có, không đến mức vì một chiếc xe ngựa, ngay cả nhà đều không cần đầu nhĩ?”

Lục Quang vỗ tay nói: “Chủ ý này được.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Hoa Đào Nát (Hạ)

Nhà phú hộ mà Phượng Tây Trắc nói đến nằm sừng sững độc lập giữa trăm ngàn mẫu ruộng. Cõi cửa là một lão quản gia, mặt mũi hiền lành, rất dễ nói chuyện. Nghe nói các nàng đến thăm thác nước ở Vị Ương sơn, muốn gửi tạm xe ngựa, liền tục gật đầu đáp ứng.

Núi Vị Ương cao hơn năm trăm trượng, thác nước nằm ở sườn núi.

Phượng Tây Trắc và Lục Quang thấy thời gian sắp đến trưa, dừng ở chân núi mua chút lương khô, sau đó nhanh chóng đi lên núi. Hai bên đường núi cây cối xanh um rậm rạp, so với Lục viên được người kiến tạo nên thì hơn vài phần hoang dại rợn rờ. Đi khoảng chừng năm sáu dặm, tiếng nước ồ ồ bắt đầu truyền đến, tiếp tục đi về phía trước, gió nhẹ thổi mang theo hơi nước lạnh lạnh phả vào mặt, làm người ta vui vẻ thoải mái.

Các nàng vốn đang chần chán với cảnh cây cối hai bên đường, cảm nhận được sắp đến thác nước đều phấn chấn không thôi. Vừa chuyển ở lối rẽ, nước trắng chảy dài ngàn thước, hơi nước bốc lên như mây, quanh quẩn trong khu rừng xanh biếc, một bức tranh thiên nhiên hòa hai màu xanh trắng đẹp đến ngỡ ngàng hiện ra ở trước mắt.

Lục Quang rung mình một cái, “Rõ ràng cùng một ngọn núi, chân núi nóng như đồ lửa, trên núi lại lạnh run lên, thật sự là mỗi phong cảnh một cảm thụ.”

Phượng Tây Trắc bước nhanh về phía trước, sau đó dừng lại trước thác nước hai ba trượng, đón lấy bọt nước trắng xóa và tiếng nước ù ù, cao giọng nói: “Chúng ta làm một bài thơ đi!”

Lục Quang đi theo phía sau nàng, cẩn thận bước trên những hòn đá rêu xanh phủ, nghe vậy ngại ngần nói: “Ta không biết làm thơ.”

“Không sao, chỉ là tức cảnh sinh tình mà thôi.”

Lục Quang cúi đầu trầm tư một lát, chậm rãi đọc: “Vị Ương trên núi treo màn trời, núi xanh nước biếc lượn khắp nơi. Thác trắng đổ xuống nước lưu tán, rót lại muôn phiên ở nhân gian.”

Phượng Tây Trắc tròn mắt há hốc mồm.

Lục Quang bật cười, “Chỉ là học cổ nhân mà làm thôi, khó mà có được thanh nhã.”

“Xem ra ta không làm một bài thơ lợi hại không được rồi.” Phượng Tây Trắc khẽ ho một tiếng, “Thật là một thứ rất to. Không có việc gì đến chặn đường. Duỗi tay hát không đi, thì ra là màn nước.”

Lục Quang bùm một tiếng, chân đạp vào trong nước.

Phượng Tây Trắc nhìn nàng không chớp mắt.

Nàng nghiêm trang nói: “Thơ hay.”

“Hay ở chỗ nào?”

“... Tà rất thật.”

Phượng Tây Trắc gật gù, “Thì ra là thế, người không nói ta cũng không biết.”

Hai người nhìn chăm chú đối phương một lúc lâu, sau đó cười vang.

Mặt trời dần ngả về tây, trên núi càng lúc càng lạnh.

Hai người lại trêu chọc một hồi, mới lấy ra lương khô, vừa ăn vừa tiếc nuối đi xuống chân núi.

Xuống đến dưới núi, chân trời chỉ còn lại một vệt ánh sáng yếu ớt.

Hai người tìm đến trước cửa nhà phú hộ kia, mở cửa đôi thành một người trẻ tuổi.

“Chúng ta tới lấy xe ngựa.” Lục Quang khẽ hất giọt nước trên tóc, “Nếu thuận tiện, có thể cho chúng ta nghỉ nhờ một đêm hay không?”

Người trẻ tuổi nhũn mày nói: “Ta không hiểu người đang nói cái gì.”

“Vị Giang tổng quản có ở trong đó không? Lúc trước chúng ta có nói chuyện với hắn.”

Người trẻ tuổi héch mui lên trời, “Ở đây không có Giang tổng quản nào cả. Bọn lừa đảo như các người chúng ta không lạ gì, có nào cũng nghĩ ra được, còn cái gì mà xe ngựa, ta nói cho người...”

Phượng Tây Trắc đá một cước khiến hắn bắn ra hơn trượng, quay sang mỉm cười với Lục Quang: “Tự mình động thủ, com no áo ấm.”

Lục Quang hì hì cười, “Thật là lời vàng ngọc.”

Người trẻ tuổi che ngực ngã trên mặt đất, hoảng sợ nhìn các nàng, “Người, các người...”

Phượng Tây Trắc vén tay áo, nghiêm túc tuyên cáo: “Đánh cướp.”

Rốt cuộc vẫn là phú hộ, trong nhà cũng nuôi vài gã hộ vệ biết quyền cước công phu. Nhìn thấy các nàng, không nói hai lời đã xông lên, Phượng Tây Trắc cũng không nói hai lời đá mỗi người một cước chát thành đồng.

Giang tổng quản bị buộc đi ra, nhìn thấy các nàng, quỳ trên mặt đất khóc rất thê thảm, “Đây đều là lão gia ép ta... Thật sự không phải chủ ý của tiểu nhân, xin hai vị nữ hiệp, hãy thương xót, tha cho ta lần này.”

Phượng Tây Trắc mỉm cười dịu dàng với hắn, nói: “Lão gia nhà các người ở nơi nào?”

Giang tổng quản không nói gì, ánh mắt nhìn về phía nhà trong.

Phượng Tây Trắc hiểu ý gật gù đầu, quay sang phía Lục Quang: “Người theo hắn lấy xe ngựa, ta đi tìm vị lão gia kia tâm sự.”

Lục Quang vui vẻ lĩnh mệnh.

Phượng Tây Trắc xoay người đi vào nội đường, vào cửa lập tức nhìn thấy một cái mông to mọng lộ ra bên dưới khăn trải bàn, không ngừng run run.

“Này.” Nàng đi đến cái bàn đối diện, nhắc khăn trải bàn lên, đối diện với cặp mắt tam giác đang vô cùng hoảng sợ, cười tủm tỉm nói: “Cướp đây!”

“A!” Tam giác mắt hét lên một tiếng, “Ta không có tiền!”

Phượng Tây Trắc nói: “Thế cướp sắc?”

Mắt tam giác liếc mắt nhìn nàng một cái, lập tức ngựa mặt nằm xuống, tư thế nằm cứng đờ.

Phượng Tây Trắc bật cười nói: “Ta nói, cướp sắc... là không có khả năng.”

Mắt tam giác sử dụng tứ chỉ, nhanh chóng bò ra khỏi bàn, trốn vào phòng góc, “Ta rất nghèo, thật sự. Xe, xe ngựa vốn là muốn bán đi, mua gạo...”

Phượng Tây Trắc lắc mình một cái ngồi xổm trước mặt hắn, bắt lấy tay hắn, “Thật ra ta là một thầy tướng số, vừa nhìn mặt người là biết... tiền của người đâu ở thư phòng?” Mắt tam giác mím chặt miệng, liều mạng lắc đầu.

“Vậy là ở... phòng ngủ?” Nàng đột nhiên đắc ý cười, “Mạch đập nhanh hơn, xem ra đoán đúng rồi.”

Mắt tam giác quá sợ hãi, vừa muốn nói gì, lập tức bị nàng điểm huyệt: “Yên tâm, ta sẽ chừa lại chút gạo. Sẽ không lấy nhiều, chỉ... đủ để xe ngựa chứa

thời.” Không để ý tới sắc mặt trắng bệch của hắn, nàng đứng dậy đi ra bên ngoài, tiện tay kéo một phó dịch dẫn đường đến phòng ngủ.

Nếu không có phó dịch dẫn đường, nàng tuyệt đối không đoán ra mất tam giác lại bỏ qua những phòng lớn kia, ngủ trong một gian phòng nhỏ hẹp như thế: “Mất tam giác nhà ngươi, à không, là lão gia nhà ngươi nhất định có rất nhiều kẻ thù?”

Trước kia trong nhà cũng bị đánh cướp vài lần, nhưng chưa lần nào bị cướp dễ dàng như vậy. Phó dịch run run trả lời: “Không, không hẳn rất nhiều. Cả mấy hộ ở trên trấn, tổng cộng mười mấy người.”

Phượng Tây Trác nhấp nhấp miệng, “Còn đỡ hơn ta.”

Phó dịch thấy sắc mặt nàng hiền lành, đánh bạo hỏi: “Cô, cô nương có rất nhiều kẻ thù?”

“Cũng không hẳn.” Nàng ha ha cười, “Mấy chục người mà thôi.” Đại khái những người từng bị nàng cướp đều ghi hận trong lòng.

Phó dịch thấy nàng vào trong phòng, ở cửa do dự một chút, cắn răng nói: “Cô nương, vẫn nhanh đi đi. Lão gia và quan phủ có giao tình rất tốt, vừa rồi hẳn đã thả bỏ câu đi, vài gã cường đạo lúc trước đều bị quan phủ bắt lại.”

Phượng Tây Trác cũng không quay đầu vẫy vẫy tay, “Ta và quan phủ giao tình cũng không tệ. Yên tâm.”

Phó dịch thấy nàng bình chân như vại, bộ dạng nắm chắc, cũng không khuyên nữa, vội vàng chạy đi.

Phượng Tây Trác sờ soạng trong phòng một hồi không có thu thập gì, ánh mắt cuối cùng đặt ở trên giường. Gỗ gỗ, là tấm ván gỗ rồng ruột. Nàng nhắc ván giường lên, mở ra ngăn bí mật, cảm thán nói: “Không biết động nào đôi nơi bí mật nào khác sao?”

Trong ngăn dưới giường đặt một chiếc hộp nhỏ màu đen. Nàng mở ra, khi nhìn thấy vật bên trong, vô cùng ngạc nhiên. Đặt ở trong hộp rõ ràng là một miếng da trâu: “Sẽ không khéo như vậy chứ?” Nàng vừa nói vừa mở tấm da trâu mở ra, sau đó thở dài. Thật sự là đi mòn gót giày mà không thấy, khi có được lại chẳng tốn chút công lao. Trần Ngu Chiêu ở Tiên Đô mất công thăm dò không biết bao nhiêu ngày, còn chẳng bằng nàng vô tình đụng phải.

Bên ngoài có tiếng bước chân đến gần. Phượng Tây Trác thuận tay nhét da trâu vào trong ngực, khôi phục căn phòng thành lại trạng thái ban đầu, bước đi ra ngoài.

Lục Quang vội vàng chạy tới, “Phượng cô nương, trời sắp tối rồi, chúng ta có nên ở lại một đêm hay không?”

Phượng Tây Trác đuôi thất lung, “Cũng được. Nghe nói quan phủ nơi này rất tích cực, ta cũng muốn nhìn một chút.”

Lục Quang trừng mắt nhìn, “Có lẽ hôm nay bọn họ nghỉ ngơi.”

“Khéo như vậy sao?” Phượng Tây Trác nghe ra được trong lời nói của nàng có ý gì đó, đang muốn tìm hiểu lại bị nàng cười trừ bỏ qua.

Vào đêm, Phượng Tây Trác rón rén tìm đến phòng chứa cũi giam mất tam giác.

Mất tam giác đang buồn ngủ, nhìn thấy nàng, mắt đột nhiên trừng lớn.

Phượng Tây Trác tiện tay cầm lấy đao bổ cũi, đặt ở trên cổ hắn, “Muốn chết hay là muốn sống?”

Mất tam giác gật đầu liên tục.

“Muốn chết?”

Mất tam giác lại lắc đầu liên tục.

Phượng Tây Trác duỗi tay điểm huyệt nói của hắn.

“Cứu... Khụ.”

Nàng lập tức bóp lấy yết hầu hắn, “Ngươi có thể thử xem, là cứu binh tới nhanh, hay là ta bóp chết ngươi nhanh hơn.”

Mất tam giác chán nản ngậm miệng.

Phượng Tây Trác lấy từ trong ngực ra miếng da trâu, “Thứ này ở đâu mà có?”

Mất tam giác không hiểu gì nhìn nàng.

Nàng nhe răng cười tăng thêm lực ở cổ tay, “Giả ngu?”

Mất tam giác đau đến nổi hai hàng lệ chảy ròng ròng.

Phượng Tây Trác thấy hắn không giống nói dối, thả nhẹ tay, suy nghĩ một chút, đổi phương pháp hỏi: “Dưới gần giường phòng ngươi...”

Mắt tam giác biến sắc, “Chẳng lẽ, đây là?”

“Người chỉ cần trả lời ta thứ này từ đâu mà có là được.” Cao thị bí bảo đồ ở trên tay hẳn chỉ có ba loại khả năng. Thứ nhất, được người nhờ vả cất giữ. Thứ hai, tổ tiên truyền lại. Thứ ba, cướp được. Nàng hy vọng là thứ hai, nhưng nhìn phản ứng của hắn, gần nửa là thứ nhất.

Nàng thấy mắt tam giác biểu hiện ra vẻ không chịu khuất phục, cầm đao bổ cùi dĩa vào giữa hai chân hắn.

Mắt tam giác sợ tới mức mặt như màu đất, “Nữ hiệp, tha mạng.”

“Thứ ta muốn nghe không phải cái này.”

“Là, là một người bà con xa nhờ ta bảo quản.”

“Tên, lai lịch.”

“Lao Nhân Hi. Là người ghi chép sổ sách của Trương Tôn thế gia.” Hắn thấy Phụng Tây Trác không nói lời nào, vội vàng cam đoan, “Ta nói hoàn toàn là sự thật. Có điều hẳn nói thứ này rất quan trọng, hàng năm cho ta hai mươi lượng để ta bảo quản.”

Xem ra Lao Nhân Hi này muốn chắc chắn rằng cho dù người khác biết được hắn có Cao thị bí bảo đồ, cũng không tìm thấy ở nơi nào. Phụng Tây Trác gật đầu nói: “Được rồi, ta hiểu.”

“Vậy người có thể thả ta ra không?”

“Có thể.” Nàng lại điểm huyết nói của hắn, “Có điều chờ ngày mai.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Phúc Tinh Chiếu (Thượng)

Một đêm bình yên vô sự, quan phủ quả nhiên như Lục Quang nói, không hề thấy bóng dáng.

Sáng sớm hôm sau, đám người mắt tam giác được thả ra. Bọn họ tứ chi cứng ngắc, hai mắt biến thành màu đen, một bộ như cha mẹ vừa chết, nhìn thấy các nàng đến cả sức đề run cũng không có.

Phụng Tây Trác cùng Lục Quang trước tiên đi đến phòng bếp, rồi qua thư phòng cuối cùng là nhà kho cướp bóc sạch sẽ. Bởi thế khi đánh ngựa qua chân núi Vĩ Ương, rõ ràng tốn sức hơn rất nhiều.

Xe ngựa một đường đi thẳng về hướng đông. Hai người đều nhàn rồi không có chuyện gì làm, đi một chút lại ngừng, mất gần một tháng mới đến thành Tùng Nguyên ở Thụy Châu.

Thành Tùng Nguyên nay đã không thể so với trước đây. Từ sau khi Trương Đa Văn gia nhập vào phủ La quận vương, tuyên bố lệnh cấm động võ, rất nhiều tiêu cực vô quán không phải bị sung quân, thì cũng là tha hương.

Đối với Phụng Tây Trác, thành Tùng Nguyên là nơi quen đến không thể quen hơn. Nàng nhanh chóng đánh xe ngựa thẳng đến quán rượu đối diện Bát Đình Khẩu.

Lục Quang giao xe ngựa cho tiểu nhị, hưng trí nhìn tiên sinh thuyết thư ngồi ở chính giữa quán rượu, dưới sự vây quanh của quan khách mà kể chuyện ‘Mình chủ chính phải đánh bại giáo chủ ma giáo như thế nào’, cảm thán không thôi: “Không ngờ nghe kể chuyện ở thành Tùng Nguyên lại được chào đón như vậy.”

Phụng Tây Trác chọn một góc ngồi xuống, hiểu kỳ nói: “Chẳng lẽ ở Tiên Đô không có sao?”

Lục Quang ngồi xuống bên trái, ánh mắt đối diện cửa, “Có thì vẫn có, chẳng qua không ra hồn.” Có lẽ trở nên đề nghị với công tử, mời vài thuyết thư tiên sinh đến mấy quán rượu nhỏ trên danh nghĩa của Trương Tôn thế gia.

Ánh mắt Phụng Tây Trác đảo quanh bốn phía, “Lại thêm một đám theo dõi.” Trương Đa Văn muốn nắm chặt chẽ tình hình của thành Tùng Nguyên trong lòng bàn tay sao?

“Phụng cô nương không sợ bị Trương Đa Văn nhận ra sao?” Lục Quang đột nhiên thấp giọng nói.

Phụng Tây Trác cười quỷ dị, “Không sợ.” Hiện tại nàng mang danh người trong lòng của thế tử phủ La quận vương, Trương Đa Văn không nhìn mặt

tăng cũng phải nể mặt phật, không thể công khai đối phó nàng.

Lục Quang đang muốn hỏi vì sao, lại thấy tiểu nhị đi tới tiếp đón. Hai người lập tức dừng câu chuyện, chờ gọi xong đồ ăn, tiểu nhị tránh đi, Phụng Tây Trắc mới nói: “Chúng ta ăn xong thì đi.”

Lục Quang gật gù đầu.

Hai người gọi vài món ăn nguội, đồ ăn lên rất nhanh.

Thuyết thư tiên sinh nói xong một đoạn, nhấp một ngụm nước xả hơi. Có khách âm ỉ nói: “Ngày nào cũng kể những chuyện này, quá nhàm chán! Chúng ta muốn nghe chuyện mới!”

Thuyết thư tiên sinh hơi nhíu mày, lại cười nói: “Tới tới lui lui cũng chỉ có những chuyện ấy, có gì mới mẻ?”

Vị khách kia nói: “Trương đô đốc cùng với quả phụ Chung gia thông đồng thành gian chẳng lẽ không mới?”

Đôi đũa của Phụng Tây Trắc dừng lại.

Tiếng ồn ào bốn phía đột nhiên im bặt.

Vị khách kia thấy thế cười lạnh nói: “Như thế nào? Sợ Trương Đa Văn giết các ngươi? Nếu Trương Đa Văn dám làm những chuyện này, chẳng lẽ còn sợ người khác nói sao!” Khi hắn đang nói có người chạy từ trong quán rượu ra ngoài.

Thuyết thư tiên sinh thấy hắn càng nói càng kích động, sợ phiền phức, vội vàng giảng hòa: “Không bằng ta kể chuyện mọi người chưa từng nghe qua. Giáo chủ Ma giáo đánh lên Thiếu Lâm được không?!”

Khách nhân kia đứng dậy chụp bàn, quát: “Trương Đa Văn ép Nhị đệ Tam đệ ta theo quân, làm hại mẫu thân ta bảy mươi tuổi ở nhà không người chăm sóc, ngã hổ mà chết. Thù này không báo, uống làm người!”

Chàng quỳ từ trong quán chạy ra khom lưng cười nói: “Vị khách quan này muốn gây rối cũng đừng gây rối ở đây, tiệm ta chỉ buôn bán nhỏ, thật sự là không chịu trách nhiệm nổi.”

Vị khách kia lấy từ trong tay áo ra một khối bạc, đặt ở trên bàn, “Ngươi yên tâm, người nên đến đã đến.” Nói xong, bước ra ngoài cửa.

Ngoài cửa hơn mười tên quan sai do một nam tử về mặt đáng khinh dẫn đường, đi nhanh về phía này.

Lục Quang kéo kéo tay áo Phụng Tây Trắc, “Không bằng chúng ta cũng đi xem.”

Không ngờ nàng ta còn chưa có chết. Phụng Tây Trắc buông chiếc đũa, nói: “Ta muốn đi một nơi, ngươi ở chỗ này chờ.” Nghĩ một lát, “Không, ngươi vẫn nên đi đến Phong Hương trấn trước, chờ ta ở đó.”

Lục Quang nói: “Phụng cô nương?”

Trong mắt Phụng Tây Trắc hiện lên sát ý, “Ta có chuyện không thể không làm.”

Lục Quang giữ chặt tay áo của nàng, “Ta cùng đi với ngươi.”

“Không cần, ta đi một chút sẽ trở lại, không tốn nhiều thời gian.” Cách thời điểm nàng chạy khỏi Chung phủ đã hai tháng, nàng không tin Trương Đa Văn vẫn luôn phái người bảo hộ nàng ta.

Lục Quang khẽ đảo con ngươi, “Phụng cô nương muốn đi giết Chung phu nhân?”

Phụng Tây Trắc ngạc nhiên.

Lục Quang cười yếu ớt nói: “Không cần xem thường tình báo của Trương Tôn thế gia.”

Phụng Tây Trắc thờ dãi: “Không giết nàng, ta khó ăn nói với Chung lão dưới suối vàng.”

Lục Quang lấy từ trong tay áo ra một cái bình nhỏ, quơ quơ ở trước mặt nàng, “Thật ra, có một biện pháp càng tốt hơn việc giết nàng.”

Khi hai người đi ra khỏi quán rượu, người khách kia đã bị quan sai mang đi.

Lục Quang tiếu nuối nói: “Ta còn tưởng rằng hắn là tuyệt đỉnh cao thủ.”

Phụng Tây Trắc cảm khái nói: “Vị hiền là kính, ý chí đáng khen.”

Lục Quang nói: “Chúng ta có nên đi cứu hắn hay không?”

“Mỗi người đều có ý chí của mình, cho dù chúng ta cứu hần ra, hần vẫn sẽ tìm cơ hội đi báo thù.” Phụng Tây Trắc trầm ngâm nói, “Tuy rằng Trương Đa Văn không phải người tốt, lại không đến mức bạo ngược. Người kia nhiều nhất chỉ bị phạt sung quân, không nguy hiểm đến tính mạng.”

Lục Quang nói: “Một khi mở rộng quân đội, lương bổng phải tăng lên gấp bội.”

Phụng Tây Trắc im lặng. Trương Đa Văn tích cực sung quân, chỉ nói lên một điều —— La quân vương chiếm đoạt Tân Ung, chỉ là bắt đầu.

Vào đêm, hai người thừa dịp bóng tối tiến vào Trương phủ. Trương phủ tuy rằng là phủ của Tổng đốc, nhưng cũng không có cao thủ bảo vệ, bởi vậy hai người đi vào như chôn không người.

Trương phủ tuy lớn, nhưng Phụng Tây Trắc ép hỏi một nô tì, hỏi ra chỗ ở của Chung phu nhân, đúng là trạch viện lúc trước nàng ở tạm Trương phủ, có lẽ là ý trời như thế.

Nàng quen thuộc tìm đến viện kia.

Trong phòng vẫn còn đèn sáng.

Phụng Tây Trắc vận sức đánh vỡ cánh cửa.

Chung phu nhân quá sợ hãi, há mồm muốn hô to, lại bị ngón tay Phụng Tây Trắc điểm ở á huyệt.

“Người còn nhận ra ta sao?” Phụng Tây Trắc lạnh lùng nhìn nàng. Giương mặt trẻ con yên tĩnh nằm ngủ hiện lên trong đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là sự ngây thơ tín nhiệm với thể gian, với mẫu thân của mình. Nhưng mà sự tín nhiệm đó không đến vài canh giờ, đã bị chính người mang thai chín tháng mười ngày kia tự tay bóp chết.

Yết hầu Chung phu nhân chỉ phát ra tiếng ách ách, lại không nói nên lời.

Lục Quang lấy ra một bình nhỏ, đổ ra một viên thuốc màu xám, tách miệng nàng ra nhét vào.

Phụng Tây Trắc vỗ một cái vào dưới cằm nàng, làm cho nàng không tự chủ được nuốt xuống.

Ánh mắt Chung phu nhân tròn tròn, nhìn chằm chằm hai người trước mặt.

Lục Quang cười hi hi nói: “Thuốc này gọi là bảy ngày đứt ruột. Công dụng cụ thể chắc không cần giới thiệu.”

Phụng Tây Trắc lạnh lùng nói: “Muốn sống, hai ngày sau lấy đầu Trương Đa Văn đến núi Thiên Hà đổi!”

Sắc mặt Chung phu nhân trắng bệch, nước mắt như ngân châu, từ khóe mắt chảy xuống.

Phụng Tây Trắc lại điểm huyệt khiến nàng hôn mê, ném lên trên giường.

Lục Quang nói: “Cô nương cho rằng nàng có thể giết Trương Đa Văn hay không?”

Phụng Tây Trắc nói: “Đó là chuyện của nàng. Nếu giết được... coi như nàng chuộc tội với Chung gia trước khi chết.”

Lục Quang nhớ tới tình báo về Chung gia, có một vị Hoàng hậu đương triều, gia tộc với quyền hành nghiêng đảo triều chính nay đã tan thành mây khói, không khỏi âm thầm tiếc nuối.

Phụng Tây Trắc thở dài, “Đi thôi.”

Hai người tắt đèn, đóng cửa, thừa dịp đêm đen trở lại khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Phúc Tinh Chiếu (Hạ)

Phụng Tây Trắc trở về khách sạn nhưng không lập tức lên giường đi ngủ, mà vòng đến quán rượu ban ngày, đi đến góc quầy trước nhà xí, đào ra một tấm da trâu. Chỉ sợ Trương Đa Văn suy nghĩ nát óc cũng không ngờ được nàng lại giấu một phần bảo đồ ở thành Tùng Nguyên, ngay dưới mí mắt hần.

Trở lại khách sạn, nàng không nhìn được mà đem ba phần bí bảo đồ ra đặt lên bàn.

Ba phần của tấm bí bảo đồ làm cho người trong thiên hạ thần hồn điên đảo lại nằm ở trong tay nàng, thực không biết nên nói là ý trời trêu người hay là

khó dò nữa.

Ngọn đèn dần tắt, nàng thở dài. Tiền nhiều họa nhiều, còn không bằng sống tự do tự tại. Củ khoai bông tay này, vẫn nên ném đi càng sớm càng tốt.

Rạng sáng ngày hôm sau, cửa thành vừa mở ra, hai người đã cưỡi xe ngựa ra khỏi thành, chạy một mạch hơn mười dặm mới dừng lại.

Lục Quang lấy lương khô chia cho hai người, “Phượng cô nương đến Miễn Châu muốn làm chuyện gì?”

“Làm chuyện gì?” Phượng Tây Trắc bị hỏi giật mình. Miễn Châu hiện tại là điểm đến cuối cùng của nàng, nhưng đến sau khi đến, lại biến thành một điểm khởi đầu khác. Về phần làm chuyện gì, nàng chưa bao giờ nghĩ tới: “Có lẽ, cả ngày chơi bồi lâu lóng, vui chơi giải trí?” Chỉ sợ với tính cách của Tiêu Tấn, sẽ không nuôi nàng không công.

Lục Quang cười nói: “Như thế ở Phàn Châu cũng có thể. Chẳng lẽ mấy ngày trước ở Phàn Châu, Phượng cô nương thấy không thoải mái?”

Phượng Tây Trắc sờ sờ cổ, nói: “Thoải mái thì thoải mái, nhưng đám người Hiểu Hiểu đều ở Miễn Châu, ta cuối cùng không thể bỏ mặc bọn họ không để ý.”

“Sao không đưa bọn họ về Tiên Đô? Dù sao Trương Tôn thế gia rất lớn, mấy vạn người ở không thành là vấn đề.”

Phượng Tây Trắc bật cười nói: “Nhưng cũng không thể ở cả đời được?”

Lục Quang lại nghiêm túc nói: “Dù sao đều là ở, ở nơi nào không giống nhau? Nếu Phượng cô nương có thể ở lại Miễn Châu vì sao không thể ở Phàn Châu?”

Phượng Tây Trắc bị nàng hỏi sững sốt. Trước mắt đột nhiên hiện ra một khuôn mặt cười tao nhã, trái tim không hiểu tại sao đập liên hồi, không dám tiếp tục suy nghĩ sâu xa vấn đề mà Lục Quang hỏi có phải xuất phát từ ý của người nọ hay không, miễn cưỡng pha trò nói: “Cái đó là vì, vì Lam quận vương có lời mời chúng ta.”

“Như thế nếu công tử mời Phượng cô nương ở lại Tiên Đô thì sao?”

Phượng Tây Trắc nhảy mạnh xuống xe ngựa, đợi đến khi tim đập bình thường mới trả lời: “Vây... chờ công tử nhà ngươi mở miệng mời rồi nói sau.”

Lục Quang trừng mắt nhìn, “Có lẽ... rất nhanh thôi.”

Phượng Tây Trắc đột nhiên dí sát vào mặt của nàng, bốn mắt nhìn nhau, “Dọc đường đi, hình như ngươi có rất nhiều chuyện gạt ta?”

Lục Quang mắt tự nhiên dờ daim mắt, “Nào có?”

“Khát nước có người bán hàng nước, trời tối có người bán đèn lồng. Hang ổ thổ phi nổi danh sớm đã bị dọn sạch từ vài ngày trước, còn có phú hộ kia có giao tình không tệ với quan phủ, khi hấn gặp nạn lại một bóng người cũng không thấy... dọc đường đi này, ngươi không cảm thấy rất thuận lợi sao?”

Lục Quang biện giải: “Nói không chừng Phượng cô nương được phúc tinh chiếu đến, làm việc gì cũng được trời giúp?”

Phượng Tây Trắc nghĩ một chút, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ ta xui xẻo đã thành thói quen, cho nên tạm thời không quen?”

Lục Quang nói: “Đó gọi là vận may tới. Tạm thời không nói những chuyện này nữa, trời đang nắng gắt, Phượng cô nương vẫn nên vào trong xe, chúng ta nhanh chóng đi tới Phong Hương trấn trước khi mặt trời lặn.”

Phượng Tây Trắc nhún vai ngồi trở lại trên xe.

Xe ngựa đi vài dặm, tới giờ Mùi, trời càng lúc càng oi bức.

Lục Quang thấy phía trước có bán trà lạnh, dừng xe lại mua hai chén. Một chén trà lạnh vào trong bụng, toa xe vẫn không có động tĩnh, nàng không khỏi nghi ngờ, nếu là bình thường, Phượng Tây Trắc nhất định đã uống xong hai bát.

Nàng bụng trà gõ gõ vào toa xe, bên trong truyền đến tiếng rì rầm.

Lục Quang vội vàng mở cửa xe, chỉ thấy Phượng Tây Trắc đang nằm co quắp trên thảm, mặt nhỏ đỏ bừng, hơi thở mong manh, trán lấm tấm mồ hôi.

Lục Quang sợ hãi nhảy lên xe nâng nàng dậy, “Phượng cô nương, ngươi làm sao vậy?”

Phượng Tây Trắc bắt lấy tay nàng, thở dốc nói: “... Bệnh cũ của ta tái phát, thật là khó chịu.”

“Bệnh cũ gì? Ta lập tức đưa cô nương đến chỗ đại phu.” Lục Quang cầm bàn tay lạnh như băng của nàng, lo lắng hỏi.

“Là... chứng nóng lạnh, trong người lúc nóng bừng, lúc lại lạnh toát... Rất khó trị, đại phu bình thường cũng bó tay.” Nàng cố hết sức thở hổn hển, “Thần y Âu Dương từng bốc cho ta một bộ thuốc, là, là dùng bạc hà, hoa nhài, còn có máu chó đen... cầu kỷ, phần đậu xanh, nhân sâm ngàn năm... Dùng, dùng lửa to nhỏ hầm một canh giờ, ba bát lá hầm thành một chén thuốc, uống xong là có thể... có thể... không cần lo lắng một năm, không ngờ,

năm nay lại phát bệnh trước kỳ.”

Lục Quang nghi ngờ nói: “Vì sao tình báo của Trường Tôn thế gia chưa từng nhắc tới?”

“Trước kia, đều là... sư phụ cùng sư huynh, giúp ta sắc thuốc, bệnh của ta rất nguy hiểm... Không thể, không thể để cho người khác biết... Bọn họ rất cẩn thận...” Nàng đột nhiên há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Lục Quang không dám chần chờ nữa, vội hỏi: “Phượng cô nương nằm nghỉ ngơi trước, ta lập tức đi tìm Bạc hà, hoa nhài, máu chó đen, nhân sâm ngàn năm, còn có cái gì?”

Phượng Tây Trắc rũ đầu xuống, chậm rãi nói: “Phấn đậu đỏ... và cầu kỷ.”

“Phấn đậu đỏ và cầu kỷ.” Lục Quang lặp lại một lần, “Ta lập tức đi ngay, Phượng cô nương nhất định phải kiên trì!” Nàng nhảy xuống xe ngựa, đột nhiên quay đầu, “Rốt cuộc là đậu đỏ hay là đậu xanh?”

Phượng Tây Trắc che mặt, “Không sao cả, đều, đều giống nhau.”

Lục Quang thấy thân thể nàng run rẩy không ngừng, hiển nhiên là vô cùng thống khổ, không dám chậm trễ, thi triển khinh công chạy ra cách đó không bao xa, lấy từ trong lòng ra một cái pháo khói, ném lên trời.

Chẳng bao lâu, có năm người từ bốn phương tám hướng chạy tới.

“Lục Quang cô nương, có gì phân phó?” Người tới đứng thành một hàng, cung kính hỏi.

Lục Quang nói: “Lập tức đi tìm bạc hà, hoa nhài, máu chó đen, cầu kỷ và phấn đậu đỏ... Còn có cái gì nữa?”

“Nhân sâm ngàn năm” Cách đó không xa có người nhắc nhở.

Lục Quang nói: “Đứng, còn có nhân sâm ngàn năm Hả?” Nàng vội quay đầu, thấy Phượng Tây Trắc êm đẹp đứng cách nàng hai ba trượng, tinh thần sáng láng làm sao có bộ dạng bệnh cũ tái phát, đau không dậy nổi? “Phượng cô nương nguoi...”

Phượng Tây Trắc sôi nổi chạy tới ôm nàng, “Ha ha, nguoi lừa dối ta, ta cũng lừa nguoi, mọi người huề nhau.”

Lục Quang thở ra một hơi, u oán nói: “Vừa rồi thật sự khiến ta sợ hãi.”

Phượng Tây Trắc cười lạnh nói: “Phải phải phải, là tiểu sinh thất lễ, đường đột giai nhân, còn xin tiểu thư tha thứ.”

Lục Quang biết là sợ bóng sợ gió một hồi, buồng tửng đá lớn trong lòng xuống, bật cười, cũng không để ý.

Phượng Tây Trắc chỉ vào hàng người phía trước: “Vài vị này là?”

Lục Quang chỉ vào ba người bên trái nói: “Ba vị này là Hoàng thúc, Hồng thúc, Lộ thúc, là người của thiên vệ, một đường từ Tiên Đô đến đây bảo hộ chúng ta.”

Phượng Tây Trắc tuy rằng chưa từng nghe qua Thiên Vệ, nhưng đoán được có lẽ là tổ chức hộ vệ của Trường Tôn gia, ôm quyền nói: “Ôn bảo hộ, Phượng Tây Trắc khắc trong tâm khảm.”

Ba người của thiên vệ vội vàng hoàn lễ.

“Hai vị này là Lâm chương quỳ và Lâm công tử của tiền trang Thiên Phúc thành Tùng Nguyên bọn họ theo hộ tống chúng ta đến trấn Phong Hương.”

Phượng Tây Trắc lại ôm quyền nói: “Làm phiền hai vị âm thầm đưa tiễn, Phượng Tây Trắc xấu hổ.”

Lâm chương quỳ và Lâm công tử tất nhiên lại nói lời khách khí.

Lục Quang buông tay nói: “Hiện tại có lẽ Phượng cô nương đã biết vì sao một đường có phúc tinh chiếu rọi.”

Phượng Tây Trắc cười nói: “Từ nhỏ đến giờ, lần đầu tiên vận khí tốt đến mức nằm mơ cũng là cười tỉnh, thì ra có phúc tinh ban ơn, chẳng những thế còn có cơ hội gặp mặt phúc tinh, thật sự là tam sinh hữu hạnh, tam sinh hữu hạnh.”

Mọi người bị lời của nàng chọc thoải mái cười to.

Lâm chương quỳ nói: “Phượng cô nương là khách quý của công tử, cũng thành chủ nhân của cửa chúng ta, chủ nhân có việc, chúng ta chẳng ngại khó.”

Phượng Tây Trắc nhức đầu, “Nói thật, danh xưng khách quý này, ta nhận thật lấy làm ngại. Khó trách trong vài thập niên gần gần Trường Tôn thế gia đã trở thành thủ phủ của Đại tuyên, đạo đãi khách chu đáo như thế này, quả thực... Làm cho người ta được ưu ái mà kinh sợ.” Nàng vốn định nói là không thể hiểu nổi, nhưng nghĩ một chút, vẫn là nuốt xuống. Dù sao cũng là ý tốt, nàng không nên đa nghi như thế.

Lục Quang nháy mắt ra dấu với Lâm chương quỳ.

Lâm chương quỳ nói: “Ôi chao, Phụng cô nương chính là anh thư đương thời hiếm thấy, lãnh đạo quần hùng Tự Tại sơn cướp của người giàu chia cho người nghèo, hành hiệp trượng nghĩa. Chung gia lâm nguy, không rời không bỏ, nghĩa tình sớm cảm nhiễm người trong thiên hạ, Trường Tôn thế gia cao thấp đều khâm phục.”

Phụng Tây Trắc ngưng ngừng xua tay nói: “Quá khen quá khen. Tục ngữ nói, nhận tiền thì trừ họa. Nói trắng ra, ta chỉ là vì miếng cơm ăn, đâu dám nhận anh thư gì.”

Lâm chương quỳ nói: “Hiện nay thời thế hỗn loạn, Phụng cô nương cân nhắc lại không thua tu mi, dựng riêng một ngọn cờ giữa quần hào, lại coi hư danh như cặn bã, làm việc thiện chẳng cần báo đáp, càng khiến người ta kính ngưỡng.”

Từ khi nào nàng đã đạt tới độ cao như thế, sao nàng lại không biết? Phụng Tây Trắc tuy rằng nghi ngờ, nhưng nghe bản thân được thổi phồng như thế cũng có chút lảng lảng, ngay lập tức thân thiết với đám người Lâm chương quỳ như bạn cũ lâu năm.

Nếu đã hiện thân, đội ngũ hộ tống cũng quang minh đi theo bên cạnh xe ngựa.

Cửa hàng của Trường Tôn thế gia ở Đại Tuyên đâu chỉ có trăm ngàn, phàm là có nơi có vết chân người, thì không thiếu cửa hàng của Trường Tôn gia.

Lục Quang phát còi hiệu, khiến cho đội ngũ nghênh đưa càng lúc càng tăng mạnh. Mới hai ngày, Phụng Tây Trắc đã cảm thấy ăn không tiêu, giữa đường thay đổi ý định đi đường vòng Hoán Châu, đổi sang đường Quyên Châu.

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Giết Hồ Lang (Thượng)

Gió đêm nhẹ thổi, làm lay động những chiếc lá sen trên mặt ao, đóa hoa trắng như tuyết, nhẹ nhàng đung đưa.

Trên giường đá bên cạnh ao, Nam Nguyệt Phi Hoa nằm nhả nằm ngang. Ông tay áo đỏ như mây, tóc đen như sương, phong tình vô hạn, yêu mị hơn cả hoa bên hồ.

Một hồ lô rượu từ trên trời giáng xuống, hần tiện tay bắt lấy, mở nút bình người hỏi: “Thanh nương của Thủy Thượng Cư?”

Thượng Vũ Nhạc chậm rãi bước xuống từ trên đường nhỏ, áo đen như mực, tú lệ vô song, “So với Giai nương của Nam Nguyệt quốc thì thế nào?”

“Giống như rượu Quỳnh và nước thôi.”

“Giải thích thế nào?”

Nam Nguyệt Phi Hoa chậm rãi uống một ngụm, “Không có rượu Quỳnh, chỉ có tiếu nuôi. Không có nước, chỉ có chết.”

Thượng Vũ Nhạc ngồi xuống giường đá bên cạnh hần, thở dài nói: “Quả là tha hương hoàng kim trăm vạn, không bằng một bát cơm nhà.”

Nam Nguyệt Phi Hoa quay đầu nhìn chăm chăm nàng, “Thượng đại vương gia đâu?”

“Tất nhiên là đã dẫn theo ái thiếp trở về kinh.”

“Ừ, đúng là yêu vợ.” Miệng hần cong lên, như cười mà không phải cười.

Thượng Vũ Nhạc nghiêng đầu liếc mắt nhìn hần một cái, “Người thường thức hần?”

“Tại sao lại không chứ? Khó có kẻ hữu dũng vô mưu như thế. Nếu Đại Tuyên nhiều thêm vài Vương gia như vậy, giấc mộng nữ đế của nàng sẽ rất nhanh trở thành hiện thực.”

“Ít nhất vẫn còn Thượng Tín.”

Hần nghiêng đầu nhìn nàng, tóc mai vén bên vành tai rủ xuống, “Đáng tiếc, một cây làm chẳng nên non.”

Thượng Vũ Nhạc mỉm môi cười. Nhìn không ra đồng ý hay phủ nhận.

“Thu hoạch ở Phần Châu thế nào?”

“Trưởng Tôn thế gia của cái trăm vạn, không hổ danh là Thủ phủ của Đại Tuyên.”

“Sân nghiệp dưới danh Trưởng Tôn gia vô số, luôn có các mối làm ăn với Tây Hoang, Bắc Di, ngay cả trong Nam Nguyệt quốc bọn họ cũng có không ít chi nhánh tiền trang. Danh gọi Thủ phủ tự nhiên không phải chỉ cho sang.”

“Gia chủ hiện tại là một người mù.”

“Trưởng Tôn Nguyệt Sắc không bước chân ra khỏi cửa, lại quản lý khối sân nghiệp đồ sộ như thế gọn gàng ngăn nắp, có phải người mù hay không cũng không quan trọng.” Hần ngửa đầu uống rượu, giọt rượu trong suốt theo khóe môi trượt xuống, đọng lại ở góc áo.

Thượng Vũ Nhạc dùng tay áo lau đi vết rượu bên miệng hần, lạnh nhạt nói: “Nếu hần là một người mù không biết võ công thì sao?”

“Trưởng Tôn thế gia giàu có là thế, biết bao nhiêu kẻ đồng ý bán mạng vì hần, cần gì phải học võ?”

“Xem ra, hần chỉ là một thương nhân.”

Nam Nguyệt Phi Hoa liếm liếm chút rượu còn sót lại bên môi, nói: “Đó chẳng phải mục đích hần tổ chức Bán Nguyệt yến hay sao?”

“Hần không muốn cuốn vào sự phân tranh của thiên hạ?” Thượng Vũ Nhạc khẽ thở dài.

Nam Nguyệt Phi Hoa hơi nhú mi, nửa tiếc hận nửa trêu chọc nói: “Ừ, như thế thật sự là đáng tiếc. Xét về gia thế, năng lực, bộ dạng, Trưởng Tôn Nguyệt Sắc đều là sự lựa chọn tốt cho vị trí Hoàng phu.”

“Trưởng Tôn Nguyệt Sắc ái mộ Phượng Tây Trác.”

“Ồ?”

Nàng liếc nhìn hần, “Thật ra, xét về gia thế, năng lực, bộ dạng, ngươi cũng không kém.”

Hần hí hóp mắt quơ quơ hồ lô, “Có lẽ, ta cũng ái mộ Trác nhi.”

Nàng duỗi tay chống cằm, nụ cười nhàn nhạt, “Như thế thì thật khéo. Trong Tứ đại công tử, lại có ba người vì Phượng Tây Trác mà khom lưng.”

Nam Nguyệt Phi Hoa uống nốt chỗ rượu trong hồ lô.

“Nếu có một ngày, ta ngồi trên ngôi cửu ngũ, ngươi sẽ ở lại sao?” Gió đêm đứt quãng, thổi bay giọng nói của nàng ra bốn phía, như có như không.

Nam Nguyệt Phi Hoa đưa mắt nhìn bầu trời đầy sao, cười yếu ớt: “Nếu có ngày ta trở lại Nam Nguyệt đăng cơ, nàng sẽ đi theo ta sao?”

Trên đời này có rất nhiều chuyện, chưa bắt đầu, đã chấm dứt.

Có rất nhiều người, ngay từ khi quen biết, đã có một kết cục nhất định.

“Có lẽ đến ngày đó, ta sẽ tự mình lãnh binh nam hạ, thu Nam Nguyệt vào bản đồ Đại Tuyên.” Nàng cười dịu dàng, nhưng ý lạnh trong lời nói lại hoàn toàn tương phản.

Nam Nguyệt Phi Hoa chậm rãi ngồi dậy, vén tóc đen quấn quanh vạt áo về phía sau đầu, “Ồ? Như thế bản Thái tử, mới mất mong chờ.”

Tôm

Hồ lô rơi xuống ao sen, nghiêng ngả hai cái, lẳng lặng nằm ở bên dưới lá sen.

“Xem ra thế cục thiên hạ, sẽ chẳng khác gì nước ao này, im ắng không có gì hứng khởi.” Nam Nguyệt Phi Hoa duỗi tay khua loạn mặt nước.

“Chưa chắc.”

Hần thu tay lại, nghiêng người về phía nàng, ánh nước lấp loáng phản chiếu trong con ngươi, rặng lông mày rậm rờ, “Nàng lại chuẩn bị ra tay với nơi nào?”

“Ngươi nói xem?”

Hần trừng mắt nhìn, “Phân Châu.” Không phải nghi vấn, là khẳng định.

“Phân Châu ở phía nam Tần Châu, phía bắc Tần Ung, phía tây Thụy Châu, nằm trong sự bao bọc những vùng khác của ta. Trưởng Tôn thế gia lại phú giáp thiên hạ. Địa thế thuận lợi như vậy, sức hấp dẫn như vậy, ngươi cảm thấy ta không nên ra tay sao?”

“Trưởng Tôn Nguyệt Sắc dùng Bán Nguyệt yến để triển lãm tài lực với thiên hạ, ý là ‘không dễ chọc’. Lấy diện mạo vốn có tuyên cáo với thiên hạ, ý là ‘không nên chọc’.” Lời giải thích của hần không giống nhắc nhở, ngược lại giống khiêu khích.

Thượng Vũ Nhạc cong khóe miệng, nói: “Không sai, người trong thiên hạ đều cảm thấy Trương Tôn Nguyệt Sắc không dễ chọc cũng không nên chọc, có điều, chính bởi vì người trong thiên hạ đều nghĩ như vậy, cho nên ta cố tình làm ngược lại. Dù sao có thể nắm thiên hạ này, chỉ có một người. Ta sẽ trở thành một người không giống những người còn lại đó.”

“Chắc chắn, đủ ngông cuồng.” Nam Nguyệt Phi Hoa quay đầu, ngón tay khẽ nhấc cằm dưới của nàng, “Có điều... Chính vì điểm này, khiến cho người khác không thể chối từ.”

Nàng cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt dưới hàng lông mi thật dài của hắn, “Người không phản đối?”

Hắn ngẩng đầu, cười đến câu hồn đoạt phách, “Nguyên làm tiên phong. Có điều...” Hắn vòng hai chân lên, vạt áo trượt xuống, lộ ra đôi chân dài trắng nõn, chậm rãi chuyển thân thể đến bên người nàng, cô tay chống ở vòng eo của nàng, cả người như vòng lấy thân hình vẫn ngồi yên bất động của nàng, “Một đêm trăng sao, khung cảnh tươi đẹp thế này, lại nói mấy chuyện đánh đánh giết giết, không khỏi rất mất phong tình.”

Thượng Vũ Nhạc nắm lấy một đoạn tóc dài ở trên vai hắn, giọng nói đột nhiên trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng, khó phân biệt nam nữ, “Nhưng bản thể từ xưa nay không có hứng thú với nam sùng.” Nàng đứng lên, sợi tóc ở trong tay bay xuống.

Ý cười của hắn vẫn không giảm, thân nhiên nằm trở lại giường đá.

*

Quyên Châu chính là một trong năm châu bảo vệ Đế Châu. Trong năm châu, có Thích Châu và Thắng Châu tiếp giáp với Bắc Di, bao năm qua chịu đủ khổ chiến, có rất ít liên quan kinh tế với Đế Châu. Đại Ung và Tân Ung tuy rằng cách đã bị phân tách, nhưng dù sao cũng từng cùng một châu, chiếu ứng lẫn nhau đương nhiên những châu khác không thể so sánh với. Miển Châu từ khi khai quốc tới nay, đã là đất phong của Lam quận vương, mấy năm gần đây ngoại trừ danh phận, đã sớm trở thành một nơi độc lập. Chỉ có Quyên Châu, trước kia là đất phong của Tuyên đế, từ sau khi hắn đăng cơ, Đế Châu và Quyên Châu được thống thương dễ dàng, quan hệ như keo như sơn.

Hiện tại mỗi châu đều có một tâm tư, bụng dạ khó lường, duy chỉ có Quyên Châu và Đế Châu, vẫn nằm trong sự khống chế của Hoàng đế. Nhưng đối với những hoàng thân quốc thích chỉ được sắc phong mà không có đất phong mà nói, Quyên Châu giống như vườn hoa mà bọn họ có thể tùy ý chơi đùa không cần kiêng dè.

Đám người Phụng Tây Trắc càng tiến sâu vào Quyên Châu, cuộc sống của dân chúng càng khó khăn.

Nếu nói cuộc sống ở Phần Châu phồn vinh ca múa, Thụy Châu giàu nghèo không chênh lệch, thì Quyên Châu lại ba bữa khó tìm. Đi đến nơi đây, Phụng Tây Trắc và Lục Quang cũng chẳng còn tâm tình chơi đùa, ra roi thúc ngựa, hy vọng có thể sớm đến Miển châu.

Cho dù như vậy, trên đường các nàng vẫn gặp phải cướp bóc vài lần, phần lớn đều là dân đói. Lúc đầu, Phụng Tây Trắc thấy cuộc sống bọn họ không dễ dàng nên hạ thủ lưu tình, còn đưa chút lương khô ngân lượng. Ai ngờ bọn họ ăn quen bên mũi, lại tụ tập thêm càng nhiều người đến, thậm chí đánh không đi, nắng không sợ, trên người Lộ thúc Hồng thúc đã có không ít vết thương ngoài da, có hai kẻ còn mưu đồ trêu ghẹo Lục Quang.

Phụng Tây Trắc không thể nhịn được nữa, giết vài tên thủ lĩnh, mới khiến bọn họ sợ tới mức giải tán, không dám vượt râu hùm. Từ đó cũng bình an vô sự, đến trung tuần tháng chín, tới một tòa thành lớn cuối cùng ở phía đông bắc Quyên Châu. Tuy nói là thành lớn, nhưng bên trong thành Hưng Hòe vô cùng tiêu điều. Dân chúng trong thành luôn mang vẻ cảnh giác, qua lại vội vàng. Trên đường bụi cuốn mù mịt, mặc quần áo trắng đi dạo một vòng, trở về có thể nhuộm thành màu xám.

Đám người Phụng Tây Trắc không có ý lưu lại, bổ sung lương khô và nước uống đầy đủ, lên xe ngựa đi thẳng đến cửa thành phía bắc.

Ra ngoài thành, trời đất trống trải, ruộng lúa mạch đã được thu hoạch bảy tám phần, lại không thấy một người nông nhân, thỉnh thoảng chỉ thấy mấy người rơm đã bị quạ mổ toi bởi đứng lẻ loi ở bờ ruộng.

Lại đi về phía trước, ruộng đồng cũng ít đi, cuối đường là một cánh rừng xanh um dày đặc.

Hoàng thúc nhíu mày nói: “Giang hồ có câu: Thấy rừng đừng vào. Chúng ta vẫn nên đi đường vòng thôi.”

Lục Quang nói: “Cánh rừng này thoạt nhìn ngang dọc không chỉ trăm dặm, sợ là cố ý dùng để ngăn cách hai châu Quyên, Miển. Cho dù muốn đi đường vòng cũng không được.”

Phụng Tây Trắc cười nói: “Người giang hồ sởi dĩ nói thấy rừng đừng vào, là sợ có người mai phục bên trong. Nhưng các người đừng quên, ta là tổ tông của cường đạo. Vài trò mèo sao có thể giấu diếm được pháp nhãn của ta?”

So với Hoàng thúc cẩn thận, Hồng thúc lại là người đĩnh đạc, nghe vậy cười nói: “Đúng vậy. Dọc đường đi này chúng ta gặp phải không ít cướp bóc, có lần nào không phải thoải mái xử lý? Hoàng đại ca, sao tự nhiên huynh lại sợ bóng sợ gió như thế?”

Hoàng thúc cười khổ nói: “Ta chỉ cảm thấy cánh rừng này có điểm kỳ lạ.”

Lục Quang nói: “Kỳ lạ cũng không có cách nào, trước mắt chỉ còn con đường này.”

Phụng Tây Trắc vỗ tay một cái, “Như vậy, các người cười ngựa chạy dưới mặt đất, ta đi trên cây mở đường cho mọi người.”

“Như vậy sao được.” Tất cả mọi người phản đối.

Phượng Tây Trắc bất chấp tất cả, nhảy đến trên cây, dầm từ chạc cây này qua chạc cây khác nói: “Ta tranh thủ thư giãn gân cốt một chút, các người không cần để ý đến ta.” Dứt lời, lao về phía trước.

Đám người Lục Quang không dám chậm trễ, vội vàng giục ngựa đuổi theo.

Cây cối yên tĩnh, chim chóc thưa thớt.

Phượng Tây Trắc bay nhảy một lúc giữa cánh rừng, bắt đầu cảm thấy chán nản. Nàng chủ động mở đường vốn là muốn làm chút chuyện gì đó. Dù sao cũng sắp đến Miên Châu, vừa vặn tìm vài tên cường đạo trên chạc. Ai ngờ, cánh rừng này lại là rừng trống. Đừng nói người ở, ngay cả dã thú cũng không thấy một con.

Vốn đang nghĩ như thế, đột nhiên phía xa vọng đến một tiếng hét, thống khổ thảm thiết, giống như dã thú kêu gào.

Phượng Tây Trắc vội vàng lao về phía phát ra âm thanh, mới đi được mấy trượng, đã nhìn thấy một thi thể nam tử dưới tàng cây, da tróc thịt bong, vô số vết thương, đao, kiếm, vuốt, roi, sắt nung, gai... Miệng vết thương khác nhau, có những thứ nàng còn không tưởng tượng ra nổi. Khuôn mặt nam tử vặn vẹo, hai mắt trợn tròn, hiển nhiên trước khi chết bị tra tấn cực kỳ thống khổ.

“Đến tột cùng là ai ngoan độc như thế?” Hoàng thúc từ trong rừng chạy đến, khiếp sợ nói. Bởi vì xe ngựa quá lớn, đi lại trong rừng khó khăn, đám người Lục Quang sợ Phượng Tây Trắc có việc, cho nên để Hoàng thúc đi trước tiếp ứng.

Phượng Tây Trắc đuôi tay nhỏ mũi tên cắm ở mắt cá chân của nam tử, vuốt vẩy tự khắc ở bên trên, lạnh nhạt nói: “Tể Thiệu vương.”

Bạn đang đọc truyện *Số Ngũ Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Giết Hồ Lang (Trung)

Càng đi sâu vào rừng cây, mặt đất càng thêm ẩm thấp. Mặt trời trên đỉnh đầu bị cành lá thật dày bao trùm, giữa ngày hè nóng bức lợi ích duy nhất là tạo ra bóng mát.

Bóng dáng bay vút của Phượng Tây Trắc đột nhiên dừng lại, cúi thấp người, nghiêng tai dán sát mặt đất lắng nghe.

Nàng xuất thân lục lâm, nghe tiếng đoán hướng là bản lĩnh giữ nhà. Nhưng lúc này tiếng người nghe được không chỉ ở một chỗ, nếu lấy nàng làm trung tâm, chung quanh rừng ít nhất năm nơi có người.

Hoàng thúc thấy nàng đứng lên, vội hỏi: “Thế nào rồi?”

Phượng Tây Trắc nói: “Bắt giặc phải bắt kẻ cầm đầu, chúng ta đến đại bản doanh trước.” Dứt lời, lao về hướng có tiếng bước chân và tiếng vó ngựa nhiều nhất. Luận khinh công, thiên hạ này hiếm người là đối thủ của nàng, nếu dùng toàn lực, Hoàng thúc chắc chắn sẽ rơi lại phía sau, bởi vậy nàng cố ý trì hoãn bước chân, để hai người bảo trì khoảng cách ba bước không xa không gần.

Lại đi về phía trước, cây rừng ngược lại trở nên thưa thớt. Ánh mặt trời đã có thể xuyên qua những tán lá, từng chùm tia sáng chiếu xuống lá non lấp lánh ánh bạc, vô cùng long lanh.

P phía trước đã có thể nhìn thấy bóng người lơ mơ, Phượng Tây nhảy lên trên cành, mượn phản xạ của ánh mặt trời để che dấu thân mình, nhanh nhẹn bay qua bay lại trên đỉnh đầu những người đó.

Khinh công của Hoàng thúc đã là cao nhất trong ba hộ vệ, nhưng vẫn cảm thấy cổ hết sức mỏi theo kịp. Phượng Tây Trắc thấy hô hấp của Hoàng thúc trở nên dồn dập, nhanh chóng dừng lại, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Hoàng thúc, thúc ở đây trông chừng phía dưới giúp ta, ta đi sâu vào bên trong xem thử.”

Hoàng thúc tuy rằng lo lắng nàng còn trẻ lỗ mãng nhờ đầu gặp chuyện không mau, nhưng cũng không dám phân tâm mở miệng, đành phải gật gật đầu, làm khẩu hình cần thận.

Phượng Tây Trắc nở nụ cười tràn đầy tự tin, thân như chim hồng, biến mất nơi ánh mặt trời quán quýt với lá cây.

Chớ trách đám người Phượng Tây Trắc không biết chi tiết về cánh rừng này, ngoại trừ những người ở thành Hưng Hòa, những người hiểu biết về nó rất ít.

Năm đó Hoàng đế trở mặt với Lam quận vương, quan hệ hai bên vô cùng căng thẳng. Rừng Bình An lại nằm ở vị trí giao nhau của hai châu Miên – Quyên, Hoàng đế muốn đề phòng có chuyện xảy ra, phái Tể Thiệu vương trấn thủ Hưng Hòa, âm thầm bài bố binh lực trong khu rừng. Chuyện quân sự

cơ mặt như thế, tự nhiên là cảm nói ra.

Tể Thiệu vương vốn nổi danh ăn chơi trác táng trong kinh thành, mặc dù có vài phần bản lĩnh, nhưng thói xấu đã ăn sâu khó trừ. Vài năm đầu tiên còn ngại Hoàng đế nhìn chăm chăm, vẫn tuân thủ bốn phận. Nhưng qua năm sáu năm, Hoàng đế dần dần quên đi, bản tính của hắn đã bại lộ. Hiếp đáp dân chúng, hoành hành thôn làng chưa tính, còn muốn biến rừng Bình An thành chốn ăn chơi, ngày ngày chìm trong dâm loạn.

Hắn tự biết địa vị của mình trong cảm nhận của Hoàng đế tuyệt đối không thể so sánh với đám trọng thần ở kinh thành, nếu tin đồn hung ác truyền đến kinh đô, tất sẽ trở thành công cụ cho kẻ khác lợi dụng, bởi vậy tích cực mượn sức các đảng phái, trong đó đặc biệt đề ý đến hai vị Cố, Thâm. Đám triều thần thu được lợi từ hắn, tự nhiên sẽ nhắm mắt làm ngơ. Hiện tại, hắn như vua của chốn này, bắt tất cả dân chúng phản kháng thành nô lệ, dùng khổ hình tra tấn làm vui.

Mấy ngày này, hắn mời đám bạn tốt trong kinh, ngay tại trong rừng cử hành giải đấu thi bắn người. Giải đấu này tên như ý nghĩa, chính là coi nô lệ bắt được như dã thú mà săn bắn. Nô lệ tay không tác sắt, bình thường chưa chạy được mấy bước đã bị ngựa đuổi theo, bọn họ không bắn chết ngay, mà chậm rãi tra tấn, khiến cho nô lệ không chịu nổi, mất máu quá nhiều hoặc cắn lưỡi tự sát mà chết.

Đến ngày thứ ba, hơn một trăm nô lệ được thả ra đã chết hơn nửa, còn lại vài người cũng cận kề tử vong.

Tể Thiệu vương cùng đám quyền quý kinh thành hết hứng trí, đem cung tên giao cho nhóm thủ hạ đi giải quyết những người còn sót lại, còn hắn chiêu đãi chúng bạn trong Khoái Hoạt lâu vừa mới xây uống rượu mua vui. Tiếng cười của bọn họ không hề cổ kỵ, tiếng nói vang dội, thủ hạ lại lười biếng thành thói, khiến cho Phụng Tây Trắc tìm được đến đây không tốn bao nhiêu công sức.

Nàng bay người lên trên mái hiên, nhẹ nhàng nhắc bỏ viên ngọc trên đỉnh đầu bọn họ, tình cảnh trong phòng vừa nhìn đã hiểu ngay.

Phía dưới nam ôm nữ ấp, tay trên tay dưới, phóng túng vô cùng. Không bao lâu, vài gã trẻ tuổi từng người ôm mỹ nhân lần lượt rời đi. Chỉ lưu lại một nam tử trung niên tuổi chừng bốn mươi, trán rộng mũi cao cùng một nam tử khoác áo bào tro vóc người thấp bé, da mặt trắng nõn.

Hai người ngồi im, hiển nhiên có việc muốn nói.

Phụng Tây Trắc nghĩ nghĩ, cúi thấp người lặng lẽ nhìn xuống.

Nam tử trung niên mặc long bào đỏ, ngồi ở vị trí chính giữa, hiển nhiên là Tể Thiệu vương. Hắn lấy từ trong người ra một hộp gỗ đàn hương trạm khắc mây núi, đưa cho nam tử áo bào tro nói: “Làm phiên Sớ công công thay ta chuyển đến Nhạc tổng quản.”

Sớ công công tiếp nhận bằng hai tay, nói: “Vương gia có tâm.”

Tể Thiệu vương thấy hắn bung hộp bất động không nói một lời, trong lòng chửi thầm tên hoạn quan lòng tham không đáy, trên mặt lại vẫn tươi cười lấy từ trong tay áo ra một tập ngân phiếu, “Sớ công công cũng vất vả rồi.”

Sớ công công liếc mắt một cái, mới vui vẻ đem hai thứ thu vào trong tay áo, “Vương gia thật sự là quá khách khí. Nhạc tổng quản lần này muốn nhắn với Vương gia một câu: Thế nước của Văn Hà cung đang lên.”

Tể Thiệu vương biến sắc, “Văn Hà cung? Làm sao có thể là Văn Hà cung? Còn Trường Khánh cung thì sao?”

Sớ công công nói: “Thánh ý khó dò. Mấy ngày nay thánh thượng đều lựa chọn Văn Hà cung, có hai đêm còn giữ lại Thừa Đức cung.”

Thừa Đức cung là tâm cung của Hoàng đế, Đại tuyên có luật lệ rõ ràng, chỉ hoàng hậu mới có thể ở lại thị tẩm. Thậm chí có hoàng hậu không được sủng ái, cả đời đều không được hưởng vinh dự này. Quyên phi của Văn Hà cung tuy rằng chỉ là Tam phẩm, lại giống như Hiền phi của Trường Khánh cung, là người chấp chương hậu cung. Tể Thiệu vương trời sinh tính tình bạo ngược nhưng không phải kẻ ngu dốt, trong lòng chán động không thôi, thử suy đoán: “Có thể là Hoàng Thượng hưng khởi nhất thời hay không?”

Sớ công công nhìn hắn, cười khà khà không ngừng. Về mặt này khiến Phụng Tây Trắc liên tưởng đến tiên sinh thuyết thư ở quán rượu đối diện Bát Đình Khẩu.

“Công công, có chuyện cứ nói đừng ngại.” Tể Thiệu vương thúc giục.

“Vương gia có biết Lương ngự y?”

Tể Thiệu vương nhủ nhủ mảy, “Lương Nhung Trang?” Hắn là ngự y mà Hoàng đế tín nhiệm nhất, nghe nói có lần Hoàng đế nhiễm phong hàn, Lương Nhung Trang lại về quê thăm người thân. Hoàng đế cự tuyệt tất cả các ngự y khác, sai người tốc hành tám trăm dặm đưa hắn trở về. Bởi vậy có thể thấy được địa vị của hắn ở trong lòng Hoàng đế. Tể Thiệu vương từng có ý đồ kết giao với hắn, lại bị từ chối gặp mặt hết lần này tới lần khác, thậm chí ở trước mặt Hoàng đế còn nói hắn tâm bất chính, làm hại hắn bị Hoàng đế nghiêm lệnh đóng cửa sám hối. Hai người kết thù từ đó: “Hắn làm sao?”

“Từ sau khi Chung hoàng hậu qua đời, thân thể của Hoàng Thượng bất an, đều do một tay hắn điều trị. Sau khi Hoàng Thượng lành bệnh, tinh lực càng hơn dĩ vãng, người có biết vì sao?”

“Hừ, chẳng lẽ là Lương Nhung Trang tìm ra linh đan diệu dược gì?”

“Đúng là như thế. Lương Nhung Trang kê đơn một loại thuốc, chẳng những bổ khí dưỡng thần, còn khiến nam nhân hùng phong phần chấn.”

Ánh mắt Tề Thiệu vương sáng lên, vội hỏi: “Là thuốc gì?”

Sở công công thấy vẻ mặt của hần, biết hần đang suy nghĩ gì, cười nói: “Vương gia hãy nghe ta nói xong đã. Thành cũng vì nó, bại cũng vì nó. Lương Nhung Trang bởi vì thuốc này mà nhận hết ân sủng của Hoàng đế, danh tiếng nhất thời có một không hai, nhưng cũng bởi vậy thân bại danh liệt, gần như chết ở trong ngục.”

Tề Thiệu vương nghi hoặc: “Lời này giải thích thế nào?”

“Đạo gần đây đột nhiên long thể của Hoàng Thượng ốm bệnh, bệnh tới hung hăng. Nghe nói sau khi Lương Nhung Trang vào cung chẩn đoán, tùy tiện kê một đơn thuốc, sau đó lần trốn ra khỏi cung. Ai ngờ lưới trời tuy thưa mà khó lọt, đúng lúc gặp phải Kiều Dương vương đang trên đường về kinh, bị tóm trở lại.”

Tề Thiệu vương đối với Kiều Dương vương nổi tiếng vốn không có hảo cảm, nghe vậy chỉ ồm ồm một tiếng hỏi tiếp: “Vừa rồi công công nói thành cũng tại nó, bại cũng vì nó, chẳng lẽ thuốc kia có vấn đề?”

“Có lẽ phải, có lẽ không phải. Đến tột cùng chân tướng như thế nào, Hoàng Thượng chưa nói. Chỉ bắt giam Lương Nhung Trang vào trong đại lao, không cho thăm vấn, cũng không cho nhắc đến.”

Tề Thiệu vương nói: “Chuyện này thật là kỳ quái. Có điều đến tột cùng long thể của Hoàng Thượng...”

“Chuyện này...” Sở công công hàm hồ nói, “Ai cũng không rõ ràng.”

Tề Thiệu vương ngẫm hiểu, “Đúng rồi, phía Trường Khánh cung có động tĩnh gì hay không?”

Sở công công không đáp mà hỏi ngược lại: “Vương gia có biết vì sao Hiền phi lại vào Trường Khánh cung?”

“Bởi vì Tam hoàng tử?”

“Con nối dõi của Hoàng Thượng ít ỏi, cho tới bây giờ chỉ có hai nam một nữ. Mà Trường tử lại...” Hần giật giật lông mi, không tiếp tục nói.

Năm đó Lam hoàng hậu sinh được một kẻ ngốc toàn bộ kinh thành đều biết, thậm chí có lời đồn Hoàng đế là ngài nàng làm bản huyết mạch Thượng thị, mới dứt khoát phế đi. Bởi vậy mặc dù hần không nói rõ, Tề Thiệu vương cũng hiểu được ngụ ý của hần, “Nhu thế vì sao hiện tại Hoàng Thượng liên tiếp lâm hạnh Văn Hà cung?”

Sở công công nói: “Hiền phi nương nương sinh hạ hoàng tử là chuyện sau khi Lương Nhung Trang hiến thuốc.”

Tề Thiệu vương lấp bắp kinh hãi, “Chẳng lẽ Hoàng Thượng hoài nghi Lương Nhung Trang...” Lời nói sau đó hần không dám nói ra, nếu đúng như thế, kia tuyệt đối là bí mật kinh động toàn đô thành!

Hoàng đế có ba người con, trong đó một kẻ ngốc, một nữ nhi. Nếu Hoàng Thượng băng hà, đăng cơ chỉ còn lại... Nếu Trường Khánh cung thực sự vì thế mà làm ra chuyện gì, cũng không kỳ quái: “Không có gì chắc chắn rằng Hoàng Thượng sẽ không cho hoàng nữ đăng cơ, dù sao đã có tiền lệ.” Năm đó Thuần đế cũng là chịu di chiếu của Tiên hoàng, được trọng thần trong triều phụ trợ đăng cơ.

Sở công công gặng dūr nói: “Long tâm khó dò, Vương gia vẫn nên an tĩnh chờ đợi trước.”

Tề Thiệu vương làm sao chịu nghe. Nếu Hoàng đế thật sự băng hà, hần vinh hay nhục đều đang là ẩn số. Muốn tranh thủ cơ hội, phải thừa dịp hiện tại. Ba vị Hoàng tử Hoàng nữ đều còn nhỏ tuổi, tranh đấu tất nhiên sẽ do mẫu phi bọn họ. Có điều Đại hoàng tử do Lam hoàng hậu sinh ra, nay Hoàng đế và Lam quận vương đang như nước với lửa, hần lại là đứa trẻ ngốc, truyền ngôi cho hần khả năng thật sự không cao. Còn mẫu phi của Nhị hoàng nữ và Tam hoàng tử một người xuất thân Thẩm gia, một người đến từ Cố gia, đều là dòng họ có quyền thế nhất trong triều hiện nay. Vốn khả năng Hoàng tử được chọn lớn hơn một chút, nhưng lại xảy ra chuyện của Lương Nhung Trang, ai thắng ai thua, thực chưa biết.

Phượng Tây Trắc ghé vào trên mái hiên, nghe bọn hần nói bí mật chốn cung đình, chỉ cảm thấy nhàm chán lại không thú vị, đang tính toán làm thế nào bắt giữ hai người trong phòng, ép hỏi thì thể chết ở trong rừng, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Một tên tiểu tốt vọt vào trong, kinh hoàng nói: “Bẩm báo Vương gia, bên ngoài có một nhóm lưu dân tấn công vào được.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Ngự Phụng Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.